EDITURA MIRON

Judith McNaught

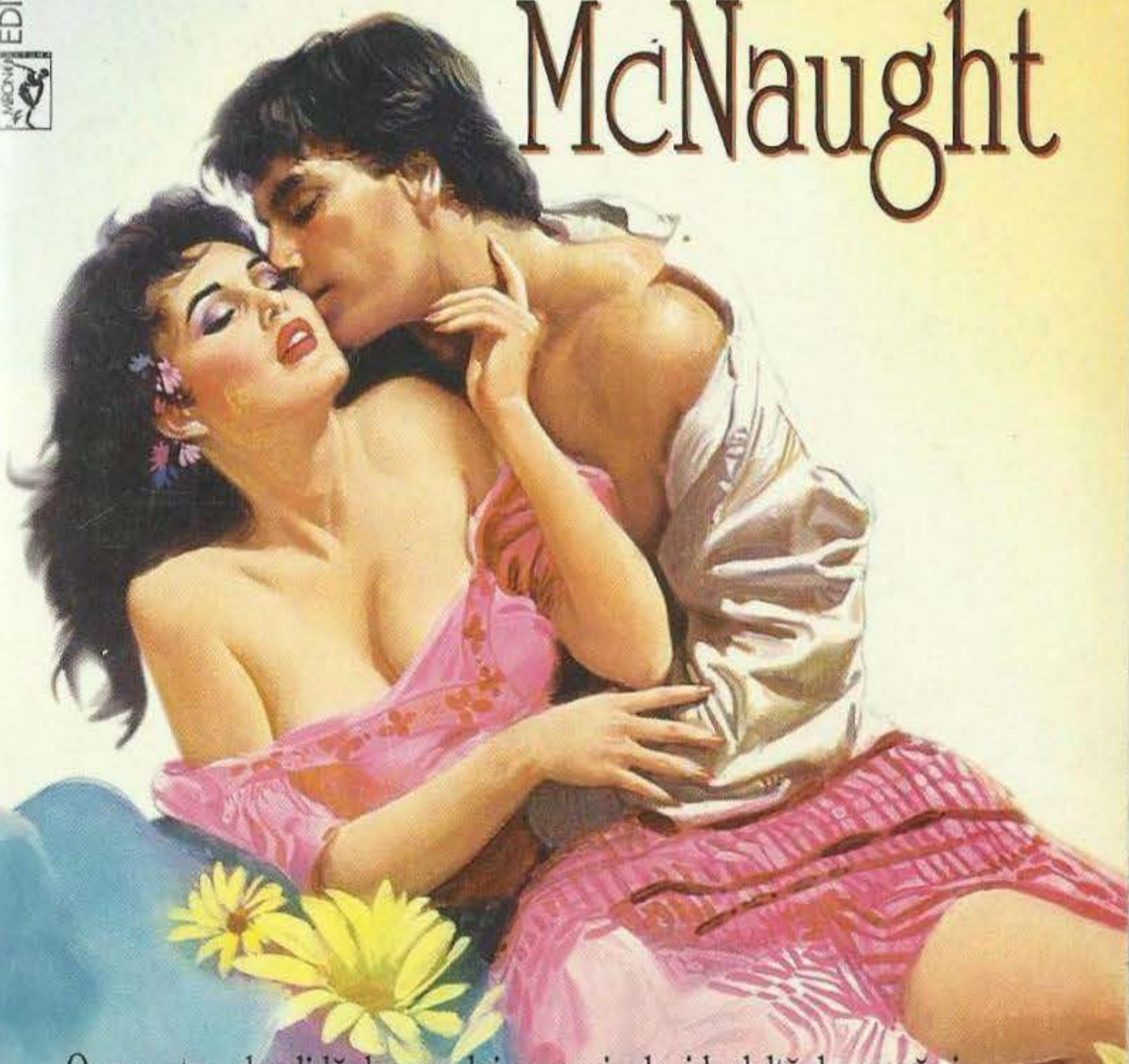

O poveste splendidă despre doi oameni aduși laolaltă de șansă și circumstanțe... vrăjiți de speranța unei iubiri neașteptate, spectaculoase...

AMNEZIE

Until Now

by Judith McNaught

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Judith McNaught

Amnezie

Traducere de Cornelia Cernețchi - Pascu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-2-1

Capitolul 1

Helene Devernay stătea sprijinită pe un munte de perne din satin, împrăştiate peste cearceafurile de pe pat şi privea bustul bronzat şi musculos al lui Stephen David Elliott Westmoreland, conte de Langford, baron de Ellingwood, viconte de Ashbourne şi al cincilea vi-conte de Hargrove. Acesta luă cămaşa lăsată pe mar-ginea patului cu o seară înainte şi o îmbrăcă.

– Mai mergem la teatru săptămîna viitoare? îl întrebă ea.

Stephen o privi surprins în timp ce-şi înnoda eşarfa la gît.

– Sigur că da. Se apropie de oglindă şi-l întîlni privi-rea în timp ce aranja capetele de mătase pînă ce formă o fundă perfectă. De ce mai era nevoie să întrebi?

– Fiindcă stagiunea începe săptămîna viitoare şi Monica Fitzwaring vine în oraş. Mi-a spus croitoreasa care lucrează şi pentru ea.

– Şi? zise el privind-o fix în oglindă; trăsăturile feţei nu-i trădau nici o reacţie. Helene oftă şi se sprijini într-un cot, apoi spuse pe un ton puţin dezamăgit, dar sincer:

– Gurile rele spun că îi vei face în sfîrşit propunerea pe care atît ea, cît şi tatăl ei, o aşteptau de trei ani.

– Asta spun gurile rele? întrebă el degajat, dar îşi înălţă uşor sprîncenele, semn prin care i se traducea

foarte discret, dar eficient dezaprobarea pentru Helene, deoarece punea în discuţie un subiect pe care el îl considera oricum în afara preocupărilor ei.

Helene remarcă mustrarea nerostită şi avertismentul sugerat, dar profită de ceea ce se numea, de cîţiva ani, pentru amîndoi, o legătură deosebit de deschisă şi plăcută.

– În trecut au existat zeci de zvonuri că îţi ofereai mîna cîte unei femei aspirante, comentă ea în şoaptă, dar pînă acum nu te-am rugat să-mi confirmi sau să negi vreuna dintre ele.

Fără să-i răspundă, Stephen se întoarse de la oglindă şi luă haina de pe şezlongul cu tapiţerie înfloratâ, o îmbrăcă, se apropie de pat şi, în sfîrşit, îşi concentră atenţia asupra femeii care stătea întinsă pe el. Privind-o de sus simţi cum iritarea începe să i se topească. Sprijinită într-un cot, cu părul ei de aur curgîndu-i valuri-valuri pe spatele gol şi peste sîni, Helene Devernay oferea o privelişte încîntătoare. Era inteligentă, directă şi sofisticată, calităţi care, puse la un loc, o făceau o amantă delicioasă atît în pat, cît şi în afara lui. Ştia că această femeie era prea practică pentru a nutri speranţe secrete în privinţa vreunei oferte de căsătorie din partea lui, lucru care nici nu se lua în discuţie dată fiind situaţia ei; Helene era prea independentă ca să dorească sincer să se lege de cineva pe viaţă – trăsături care le întăreau şi mai mult legătura. Cel puţin el aşa gîndise.

– Acum îmi ceri să-ţi confirm sau să neg că i-aş face vreo ofertă Monicăi Fitzwaring? fu întrebarea lui.

Helene îi surîse seducător, gest care, de obicei, îi făcea trupul să-i răspundă corespunzător.

– Da.

Stephen îşi puse mîinile în şolduri şi o privi cu calm.

– Şi dacă spun da?

– Atunci, domnul meu, ţi-aş spune că faci o mare

greşeală. Ţii la ea, dar aceasta nu este iubire sau pasiune subită. Ea nu-ţi poate oferi decît frumuseţea, rangul şi perspectiva unui moştenitor. Nu are, ca tine, puterea voinţei sau inteligenţa şi, cu toate că ar putea ţine la tine, nu te va înţelege niciodată. Te va plictisi în pat şi în afara acestuia, iar tu o vei intimida, răni şi mînia.

– Mulţumesc, Helene. Trebuie să mă consider norocos că dovedeşti un asemenea interes pentru viaţa mea particulară şi că eşti atît de dornică să-mi explici cum ar trebui să mi-o trăiesc.

Replica lui caustică o făcu să se întristeze puţin, dar îşi păstră zîmbetul pe buze.

– Poftim, vezi? Sînt irevocabil avertizată şi împiedicată de acest ton al tău, dar Monica Fitzwaring ar fi ori complet zdrobită de el, ori jignită fatal. Îl privi cum încearcă să pară mai dur, dar tonul îi deveni extrem de politicos, îngheţînd-o.

– Scuzele mele, doamnă, zise înclinîndu-şi capul în semn de respect, dacă ţi-am vorbit vreodată pe un ton altcumva decît respectuos.

Helene se agăţă de haina lui şi încercă să-l tragă pe pat, lîngă ea. Nu reuşi şi îşi retrase braţul, dar nu renunţă la subiect, zîmbind şi mai convingător, pentru a-l calma.

– Tu nu vorbeşti nimănui altfel decît respectuos, Stephen. De fapt, cu cît eşti mai agasat, cu atît mai „politicos" devii – pînă ce devii atît de respectuos, de calculat şi de impenetrabil, încît efectul este alarmant. S-ar putea spune chiar... înfiorător! Helene se cutremură pentru a ilustra, iar Stephen zîmbi forţat. Asta am vrut să spun, explică ea tot zîmbind. Cînd te înfurii şi devii rece ştiu cum... Helene rămase cu răsuflarea întretăiată cînd îi simţi mîna grea strecurîndu-se pe sub cearceaf, acoperindu-i sînul şi dezmierdîndu-i sfîrcul provocator.

– Nu doresc decît să te încălzesc, zise el, iar ea îl cuprinse de gît şi-l trase pe pat.

– Şi să-mi distragi atenţia.

– Cred că o haină de blană ar reuşi mai bine să facă asta.

– Să mă încălzească?

– Să-ţi distragă atenţia, răspunse el imediat şi o sărută, după care începu plăcuta operaţiune de a o încălzi şi de a schimba, pentru moment, subiectul.

Se făcuse aproape ora cinci dimineaţa cînd ajunse din nou să se îmbrace.

– Stephen? şopti ea somnoroasă, pe cînd el se aplecă şi o sărută pe frunte, înainte de a pleca.

– Mmm?

– Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

– Fără mărturisiri, îi aminti el. Am fost amîndoi de acord cu asta de la început. Fără mărturisiri, fără acuzaţii, fără promisiuni. Aşa am dorit amîndoi.

Helene fusese de acord, dar în această dimineaţă simţea că nu mai suportă.

– Mărturisirea mea este că Monica Fitzwaring mă face enervant de geloasă.

Stephen oftă şi rămase pe loc, ştiind că ea era hotărîtă să-i spună ceva, dar nu o ajută în acest sens. O privi curios.

– Îmi dau seama să ai nevoie de un moştenitor, începu ea, surîzînd uşor stînjenită, dar nu ai putea să renunţi la căsătoria cu o femeie care să pălească în comparaţie cu mine? Cu cineva care să fie mai arţăgoasă? O arţăgoasă cu un nas uşor coroiat şi cu ochii mici mi-ar fi foarte pe plac.

Stephen nu rezistă umorului ei, dar ar fi dorit ca subiectul să fie clasat definitiv, aşa încît spuse:

– Monica Fitzwaring nu e o ameninţare pentru tine, Helene. Nu mă îndoiesc că ştie despre legătura noastră

şi nu ar îndrăzni să se amestece, chiar dacă şi-ar închipui că poate.

– Ce te face să fii atît de sigur?

– S-a oferit să-mi dea această informaţie, răspunse el şi, văzînd că Helene nu părea convinsă, adăugă: Fiind interesat să pun capăt îngrijorării tale şi acestui subiect, adaug că am deja un moştenitor excelent în fiul fratelui meu. Mai mult decît atît, nu intenţionez să mă conformez tradiţiei nici acum, nici în viitor, adică să mă încătuşez cu o soţie pentru unicul scop de a produce un moştenitor legal cu propriu-mi trup. Pe măsură ce Stephen se apropia de finalul discursului sincer, vedea cum chipul ei trece de la starea de surprindere la cea de amuzament. Următoarea ei remarcă făcu explicită starea de confuzie în care părea că intrase.

– Dacă nu o vei face doar pentru a produce un moştenitor, ce alt posibil motiv ar avea un bărbat ca tine să se căsătorească?

Stephen ridică absent din umeri sugerînd că oricare dintre motivele pentru a se căsători i se părea absurd, ridicol şi inutil.

– Pentru un bărbat ca mine, răspunse el, uşor amuzat, dar nereuşind să mascheze sfidarea faţă de farsa dublă a binecuvîntării instituţiei căsătoriei şi a sfinţeniei acesteia – două iluzii care încă planau în interiorul lumii sofisticate şi fragile în care trăia – nu există nici măcar un motiv care să mă ademenească la a face acest pas.

Helene îl studie cu atenţie şi curiozitate, cu o oarecare îndoială amestecată cu înţelegere.

– Mereu m-am întrebat de ce nu te-ai însurat cu Emily Lathrop. În afara frumuseţii şi a siluetei ei renumite, este una dintre puţinele femei din Anglia care posedă cu adevărat calităţile originii şi educaţiei din abundenţă, făcînd-o pe deplin demnă de a intra în familia Westmoreland şi de a-ţi oferi un moştenitor. Toată

lumea ştie că te-ai duelat cu soţul ei pentru ea, totuşi nu l-ai omorît şi nici nu ai luat-o de soţie un an mai tîrziu, după ce bătrînul lord Lathrop dăduse ortul popii.

Stephen păru înveselit de limbajul ei deplasat la adresa morţii lui Lathrop, dar atitudinea lui faţă de duel rămase indiferentă ca şi a ei.

– Lathrop îşi băgase în cap ideea prostească de a-i apăra onoarea lui Emily şi de a pune capăt zvonurilor la adresa ei prin a-l provoca la duel pe unul dintre aşa-zişii ei iubiţi. Niciodată nu voi înţelege de ce bietul bătrîn m-a ales pe mine dintr-o legiune de candidaţi valablli.

– Oricare metodă ar fi folosit, e evident că vîrsta a fost criteriul dominant în mintea lui.

Stephen o privi interesat.

– De ce spui asta?

– Pentru că măiestria ta în mînuirea pistolului şi pe cîmpul de duel sînt legendare.

– Orice copil de zece ani ar fi învins într-un duel cu Lathrop, spuse el, făcînd abstracţie de laudele privind calităţile lui. Era atît de bătrîn şi de firav, încît cu greu putea să ridice pistolul şi să-l menţină pe loc. Se folosea de amîndouă mîinile.

– Aşa că l-ai lăsat să plece de pe Rockham Green fără nici o zgîrietură?

– M-am gîndit că ar fi fost nepoliticos din partea mea să-l ucid, date fiind circumstanţele.

– Dacă ţinem cont de faptul că el te-a obligat să te duelezi, chemîndu-te să vii cu martori, a fost foarte frumos din partea ta că ai afirmat că nu ţintiseşi corect, pentru a-i cruţa mîndria.

– Nu am spus că nu ţintisem bine, Helene, o informă el, apoi adăugă: Am ratat. Ratarea însemna o scuză şi, prin urmare, o recunoaştere a vinovăţiei.

Gîndindu-se că ar fi putut găsi altă explicaţie pentru un rateu, deşi stătuse la douăzeci de paşi de adversar

şi trăsese intenţionat în aer, în loc să ţintească spre lordul Lathrop, Helene spuse încet:

– Vrei să spui că erai cu adevărat iubitul lui Emily Lalhrop? Că te simţeai vinovat?

– Ca păcatul însuşi, răspunse el sec.

– Aş putea să-ţi mai pun o întrebare, domnul meul

– Poţi să o pui, specifică el încercînd să-şi disimuleze nerăbdarea de a încheia vădita ei preocupare pentru viaţa lui particulară.

Pretinzînd că este cuprinsă de îndoială, Helene privi aiurea, parcă încercînd să-şi adune curajul, apoi îl privi cu un zîmbet seducător, stînjenitor de ademenitor pentru el dacă nu ar fi fost urmat de focul încrucişat al întrebărilor atît de revoltătoare, încît îi viola pînă şi standardul liberal al decorului luptei dintre sexe.

– Ce avea Emily Lathrop în plus ca să te atragă în patul ei? Reticenţa lui la prima întrebare fu eclipsată în totalitate de reacţia negativă la următoarea. Vreau să spun, făcea ceva anume cu tine, sau pentru tine, sau îţi făcea ceva ce eu nu fac cînd sîntem în pat?

– De fapt, răspunse el întinzîndu-se leneş, Emily făcea ceva ce-mi plăcea în mod deosebit.

Nerăbdătoare să afle secretele unei alte femei, Helene nu luă în seamă sarcasmul tonului lui Stephen.

– Ce-ţi făcea anume, ca să-ţi placă în mod deosebit?

Privirea lui se opri sugestiv asupra buzelor ei.

– Să-ţi arăt? o întrebă, iar cînd primi confirmarea se aplecă asupra ei sprijinindu-şi braţele într-o parte şi în cealaltă a trupului ei, astfel încît coapsele îi ajunseră la cîţiva centimetri deasupra capului ei. Eşti absolut sigură că vrei să participi la o demonstraţie? o întrebă seducător în şoaptă. Cînd o văzu că dă din cap, parcă invitîndu-l să se calmeze, rămase la graniţa dintre exasperare şi amuzament.

– Arată-mi ce-ţi făcea ea şi ţie îţi plăcea în mod

deosebit, şopti la rîndul ei, mîngîindu-i braţul cu mişcări incitante. Stephen îi arătă, acoperindu-i gura cu palma, speriind-o cu această „demonstraţie" făcută cu zîmbetul pe buze.

– Se abţinea să-mi pună întrebări, ca tine, despre tine sau altcineva şi asta îmi plăcea în mod deosebit.

Helene îi întoarse zîmbetul, cum putea, sub pavăza palmei lui, iar ochii albaştri păreau acum măriţi de uimire şi necaz, remarcînd totuşi în tonul lui avertismentul imbatabil.

– Ne-am înţeles, frumoasa mea curioasă?

Ea dădu afirmativ din cap încercînd să preia iniţiativa printr-o mişcare delicată cu limba în interiorul palmei lui. Stephen rîse de această nouă ademenire, dar îşi pierduse cheful de jocuri intime şi de conversaţii; o sărută pe frunte şi plecă.

Afară ceaţa groasă coborîse în noapte şi ici-colo, pătura cenuşie era pătrunsă de cîte o lumină de la felinarele de pe stradă.

Stephen preluă hăţurile de la lacheul care-l aşteptase pînă atunci şi mînă perechea de cai roibi, care loveau cu copitele nerăbdători să plece şi-şi scuturau coamele mătăsoase. Era pentru prima dată că ajunseseră în oraş; Stephen îi lăsă liberi la trap, observînd că animalele erau foarte capricioase pe timp de ceaţă. Orice părea că distrage atenţia cailor: de la tropăitul copitelor pe strada pietruită, pînă la umbrele prelungi ale stîlpilor de iluminat. Atunci cînd o uşă se auzea trîntită la stînga, păreau că sînt gata să o rupă la fugă. Stephen strînse frîiele şi întoarse trăsura pe strada Middleberry.

Caii erau la trap rapid şi păreau acum mai liniştiţi. Deodată o pisică mieună prelung şi răsturnă un cărucior cu fructe, trimiţînd avalanşa de mere rostogolindu-se de-a latul trotuarului. Demonul nopţii se dezlănţui: cîinii

urlau, caii alunecau şi se speriară nechezînd şi o siluetă veni din întuneric împleticindu-se dinspre uşa localului, dispăru în spatele altor două cărucioare oprite pe margine... apoi se materializă direct în faţa trăsurii lui Stephen.

Acesta strigă, dar era prea tîrziu.

Capitolul 2

Sprijinit în bastonul său, bătrînul valet stătea în salonul de modă veche şi asculta tăcut şi politicos cum musafirul îi împărtăşea vestea că stăpînul său suferise o moarte prematură. De-abia cînd lordul Westmoreland îşi termină povestirea, servitorul îşi luă libertatea de a reacţiona, dar, chiar şi atunci, Hodgkin o făcu doar pentru a-şi arăta compasiunea.

– Ce nenorocire, milord, pentru bietul lord Burlelon, ca şi pentru dumneavoastră. Dar, se mai întîmplă şi accidente, nu-i aşa, pentru care nu trebuie să vă învinovăţiţi. Ghinioanele sînt ghinioane, de aceea se numesc astfel.

– Mi-e greu să numesc ghinion faptul că am călcat un om cu trăsura şi l-am omorît, răspunse Stephen cu o amărăciune în glas îndreptată mai mult asupra sieşi, decît asupra valetului.

Deşi accidentul din acea dimineaţă fusese mai mult din vina tînărului baron beat, care practiç năvălise în stradă direct sub roţile trăsurii lui Stephen, adevărul era că Stephen rămăsese în viaţă, nevătămat, pe capra vehiculului, iar tînărul Burleton murise. Ba, mai mult, ştiind că nu exista nimeni care să jelească trecerea în nefiinţă a lui Burleton în acel moment, Stephen considera aceasta ca fiind o şi mai mare nedreptate.

– Cu siguranţă că stăpînul tău are vreo rudă pe undeva – cineva căruia i-aş putea explica personal cum s-a petrecut accidentul.

Hodgkin dădu din cap, realizînd în acea clipă că din nou ajunsese fără slujbă, situaţie care putea rămîne neschimbată pentru restul vieţii sale. Obţinuse acest post doar fiindcă nimeni altcineva nu acceptase să lucreze ca valet, servitor, vizitiu şi bucătar pentru salariul absurd oferit de Burleton.

Stînjenit de momentana lipsă de altruism şi de absenţa oricărei urme de tristeţe în circumstanţele date, Hodgkin îşi drese glasul şi adăugă subit:

– Lordul Burleton nu mai are nici o rudă apropiată în viaţă, după cum am spus. Avînd în vedere faptul că sînt în serviciul său doar de trei săptămîni, cunoştinţele sale nu-mi sînt încă... Se opri şi rămase împietrit. În şocul pe care l-am resimţit am uitat de logodnica sa! Nunta trebuia să aibă loc săptămîna aceasta.

Stephen se simţi măturat de încă un val de vinovăţie şi dădu din cap, întrebînd pe un ton care se dorea neutru:

– Cine este şi unde o pot găsi?

– Tot ce ştiu este că e o tînără americancă bogată, pe care baronul a cunoscut-o în străinătate şi care trebuie să sosească mîine cu un vapor din colonii. Tatăl ei e prea bolnav ca să reziste călătoriei şi presupun că vine cu o rudă sau cu o însoţitoare. Aseară lordul Burleton sărbătoarea sfîrşitul burlăciei sale. Asta-i tot ce ştiu.

– Dar trebuie să ştii cum o cheamă! Nu ţi-a spus Burleton numele ei?

Surprins de nerăbdarea lordului Westmoreland şi de ruşinea slabei sale memorii, Hodgkin spune defensiv:

– Cum vă relatam, sînt nou în slujba baronului şi nu mă bucur de încredinţarea secretelor sale. În prezenţa

mea... o numea „logodnica mea" sau „bogătaşa mea".

– Adu-ţi aminte, omule! Trebuie să-l fi auzit pomenindu-i numele o dată!

– Nu... eu... Staţi, dal Îmi amintesc ceva... parcă numele ei mă ducea cu gîndul la zilele cînd îmi plăcea să vizitez Lancashire, în copilărie. Lancaster! exclamă Hodgkin încîntat. Numele de familie este Lancaster, iar numele mic este Sharon... ba nu. Charise! Charise Lancaster!

Hodgkin se simţi atît de încurajat şi de mîndru, încît lovi cu bastonul în podea, zîmbind şi răspunzînd imediat, ca şi cînd numele i-ar fi apărut atunci în faţa ochilor.

– *Steaua dimineţii e vasul!* exclamă el, apoi roşi stînjenit de reacţia neobişnuită.

– Altceva? Orice amănunt ar putea fi folosit atunci cînd o voi întîlni.

– Ar mai fi cîteva nimicuri, dar nu cred că e bine să-mi permit să bîrfesc.

– Să auzim, zise Stephen brusc.

– Doamna este tînără şi „frumuşicā", după cum spunea milord. Am mai înţeles că era foarte îndrăgostită de el şi dorea această căsătorie, iar titlul de baron al stăpînului meu îl interesa pe tatăl doamnei în mod deosebit.

Unica speranţă a lui Stephen că această căsătorie ar fi fost una făcută din interes muri la auzul veştii că tînăra era „foarte îndrăgostită" de logodnicul său.

– Dar Burleton? întrebă punîndu-şi mănuşile. De ce îşl dorea să se însoare?

– Nu pot decît să bănuiesc, dar cred că-i împărtăşea sentimentele tinerei doamne.

– Minunat, murmură el dezamăgit, îndreptîndu-se spre uşă.

De-abia după plecarea lordului Westmoreland îşi

permise Hodgkin să se lase pradă disperării cauzate de prevestirile lui. Era şomer şi fără bani din nou. Cu cîteva clipe în urmă aproape că se abţinuse de la a-l ruga sau implora pe lordul Westmoreland să-l recomande altcuiva, dar acest lucru ar fi fost atît înjositor, cît şi inutil. După cîte observase Hodgkin în ultimii doi ani, cît îi luase ca să obţină postul în casa lordului Burleton, nimeni nu mai avea nevoie de valet, servitor sau lacheu, atîta timp cît acesta era bătrîn şi gîrbovit într-o asemenea măsură, încît să nu mai poată umbla fără baston. Umerii lui firavi erau împovăraţi de disperare, iar încheieturile începuseră să-l doară îngrozitor. Hodgkin se întoarse şi merse încet spre camera lui din spatele apartamentului. Era de-abia la jumătatea drumului cînd auzi bătăi în uşă.

Deschizînd, fu întîmpinat de o întrebare nerăbdătoare.

– Da, milord? spuse el.

– M-am gîndit acum cînd plecam, zise lordul Westmoreland pe un ton tipic al omului de afaceri, că moartea lui Burleton te va priva de orice venituri îţi datora acesta. Secretarul meu, domnul Wheaton, va avea grijă să fii recompensat. Se întoarse să plece, dar îşi mai aminti ceva: În casa mea e mereu nevoie de personal competent. Dacă nu eşti prea interesat de pensionare, poate că te gîndeşti să-l contactezi tot pe el în această problemă. Se va ocupa de toate amănuntele. Apoi plecă.

Hodgkin închise uşa şi rămase privind în gol, apoi îşi plimbă privirea prin încăperea cu aspect bătrînesc în timp ce simţea cum tinereţea erupe şi i se urcă prin vene. Nu numai că avea un post nou, dar slujba îi fusese oferită într-o casă dintre cele mai admirate, aparţinînd unuia dintre cei mai influenţi şi mai reputaţi nobili din întreaga Europă!

Serviciul nu-i fusese oferit din milă; Hodgkin era aproape sigur, fiindcă vicontele de Langford nu era cunoscut ca un om care-şi cocoloşeşte servitorii. De fapt se vorbea că vicontele e destul de distrat, pretenţios şi foarte preocupat de standardele la care se ridică personalul din subordinea sa.

În ciuda acestui lucru, Hodgkin nu-şi putea înăbuşi senzaţia umilitoare că vicontele i-ar fi oferit serviciul din milă; pînă ce îşi aminti deodată un cuvînt al acestuia şi-şi simţi inima invadată de bucurie şi mîndrie: lordul Westmoreland sugerase intenţionat că-l consideră competent. Folosise acest cuvînt!

Competent!

Se întoarse încet spre oglinda din hol şi, cu mîna pe baston, îşi admiră imaginea reflectată. *Competent...*

Îşi îndreptă spatele, deşi efortul îl costă, apoi îşi îndreptă umerii înguşti. Cu mîna liberă îşi netezi poalele vestonului negru. Dar nu arăta chiar atît de bătrîn, îşi zise el – nu părea mai în vîrstă de şaptezeci şi trei de ani!

Cu siguranţă că Westmoreland nu-l considerase ramolit sau neputincios. Nu, sigur că nu! Stephen David Elliott Westmoreland, viconte de Langford, credea că Albert Hodgkin ar fi un membru valoros al personalului său! Lordul Westmoreland – posesorul a numeroase priorităţi din Europa şi a cîtorva titluri de nobleţe moştenite de la mama sa şi de la doi străbunici al căror moştenitor era – credea că Albert Hodgkin ar fi un membru valoros adăugat personalului faimoasei sale case!

Hodgkin îşi aplecă uşor capul într-o parte încercînd să-şi imagineze cum i-ar sta îmbrăcat în livreaua elegantă a familiei Langford, verde cu auriu, dar ochii i se înseninară. Ridică mîna uşor, iar degetele lui lungi şi subţiri atinseră coada ochiului, unde simţi o lacrimă. O

şterse şi alungă ideea nesăbuită de a arunca bastonu şi a începe să ţopăie de bucurie. Demnitatea fu puterni resimţită de Hodgkin; aceasta era mult mai adecvat unui bărbat care urma să intre în rîndurile personalulu de serviciu al lordului Stephen Westmoreland.

Capitolul 3

Soarele era ca un disc enorm alunecînd spre orizontul purpuriu; un marinar venea dinspre docuri şi ajunse lîngă trăsura care aştepta în acelaşi loc de dimineaţă.

– Iat-o – *Steaua dimineţii,* îi spuse lui Stephen care stătea sprijinit de portieră urmărind distrat o discuţie între beţivii adunaţi în faţa localului. Înainte de a arăta cu mîna spre vapor, marinarul privi precaut spre cei doi vizitii care aveau la brîu pistoale şi care nu arătau la fel de indiferenţi ca stăpînul lor faţă de pericolele care planau asupra cheiului. Aceea e, acolo, i se adresă lui Stephen, indicînd o ambarcaţiune mică plutind spre port, cu pînzele ca nişte siluete înţepînd apusul la orizont. A cam întîrziat.

Stephen făcu semn unui vizitiu şi acesta îi dădu marinarului o monedă pentru osteneala lui. Se apropie încet de docuri dorindu-şi să fi fost însoţit de mama sau de cumnata lui acum, cînd aştepta ca mireasa lui Burleton să debarce. Prezenţa unor femei grijulii ar fi îndulcit poate lovitura pe care o va da vestea tragică fetei, veste care îi va spulbera visurile.

– Ce coşmar! strigă Sheridan Bromleigh către stewardul uluit care venise să-i spună pentru a doua oară că „un gentleman" o aştepta pe chei – gentleman pe

care îl ştia a fi lordul Burleton. Spune-i să aştepte. Spune-i că am *murit.* Nu, spune-i că sîntem încă indispuse. Trînti uşa în nasul băiatului, puse zăvorul şi se rezemă cu spatele de perete, privind-o pe camerista speriată care stătea pe marginea patului din cabina pe care o împărţiseră, răsucind o batistă în mîinile muncite. E un coşmar, dar cînd mă voi trezi, se va încheia, nu-i aşa, Meg?

Meg dădu din cap şi fundele pălărioarei albe începură să-i tresalte.

– Nu e un vis. Va trebui să vorbeşti cu baronul şi să-i spui ceva – ceva care să nu-l jignească, dar să creadă.

– Bine, dar astfel eliminăm adevărul, zise Sheridan cu amărăciune. Adică ar trebui să fie doar puţin supărat dacă-i spun că am reuşit să-i rătăcesc logodnica undeva, de-a lungul coastei britanice. *Adevărul* este că *am pierdut-o!*

– Nu ai pierdut-o, ea a evadat! Domnişoara Charise a fugit cu domnul Morrison cînd ne-am oprit în ultimul port.

– Indiferent de asta, contează doar că mi-a fost încredinţată şi nu mi-am făcut datoria faţă de tatăl ei şi faţă de baron. Nu pot face altceva decît să merg şi să-i spun toate asta baronului direct.

– Dar nu trebuie! strigă Meg. Ne va arunca în închisoare! Mai ales că trebuie să-l faci să se simtă impresionat de noi, acum că nu avem cui să ne adresăm şi nici unde ne duce. Domnişoara Charise a luat toţi banii cu ea şi nu avem nici un sfanţ pentru biletul de întoarcere.

– O să găsesc ceva de lucru. În ciuda cuvintelor ei încurajatoare, vocea lui Sherry tremura de emoţie şi păroa că priveşte împrejur, în cabină, căutînd un loc unde să se ascundă.

– Nu ai recomandări, spuse Meg aproape izbucnind

în lacrimi. Şi la noapte nu avem unde dormi, nu avem bani de locuinţă. Vom sfîrşi în mizerie sau mai rău!

– Ce ar putea fi mai rău? întrebă Sheridan, dar, cînd o văzu pe Meg că deschide gura să mai spună ceva, ridică o mînă şi rosti cu o fărîmă din umorul şi optimismul care o caracterizau: Nu, să nu faci asta, te rog. Nici să nu-ţi treacă prin cap „sclavia albilor".

Meg păli şi rămase cu gura deschisă; vocea i se transformase într-o şoaptă:

– Sclavia... albilor.

– Meg! Pentru Dumnezeu, am glumit doar. O glumă deocheată.

– Dacă mergi şi-i spui adevărul, ne vor azvîrli pe amîndouă în temniţă.

– De ce – izbucni Sheridan, aproape de isterie – continui să aduci vorba de temniţă?

– Fiindcă aici există legi, domnişoară, şi tu – adică noi – le-am încălcat pe unele. Nu cu bună-ştiinţă, desigur, dar pe ei nu-i interesează. Aici te aruncă în temniţă – fără să-ţi pună întrebări, fără să aştepte răspunsuri. Aici contează doar un anume gen de oameni, aceia care sînt de *calitate*. Dacă îşi va închipui că am ucis-o noi, sau că i-am furat banii, sau că am vîndut-o, sau ceva oribil? Ar fi cuvîntul lui opus cuvîntului nostru, iar tu eşti nimeni, deci legea va fi de partea lui.

Sheridan încercă să spună ceva nostim sau măcar liniştitor, dar atît fizicul cît şi psihicul îi erau copleşite de săptămîni tensionate şi de stres combinate cu o boală suferită în timpul călătoriei, la care se mai adăuga şi dispariţia lui Charise în urmă cu două zile. Nu ar fi trebuit să se angajaze la această aventură de la bun început; îşi supraestimase capacitatea de a face faţă capriciilor unei tinere rîzgîiate, de numai şaptesprezece ani, bazîndu-se pe bunul ei simţ şi pe firea practică, sperînd că va fi ajutată şi de experienţa de profesoară la

Şcoala de tinere a domnişoarei Talbot. Nădăjduise că toate acestea o vor ajuta să facă faţă oricăror dificultăţi survenite pe parcursul călătoriei. Severul tată al lui Charise pusese prea mare preţ pe stilul dur şi competenţa lui Sheridan, astfel că, suferind de inimă, realiză că nu va putea călători în Anglia şi o alesese pe ea, dintre cîteva solicitante mult mai în vîrstă şi mult mai experimentate; ca să-i însoţească fiica – pe ea, Sheridan, care era doar cu trei ani mai mare decît Charise. Desigur că ea însăşi avusese o contribuţie importantă la luarea deciziei; insistase ca domnişoara Bromleigh să fie însoţitoarea ei şi în cele din urmă bătrînul acceptase.

Domnişoara Bromleigh fusese cea care o ajutase să scrie scrisorile către baron. Charise îi spusese tatălui ei că această domnişoară Bromleigh nu avea o faţă acră, precum celelalte persoane care se prezentaseră la interviu; ştia că avea să-i fie o parteneră de drum veselă. Îi mai spusese că doar domnişoara Bromleigh va fi capabilă să o facă să uite de dorul de casă, de America şi de tatăl ei, ajutînd-o să treacă peste toate şi să se mărite cu baronul!

Era perfect adevărat, se gîndi ea acum dezgustată. Probabil că tot domnişoara Bromleigh va fi considerată vinovată pentru fuga tinerei cu un necunoscut, act necugetat şi impulsiv, asemănător cu subiectul unui roman pe care cele două tinere îl citiseră de-a lungul călătoriei. Mătuşa Cornelia era atît de diferită de personajele acestor romane şi de „noţiunile prostesc-romantice" pe care acestea le evocau, încît adesea Sheridan lo citea pe ascuns, cu perdelele trase împrejurul patului. Acolo, în singurătatea refugiului ei, savura deliciile vieţii unei tinere îndrăgostite şi curtate de nobili chipeşi care-i răpeau inima doar cu o privire. După aceea se întindea po perne, închidea ochii şi îşi imagina că este eroina din roman, care dansa la un bal într-o rochie strălucitoare,

cu părul blond-auriu coafat în coc... sau că se plimbă în parc la braţul lui, privindu-l din cînd în cînd pe sub boneta elegantă. Citise fiecare roman de cîteva ori şi putea să redea din memorie scene întregi, preferate, înlocuind numele eroinei cu al său...

Baronul luă mîna lui Sheridan şi o duse la buze în timp ce-i mărturisea dragostea şi devotamentul veşnice.

– Tu eşti singura şi unica mea dragoste...

Contele era atît de copleşit de frumuseţea lui Sheridan, încît îşi pierdu controlul şi o sărută pe obraz.

– Iartă-mă, dar nu mă pot stăpîni! Te adorl

Apoi venea scena ei preferată... cea pe care şi-o imagina adesea:

Prinţul o îmbrăţişă cu braţele lui puternice şi o ţinu strîns lîngă inima lui.

– Dacă aş avea o sută de regate, le-aş da pe toate pentru tine, nepreţuita mea iubire. Eram un nimeni pînă ce te-am cunoscut.

Stînd întinsă pe pat schimba subiectul romanului, dialogurile, pînă şi locurile, ca să-i convină, dar niciodată nu-l schimba pe eroul din imaginaţia ei. El şi numai el rămînea acelaşi; îi cunoştea fiecare trăsătură, fiindcă îl inventase după placul inimii: era puternic, musculos, masculin şi viril, însă blînd, înţelept, răbdător şi spiritual. Înalt şi frumos – cu părul bogat şi ochi albaştri, minunaţi, care pot arunca scîntei seducătoare sau priviri pătrunzătoare. Vesel de compania ei, ascultînd anecdote spuse de ea sau citind împreună, va trebui să fie puţin mai inteligent şi mai sociabil decît ea; însă nu prea sociabil sau prea mîndru şi sofisticat. Sheridan dispreţuia aroganţa şi îngîmfarea, dar mai ales nu-i plăcea să i se comande.

Accepta aceasta din partea tatălui ei sau a elevelor de la şcoală, dar era convinsă că nu ar admite o atitudine de superioritate din partea soţului ei.

Desigur, eroul ei imaginar va deveni soţul ei. O va cere în căsătorie stînd pe un genunchi şi spunînd: „Nu credeam că există fericire pînă să te cunosc... Nu ştiam ce înseamnă iubirea pînă să te cunosc... Eram doar pe jumătate bărbat... pînă ce te-am cunoscut". Îi plăcea ideea de a fi cu adevărat apreciată şi dorită de eroul ei imaginar, preţuită pentru mai multe calităţi decît frumuseţea. După ce i-ar fi ascultat cererea însoţită de aceste cuvinte fermecătoare, cum l-ar fi putut refuza? Astfel, spre surprinderea celor invidioşi din Richmond, Virginia, se vor căsători. După aceea le va lua pe ea şi pe măluşa Cornelia şi le va duce la proprietatea sa de pe culmea dealului, unde îşi vor petrece timpul făcîndu-le fericite şi unde grijile lor cele mai mari vor fi ce rochii să poarte. El o va ajuta să-şi găsească tatăl, iar acesta va veni să locuiască împreună cu ei.

Singură în întuneric nu conta că nu ştia nici o rugăciune pentru a întîlni un bărbat şi nici că, dacă din întîmplare ar cunoaşte un asemenea reprezentant al perfecţiunii, acesta nici măcar nu ar arunca o privire spre domnişoara Sheridan Bromleigh. Dimineaţa îşi elibera fruntea de bretonul roşcat şi îşi prindea tot părul la spate, într-un coc strîns spre ceafă, apoi pleca la şcoală, astfel încît nimeni nu şi-ar fi imaginat că meticuloasa domnişoară Bromleigh, care era deja privită ca „fată bătrînă" de către colege, eleve şi părinţii acestora, era o incurabilă romantică în adîncul inimii ei.

Reuşea să păcălească pe toată lumea, chiar şi pe ea însăşi, pretinzînd a fi culmea eficienţei şi a spiritului practic. Acum, ca rezultat al încrederii nemărginite de care dăduse dovadă Sheridan, Charise îşi va petrece restul vieţii căsătorită cu un domn anonim, în loc de un lord, bărbat care îi putea face existenţa nefericită, dacă nu ea ar fi considerat el de cuviinţă. Dacă tatăl lui Charise nu murea de supărare şi furie, el urma să-şi petreacă

restul vieţii gîndindu-se cu seriozitate cum să facă vieţile lui Sheridan şi a mătuşii Cornelia la fel de nefericite. Iar biata, timida Meg, care fusese camerista lui Charise de cinci ani istovitori, va fi cu siguranţă dată afară, fără recomandări, urmînd să aibă viitorul şi perspectiva acestuia distruse, negăsind slujbă. Acestea fiind cele mai avantajoase posibilităţi!

Perspectivele enumerate se bazau pe supoziţia că Sheridan şi Meg ar reuşi cumva să revină acasă. Dacă Meg avea dreptate, şi Sheridan era convinsă că are, era posibil să-şi petreacă restul vieţii în temniţă, iar Sheridan Bromleigh – „sensibila, competenta" Sheridan Bromleigh – avea să-i fie tovarăşă de celulă.

Sherry îşi simţea ochii umplîndu-se de lacrimile vinovăţiei şi groazei pe măsură ce se gîndea la calamităţile petrecute, cauzate de firea ei excesiv de naivă şi de încrezătoare, de dorinţa ei prostească de a vedea cu propriii ochi strălucitoarea Londră şi aristocraţia despre care citise în romanele ei. Ar fi făcut mai bine să o asculte pe mătuşa Cornelia, care ani de zile o avertizase că dorinţa de a vedea acele meleaguri era echivalentă cu despărţirea de propria condiţie socială; mîndria reprezintă un păcat în ochii lui Dumnezeu, la fel ca lăcomia şi lenevia; îi mai spunea că modestia unei femei este mult mai atrăgătoare pentru un bărbat decît frumuseţea.

Mătuşa Cornelia avusese dreptate în privinţa primelor două convingeri, recunoscu Sheridan. Încercase să ia în seamă avertismentele mătuşii sale, dar între ele două exista o diferenţă majoră care o făcea pe Sherry să înţeleagă foarte greu temerile referitoare la plecarea în Anglia: faptul că mătuşii Cornelia îi plăceau profeţiile. Era neîntrecută în ritualuri, preţuia rutina de zi cu zi, lucruri care o făceau pe Sherry să dispere pînă la lacrimi.

Capitolul 4

Sherry o privea pe blata Meg în cabina strîmtă de pe vapor şi îşi dorea să fi fost înapoi în Richmond, faţă în faţă cu mătuşa ei în casa cu trei camere unde locuiau împreună, la o ceaşcă de ceai călduţ, contemplînd perspectivele unei întregi vieţi călduţe şi plictisitoare.

Dacă Meg avea dreptate în privinţa legilor britanice... însemna că Sheridan nu va mai ajunge acasă niciodată şi nu o va mai vedea vreodată pe mătuşa ei; aceste gînduri o distrugeau.

Cu şase ani în urmă, cînd venise să locuiască împreună cu sora mai mare a mamei sale, perspectiva de a nu o mai vedea pe Cornelia Faraday o făcea aproape veselă, dar tatăl ei nu-i dăduse de ales. Pînă în acel moment o lăsase să călătorească alături de el într-o căruţă ticsită cu tot felul de mărfuri, de la blănuri de animale şi parfumuri pînă la vase de metal şi furci, obiecte de lux şi cele trebuincioase traiului, pe care le vindea la ferme şi cabane aflate în „drumul" lor.

„Drumul" lor însemna orice răspîntie la care ajungeau şi care-i îndruma într-o oarecare direcţie – de obicei o luau spre sud, de-a lungul coastei sud-estice iarna şi spre nord vara. Uneori se îndreptau spre vest, cînd le făcea cu ochiul cîte un apus de soare ademenitor, sau se abăteau spre sud-vest, unde vedeau firul vreunui izvor. Iarna, cînd era greu sau imposibil să-şi continue călătoriile, se găsea cîte un fermier sau proprietar de magazin care să aibă nevoie de două perechi de mîini pricepute, iar tatăl ei irlandez îşi oferea forţa de muncă pentru cîteva nopţi de adăpost.

Astfel, pînă ce Sheridan împlini doisprezece ani,

ajunsese să cunoască paturi de la o simplă pătură pînă la o căpiţă de fîn sau o saltea de puf, într-o casă plină de femei guralive şi vesele, îmbrăcate în ochii de satln, cu decolteuri atît de adînci, încît sînii le erau în pericol de a da cu totul pe dinafară. Chiar dacă stăpîna casei era o robustă soţie de fermier, sau o severă soţie de predicator, sau o doamnă într-o rochie de satin roşu cu pene roşii, gazdele sfîrşeau întotdeauna prin a-i face cadouri lui Patrick şi prin a o alinta pe Sheridan. Fermecate de chipul permanent zîmbitor, de politeţea nemărginită şi de pofta nestăvilită de a munci orice pentru casă şi mîncare, doamnele începură să-i pregătească porţii duble la masă, oferindu-i desertul preferat şi cosîndu-i hainele din cînd în cînd.

Bunăvoinţa lor se extindea şi asupra lui Sheridan. O tachinau cu tandreţe jucîndu-se cu părul ei roşcat şi rîdeau cînd tatăl ei vorbea despre ea ca de „micuţul lui morcov". Îi dădeau un scăunel sub picioare cînd se oferea să ajute la spălatul vaselor, iar cînd pleca resturi de material şi ace de cusut pentru ca să-şi poată coase rochiţe sau aşternuturi pentru păpuşa ei, Amanda. Sheridan le îmbrăţişa spunînd că ea şi Amanda le mulţumesc, iar doamnele zîmbeau fiindcă ştiau că fetiţa vorbeşte serios. Îşi luau la revedere de la ea, sărutînd-o pe obraz şi spunîndu-i că într-o zi va fi frumoasă, iar Sheridan rîdea fiindcă ştia că nu vorbeau serios. În cele din urmă se uitau cum ea şi tatăl ei pleacă făcîndu-le cu mîna din căruţă, apoi le urau „Mergeţi cu Dumnezeu" sau „Mai veniţi pe la noi".

De multe ori oamenii la care rămîneau în casă îi dădeau de înţeles tatălui ei că ar putea să le curteze pe unele dintre fiicele lor sau pe fiica vreunui vecin, iar acesta zîmbea şi spunea încruntat: „Mulţumesc, mai bine nu. S-ar chema bigamie, de vreme ce mama lui Sheridan e vie în inima mea".

Cînd pomenea de mama lui Sheridan ochii i se întunecau, iar fetiţa se întrista pînă ce el redevenea cel de dinainte. Luni de zile după ce mama ei şi frăţiorul nounăscut muriseră de dizenterie, tatăl ei se purtase ca un străin tăcut, stînd în faţa focului din căsuţa lor modestă, cu paharul de whisky în mînă, lăsînd să moară recolta de pe cîmp, uitînd să mai semene ceva. Nu vorbea, nu se bărbierea, de- abia mînca şi părea că nu-l mai interesează dacă îi moare catîrul. Sheridan, care avea şase ani în acea vreme, obişnuită să-şi ajute mama, încerca să-i preia acesteia activităţile zilnice.

Tatăl ei părea absent la eforturile micuţei şi la mîhnirea ei. Într-o zi nefericită, Sheridan arse ouăle pregătite pentru el şi îşi arse şi mîna. Străduindu-se să nu plîngă de usturime şi de durerea din inimă, luă rufele şi se duse la izvor ca să le spele cu rămăşiţa de săpun de leşie. Îngenunchind lîngă apă şi udînd cămaşa tatălui său, îi reveniră în memorie scene din trecutul fericit, petrecute chiar în acest loc.

Îşi aminti cum mama ei fredona în timp ce spăla, iar Sheridan îl supraveghea pe micuţul Jamie în băiţa lui. Acesta stătea în apă şi gîngurea fericit, lovind cu mînuţele la suprafaţă şi rîzînd cu poftă. Mamei îi plăcea să cînte; o învăţase pe Sheridan melodii englezeşti şi le cînta împreună cu ea cînd făceau treabă. De multe ori se oprea din cîntat şi o asculta pe Sheridan, cu capul plecat într-o parte, surîzînd mîndră. Adesea o strîngea în braţe şi-i spunea ceva frumos: „Glasul tău e dulce şi deosebit, aşa cum eşti şi tu".

Amintiri ale acelor zile idilice îi umeziră ochii pe cînd privea apa. Cuvintele cîntecului preferat al mamei sale îi reveneau în minte, apoi chipul zîmbitor al ei pe cînd îl privea pe Jamie rîzînd şi împroşcînd apa, după care se uita la Sheridan, udă leoarcă şi ea. „Cîntă ceva pentru noi", spunea ea. „Cîntă pentru noi, îngeraşule..."

Sheridan încercă să se conformeze rugăminţii din amintire, dar vocea i se stinse şi lacrimile îi inundară ochii. Cu dosul palmei le şterse şi observă că acum cămaşa plutea în josul apei, departe de locul unde se afla; pierduse în încercarea de a fi viteză şi matură. Îşi strînse genunchii la piept, îşi îngropă obrajii în şorţul mamei sale şi începu să plîngă îngrozită. Înconjurată de florile sălbatice de vară şi de mirosul ierbii proaspete, se legănă încet şi plînse pînă ce simţi că o ustură gîtul şi cuvintele care ieşeau nu erau decît nişte şoapte răguşite.

– Mamă, mi-e dor de tine, mi-e dor, mi-e dor de tine. Mi-e dor de Jamie. Te rog, vino înapoi la tata şi la mine. Te rog, vino înapoi, vino. Te rog. Nu pot să mă descurc singură, mami. Nu pot, nu pot, nu pot...

Litania durerii fu brusc întreruptă de glasul tatălui ei – nu acela fără vlagă şi stins, de nerecunoscut, pe care-l avusese de cîteva luni, ci glasul său de demult – îngrijorat acum şi tandru. Se ghemui lîngă ea şi o luă în braţe.

– Nici eu nu pot să mă descurc singur, îi spuse, legănînd-o la piept. Dar voi face tot ce pot ca să reuşim împreună, dulceaţă. Mai tîrziu, după ce îi şterse lacrimile, zise: Ce-ai zice dacă plecăm de aici şi călătorim, doar noi doi? Fiecare zi va fi o aventură. Înainte îmi plăceau aventurile. Aşa am cunoscut-o pe mama ta. Eram în Anglia, într-o aventură, la Sherwin's Glen. Într-o zi ne vom duce acolo împreună. Dar nu aşa cum am mers cu mama ta, ci în stil mare.

Înainte de moartea mamei lui Sheridan, aceasta îi povestise cu nostalgie despre satul din Anglia, unde se născuse, despre peisajul sălbatic din provincie, despre cîmpiile cu copaci şi dansurile la care se ducea în sălile pentru tineri. Pe Sheridan o botezase cu numele unui trandafir special care înflorea în curtea parohială. Un

trandafir roşu, despre care spunea că înveselea gardul alb care împrejmuia casa.

Preocupările tatălui său de a se întoarce în Sherwyn's Glen începură după moartea mamei sale. Sheridan era nelămurită de ce voia el să meargă acolo, fiindcă bărbatul cel mai important din sat era un monstru rău şi mîndru, pe nume Faraday, stăpînul întregii obşti; acesta se dovedi a fi un vecin foarte rău cînd tatăl ei îşi construise casa chiar lîngă reşedinţa lui, intenţionat.

Ştia că tatăl ei îl cunoscuse pe Faraday cînd îi adusese din Irlanda un cal scump, cumpărat de acesta pentru fiica sa; fiindcă tatăl lui Sheridan nu mai avea nici o rudă în viaţă în Irlanda, se hotărîse să lucreze pentru Faraday ca rîndaş şi instructor de călărie. De-abia cînd împlini unsprezece ani Sheridan descoperi că vicleanul, durul, dispreţuitorul şi arogantul Faraday era de fapt tatăl mamei sale!

Mereu Sheridan se întrebase de ce tatăl ei o luase pe mama ei din satul ei drag, pentru a o duce cu el în America împreună cu sora ei mai mare. Aceasta din urmă se stabilise în Richmond şi refuza să se mai deplaseze chiar şi un centimetru. Ciudat era şi faptul că luaseră cu ei, în afară de cîteva haine şi puţini bani, un cal pe nume Linia de Sosire – pe care mama ei îl iubise într-atît încît îi plătise transportul, dar pe care îl vînduseră la scurt timp după ce ajunseră în America.

Ori de cîte ori părinţii ei vorbiseră despre plecarea din Anglia, o făcuseră pe scurt şi nu păreau fericiţi de asta, însă ea nu-şi imagina ce se întîmplase.

Din păcate tatăl ei se dovedea reticent în a-i spune ceva; aşa că trebui să aştepte şi să-şi înfrîneze curiozitatea pînă ce îşi vor fi construit o casă în Sherwyn's Glen şi apoi avea să afle. Se hotărî să-şi atingă scopul punînd tot felul de întrebări discret mascate odată ce vor ajunge acolo. După cîte îşi dădea ea seama, tatăl ei

avea de gînd să-şi îndeplinească visul jucînd cărţi ş zaruri cu puţinii bani pe care îi cîştiga cînd ajungea l cîte o masă de joc. Era evident pentru amîndoi că nu avea noroc nici la cărţi, nici la zaruri, dar el spera ca într-o bună zi situaţia să se schimbe. „Draga mea, î spunea el zîmbind, nu-mi trebuie decît o partidă bună la masa potrivită. Am nimerit cîteva în viaţa mea şi acum simt că e din nou vremea mea. Pur şi simplu simt asta".

De obicei tatăl ei nu o minţea niciodată, iar ea era îndreptăţită să-l creadă şi acum. Astfel, călătoreau împreună abordînd subiecte de la obiceiurile furnicilor şi pînă la crearea Universului. Unora stilul lor de viaţă hoinar li se părea foarte ciudat; la început şi lui Sherry i se păruse aşa, straniu şi înspăimîntător, dar acum începuse să-i placă. Înainte de a pleca de la fermă ea crezuse că lumea largă arăta exact ca acel petec de iarbă şi că nimic altceva nu exista mai departe de hotarele acestuia. Acum îi apăreau privelişti noi, drumul şerpuia plăcut şi spera să cunoască oameni interesanţi, ca aceia care se îndreptau în aceeaşi direcţie cu el – călători porniţi spre locuri cu nume exotice precum Mississippi, sau Ohio, chiar Mexic!

De la ei auzi poveşti minunate despre locuri îndepărtate, obiceiuri necunoscute şi stiluri ciudate de viaţă. Se purta cu ei asemeni tatălui ei, cu prietenie, politeţe şi interes – iar mulţi însoţeau căruţa familiei Bromleigh zile în şir sau chiar săptămîni. Pe drum Sheridan învăţa mai multe: Ezekiel şi Mary, un cuplu de negri cu pielea precum cărbunele lucios şi părul negru, sîrmos, zîmbind timid îi povestiră despre un tărîm numit Africa, unde numele lor fuseseră altele. O învăţară ritmuri ciudate, sacadate, care nu erau chiar melodii, dar înveseleau spiritul şi încîntau auzul.

La un an după ce Mary şi Ezekiel plecară pe drumul lor, apăru un indian cu părul alb şi pielea zbîrcită de

muncă şi vreme; era o zi întunecată de iarnă, iar el călărea un cal pătat, frumos, tînăr şi energic, invers de cum era călăreţul său. După îndelungi încurajări din partea tatălui lui Sheridan, îşi legă calul în spatele căruţei lor şi urcă lîngă ei. Le spuse că se numeşte Cîine care Doarme, fiindcă Sheridan insistase să-i cunoască identitatea. Seara, aşezaţi în jurul focului de tabără, el răspunse întrebărilor lui Sheridan despre cîntecele indienilor şi le făcu o demonstraţie care se rezuma la cîteva sunete guturale, acompaniate de lovituri cu palmele pe genunchi. Era o muzică stranie şi lipsită de melodie, iar Sheridan trebui să-şi stăpînească rîsul, de teamă să nu-l jignească, dar indianul percepu oricum reacţia ei.

Se opri brusc şi mîji ochii...

– Acum, spuse el pe un ton poruncitor, *tu* faci cîntec.

Sheridan era demult obişnuită cu focuri de tabără şi cu cîntece ale străinilor, aşa că începu să cînte – era o melodie irlandeză, învăţată de la tatăl ei, despre un tînăr care-şi pierduse iubirea. Cînd Sheridan ajunse la partea despre tînărul plîngîndu-şi inima sfărîmată, Cîinele care Doarme scoase un sunet ca şi cum ar fi pufnit în rîs. Privindu-l peste flăcările focului, văzu că-i ghicise reacţia, iar de data aceasta ea se opri în mijlocul melodiei.

– Plînsul, o informă indianul pe un ton superior, arătînd cu degetul spre ea, este pentru femei.

– Oh! exclamă ea dezamăgită. Cred că irlandezii sînt altfel, fiindcă în cîntec se spune că plîng, iar tata m-a învăţat să-l cînt, iar el e irlandez. Se uită spre acesta, aşteptînd confirmarea, apoi zise: Bărbaţii din ţara veche plîng, nu-i aşa, tati?

El o privi rîzînd, azvîrli zaţul de cafea în foc şi răspunse:

– Draga mea, acum dacă voi spune că plîng, domnul Cîine care Doarme va crede că Irlanda e o ţară cu

oameni trişti, plină de băieţi plîngăcioşi, care se şterg la ochi cu mîneca de la cămaşă. Nu ar fi un lucru bun, nu crezi? Iar dacă spun că nu plîng, atunci tu ai să crezi că eu şi cîntecul te-am minţit şi nici asta nu ar fi prea bine. Îi făcu cu ochiul conspirativ: Ce-ar fi să-ţi spun că a confundat cîntecul şi că *italienii* sînt cei care plîng?

Formulase aceste întrebări ca şi cînd ar fi jucat jocul preferat cu „Ce-ar fi să...?" pe care-l inventaseră şi îl jucaseră de multe ori în ultimii trei ani, de cînd călăreau toreau. De multe ori jocul devenea serios: „Ce-ar fi să şchiopăteze calul...?" Alteori era doar o glumă: „Ce-ar fi să vină o zînă care să ne îndeplinească o dorinţă...?" Dar, indiferent de ocazie, scopul era de a găsi soluţia cea mai avantajoasă în cel mai scurt timp posibil. Sheridan progresase atît de mult, încît tatăl ei se mîndrea cu ea, fiindcă el însuşi trebuia să facă eforturi de a rămîne la egalitate cu ea.

Acum Sheridan se concentră cîteva clipe, apoi dădu soluţia rîzînd:

– Cred că acum ar fi bine să spui că ai ceva de făcut, ca să nu trebuiască să dai un răspuns. Dacă spui ceva acum, vei ajunge în tufa de măceş.

– Ai dreptate, zise el, apoi îi ură noapte bună indianului, care nu zîmbise deloc în timpul acestui schimb de replici, dar o privi pe Sheridan peste focul aprins, se ridică în picioare şi dispăru în pădure fără să spună un cuvînt.

A doua zi de dimineaţă Cîine care Doarme o lăsă să-i călărească frumosul cal – onoare pe care i-o făcea lui Sheridan din dorinţa de a sta în căruţă, loc mai confortabil; astfel nu trebuia să mărturisească deschis şi salva aparenţele.

Sheridan, care nu încălecase pînă atunci decît pe bătrînul cal care trăgea căruţa, îl privi pe tînărul animal cu puţină încîntare şi cu mai multă panică. Era pe punc-

lul de a refuza, cînd întîlni privirea scrutătoare a indianului care o invita la temerara încercare. Abordînd un ton politicos, găsi scuza că nu avea şa.

Cîine care Doarme o mai privi o dată impunător şi o informă că fetele *indiene* călăresc pe spinarea calului direct, încălecînd animalul ca bărbaţii.

Ochii lui ficşi şi aluzia că ştie că se teme de cal depăşeau puterea de suportabilitate a fetei. Pregătită să-şi rişte viaţa şi membrele, mai degrabă decît să-i dea satisfacţie indianului să-şi formeze o părere proastă despre ea, la fel ca despre toţi copiii irlandezi, se apropie de el şi-i luă frîiele din mînă. Nu-i oferi ajutorul pentru a încăleca, aşa că Sheridan conduse calul lîngă căruţă şi-l manevră cîteva clipe, după care reuşi să-l încalece. În momentul cînd ajunse pe spinarea acestuia îşi dori să nu se fi urcat deloc. De sus pămîntul i se părea atît de îndepărtat şi de dur. Căzu de cinci ori în acea zi şi practic simţea cum indianul şi calul său încăpăţînat rîdeau de ea. Cînd se urcă pentru a şasea oară, era atît de furioasă, încît smuci hăţul, apucă urechile calului şi-l numi diavol în germană, cuvînt învăţat de la un cuplu de nemţi care se duceau în Pennsylvania, apoi încălecă şi îl mînă cu forţă. După cîteva minute observă că acest cal indian răspundea mai bine la brutalitate decît la timiditate, fiindcă patrupedul încetă să se agite şi începu să meargă la trap uşor, ascultător.

În seara aceea stînd în faţa focului şi privindu-şi tatăl pregătind cina, se foi de cîteva ori în acelaşi loc, ca să-şi mai dezmorţească şezutul şi să-şi aline durerea de oase; Cîine care Doarme o observă atent, căutîndu-i privirea, deşi ea i-o evitase de cînd dusese calul în spatele căruţei spre seară. În loc să facă vreo remarcă ironică la adresa lipsei ei de experienţă în călărie, Cîine care Doarme o privi binevoitor şi-i puse o întrebare cu totul nelegată de evenimentele din acea zi:

– Ce înseamnă numele tău?

– Ce înseamnă numele meu? repetă ea după ce s gîndi cîteva clipe. Cînd el dădu afirmativ din cap She ridan îi explică proveniența numelui ei; așa se chema specie de trandafir din satul mamei sale din Anglia, ţară de dincolo de ocean. El mîrîi dezaprobator şi Sher dan întrebă iar iritată: Bine, dar ce ai vrea să însemn numele meu?

– Nu floare, tu, spuse el studiindu-i pistruii de pe faţ şi părul răvăşit. Foc, tu. Foc scînteietor.

– Cum? Oh! exclamă atunci, începînd să înţeleagă Vrei să spui că părul meu arată ca o flacără din cauz culorii lui?

În ciuda stilului indianului mai degrabă distant, a fe lului de a vorbi şi a calului neîmblînzit, Sheridan rămase ca de obicei la fel de prietenoasă şi incurabil de curioasă, nefiind în stare să ţină supărarea mai mult de o oră.

– Tata îmi spune „morcov", din cauza culorii părului, spuse zîmbind. Morcovul e o legumă portocalie... aşa..., adăugă ea. De aceea îmi spune „morcov".

– Oamenii albi nu sînt la fel de buni ca indienii la nume de botez.

Reţinîndu-se de la remarca nepoliticoasă de a-i spune că, după părerea ei, nu era chiar plăcut să ai un nume de cîine şi că prefera numele unei legume, Sheridan întrebă:

– Ce fel de nume mi-ar da un indian?

– Păr în Flăcări, anunţă el. Dacă erai băiat, te chema Înţelept fără Vîrstă.

– Cum? întrebă Sheridan nelămurită.

– Eşti deja înţeleaptă, explică el. Dar nu bătrînă. Tînără.

– Îmi place să mi se spună aşa! strigă ea, schimbîndu-şi imediat părerea de dinainte şi agreîndu-l pe

loc. Înţelept fără Vîrstă, repetă ea uitîndu-se bucuroasă spre tatăl ei.

– Tu fată, o contrazise el pe un ton de superioritate. Fetele nu înţelepte. Îţi spun Păr în Flăcări. Sheridan îl plăcuse oricum şi ştia că tatăl ei îi împărtăşea părerea că e înţeleaptă, deşi indianul nu părea de acord.

– Păr de Flăcări e un nume frumos, spuse ea împăciuitor.

Indianul surîse pentru prima dată şi faţa îi păru mai tînără cu zeci de ani; citi pe chipul ei că-i înţelege provocarea şi îi făcu pe plac.

– Tu Înţeleaptă fără Vîrstă. Uitîndu-se cînd la ea, cînd la tatăl ei, rîse bucuros. Tatăl lui Sheridan îi răspunse cu acelaşi zîmbet, iar Sheridan concluzionă că viaţa era într-adevăr minunată şi că, indiferent cît de deosebiţi păreau oamenii la exterior, în interior erau foarte asemănători. Tuturor le place să se amuze şi să viseze... şi să facă pe vitejii, pe nepăsătorii în faţa necazurilor care oricum erau trecătoare. Aşa se întîmpla de obicei.

Capitolul 5

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, tatăl lui Sheridan admiră centura împletită pe care Cîine care Doarme o purta la brîu, peste pantalonii din piele de căprioară şi acesta îi spuse că o făcuse cu mîna lui. În cîteva clipe îi veni în minte o afacere, iar indianul acceptă oferta de a împleti centuri şi brăţări pe care tatăl lui Sheridan să le vîndă pe drum.

Cu permisiunea „partenerului" lor de afaceri, Sheridan botează calul Aleargă Repede şi în zilele următoare îl călări tot timpul. În vreme ce tatăl ei şi Cîine care Doarme călătoreau în căruţă, ea îi acompania călare, de

multe ori luînd-o la galop înaintea lor, revenind iar pîn la ei aplecată peste gîtul calului, cu părul fluturîndu-i î vînt în acelaşi ritm cu coama patrupedului, rîzînd vesel sub cerul liber.

În aceeaşi zi îşi învinse teama de a merge în galo şi-l întrebă cu mîndrie pe Cîine care Doarme dacă ajun sese să călărească la fel de bine ca un *băiat* indian Acesta o privea ca şi cînd întrebarea i s-ar fi părut ab surdă şi răspunse negativ, apoi aruncă în iarbă cotoru de măr pe care-l mîncase.

– Poate Înţeleapta fără Vîrstă să ridice cotorul de pe un cal în alergare? o întrebă el, arătînd în direcţia unde-l aruncase.

– Sigur că nu, răspunse ea consternată.

– Băieţii indieni pot.

În anii următori Sheridan învăţă să facă asta şi multe alte isprăvi – dintre care unele îl îngrijorau pe tatăl ei. Cîine care Doarme îi saluta fiecare succes cu zîmbete aprobatoare, adăugînd apoi o nouă provocare, aparent imposibilă, iar mai devreme sau mai tîrziu Sherry se ridică la înălţimea fiecăreia dintre ele. Veniturile lor crescură datorită neobositei activităţi manuale a indianului, iar curînd ajunseră să mănînce mai bine tot datorită lui şi măiestriei pe care o dovedea la vînat şi pescuit.

Oamenii îi priveau ca pe un trio neobişnuit – bătrînul indian, tînăra adolescentă care purta pantaloni din piele de căprioară şi călărea fără şa, atît cu faţa cît şi cu spatele, în galop furtunos, apoi irlandezul binevoitor, care juca jocuri de noroc, dar nu exagera niciodată – dar Sherry nu-i băga în seamă. De fapt la rîndul ei i se păreau ciudaţi oamenii care locuiau în oraşe aglomerate şi zgomotoase precum Baltimore, Augusta şi Charlotte; vieţile acestora îi păreau mult prea înăbuşitoare, în comparaţie cu ale lor. Nu părea deranjată de faptul că tatăl ei nu se grăbea să strîngă bani de ui pentru a

construi casa promisă în Sherwyn's Glen. Acelaşi lucru l-l spuse şi lui Raphael Benavente, un tînăr spaniol chipeş, cu ochii albaştri, în jur de douăzeci de ani, care li se alătură în drumul spre Savannah, venind de la Sf. Augustine.

– *Cara mia,* îi zise ea rîzînd. E bine că nu te grăbeşti, fiindcă tatăl tău nu e un jucător bun. Aseară am stat în faţa lui la masa de joc din casa doamnei Gertrude şi am văzut oameni trişînd.

– Tata nu ar trişa pe nimenil protestă ea sărind în picioare indignată.

– Ştiu asta, o linişti el prinzînd-o de mînă cînd văzu că vrea să plece. Cred oă nu-şi dădea seama că *alţii* trişează.

– Ar fi trebuit să... Ochii i se opriră asupra pistolului pe care-l văzu la şoldul său şi se enervă şi mai tare la gîndul că l-aş trişa cineva pe tatăl său, pierzînd banii cîştigaţi cu greu. Să-i împuşti pe toţi! Da, să-i împuşti pe toţi, asta trebuia!

– Nu puteam să fac asta, *querida,* zise el amuzat. Fiindcă, vezi, eu eram unii dintre cei care trişau.

Sheridan îşi smuci mîna dintr-a lui.

– Tu l-ai trişat pe tata?

– Nu, nu, se eschivă el, făcînd eforturi să pară serios. Trişez doar cînd e neapărat necesar, adică atunci cînd trişează toţi – şi-i înşel pe cei care mă înşeală.

Sheridan află mai tîrziu că Raphael era un gen de expert la jocuri de noroc şi că fusese – cu voia lui – alungat din marea lui familie din Mexico drept pedeapsă pentru ceea ce el numea „obiceiuri proaste".

Sheridan, care punea atîta preţ pe mica ei familie, fu dezamăgită să afle că anumiţi părinţi îşi alungă copiii; la fel de dezamăgită era şi de faptul că Raphael ar fi putut comite o faptă incalificabilă, lucru pentru care fusese pedepsit. Cînd aduse subiectul în discuţie cu tatăl său,

acesta o luă de umeri şi-i zise că Raphael îi mărturisis lui adevăratul motiv şi că acesta era o iubire prea mar faţă de o tînără care era, din nefericire, măritată deja.

Sheridan îi acceptă explicaţia fără să-i mai pună vreo întrebare, nu numai fiindcă tatăl ei era mereu foart grijuliu în privinţa caracterului oricărui bărbat pe care lăsa să-i însoţească o vreme, dar şi pentru că dorea s aibă o părere bună despre Raphael. Deşi avea doa doisprezece ani, era convinsă că Raphael Benavent era cel mai frumos şi mai fermecător bărbat de pe pă mînt – desigur, cu excepţia tatălui ei.

Acesta îi spunea poveşti minunate, o tachina pentru firea ei băieţoasă şi o asigura că va fi o femeie foarte frumoasă, într-o zi. Îi spunea că ochii ei se asemănau cu norii plumburii din timpul furtunii şi că Dumnezeu i-l dăruise pentru a se potrivi cu părul de culoarea focului. Pînă atunci Sheridan nu fusese deloc preocupată de fizicul său, dar spera ca Raphael să aibă dreptate despre viitorul ei chip şi să fie alături de ea între timp. Deocamdată se mulţumea să hoinărească în compania lui şi să fie tratată ca un copil.

Spre deosebire de majoritatea călătorilor întîlniţi, Rafe avea întotdeauna bani mulţi la el, dar nu-şi propusese o destinaţie anumită. Juca mai mult decît tatăl ei, iar cînd cîştiga, cheltuia după bunu-i plac. Într-o zi, după ce îşi făcuseră tabăra lîngă Savannah, Georgia, dispăru patru zile şi patru nopţi. Cînd reapăru, în a cincea zi, duhnea a parfum şi a whisky. Sheridan surprinsese frînturi de conversaţie între cîteva femei măritate, cu un an înainte, pe cînd acestea se îndreptau împreună cu soţii lor spre Missouri, şi de-abia acum îşi dădu seama că starea lui Rafe era consecinţa companiei unei „prostituate". Deşi avea o idee incompletă despre identitatea unei prostituate, din aceeaşi conversaţie înţelesese că aceasta nu era o femeie respectabilă şi că ea poseda un gen de

putere diavolească „de a abate un bărbat de pe calea cea dreaptă". Cu toate că Sherry nu ştia exact ce făcuse o femeie pentru a nu mai fi considerată respectabilă, reacţionă din instinct şi percepu realitatea.

Cînd Rafe se întoarse în acea zi nebărbierit şi mirosind urît, Sheridan îngenunche şi se rugă aşa cum ştiu ea mai bine pentru sănătatea lui, abţinîndu-se să nu plîngă de teamă. În cîteva momente teama i se transformă în gelozie şi indignare, drept pentru care păstră distanţa şi supărarea aproape toată ziua, timp record în cazul ei.

Cînd glumele lui nu-şi atinseră ţinta, Rafe ridică din umeri şi păru indiferent, dar a doua seară veni lîngă căruţa lor cu zîmbetul pe buze şi cu ghitara în mînă. Prefăcîndu-se că nu o bagă în seamă, se aşeză lîngă foc, în faţa ei şi începu să cînte.

Sherry mai auzise cîntec de ghitară pînă atunci, dar nu aşa cum cînta acum Rafe. Sub degetele lui pricepute coardele vibrau într-un ritm straniu, sacadat, şi ea simţi cum îi bate inima mai tare, iar degetele de la picioare se frămîntau în ghete pe acelaşi ritm. După cîteva acorduri ritmul se schimbă şi ghitara părea că plînge o melodie sentimentată. A treia oară cîntă ceva uşor şi vesel privind-o pe deasupra flăcărilor, făcîndu-i cu ochiul şi fredonînd vocal cu cuvinte care parcă îi erau adresate ei. Ele spuneau povestea unui tînăr necugetat care nu punea preţ pe ce are sau pe femeia care-l iubeşte pînă ajunse să piardă totul. Înainte ca Sherry să reacţioneze şocului creat de poveste, Rafe începu un alt cîntec, pe care-l cunoştea şi ea.

— Cîntă cu mine, *querida*, o invită el.

Cîntatul era una din plăcerile multor oameni cînd călătoreau, inclusiv a grupului Bromleigh, dar în acea seară Sherry era neobişnuit de timidă şi retrasă. În cele din urmă închise ochii şi nu se gîndi decît la melodie şi

la cerul nopţii, cîntînd cu el; duetul era foarte armoniz fiindcă glasul lui grav, batitonal seconda perfect voce ei tinerească.

Cîteva minute mai tîrziu deschise ochii fiindcă au aplauzele şi rămase uluită cînd văzu un grup de o meni, şi ei opriţi în jurul focului de tabără vecin, ca acum li se alăturară lor ca s-o asculte.

Era prima dintre multele, nenumătatele seri cînd e cînta, Rafe o acompania, iar călătorii se adunau să asculte. Uneori, cînd poposeau în vreun sat sau orăşe oamenii îşi exprimau admiraţia şi mulţumirea oferindu-l cadouri, mîncare, chiar şi bani.

În lunile care urmară Rafe o învăţă să cînte la gh tară, deşi nu ajunse niciodată să cînte la fel de bine c el; o învăţă limba spaniolă, pe care începu să o vor bească aproape la fel de bine ca el, apoi italiană, pe care amîndoi o vorbeau nu prea bine. La cererea e expresă Rafe stătea cu ochii pe partenerii de joc a tatălui său, iar cîştigurile acestuia începură să crească El îl întrebă pe Patrick dacă nu doreşte să-l ia partene într-o serie de întreprinderi aventuroase, dar interesante despre care Sheridan avea îndoieli, iar tatăl ei asculta totul foarte entuziasmat.

Singura persoană care nu părea deloc mulţumită de prezenţa lui Rafe era Cîine care Doarme; el îl privea pe tînăr dezaprobator şi nu făcea altceva decît să mormăie la fiecare întrebare pusă de acesta. Faţă de Sherry de veni destul de retras, iar cînd îi ceru sfatul tatălui său, nefericită de cele observate, el îi spuse că, probabil, Cîine care Doarme era nemulţumit pentru că ea nu mai petrecea destul timp vorbind cu el, aşa cum făcea înainte ca Rafe să li se alăture. După această întîmplare Sherry căuta întotdeauna să ceară sfaturi de la indian şi rămase în căruţă, cu el, mai des decît mergea călare, alături de Rafe.

Înţelegerea reveni în mijlocul lor şi buna dispoziţie le înveseli din nou feţele, totul părînd perfect şi permanent... pînă ce tatăl ei se hotărî să-i facă o vizită sorei mamei lui Sherry, care era necăsătorită şi locuia în Richmond, Virginia.

Capitolul 6

Sheridan era foarte nerăbdătoare să o cunoască pe singura ei rudă, dar nu se simţi în largul său în căsuţa înghesuită a mătuşii Cornelia, mereu temîndu-se să nu spargă bibelourile sau să nu murdărească mileurile dantelate care stăteau întinse pe orice suprafaţă disponibilă. Cu toate precauţiunile luate, Sheridan avea senzaţia că mătuşa ei nu o plăcea prea mult şi că pare a dezaproba aproape tot ce făcea şi spunea.

Această bănuială îi fu confirmată de o conversaţie îngrozitoare surprinsă între mătuşa şi tatăl ei la două zile după sosirea lor. Sherry stătea pe un scăunel şi privea oraşul de la fereastră, cînd în camera alăturată auzi nişte voci înfundate, lucru care o surprinse şi o făcu curioasă, mai ales cînd îşi auzi numele. Se ridică, ocoli cele cîteva piese de mobilă şi îşi lipi urechea de uşă; în cîteva clipe realiză că bănuiala era justificată: mătuşa Cornelia, care preda bunele maniere la o şcoală de tinere din familii bogate, nu era deloc mulţumită de Sheridan Bromleigh şi îl mustră amarnic pe Patrick Bromleigh în legătură cu aceasta.

– Ar trebui să fii biciuit pentru felul în care ai crescut-o pe fiica ta.

Glasul ei furios răsuna prin perete şi Sheridan ştia că tatăl ei nu ar fi suportat asemenea jigniri din partea nimănui, cu atît mai mult să tacă chitic.

– Nu ştie să citească, să scrie, iar cînd am întrebat-o dacă îşi cunoaşte rugăciunile, m-a informat că „nu prea obişnuieşte să îngenuncheze". Apoi m-a mai informat şi citez: „Bunul Dumnezeu probabil că nu agreazã să-i vadă pe predicatorii falşi ai *Bibliei* la fel de mult cum nu le agrează pe prostituatele care îi duc pe bărbaţi departe de calea cea bună şi dreaptă".

– Stai, Cornelia, începu tatăl ei rîzînd uşor. Şi Corneliei Faraday i se păru că tonul este amuzat, fiindcă practic făcu ceea ce Rafe numea o criză diavolească.

– Să nu încerci să mă amăgeşti cu farmecul tău prefăcut, ticălosule! Ai îmbrobodit-o pe sora mea şi te-ai însurat cu ea, apoi ai dus-o cu zăhărelul aproape de capătul lumii, în America, unde îi promiteai o viaţă nouă şi nu-mi voi ierta niciodată că nu am încercat să o opresc. Mai răul Am venit şi eu, dar nu-ţi voi ţine partea şi nu voi mai tăcea şi acum, nu cînd ai transformat-o pe fiica surorii mele într-o... farsă! Fata aceasta, care e destul de mare ca să fie măritată, nu se comportă ca o femeie; nici măcar nu arată a femeie. Mă îndoiesc că ştie ce este! Nu se îmbracă altfel decît cu pantaloni şi cizme, e bronzată ca un sălbatic şi înjură ca un păgîn! Manierele ei sînt de plîns, vorbeşte mult prea liber, nu are părul pieptănat şi nu cunoaşte sensul cuvîntului „feminină". Mi-a zis cu un tupeu extraordinar că în prezent nu o interesează măritişul, dar că-i „place" cineva pe nume Raphael Benavente şi că ea îl va cere pe el în căsătorie probabil, cîndva. Această domnişoară, folosesc termenul cu mari reţineri în cazul lui Sheridan – intenţionează chiar să ceară de soţ un bărbat – mai mult de atît, bărbatul ales de ea este un vagabond spaniol, despre care m-a informat că ştie tot ce e important în viaţă – inclusiv să trişeze la cărţi! Ei bine, încheie mătuşa Cornelia, pe un ton mai mult decît revoltat, te desfid să aduci argumente în apărarea celor auzite!

Sherry îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă emoţionată ca tatăl său să dea drumul unei tirade, drept răspuns la invectivele femeii cu faţa acră, care se strecurase în gîndul lui Sherry cu întrebări şirete şi care acum folosise răspunsurile împotriva ei.

– Sherry nu înjură! răspunse tatăl ei cu timiditate, dar părea contrariat de unele remarci la adresa fiicei sale.

Mătuşa Cornelia nu se arăta intimidată ca alţii, cînd Patrick Bromleigh îşi pierdea cumpătul.

– Oh, ba da, înjură! îi întoarse vorba. Azi-dimineaţă s-a lovit la cot şi a înjurat *în două limbi!* Am auzit-o cu urechile mele!

– Nu mai spune, i se adresă Patrick ca un copil neascultător. Şi de unde ştii ce spunea?

– Cunosc îndeajuns limba latină ca să pot traduce *„Dios mio!"* într-o blasfemie.

– Asta înseamnă „Dumnezeul meu", protestă Patrick, dar vocea lui trăda vinovăţie şi nu mai păru la fel de convingător cînd adăugă: Probabil că se gîndea la una dintre rugăciunile pe care spui că nu le ştie! Sherry se aplecă şi se uită prin gaura cheii. Tatăl său roşise de mînie sau de jenă şi-l văzu cum îşi încleştează pumnii, dar mătuşa Cornelia stătea mîndră în faţa lui, rece şi nemişcată ca o stană de piatră.

– Asta demonstrează cît de puţine ştii despre rugăciuni şi despre fiica ta. Cornelia îi aruncă o privire dispreţuitoare. Mă cutremur gîndindu-mă la genul de oameni în compania cărora o laşi să stea, dar am o imagine destul de clară şi-mi dau seama cît este de oxpusă jocurilor de noroc şi înjurăturilor, la fel cum le-ai permis beţivanilor trişori şi cartoforilor, de teapa lui Raphael, să o vadă îmbrăcată indecent. Numai Dumnezeu ştie ce gînduri necurate le-a trezit în suflet lui şi celorlalţi bărbaţi care au văzut-o cu părul despletit, ca o

dezmăţată. Nici măcar nu am pomenit încă de tovarăşul ei favorit – un indian care doarme cu cîinii! Un sălbatic care...

Sherry vedea cum tatăl ei strînge din fălci mînios chiar înainte ca mătuşa Cornelia să aducă vorba de Cîine care Doarme şi se temu – dar spera – că era cît pe ce să-i tragă un pumn mătuşii Cornelia chiar în ochi pentru a fi spus asemenea răutăţi. Dar el îi vorbi pe un ton sfidător:

– Ai devenit o fată bătrînă nebună şi urîcioasă, Cornelia – genul care susţine că toţi bărbaţii sînt bestii şi că li se scurg balele după orice femeie le iese în cale, fiindcă eşti nemulţumită că nici un bărbat nu s-a uitat astfel *la tine!* În plus, încheie el cu accentul irlandez, pierzîndu-şi stăpînirea de sine pe moment, Sherry are aproape paisprezece ani, dar e la fel de sumplă ca o aşchie şi lipsită de piept în comparaţie cu tine! De fapt, Nelly, fetiţo, triumfă el cu această tiradă, biata Sherry dă semne că devine replica ta. Şi cum nu există destulă băutură pe pămîntul lui Dumnezeu cît să facă un bărbat să te dorească pe tine, cred că şi ea e în siguranţă.

Stînd tot la gaura cheii Sheridan realiză ce insultă teribilă fusese „fată bătrînă nebună şi urîcioasă" şi îşi lipi palma de gură ca să-şi înăbuşe rîsul. Din nefericire, mătuşa Cornelia nu era atît de cutremurată de insultele cumnatului ei pe cît ar fi dorit Sherry. Ridică bărbia, îl privi drept în ochi şi-i răspunse cu aceeaşi ură rece:

– Cred că era o vreme cînd tu nu aveai nevoie de băutură, Patrick, nu-i aşa?

O clipă Sherry rămase perplexă de remarca mătuşii sale fiindcă nu ştia ce voise să spună. La fel de nelămurit părea şi tatăl ei, apoi furios şi... în cele din urmă foarte calm.

– Bine spus, Cornelia, îi zise blînd. Ai vorbit exact ca fiica mai mare a bogatului Faraday. Aproape că uitasem

că asta eşti, dar tu nu ai uitat, nu? Patrick alungase şi ultimele fărîme de furie de pe chipul său şi privi de jur împrejurul camerei aglomerate cu mobilă zîmbind ironic. Nu contează că locuieşti într-o casă care nu e cu mult mai mare decît o debara pentru mături din casa Faraday şi nici că-ţi storci banii pentru existenţă învăţîndu-i bunele mariere pe copiii altora; ai rămas tot fiica lui Faraday, cel bogat, mîndră şi dispreţuitoare ca întotdeauna.

– Atunci ar fi bine să-ţi reaminteşti – interveni mătuşa Cornelia pe un ton mai liniştit, dar la fel de trufaş, că mama lui Sheridan a fost singura mea soră. Ca să-ţi spun adevărul, Patrick, dacă ar trăi să vadă ce ai reuşit să faci din Sheridan... ceva de rîsul tuturor... ar fi îngrozită. Ba nu, se corectă mătuşa Cornelia, i-ar fi ruşine cu ea.

Din partea cealaltă a uşii Sheridan rămase nemişcată şi intră în panică. Să-i fie ruşine cu ea? Cu siguranţă că mamei sale nu i-ar fi ruşine cu ea, Sheridan; o iubise pe Sheridan. Imaginea mamei sale la fermă îi apăru în faţa ochilor minţii... mama ei punînd mîncarea pe masă, purtînd un şorţ curat, apretat, cu părul strîns îngrijit într-un coc la spate... mama periindu-i părul lui Sheridan cu mişcări vioaie, pînă ce îi descurca şuviţele încîlcite... mama aplecată lîngă lampă, cosîndu-i „o rochiţă specială" garnisită cu dantelă pe care o primise de la cineva.

Cu amintirea mamei sale în şorţul apretat şi alb, cu părul lucios, pieptănat elegant într-un coc, Sheridan desfăcu larg braţele şi se privi de sus în jos. Purta cizme bărbăteşti fiindcă nu-i plăceau şireturile de la pantofii de damă; cizmele îi erau prăfuite şi roase. Pantalonii din piele de căprioară îi erau pătaţi, şi chiar răriţi la spate; la brîu avea o centură împletită de Cîine care Doarme, pe care o purta cu dublul scop de a-i susţine

pantalonii pe ea şi de a menţine jacheta strînsă în jurul corpului. *Ruşine...*

Involuntar, se întoarse către oglinda de mînă de pe lavoarul mătuşii ei şi se uită mai îndeaproape la felul cum îi arătau părul şi obrajii. Imaginea din oglindă o făcu să se tragă înapoi alarmantă; se opri, clipi de cîteva ori parcă pentru a-şi limpezi ochii şi a alunga viziunea. O clipă rămase stană de piatră, complet incapabilă de a găsi o soluţie pentru a rezolva problema; apoi încercă să-şi treacă degetele prin păr, ca şi cînd s-ar fi pieptănat, deşi îi fu greu să descurce şuviţele încurcate, care îi dădeau într-adevăr aspect de „dezmăţată". Mîna i se opri, fiindcă degetele nu pătrunseră mai mult de cîţiva centimetri, aşa că îşi apăsă părul cu palmele din lateral. Se apropie iar de oglindă. Cu teamă îşi dezlipi mîinile de pe cap iar părul reveni la aspectul iniţial, răvăşit. Nu arăta deloc ca mama ei. De fapt, nu se asemăna cu nici o femeie pe care o văzuse vreodată – lucru de care fusese conştientă, dar care nu o preocupase pînă în acest moment.

Mătuşa Cornelia spusese că arată... de rîsul lumii, iar acum, cînd Sheridan se gîndea mai bine, realiză că oamenii o priveau cam ciudat în ultima vreme – în special bărbaţii. O priveau straniu. Cu patimă? Tatăl ei nu observase, dar în ultimul an pieptul lui Sheridan căpătase rotunjimi clare, făcînd-o să se simtă stînjenită, iar de multe ori se vedeau, oricît de atent ar fi încercat ea să-şi închidă jacheta.

Mătuşa Cornelia spusese că arăta ca o dezmăţată. *Dezmăţată?*

Sheridan se încruntă străduindu-se să-şi amintească unde şi cînd auzise acest cuvînt. „Dezmăţată" are o oarecare legătură cu o prostituată... o tîrfă... *O tîrfă* „dezmăţată"! Asta era! Aceasta era Sheridan?

Un ghem neobişnuit de lacrimi i se adună în gît cînd

îşi dădu seama. Mătuşa Cornelia avea, poate, dreptate despre astă şi despre restul – dar mai rău era că mama lui Sheridan ar fi fost ruşinată de aspectul ei acum.

Ruşinată!

Sheridan rămase nemişcată, imobilizată de şoc. Peste cîteva minute înţelese că mătuşa ei pretindea să o ia pe Sherldan pentru a-i oferi o casă cum se cuvine, o educaţie, lucruri la care tatăl ei protestase destul de slab. Cînd înţelese de-a binelea ce se petrece, dădu buzna şi deschise brusc uşa.

– Nu, tati, nu face asta! Nu mă lăsa aici! Te rog!

Patrick părea distrus, iar Sheridan profită de ezitarea lui şi se aruncă în braţele sale.

– Te rog, voi purta botine de damă şl-ml voi aranja părul dezmăţat, voi face totul, dar nu mă lăsa aici.

– Nu, iubito, reuşi el să spună, iar Sheridan simţi că pierde bătălia.

– Vreau să vin cu tine, cu Rafe şi cu Cîine care Doarme! Cu voi e locul meu, indiferent ce spune ea!

Sheridan repetă cuvintele acestea a doua zi de dimineaţă cînd Patrick plecă.

– O să mă întorc cît de curînd, îi spuse cu hotărîre. Rafe are cîteva idei bune. O să adunăm bani mulţi şi ne vom întoarce să te luăm peste un an – cel mult doi. Pînă atunci vei fi mare deja. Ne vom duce la Sherwyn's Glen şi voi construi casa aceea mare pentru noi, cum ţi- am promis, iubito. Ai să vezi.

– Nu vreau o casă mare, strigă Sheridan, privindu-l întîi pe Rafe, care aştepta pe stradă, frumos ca niciodată, apoi pe Cîine care Doarme, a cărui expresie nu exprima nimic. Vă vreau pe tine, pe Rafe şi pe Cîine care Doarme!

– O să vin pînă ce vei şti că am plecat, îi promise el, trecînd peste plînsul ei cu sughiţuri, surîzîndu-i ca un

irlandez mereu apreciat de doamne pentru aceasta.

Încercînd să glumească, adăugă:

– Gîndeşte-te ce şocat va fi Rafe cînd vom veni să te luăm şi tu vei fi o domnişoară drăguţă, îmbrăcată în fuste şi... făcînd lucruri pe care le vei învăţa de la mătuşa ta. Ca să nu o lase să mai protesteze, îi desfăcu braţele agăţate în jurul gîtului său, îşi puse pălăria pe cap, făcu un pas înapoi şi se uită deznădăjduit la Cornelia: Voi trimite bani cînd voi putea.

Cornelia încuviinţă din cap, ca şi cînd ar fi acceptat pomană de la un ţăran şi nu spuse nimic, dar manierele ei nu păreau să-l deranjeze deloc.

– Cine ştie, zise el surîzător, poate că te vom lua cu noi în Anglia. Ţi-ar plăcea – nu-i aşa, Nelly? – să locuieşti chiar sub nasul lui Faraday şi să fii curtată într-o casă mai mare decît a lui? Parcă-mi amintesc că sufrageria era mereu plină cu drăguţii tăi. Aruncîndu-i încă un zîmbet ironic, îi mai spuse: Niciodată vreunul dintre ei nu era destul de bun pentru tine, nu-i aşa, Nelly? Poate că s-au schimbat cu vîrsta.

Sheridan se străduia să respire adînc, ca să nu plîngă precum un copil şi-l privea cum ridică din umeri indiferent la tăcerea de piatră a mătuşii ei, apoi se întoarse către ea şi o îmbrăţişă scurt.

– Să-mi scrii, îl imploră ea.

– Da, promise el.

Cînd îl văzu plecînd, Sheridan se uită la chipul inexpresiv al femeii care-i distrusese viaţa şi care era singura ei rudă de gen feminin. Cu ochii scăldaţi în lacrimi îi spuse încet, dar foarte clar:

– Aş... aş fi vrut să nu fi venit niciodată aici. Aş fi dorit să nu te văd niciodată! Te urăsc.

În loc să o pălmuiască, lucru la care ar fi îndreptăţit-o chiar Sheridan, măluşa Cornelia o privi drept în ochi şi-i zise:

– Sînt sigură că aşa este, Sheridan. Aş îndrăzni să pun că mă vei urî chiar şi mai mult pînă ce toate vor ia sfîrşit, dar oricum eu nu te urăsc cîtuşi de puţin. Acum, hai să bem puţin ceai înainte să începem lecţiile.

– Urăsc şi ceaiul, o informă Sheridan ridicîndu-şi ufaş bărbia şi privind-o cu aceeaşi răceală – atitudine care era nu numai instinctivă, dar şi identică aceleia pe care o arbora mătuşa sa. Aceasta remarcă asemănaoa, deşi Sheridan nu realiză încă.

– Nu încerca să mă scoţi din sărite cu privirea aceasta, copilă. Eu am pus-o la punct cu mulţi ani în urmă şi acum am devenit imună la ea. În Anglia ţi-ar fi folosit, poate, dacă ai fi fost nepoata recunoscută a bogatului Faraday, dar aici sîntem în America şi nu ne mai considerăm pudele mîndrului stăpîn. Cel mult sîntem nişte creştini anonimi. Eu predau bunele maniere copiilor unor oameni pe care cîndva i-aş fi considerat ca inferiori mie, iar sînt norocoasă că am de lucru. Îi mulţumesc Zidirorului că pot să întreţin căsuţa aceasta de una singură şi că nu trebuie să privesc în trecut. Un Faraday nu se plînge. Să ţii minte asta. Nu regret alegerile pe care le-am făcut în viaţă. Măcar acum nu mai sînt marioneta cuiva şi nu mă mai trezesc întrebîndu-mă ce se va întîmpla rău astăzi. Trăiesc o viaţă ordonată, liniştită şi respectabilă. Cornelia făcu un pas înapoi după ce termină de vorbit şi o privi oarecum amuzată pe nepoata ei care nu se clintise din loc. Draga mea, dacă vrei să perfectezi această atitudine de superioritate în avantajul tău, îţi recomand să-ţi pleci nasul şi să te uiţi la mine măcar puţin – da, aşa. La fel aş fi făcut şi eu.

Dacă Sheridan nu s-ar fi simţit atît de amărîtă şi de părăsită, ar fi rîs şi ea. Cu timpul învăţa să rîdă din nou în fel cum învăţa latina şi comportamentul de domnişoară.

Mătuşa ei era o profesoară neobosită, hotărîtă să o

învețe totul pe Sheridan, tot ce știa ea însăși, iar ace
ta constată că, sub armura formală și rigidă a măt
sale, exista o grijă permanentă și chiar afecțiune pen
nepoata rătăcită. Sheridan era o elevă bună, odată
trecu peste resentimente. Studiul cărților se dovedi
o eliberare de plictiseala unei vieți care nu se r
rezuma la cai sălbatici, pătați, sau la sunetele corz
de ghitară și la rîsete sub stele.

Chiar și o simplă privire aruncată unui reprezent
al sexului opus era acum dovada lipsei de virtute și
deci uitată; o conversație cu un străin echivala cu
gest criminal. Cîntatul era admis doar în biserică
niciodată nu trebuia să accepți plata sub nici o formă
locul lucrurilor deșarte pe care le agrea învățătoar
ceaiul ținînd ceainicul în unghiul potrivit, să pună cuț
și furculița într-un anume fel după ce mînca – lucr
triviale, desigur, dar despre care mătușa Cornelia s
nea că: „Știința de a te purta e bunul tău cel mai de p
– singurul, date fiind condițiile în care trăim".

Raționamentele ei deveniră evidente cînd Sherid
împlini șaptesprezece ani: învești mîntată într-o roch
simplă, cafenie, cu părul strîns cu o fundă discretă
susținut într-o plasă pe care și-o croșetase singu
domnișoara Sheridan Bromleigh fu prezentată doamn
Adley Raeburn, directoarea școlii unde preda mătu
Cornelia. Doamna Raeburn venise acasă la Cornelia
invitația ei și rămase cu privirea fixă la chipul și la păr
lui Sheridan – o reacție stranie a oamenilor de la ora
care devenise mai frecventă în ultima vreme. Cu atî
ani în urmă o Sheridan Bromleigh mai tînără și mai puț
educată ar fi privit amuzată în pămînt sau și-ar fi tr
șapca pe frunte întrebînd-o pe străină la ce se ho
bează.

Dar această Sheridan era cu totul deosebită; o
nără domnișoară pe deplin conștientă că fusese o p

ară financiară. Acum era hotărîtă să devină angajată, u numai de dragul mătuşii ei sau doar pentru prezent, ar pentru sine, în viitor. La oraş văzuse chipul disperat l sărăciei şi al foametei – fenomene rar întîlnite în pro- ncle. Acum Sheridan era orăşeancă şi avea de gînd A rămînă astfel tot restul vieţii.

În ultimii doi ani scrisorile tatălui său, care sosiseră ocvent la început, încetaseră să mai vină. Ştia că nu putuse să o uite unde era, iar posibilitatea de a fi mort i o părea insuportabilă. Nu avea altceva de ales decît să-şi poarte singură de grijă cumva şi să-şi spună că nce asta pînă ce tatăl ei va veni împreună cu Rafe să o a. Tocmai îşi spunea aceste lucruri în gînd cînd doam- a Raeburn o salută cordial.

– Am auzit lucruri minunate despre dumneata, dom- oară Bromleigh, de la mătuşa dumitale. Sheridan romleigh, care altădată şi-ar fi băgat mîinile în centura le la brîu şi ar fi răspuns cu sinceră intimitate că nu ştie are ar fi acele lucruri bune, întinse o mînă şi răspunse u aceeaşi politeţe:

– Şi eu am auzit de dumneavoastră, doamnă aeburn.

Acum Sheridan stătea în spatele docurilor, pe *Steaua limineţii*, şi se gîndea că exista posibilitatea să nu mai ovadă pe nimeni din vechea ei viaţă; nici pe mătuşa ornelia sau pe fetele de la şcoală, pe ceilalţi profesori u care se împrietenise şi care se adunau în fiecare mbătă după-amiază ca să bea ceaiul şi să stea de rbă. Poate că nu le va mai vedea niciodată feţele mbitoare. Nici pe a lui Rafe... sau pe a tatălui ei.

Îşi simţi gura uscată şi lacrimi fierbinţi i se adunară în ul ochilor, gîndindu-se că pe tatăl ei nu l-ar mai oa vreodată. Cînd acesta va apărea la mătuşa Cor- lia, în cele din urmă, nerăbdător să o vadă şi să-l ice motivul tăcerii lui îndelungate, ea nu va mai fi

acolo... Poate că nu va şti nici măcar ce se petrecu
cu el.

Închise ochii şi parcă-l văzu pe Rafe, pe Cîine c
Doarme şi pe tatăl ei stînd în salonul mătuşii sale,
teptînd să o vadă. Ea îşi făcuse totul cu mîna ei,
sistînd să o însoţească pe Charise în această călăto
iar banii nu fuseseră singurul ei motiv. Nu, zău că
Visa cu ochii deschişi Anglia încă de cînd începuse
citească romanele acelea sentimentale. Ele aprinsese
în ea scînteia aventurii şi dorinţa secretă de a trăi f
tunos, sentimente pe care nu reuşise încă să le în
buşe, în ciuda eforturilor şi străduniilor mătuşii ei.

Da, acum putea spune că trăieşte o aventură! În l
să fie într-o clasă, înconjurată de feţe tinere care ascu
captivate în timp ce ea le citeşte o poveste sau le înv
cum să meargă elegant, debarcase într-o ţară stran
neprietenoasă – prinsă în cursă, fără apărare, comp
secătuită de curaj şi idei, calităţi cu care se mîndre
pregătindu-se să dea ochii cu un nobil care, după sp
sele lui Meg, nu era împiedicat de regulile britanice să
arate furia sau să-şi amîne răzbunarea cînd îi va spu
ce se întîmplase. Ceea ce ea, în mîndria ei, *permise*
să se întîmple.

Teama, slăbiciune pe care Sheridan o dispreţuia c
mai mult dintre toate, puse stăpînire pe ea. După o via
de optimism şi hotărîre, plus o robusteţe de invidiat, s
simţi deodată slăbită, îndurerată şi îngrijorător de am
ţită. Cabina părea că se învîrtă cu ea şi căuta spătar
scaunului ca să se sprijine; apoi deschise ochii lar
trase aer în piept şi-şi netezi părul, luă palerina şi
zîmbi încurajator cameristei îngrozite.

Încercînd să pară relaxată, spuse:

– E timpul să-l cunoaştem pe fiorosul baron şi să-ı
iau soarta în piept. Redevenind serioasă, renunţă la s
guranţa falsă şi adăugă: Tu rămîi aici, să nu te vad

acă nu vin imediat să te iau, aşteaptă cîteva ore, apoi leacă pe cît de neobservată poţi. Mai bine, rămîi la ord. Cu puţin noroc, nimeni nu te va descoperi pînă ce aporul va fi pe drum, mîine dimineaţă. Nu are rost să m arestate amîndouă şi întemniţate, dacă asta va ho-ărî să facă.

Capitolul 7

După atmosfera liniştită din casa mătuşii sale, zgo-notul şi agitaţia de pe cheiul luminat erau obositoare. lamali cu cufere şi coşuri pe umeri mergeau încoace şi ncolo, descărcînd cala navei şi făcînd provizii pentru următoarea călătorie a *Stelei dimineţii,* a doua zi. Punţile ncîrţîiau sub povara greutăţilor acoperite cu plase. Sherry coborî încet pe podeţ, căutînd cu privirea prin mulţime chipul unei om care trebuia să arate ca acela din ima-ginaţia sa: nobilul englez fioros – un bărbat slăbănog, palid şi înfumurat, înclinat spre cruzime; era mai mult ca sigur îmbrăcat în pantaloni din satin, lungi pînă la ge-nunchi, înzorzonat cu panglici, ca să-şi impresioneze mireasa.

Apoi văzu un bărbat înalt, brunet, stînd pe doc, lo-vind nerăbdător cu mănuşile în palmă şi ştiu pe loc că ul era. Deşi purta pantaloni de culoare închisă, lungi pînă la călcîie, iar cînd vîntul îi desfăcu poalele hainei văzu că nu avea nimic strălucitor pe dedesubt, totuşi înfăţişarea lui era deosebită şi elegantă, văzîndu-se clar ă era un „privilegiat". Bărbia puternică îi dădea un as-pect de om hotărît şi fiecare centimetru al bustului său puternic emana forţă şi tărie de caracter, pînă jos, către vîrfurile cizmelor impecabil lustruite. Se uită încruntat spre ea, iar teama lui Sherry se transformă imediat în

panică. De două zile contase pe abilitatea ei de a cal spiritele prin stilul glumeţ de a vorbi; se vedea ad sîndu-i-se mirelui părăsit, făcîndu-l să se gîndească rece, dar acest bărbat cu sprîncenele împreunate ş expresie de nemulţumire întipărită pe chip părea de î înduplecat şi dur ca granitul. Cu siguranţă că se între unde naiba era mireasa lui şi de ce se apropia de Sheridan Bromleigh, în locul lui Charise Lancaster. E vădit nervos.

Stephen nu era deloc nervos, ci uimit. Se aştepta ca tînăra Charise Lancaster să aibă în jur de şap sprezece-optsprezece ani, părul buclat şi obrajii rume să apară pe punte în dantele şi volane, dar privind lumina slabă a torţelor văzu o tînără palidă cu pom proeminenţi şi cu nişte ochi extraordinar de mari şi luminoşi, deasupra cărora se arcuiau o pereche sprîncene graţioase, puse în relief şi de genele lun întoarse. Avea părul de o culoare greu de distins, strî la spate, mascat de gluga pelerinei. În loc de funde dantele, purta o pelerină maronie, simplă, şi primul gî cînd îi strînse mîna era că Burleton fusese fie orb, nebun descriind-o drept „mica lui drăgălaşă".

Deşi încerca să pară degajată, era foarte crispată avea aerul că ştie că se întîmplase ceva îngrozitor, a că Stephen îşi zise că pentru amîndoi cea mai bu cale era de a-i spune direct adevărul.

– Domnişoară Lancaster, i se adresă el după ce s prezentă simplu, mă tem că a avut loc un acciden Vinovăţia îl sfîşie cînd îi spuse imediat: Lordul Burleto a fost omorît ieri.

O clipă Sheridan îl privi şocată, neînţelegînd nimic.

– Omorît? Nu e aici?

Stephen se aşteptase să o vadă izbucnind în pli cel puţin, sau măcar să facă o criză de isterie. Nu b nuia că o va auzi spunîndu-i rece, retrăgîndu-şi mîna:

– Ce trist. Transmiteţi, vă rog, condoleanţe familiei
ı partea mea. Se întoarse şi făcu cîţiva paşi, iar el
nlîză că era într- adevăr şocată.

– Domnişoară Lancaster, strigă Stephen, dar glasul
lu acoperit de un glas venit parcă de pe puntea va-
›rului, de unde un balot imens se prăvălea scăpat din
llgul care-l ridicase.

– Fereşte! Fereşte!

Stephen prevăzu pericolul deasupra capului ei, dar
lrzie – plasa se desfăcu de-a binelea şi balotul o lovi
cap, doborînd-o la pămînt, cu faţa în jos. Strigase
›la vizitiul, apoi se aplecase lîngă ea şi o ridică repede
braţe. Capul îi căzu inert şi sîngele îi curgea în chea-
ıl din rana de la ceafă.

Capitolul 8

Cum se simte pacienta noastră azi? întrebă doc-
ıul Whitticomb în timp ce valetul îl conducea în biroul
ıolul. Deşi tonul lui Whitticomb se voia optimist, era
ıl de sceptic ca şi Stephen Westmoreland că tînăra
ın ganse de însănătoşire. Îl găsi pe acesta stînd într-un
ıolu în faţa căminului, cu coatele sprijinite pe genunchi,
ıgîndu-şi capul între palme.

Nici o schimbare, spuse contele frecîndu-şi obrajii
ı palmele, apoi îşi ridică privirea. Este inertă. Le-am
ıonat cameristelor care stau cu ea să-i vorbească
ıuinuu, aşa cum mi-aţi spus. Eu însumi am încercat
ı vorbesc acum cîteva minute, dar nu mi-a răspuns.
ı trecut trei zile, spuse el iritat. Nu puteţi face nimic?

Doctorul Whitticomb îl privi pe conte şi încercă să nu
ıdă cu sfatul de a se odihni măcar puţin, fiindcă ştia
ı fi în zadar.

– E în mîinile lui Dumnezeu, nu într-ale mele. Mă duc să o mai văd.

– Al naibii de bine o să-l facă asta, spuse Stephen în culmea enervării, cînd îl văzu că iese pe uşă.

Ignorînd această izbucnire nervoasă, Hugh Whitticomb urcă scara şi la etaj se duse spre sînge.

Cînd reveni în birou cîteva minute mai tîrziu, contele stătea în aceeaşi poziţie ca mai înainte, dar chipul doctorului se luminase considerabil.

– Evident, vizita mea a adus o îmbunătăţire, spuse el simplu. Sau, poate că i-a plăcut mai mult vocea mea decît a cameristei.

Stephen ridică brusc capul şi căută privirea medicului.

– E conştientă?

– Se odihneşte acum, dar şi-a revenit şi mi-a spus chiar cîteva cuvinte. Ieri nu i-aş fi dat nici cea mai mică şansă, dar e tînără şi rezistentă; cred că se va face bine. Spunînd ce trebuia spus, doctorul Whittlcomb privi chipul obosit al lui Stephen şi ochii acestuia încercănaţi, apoi se concentră asupra celei de-a doua griji de pe umerii săi. Arăţi foarte rău, milord, îi spuse cu familiaritatea unui vechi prieten de familie. Voiam să-ţi sugerez să mergem amîndoi sus, la ea, după cină – dacă sînt invitat să rămîn la cină, desigur –, dar, dacă te-ar vedea aşa cred că ar leşina din nou. Ar fi bine să dormi puţin şi să te bărbiereşti mai întîi.

– Nu am nevoie de somn, spuse Stephen, mai liniştit şi înviorat de veste. Se ridică, se apropie de o tavă de argint şi scoase dopul unei sticle din cristal. Despre bărbierit ai dreptate, totuşi, zise zîmbind uşor şi turnă coniac în două pahare. Îi dădu doctorului un pahar, apoi îl ridică pe al său, în semn că vrea să toasteze. Pentru arta dumitale de a o vindeca.

– Nu e vorba de arta mea, ci mai degrabă de un

miracol, zise medicul, ezitînd să bea pentru cele auzite.

– Atunci, pentru vindecări miraculoase, toastă Stephen şi duse paharul spre buze, apoi se opri, fiindcă Whitticomb refuză să bea şi acum, dînd negativ din cap.

– Eu... nu am spus că s-a făcut bine, Stephen. Am zis doar că e conştientă şi că a vorbit.

Contele surprinse tonul ezitant şi din ochi îi ceru doctorului o explicaţie. Oftînd, Whitticomb se conformă.

– Speram să îţi spun cît mai tîrziu, poate după ce te-ai fi odihnit puţin, dar să ştii că, dacă se va reface fizic – şi nu-ţi promit că aşa va fi – mai rămîne o problemă. O complicaţie. Desigur, poate fi temporară. Dar, la fel de bine nu poate fi aşa.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Nu mai are memorie, Stephen.

– Ce nu mai are?

– Nu-şi mai aminteşte nimic din cele petrecute înainte de a deschide ochii în dormitorul de sus. Nu ştie cine este sau de ce se află în Anglia.

Capitolul 9

Cu mîna pe clanţa de aramă a uşii, doctorul Whitticomb se opri o clipă înainte de a intra la pacienta sa. Se întoarse către Stephen şi spuse pe un ton scăzut, ceea ce era mai degrabă un avertisment:

– Rănile la cap sînt imprevizibile. Să nu fii alarmat dacă vezi că nu mai vorbeşte ca acum cîteva ore. Pe de altă parte, e posibil să-şi fi recăpătat memoria complet. Ieri am vorbit cu un coleg care are mai multă experienţă cu traumatismele la cap şi ne-am gîndit că ar fi o greşeală să-i dăm laudanum, indiferent cît de puternice ar fi durerile de cap. Chiar dacă i le-am alina, laudanumul o

adoarme şi amîndoi sîntem de părere că e foarte important să o menţinem trează şi conştientă pentru moment. Stephen încuviinţă. Azi, mai devreme, s-a impacientat cînd a constatat că nu-şi mai aminteşte nimic, deci sub nici o formă să nu-i spui ceva care să o neliniştească atunci cînd vom intra la ea în cameră. După cum am spus, rănile la cap sînt periculoase şi imprevizibile şi noi nu vrem să o pierdem. Mulţumit de discursul ţinut şi de punctele abordate, răsuci clanţa.

Sheridan resimţi prezenţa umană în camera întunecată tocmai cînd plutea într-o ceaţă reconfortantă, aţipind, apoi trezindu-se cîteva clipe; mintea îi era eliberată de orice grijă, dar rămăsese tulburată. Agrea această stare fiindcă o ţinea departe de temerile îndepărtate care-i sîcîiau un colţişor al minţii.

– Domnişoară Lancaster? Vocea era foarte aproape de ea, suna calm, dar insistent şi vag-cunoscută. Domnişoară Lancaster? Ştia că i se vorbeşte. Deschise cu greu ochii, clipi des, încercînd să focalizeze, dar privirea îi era încă înceţoşată. Vedea două forme suprapuse una peste cealaltă. Domnişoară Lancaster?

Mai clipi o dată şi imaginile se despărţiră; erau doi bărbaţi, unul de vîrstă mijlocie, cărunt, cu ochelari cu rame subţiri şi mustaţă subţire. Părea blînd şi liniştitor, aşa cum îi era şi glasul. Celălalt era mult mai tînăr. Nu la fel de blînd, nici liniştitor. Mai degrabă îngrijorat. Cel bătrîn îi vorbi surîzîndu-i.

– Mă ţineţi minte, domnişoară Lancaster?

Sheridan încercă să dea din cap, dar mişcarea îi provocă o durere cumplită de cap şi o podidiră lacrimile.

– Domnişoară Lancaster, mă ţineţi minte? Ştiţi cine sînt?

Străduindu-se să nu mai facă vreo mişcare cu capul, răspunse:

– Doctore. Îşi simţea buzele uscate şi crăpate, dar, vorbind, capul nu o mai durea la fel de tare. Cînd realiză aceasta, întrebă la rîndul ei.

– Unde mă aflu?

– Sînteţi în siguranţă.

– Unde? insistă ea.

– Sînteţi în Anglia. Aţi venit cu vaporul din America. Dintr-un oarecare motiv se simţi deprimată.

– De ce?

Cel doi schimbară feţe-feţe, iar doctorul îi zise:

– Totul vă va reveni în memorie cu timpul. Nu vă faceţi probleme pentru asta acum.

– Eu... vreau să ştiu, insistă ea şoptind.

– Bine, copilă, o linişti doctorul mîngîind-o pe mînă. Ezită, apoi surîse, ca şi cînd i-ar fi dat o veste bună. Ai venit la logodnicul dumitale.

Un logodnic. Desigur, era logoditâ... cu celălalt bărbat, îşi zise ea, fiindcă el părea mai îngrijorat în privinţa ei. Îngrijorat şi extenuat. Se uită la el şi-i zîmbi slab, dar el îl privea încruntat pe doctor, care dădea din cap, parcă avertizîndu-l.

Încruntarea lui o nelinişti, la fel privirea ameninţătoare a doctorului, dar nu ştia de ce. Era o situaţie penibilă, dar, în acel moment, cînd nu-şi amintea cine este şi de unde venise, nici cum ajunsese aici, singurul lucru pe care-l ştia sigur era că trebuie să-şi ceară scuze pentru deranjul pricinuit străinilor. Avea această regulă de bună purtare întipărită adînc în memorie – instinctivă, imperativă şi urgentă.

Sherry aşteptă cîteva clipe şi cu un glas stins articulă, privindu-l pe logodnicul ei:

– Îmi pare rău.

El tresări, ca şi cînd cuvintele ei l-ar fi jignit, apoi îi auzi vocea, profundă, liniştitoare şi incredibil de amabilă.

– Nu te scuza. Totul va fi bine. Ai nevoie de puţin timp şi de multă odihnă.

Actul vorbirii îi cerea mai mult efort decît putea depune. Epuizată şi uluită, Sherry închise ochii, apoi îi auzi pe cei doi îndreptîndu-se spre uşă.

– Staţi... reuşi să spună. O îngrozea gîndul de a rămîne singură şi de a se cufunda iar în întunericul care o împresura; se temea că nu va reuşi să iasă din el şi îi privi pe amîndoi, apoi se opri asupra logodnicului ei. Era mai tînăr, mai puternic, emana o putere cludată, se gîndea că doar el i-ar putea alunga demonii din creier prin simpla lui putere a voinţei; nu voia să mai fie chinuită de aceştia. Rămîi, îi şopti cu ultimele resurse. Te rog. Cînd el ezită şi-l privi pe doctor, Sheridan îşi umezi buzele, inspiră profund şi exprimă printr-un singur cuvînt toate senzaţiile care o copleşeau şi o bîntuiau. Frică.

Pleoapele îi căzură grele ca plumbul, deşi nu voia să le închidă, desprinzînd-o de lumea celor vii. Panica se instală şi o apăsă în jos, luîndu-i parcă aerul... Auzi sunetul picioarelor de scaun trase pe podeaua lucioasă, înspre pat.

– Nu ai de ce să te temi, îi spuse logodnicul ei.

Sheridan îşi mişcă mîna pe plapumă, ca un copil care caută braţul liniştitor al unui părinte pe care nu şi-l mai amintea. Degetele lungi, puternice, de bărbat îi strînseră palma mică.

– Urăsc... teama, şopti ea.

– Nu te voi lăsa. Îţi promit.

Sheridan se agăţă cu disperare de mîna lui, de glasul lui, de promisiunea lui şi adormi cu toate trei în gînd.

Stephen se simţea vinovat şi durerea îi perfora pieptul pe cînd o privea căzînd într-o toropeală a viselor. Avea capul banajat şi era palidă ca o fantomă, dar ce îl

uimi cel mai fare era cît de *mică* părea în patul acela, înghiţită parcă de perne şi plapumă.

Se scuzase, cînd vina era în întregime a lui; pentru moartea logodnicului şi a visurilor ei, dar şi pentru această nenorocire. Ştia că docurile sînt periculoase şi rămasese pe loc, expunînd-o pe ea chiar în calea descărcătorului. Pe deasupra, fusese atît de preocupat de reacţia ei la auzul veştii morţii lui Burleton, încît nu observase balotul care se balansa deasupra capului ei, apoi nu reacţionase la timp cînd auzise strigātul hamalului. Era destul de şocată de mesajul lui şi de modul abrupt în care o făcuse; altfel poate că s-ar fi ferit singură.

După toate aparenţele el o adusese în calea pericolului, nu o protejase şi o împiedicase că se protejeze singură. Dacă ar fi murit, vina ar fi fost în întregime a lui şi ştia că nu ar fi putut trăi cu asta pe conştiinţă. Deja era prea împovărat de moartea tînărului Burleton, care-i bîntuia nopţile şi îi amăra zilele.

Respiraţia ei se schimbă brusc, iar Stephen intră în panică. Îi urmări pieptul, iar cînd acesta păru că se ridică şi coboară într-un ritm normal răsuflă şi el uşurat şi-i privi mîna care se odihnea în palma lui. Degetele ei erau lungi, delicate, cu pielea netedă, dar avea unghiile tăiate foarte scurt – o mînă aristocratică aparţinînd unei tinere domnişoare pedante, cu o înclinaţie evidentă pentru curăţenie şi cu spirit practic, se gîndi el.

Îi observă apoi faţa, iar dacă nu ar fi fost atît de obosit de teamă şi de nesomn ar fi zîmbit, întrebîndu-se ce părere ar fi avut de chipul ei, dat fiind stilul pedant şi practic. Cu siguranţă că buzele ei delicate, generoase nu aveau nimic pedant, iar genele lungi şi arcuite nu păreau chiar practice. Stephen nu ştia ce culoare au ochii sau părul ei, dar obrajii aveau o formă plăcută, iar pielea era de culoarea fildeşului, aproate translucidă. În

contrast cu celelalte trăsături ale ei, care dădeau dovadă de fragilitate feminină, bărbia era singura care denota o mare forţă de caracter. Ba nu, se gîndi Stephen, mai degrabă denota mult curaj. Nu plînsese de durere sau de teamă; spusese că *ura* să-i fie teamă, ceea ce însemna că prefera să se lupte cu emoţiile puternice, decît să le cadă pradă. Cu siguranţă că avea mult curaj, îşi zise el, dar şi bunătate – îndeajuns cît să îşi ceară scuze pentru că îl deranjase. Curaj şi bunătate, o combinaţie remarcabilă, mai ales pentru cineva atît de tînăr.

Atît de *vulnerabilă,* realiză el îngrijorat cînd văzu cum pieptul i se ridică şi-l coboară în scurte tresăriri. O strînse de mînă şi privi cum pare că face eforturi să respire. Simţi un nod în gît. Doamne! Murea!

– Nu! şopti el impacientat. Să nu mori!

Capitolul 10

Razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau prin draperiile verzi şi coborau în capătul îndepărtat al camerei, cînd Sheridan deschise ochii iar. Logodnicul ei stătea pe un scaun lîngă pat, adormit, ţinînd-o de mînă. În cursul nopţii îşi scosese haina şi eşarfa de la gît, îşi descheiase cămaşa şi adormise cu braţele încrucişate pe pat şi capul sprijinit pe ele. Avea faţa spre ea, iar Sheridan îşi întoarse uşor capul pe pernă şi răsuflă uşurată cînd observă că mişcarea nu-i mai declanşase bubuiturile înnebunitoare.

Toropită după un somn adînc, îl studie cu atenţie pe bărbatul care-i era destinat.

Era bronzat, deci îşi petrecea mult timp în aer liber, avea părul bogat, şaten-închis, tuns elegant spre tîmple, atingîndu-i puţin gulerul la spate. Pentru moment era

nepieptănat, fiindcă se agitase dormind; avea aspectul unui băieţandru cu gene lungi şi arcuite, profilîndu-se pe obrajii tineri. Restul nu avea nimic copilăresc; Sheridan simţi un amestec de fascinaţie şi jenă nefirească descoperind aceasta. Începuse să-i crească barba, dar observă că are o bărbie puternică, de om hotărît, chiar şi în momentele grele. Părea încruntat, probabil din pricina unui vis agitat. Materialul mătăsos al cămăşii se mula perfect pe umerii puternici şi pe braţele musculoase. Prin deschizătura cămăşii se zăreau fire de păr gros, ca şi acelea de pe braţe.

Trupul său era bine clădit, unghiular, începînd cu nasul fin, aristocratic, pînă la degetele lungi şi puternice. Părea un bărbat foarte hotărît şi de neînduplecat, îşi zise ea.

Era frumos.

Doamne, cît de frumos era!

Ridică privirea de pe faţa lui şi pentru prima dată se uită împrejurul ei. Rămase uluită de luxul strălucitor din camera unde predominau verdele şi auriul. Pereţii erau tapetaţi cu mătase verde- deschis, draperiile erau din acelaşi material, ca şi baldachinul de deasupra patului, susţinut de un schelet metalic lustruit, cu şnururi aurii în colţuri. Pînă şi căminul din partea opusă patului era din marmură verde, decorat cu păsări aurii la colţuri şi ornamente din alamă. Două canapele prelungi, rotunjite la capete, cu tapiţeria din mătase verzuie, erau aşezate faţă în faţă în dreptul căminului, iar între ele se găsea o măsuţă ovală, joasă.

Îşi concentră din nou atenţia asupra capului celui care se odihnea chiar lîngă coapsa ei şi se simţi înviorată. Cu siguranţă că avusese noroc, fiindcă sortitul ei era nu numai deosebit de chipeş, dar şi extrem de bogat. În plus, stătuse cu ea toată noaptea, dormind în acea poziţie deloc confortabilă, fără să-i dea drumul la

mînă; asta însemna că trebuie să fie foarte îndrăgostit de ea.

Era evident că o curtase, apoi o ceruse de soţie. Închise ochii şi căută chiar şi o îndepărtată amintire despre ei doi în trecut, dar nu găsi decît un gol întunecat. Nici o femeie nu ar putea uita curtea pe care i-o făcuse un asemenea bărbat, saú iubirea lui; era practic imposibil. Şi-ar fi amintit instantaneu, îşi spuse îngrozită, intrînd în panică; apoi parcă ameţi de-a binelea. Îşi spunea în minte lucruri pe care el ar fi trebuit să i le spună: *Vrei să-mi faci onoarea de a-mi deveni soţie, domnişoară...? Domnişoară cine? Domnişoară cine?*

Rămîi calmă! se avertiză ea disperată. *Concentrează-te asupra altor lucruri... lucruri frumoase pe care trebuie să ţi le fi spus.* Nu-şi dădea seama că respiră mai repede şi-l strînse tare de mînă, încercînd să-şi amintească măcar ceva din ce-i legase. Probabil că se purtase cu ea ca un nobil pretendent la mîna ei. Îi adusese flori şi îi spusese că e deşteaptă, fermecătoare şi frumoasă. Probabil că ea întruchipa toate aceste calităţi, dacă vrăjise inima unui tînăr atît de deosebit...

Încercă să-şi amintească măcar ceva, dar mintea îi era goală.

Încercă să-şi amintească o frază fermecătoare, dar mintea îi rămase tot goală. Se calmă şi se concentră asupra chipului ei. Chipul ei...

Nu avea chip.

Nu avea chip!

Instinctul latent se lupta să-i păstreze calmul, dar teroarea o zguduia ca un cutremur. Nu-şi amintea cum o cheamă. Nu-şi amintea cum îl cheamă. *Nu-şi amintea propriul ei chip.*

Stephen avu senzaţia că mîna îi e ca strînsă într-un cleşte şi degetele îi amorţiseră deja. Încercă să se elibereze din strînsoare, dar un reuşi. După trei zile de

nesomn făcu un efort supraomenesc pentru a deschise ochii puţin, ca să vadă de ce-şi simte mîna amorţită. Nu văzu nici o menghină care să-i strîngă degetele, ci o femeie întinsă pe pat. Situaţia nu i se păru neobişnuită, aşa că nu se trezi de-a binelea, ci îşi retrase mîna puţin, ca să poată adormi la loc. Dar, fiindcă de cînd fusese copil i se vorbise de curtoazie faţă de sexul opus şi cum văzuse că această femeie părea într-adevăr îngrijorată, reuşi să formuleze o întrebare pentru a-i afla nelămurirea.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu cum arăt! spuse ea pe un ton alarmat.

Stephen cunoscuse şi alte femei obsedate de aspectul lor exterior, dar îngrijorarea acesteia – într-un budoar slab luminat la miezul nopţii, se gîndi el – era de-a dreptul ridicolă. Drept pentru care nici nu se simţi obligat să deschidă ochii cînd simţi că-l strînse mai tare de mînă şi-l imploră:

– Cum arăt?

– Nemaipomenit, spuse pe un ton sec. Îl durea tot corpul, realiză în cele din urmă, fiindcă doar ea era în pat, iar el nu. Se gîndea cum să se abţină de a o ruga să se dea mai încolo şi să-i facă loc şi lui. Tocmai atunci auzi un plîns înăbuşit. Întoarse capul în direcţia opusă şi se întrebă iritat ce făcuse ca să-i provoace plînsul, apoi decise că va trebui să comande la *Wheaton* o bijuterie pentru a-i alina suferinţa – o broşă cu rubin sau orice altceva. Dorinţa pentru o bijuterie scumpă era, în cele mai frecvente cazuri, cauza primordială a lacrimilor din ochii femeilor. Chiar şi în somn Stephen ştia asta.

Plînsul ei se porni mai insistent, devenise disperat, printre suspine şi fiori care o cutremurau. Orice ar fi făcut ca să-i provoace acest acces de plîns, trebuia să fi fost mai grav decît faptul de a uita să o complimenteze pentru rochia purtată sau de a fi contramandat un spec-

tacol de teatru. Această reacţie îl va costa un colier cu diamante!

Un suspin profund o zgudui cu tot cu plapumă.

Va trebui să adauge şi o brăţară, pentru a completa setul.

Epuizat fizic şi psihic, căzu în toropeala somnului binecuvîntat, dar îi rămăsese în minte ceva spus de ea pe cînd îi strîngea mîna: *„Nu ştiu cum arăt... nu ştiu... nu ştiu"*.

Stephen deschise brusc ochii şi ridică privirea spre ea. O văzu cu faţa întoarsă şi cu o mînă acoperindu-şi gura, pentru a-şi potoli plînsul, dar văzu că se cutremură de supărare. Avea ochii închişi, dar lacrimile i se prelingeau pe sub genele delicate şi formau şuvoaie subţiri pe obrajii palizi. Plîngea de ţi se rupea sufletul, dar era perfect lucidă şi conştientă; Stephen se simţi şi mai vinovat pentru lacrimile ei.

– Nu eram chiar treaz mai devreme şi nu ţi-am înţeles întrebarea, îi spuse imediat. Scuză-mă. Văzu cum se crispează cînd îi auzi glasul, apoi înţelese că tînăra încerca să-şi stăpînească plînsul, după care se întoarse cu faţa spre el. Ce s-a întîmplat? o mai întrebă grijuliu, găsind tonul cel mai potrivit şi mai alinător.

Sheridan înghiţi o dată în sec, tulburată de ochii lui extrem de obosiţi. Probabil că de cîteva zile fusese teribil de îngrijorat din pricina ei şi se simţi ridicolă şi nerecunoscătoare pentru că plînsese ca un copil din cauza unui inconvenient de moment. Un incovenient bizar totuşi, înfricoşător pentru ea, dar bine măcar că nu rămăsese invalidă sau mută sau că nu i se diagnosticase o boală fatală. Dorind să iasă cît mai repede dintr-o situaţie jenantă, trase aer în piept şi surîse îndatoritor.

– Îmi... îmi pare absurd, dar nu mai ştiu cum arăt şi... se opri nedorind să-l necăjească spunîndu-i cît de în-

grijorată era. E o copilărie, dar, fiindcă te-ai trezit acum, nu ai putea să mă descrii puţin?

Stephen sesiză că încercă să-şi ascundă teama şi să-l liniştească şi pe el – lucru care i se păru remarcabil şi deosebit de curajos.

– Să te descriu... repetă el trăgînd de timp. Nu ştia ce culoare are părul ei şi se temea de reacţia ei dacă s-ar fi văzut în oglindă, aşa că luă totul în glumă. Deocamdată ai ochii roşii şi umflaţi, spuse zîmbind, apoi îi observă mai îndeaproape, ca să o informeze corect... dar sînt... foarte mari şi... verzi, conchise el plăcut surprins.

De fapt Stephen remarcă ochii ei minunaţi – verzi-argintii în centru, cu irisul încercuit de o linie mai închisă, iar genele care-i încadrau erau delicate şi lungi.

– Verzi? spuse Sheridan dezamăgită. Nu prea îmi place aşa.

– Acum că sînt înecaţi în lacrimi arată ca argintul lichid.

– Poate că nu sînt chiar urîţi. Dar în rest cum arăt?

– Păi, eşti palidă şi udă de lacrimi, dar ai un chip frumos chiar şi aşa.

Sheridan părea zdrobită de oroare şi lacrimi, dar îi venea să rîdă. Spre uşurarea lui, o văzu că zîmbeşte.

– Ce culoare are părul meu?

– Pentru moment ai capul acoperit cu un turban... turban alb. E foarte la modă să dormi cu turban, ştii doar. In seara accidentului lumina fusese slabă, iar ea avusese părul acoperit mai întîi cu o glugă, iar mai apoi cu sînge. Totuşi, de vreme ce genele îi erau şatene, părul era evident de aceeaşi culoare. Ai părul şaten, îi spuse sigur de el. Şaten închis.

– Ţi-a trebuit cam mult timp să te hotărăşti.

Sheridan îl privea cu atenţie, tulburată, dar fără suspiciune.

– Nu am spirit de observaţie prea dezvoltat – în privinţa anumitor lucruri, spuse el ezitînd.

– Poţi să-mi dai o oglindă?

Stephen nu ştia cum va reacţiona dacă nu-şi va recunoaşte chipul chiar văzîndu-l reflectat în oglindă. Nu ştia dacă va intra în panică văzîndu-şi capul acoperit de bandaje şi lovitura vineţie de la tîmplă. Oricum era convins că atunci cînd va veni timpul să se privească în oglindă, va fi mai bine să o facă în prezenţa lui Whitticomb, în caz că va avea nevoie de asistenţă.

– În altă zi, zise el. Poate mîine. Sau cînd ţi se vor scoate bandajele.

Sheridan presimţi de ce nu vrea să-i dea o oglindă şi, pentru că nu voia să mai cadă victima unui nou acces de plîns şi nici să-l amărască mai mult decît pînă acum, reveni la remarcile despre turbane.

– Turbanele sînt foarte practice, cred. Te salvează de perii şi pieptene cînd vrei.

– Exact, confirmă Stephen uluit de graţia şi curajul ei în asemenea condiţii vitrege. Era atît de bucuros că o aude vorbind şi atît de mişcate de atitudinea ei perfect naturală, încît îi atinse mîna cînd îi vorbi din nou privind-o direct în ochii mari: Te doare rău? Cum te simţi?

– Mă doare puţin capul, atît, recunoscu ea surîzînd. Nu trebuie să fii îngrijorat că mă simt aşa cum arăt, adică rău.

Vorbise încet şi foarte liniştit, iar ochii îl priveau cu sinceritate. Mai devreme dovedise o temere pur feminină în legătură cu înfăţişarea ei, apoi acceptase cu calm că nu arăta chiar bine, iar acum glumea despre asta. Toate aceste detalii îi dădeau lui Stephen senzaţia că nu era genul de femeie căreia să-i placă să se prefacă sau să fie mințită şi că, din acest punct de vedere, era unică, la fel cum poate la fel era şi în multe alte privinţe – deosebită.

Din nefericire, această concluzie îl conduse imediat la următoarea – care îi alungă bucuria şi-l făcu să-şi retragă mîna de pe a ei. Nu era corect ce făcea el şi nici ce gîndea. Nu era logodnica lui, aşa cum îşi închipuia ea; el era bărbatul responsabil pentru moartea logodnicului ei. Bunul simţ, respectul pentru tînărul pe care-l omorîse şi bunul-gust în care fusese educat îi dictau toate să păstreze o distanţă mentală şi fizică. Era ultimul bărbat de pe pămînt care avea dreptul să o atingă sau să se gîndească la ea într-un mod personal.

Sperînd să-şi încheie vizita cu o notă de amuzament, se ridică, făcu cîteva mişcări cu umerii pentru a-i dezmorţi şi recurse la un ultim comentariu la adresa înfăţişării ei:

– Una peste alta, dacă în acest moment ar trebui să te descriu, aş spune că arăţi ca o mumie elegantă.

Sheridan surîse, dar se vedea că obosise; Stephen remarcă acest lucru de asemenea.

– O să trimit o cameristă cu micul dejun. Promite-mi că vei mînca puţin. Ea dădu afirmativ din cap, iar el se întoarse să plece.

– Mulţumesc, îi şopti ea făcîndu-l să se întoarcă din nou, uimit.

– Pentru ce?

Ochii aceia încrezători aţintiţi asupra lui, căutînd şi scuzîndu-se. Sheridan avu impresia că, după un timp, va putea citi în străfundul sufletului lui îndoliat. Pentru moment văzu că nu stabilise precis ce se ascunde înlăuntrul lui, fiindcă zîmbi şi-i spuse:

– Pentru că ai rămas cu mine toată noaptea.

Recunoştinţa ei nu făcu decît să-i adîncească vinovăţia pentru toate nenorocirile petrecute, simţindu-se dezgustat de propria-i persoană, pentru că ea îl credea cavalerul galant, în loc de ticălosul care se ştia că este. Dădu din cap, mai mult cu autoironie.

– Este prima dată cînd o femeie frumoasă îmi mulţumeşte pentru o noapte petrecută cu ea.

Sheridan păru nelămurită, dar Stephen se simţea tot mai josnic. Nu făcuse această „mărturisire" subtilă despre adevărata sa fire fiindcă avea nevoie de iertare sau fiindcă s-ar fi autopedepsit. Cel mai mult conta pentru el că măcar o clipă fusese sincer cu ea şi că mai crescuse puţin în propriii lui ochi.

Îndreptîndu-se spre camera sa de la capătul holului, Stephen se simţi pentru prima dată mai liniştit decît fusese în ultimele săptămîni, ba chiar luni: Charise Lancaster mergea pe calea însănătoşirii. De asta era convins. Se va face bine, deci el îl va putea înştiinţa pe tatăl ei despre accident şi în acelaşi timp îi va putea da veşti bune despre starea îmbunătăţită a sănătăţii ei.

Mai întîi va trebui să-l găsească, dar sarcina de a-i înmîna scrisoarea de informare îi va fi încredinţată lui Matthew Bennett şi oamenilor acestuia.

Capitolul 11

Stephen îşi ridică ochii de pe scrisoarea pe care o citea şi-l salută pe tînărul blond, în jur de treizeci de ani, care se apropia de el.

– Îmi cer scuze fiindcă ţi-am întrerupt vacanţa la Paris, îi spuse lui Matthew Bennett, dar chestiunea este urgentă şi destul de delicată, astfel încît necesită atenţia ta personală.

– Sînt bucuros că pot fi de folos, milord, răspunse avocatul fără ezitare. Contele îi făcu semn spre un fotoliu de piele din faţa biroului său, iar Matthew se aşeză, fără să fie surprins sau ofensat că bărbatul care-l chemase dintr-o vacanţă de care avusese mare nevoie îl

făcea acum să aştepte pînă ce-şi va fi citit corespondenţa. Generaţii de-a rîndul familia lui Matthew avusese privilegiul să reprezinte familia Westmoreland în orice problemă juridică, iar, după cum ştia prea bine, Matthew urma să fie generos recompensat financiar de fiecare dată cînd contele de Langford îi solicita asistenţa.

Deşi Matthew era cel mai tînăr membru al familiei care avea firma de avocaţi, era rodat în toate afacerile clanului Westmoreland şi cu cîţiva ani în urmă fusese chemat să se ocupe de o problemă personală, neobişnuită a fratelui contelui, ducele de Claymore.

Cu acea ocazie Matthew se simţise uşor intimidat şi puţin în dezavantaj, cînd răspunsese chemării ducelui, apoi se înroşise subit cînd auzise despre ce misiune era vorba. Oricum, acum era destul de matur şi mai pregătit, de asemenea încrezător şi bucuros că poate face faţă oricărei probleme „delicate" a contelui – acum nici măcar nu mai era surprins de catalogarea chestiunilor pentru care era contactat.

Aşteptă răbdător să afle ce detaliu „urgent" trebuia să obţină şi era gata să-şi dea părerea pentru orice schimbare a unui contract sau chiar a testamentului.

Dată fiind folosirea termenului „delicat", Matthew se gîndea că e vorba de ceva foarte personal – probabil stabilirea unei sume de bani şi donarea vreunei proprietăţi a contelui în favoarea uneia dintre amantele lui cunoscute, sau putea fi vorba de un cadou în scopuri caritabile, care trebuia să rămînă confidenţial.

Stephen se decise să nu-l mai facă pe Matthew să aştepte şi puse deoparte scrisoarea venită de la administratorul domeniului Northumberland.

Îşi rezemă capul pe spătarul fotoliului său, privi absent tavanul frumos decorat al încăperii înalte şi trecu cu gîndul de la scrisoarea administratorului la problema

mai complicată a lui Charise Lancaster. Tocmai se pregătea să-i vorbească, dar intră un valet bătrîn, pe care Stephen îl recunoscu a fi fostul om-bun-la-toate al lui Burleton. Acesta tuşi cu subînţeles, parcă scuzîndu-se, şi-i spuse pe un ton politicos, uşor neliniştit:

– Domnişoara Lancaster insistă să se dea jos din pat, milord. Ce să-i spunem?

Stephen îl privi pe valet, fără să mişte capul, surîse, fiindcă ştia că tînăra se simte deja mai bine şi zise:

– Spune-i că nu intenţionez că o las să coboare din pat toată săptămîna. Voi trece să o văd după cină.

Conştient că tînărul Matthew Bennett nu ştia ce să creadă, atît de mirat, de şocat şi de nelămurit părea, gîndind apoi că ar fi putut trage o concluzie total eronată din remarca lui, Stephen se hotărî să trateze problema cît se putea de direct.

– Se pare că m-am ales cu o logodnică, începu el.

– Cele mai sincere felicitări, spuse Matthew.

– Nu e logodnica mea, ci a lui Arthur Burleton.

După o pauză scurtă, timp în care Matthew se străduí să găsească un răspuns adecvat la această mărturisire bruscă, zise:

– În cazul acesta, vă rog să transmiteţi... ăăă... felicitările mele domnului în cauză.

– Nu pot. Burleton e mort.

– Ce păcat.

– Eu l-am omorît.

– Atunci e şi mai grav, spuse Matthew neputînd să se abţină. Existau legi împotriva duelurilor, iar tribunalele luau o poziţie fermă în aceste situaţii. Mai mult, prezenţa evidentă a logodnicei tînărului mort în patul contelui nu avea cum să uşureze cazul. Mintea avocatului căuta deja o pledoarie în apărarea acestuia şi spuse: Aţi luptat cu sabia sau cu pistolul?

– Nu, a fost o trăsură.

– Poftim?

– L-am călcat cu trăsura.

– Dar acesta nu e un caz elocvent, cum ar fi duelul cu sabia sau cu pistolul, remarcă Matthew degajat, însă e mai uşor de apărat. Prea preocupat ca să observe privirea stranie cu care-l ţintuia contele, continuă dus pe gînduri: Tribunalul poate fi convins să adopte punctul de vedere că nu aţi intenţionat să-l ucideţi, fiindcă altfel l-aţi fi provocat la duel. Totuşi, experienţa dumneavoastră cu arma este binecunoscută. Putem chema zeci de martori care să depună mărturie în acest sens. Theodore Kittering ar fi un martor ideal – de-abia reuşise să ia ţinta cînd l-aţi şi împuşcat în umăr. Nu, cred că ar fi bine să renunţăm la el, fiindcă nu ţine la dumneavoastră şi s-ar afla de duelul cu el la proces. Chiar şi fără mărturia lui Kittering, va trebui să reuşim să convingem curtea că nu aţi intenţionat să-l ucideţi – că a fost un incident premergător evenimentului, deci, într-un limbaj obişnuit, a fost un accident! Foarte mulţumit de logica lui, Matthew îl privi în cele din urmă pe conte, iar acesta îl întrebă clar, răspicat:

– Cu riscul de a părea incurabil de stupid, te pot întreba despre ce naiba vorbeşti?

– Poftim?

– Să înţeleg că presupui că l-am călcat intenţionat?

– Avusesem această impresie, da.

– Pot să te întreb atunci ce motiv aş fi avut pe lume pentru o asemenea faptă?

– Presupun că motivul dumneavoastră este oarecum legat de... ăăă... fusese direct legat de... prezenţa unei anumite domnişoare căreia nu-i este permis să părăsească... dormitorul dumneavoastră.

Contele izbucni în rîs şi o făcu ca şi cînd nu ar fi rîs niciodată cu atîta poftă.

– Desigur, zise Stephen, ce stupid din partea mea.

La ce altă concluzie ai fi putut să ajungi? Se aşează mai bine pe fotoliu şi îi povesti pe scurt. Săptămîna trecută tînăra de sus – Charise Lancaster – a sosit în Anglia din America. Era logodită cu Burleton şi căsătoria lor trebuia să aibă loc a doua zi. De vreme ce sînt răspunzător pentru moartea lui şi fiindcă nu a fost altcineva care să-i spună ce s-a petrecut, desigur că am aşteptat-o la vapor şi i-am dat vestea cea rea. Era însoţită doar de o cameristă, iar acum domnişoara Lancaster este prea bolnavă ca să părăsească Anglia o vreme, va trebui să contez pe dumneata ca să-i anunţi familia despre toate şi să însoţeşti aici pe un membru al familiei sale care ar dori să vină în Anglia. Mai mult, vreau să aranjez afacerile lui Burleton. Să-i fac un dosar complet şi dumneata să începi prin a-l absolvi post-mortem de orice datorie ar fi avut înainte de a muri, rămasă neachitată.

– Ah, înţeleg! spuse Matthew zîmbind uşurat că auzise adevăratul motiv.

– Bine.

Matthew luă o coală de hîrtie de pe birou şi întrebă, ţinînd stiloul în mînă:

– Unde locuieşte familia ei şi cum se numesc rudele ei?

– Nu ştiu.

– Nu... ştiţi?

– Nu.

– Poate, sugeră Matthew cu precauţie şi respect, că i-am putea pune cîteva întrebări domnişoarei?

– Am putea, zise Stephen scurt, dar ar avea foarte puţine să-ţi spună. Compătimindu-l pe avocat, adăugă: A suferit un traumatism la cap şi a fost îndeajuns de puternic ca să-i cauzeze o pierdere a memoriei, despre care doctorul Whitticomb crede că e trecătoare. Din păcate, cu toate că sănătatea ei e aproape restabilită, memoria nu e încă.

– Regret să aud asta, recunoscu Matthew sincer. Făcu o sugestie diplomatică, văzînd că grija contelui pentru tînăra domnişoară scăzuse: Poate că ne-ar fi de folos camerista ei?

– Cu siguranţă că da. Dacă aş şti unde se află. Amuzat peste măsură, Stephen văzu că tînărul avocat încerca să-şi ascundă orice emoţie. Am trimis pe cineva în cabina ei la cîteva minute de la accident, dar a fost de negăsit. Unul dintre membrii echipajului spunea că era englezoaică şi că probabil s-a dus la familia ei, acasă.

– Înţeleg, zise Matthew, dar era la fel de încurcat. În acest caz vom începe ancheta pe vapor.

– A plecat a doua zi dimineaţă.

– Oh. Bine, dar bagajele? Nu e nimic în ele care să ne dea măcar o indicaţie despre adresa familiei sale?

– Se prea poate, dar, din nefericire, bagajele au plecat înapoi cu vaporul.

– Sînteţi sigur?

– Foarte. La scurt timp după accident unica mea grijă a fost să-i ofer ajutor medical imediat. A doua zi dimineaţă am trimis după bagaje, dar *Steaua dimineţii* plecase deja.

– Atunci vom începe cercetările cu biroul naval. Pe vapor trebuia să existe un registru cu pasagerii şi unul cu bagajele acestora, iar de acolo vor putea să ne spună ce adresă lăsase în America.

– Începe cu biroul naval, îl încurajă Stephen. Se ridică şi încheie întîlnirea, iar Matthew se ridică la rîndul său, cu mintea deja îndreptată spre cercetările pe care trebuia să le înceapă.

– Am fost în colonii doar o dată, spuse el. Nu m-ar deranja să mai fac o călătorie.

– Regret că a trebuit să-ţi întrerup vacanţa, repetă Stephen. Oricum, mai am un motiv pentru această

urgenţă, dincolo de cel evident. Whitticomb este foarte îngrijorat că memoria ei nu a dat nici un semn de revenire la normal. Sper că, dacă ar revedea persoane din trecutul ei, ar ajuta-o.

Capitolul 12

După cum promisese, Stephen veni sus în camera ei seara. Obişnuia să o viziteze de două ori pe zi şi, cu toate că vizitele erau scurte şi impersonale, se bucura cînd se apropia vremea să urce la ea. Bătu la uşă şi, văzînd că nu primeşte răspuns, ezită, apoi bătu încă o dată. Tot nu primi răspuns. Cu siguranţă că i se respectase dispoziţia ca o cameristă să stea în permanenţă cu ea. Sau camerista adormise în post. Ambele variante îl înfuriară, dar prima senzaţie fu cea de îngrijorare pentru musafira lui. Voise să se dea jos din pat. Dacă se hotărîse să încerce, în ciuda dispoziţiilor lui, apoi căzuse în inconştienţă, fără ca nimeni că nu o poată ajuta...? Dacă îşi pierduse din nou cunoştinţa...?

Deschise uşa brusc şi intră. Camera era goală. Tulburat şi enervat prîvi patul care era aranjat. Cu siguranţă că mica prostuţă considerase că nu trebuia să-i ia în seamă dispoziţiile, la fel ca şi camerista!

Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Se opri fulgerat.

– Nu te-am auzit intrînd, îi spuse musafira lui, ieşind din camera de toaletă. Purta un halat alb mult prea mare pentru ea, într-o mînă ţinea o perie de cap şi în jurul capului avea înfăşurat un prosop albastru. Stătea în faţa lui în picioarele goale, fără să-şi dea seama de starea în care se afla, fără pic de remuşcare fiindcă îi nesocotise instrucţiunile.

După ce trecuse prin cîteva momente de groază,

Stephen reacţionă pe rînd: enervat, apoi liniştit şi în cele din urmă amuzat şi fără replică. Tînăra luase un şnur auriu de la draperii şi se legase la mijloc pentru a menţine halatul închis. Pe sub tivul acestuia i se vedeau degetele de la picioare, iar cum avea prosopul în jurul capului, ca un văl albastru, îl făcu pe Stephen să-şi amintească de Madona desculţă. În locul zîmbetului seren al Madonei, fata din faţa lui arăta mai degrabă uluită, acuzatoare şi nefericită în acelaşi timp. Nu-l lăsă mult să aştepte să afle motivul nemulţumirii ei.

– Fie ai un spirit de observaţie nedezvoltat, milord, fie nu vezi prea bine.

Surprins total nepregătit, Stephen spuse cu grijă:

– Cred că nu înţeleg ce vrei să spui.

– Vreau să spun... părul meu, răspunse ea nefericită, arătînd acuzator spre ceea ce era ascuns sub prosop.

Stephen îşi aminti că părul îi fusese însîngerat şi presupunea că rana sîngerase şi după ce Whittlcomb îi pusese cîteva copci.

– Dar iese la spălat, zise el blînd.

– Ah, nu cred, îl contrazise ea brusc. Am încercat deja să o fac.

– Nu înţeleg... începu el.

– Părul meu nu e şaten, clarifică ea scoţîndu-şi prosopul, din care i se prelinseră pe umeri bucle cîrlionţate care ilustrau problema. Uite. *E roşcat!*

Părea revoltată, dar Stephen rămase fără replică şi complet fermecat de masa de bucle care îi cădeau valuri-valuri pe umeri şi pe spate. După ce dădu drumul părului pe care-l ţinuse în mînă ca să-i dovedească greşeala, el răsuflă uşurat.

– Isuse...

– E atît de... de înflăcărat! rosti ea nefericită.

Realizînd într-o clipă că, fiind logodnicul ei, nu se cuvenea să stea în faţa ei şi să-i privească părul cu atîta

uimire, fiindcă se presupunea că-l văzuse de nenumărate ori, îşi dezlipi ochii de pe cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată.

– Înflăcărat? repetă el, pe punctul de a rîde. Ea dădu afirmativ din cap şi-şi îndepărtă şuviţele arămii care-i acopereau ochiul stîng şi fruntea. Nu-ţi place, trase el concluzia.

– Sigur că nu. De aceea nu ai vrut să-mi spui de la început culoarea lui adevărată? Stephen surprinse scuza enunţată chiar de ea şi dădu din cap că da, revenind cu privirea asupra culorii exotice a părului ei. Era un cadru perfect care-i înrăma trăsăturile perfecte şi pielea ca porţelanul.

Sheridan remarcă pe chipul lui nu expresia repulsiei, ci faptul că o admira.

– Ţie îţi place?

Îi plăcea. Îi plăcea fiecare părticică din trupul ei.

– Da, îmi place, spuse degajat. Mă gîndeam că e neobişnuit să ai părul roşcat în America.

Sheridan deschise gura să vorbească, dar nu cunoştea răspunsul.

– Nu... nu ştiu dacă e aşa. Nu ştiu cum e în Anglia.

– Ce te face să spui asta?

– Faptul că fata care m-a ajutat a recunoscut la insistenţele mele că nu a mai văzut *în viaţa ei* păr de o asemenea culoare. Părea foarte surprinsă.

– A cui părere contează cel mai mult? o întrebă el.

– Bine, dacă pui problema astfel... Sheridan se intimidă, simţindu-se încinsă de surîsul lui cald. Era atît de frumos – masculin şi straniu –, încît îi venea greu să nu-l privească, dar şi mai greu îi venea să creadă că o alesese pe ea din atîtea femei din ţara lui. Îi plăcea compania lui, umorul său şi felul blînd de a se purta cu ea. Număra orele petrecute între vizitele lui, aşteptînd cu nerăbdare clipa cînd va bate la uşă, cu toate că stătea

puţin în camera ei şi nu-i oferea nici o informaţie. Drept rezultat, tot nu ştia nimic despre ea sau despre el, sau despre presupusa lor legătură. Nu mai dorea să fie în necunoaştere şi aştepta ca memoria ei capricioasă să-i revină în fiecare clipă, pentru a-i oferi răspunsurile.

Înţelesese punctul de vedere al lordului Westmoreland, acela de a nu-i periclita starea sănătăţii prin eforturi de aducere aminte, dar îşi simţea trupul vindecat deja. Se ridicase din pat, făcuse baie şi îşi spălase părul, apoi îmbrăcase un halat de casă pentru a-i dovedi că era destul de întremată ca să-i poată pune întrebări şi să asculte răspunsurile. Picioarele îi mai tremurau probabil din cauza slăbiciunii de pe urma bolii; sau era un simptom al nervozităţii pe care o resimţea adesea în prezenţa lui?

Îi făcu semn spre cele două canapele din faţa căminului.

– Te deranjează dacă ne aşezăm puţin? Mă tem că am stat atît de mult în pat, încît îmi simt picioarele slăbite.

– De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? zise Stephen, făcînd un pas înapoi pentru a o lăsa pe ea să se aşeze prima.

– Nu ştiam dacă am voie. Se ghemui pe canapea, cu picioarele strînse sub ea, aranjîndu-şi halatul în jurul corpului. Unul dintre lucrurile pe care Stephen observă că ea le uitase cu desăvîrşire era că tinerele bine crescute nu stăteau de vorbă cu bărbaţii care nu le erau soţi în budoarul lor. Pe de altă parte, Stephen era la fel de conştient de aceasta cum era de propria-i prezenţă aici. Nu luă în seamă aceste amănunte pentru a afla ce doreşte.

– De ce mi-ai spus că nu ştii dacă ai voie să te aşezi?

Privirea ei stînjenită se îndreptă spre focul din cămin,

iar Stephen se simţi cumva frustrat că nu-i mai vede ochii.

– Am înţeles de la Constance – camerista – că eşti conte. Îl privi cu intensitate parcă aşteptînd ca el să nege, lucru care lui i se păru neobişnuit, în comparaţie cu celelalte femei pe care le cunoscuse.

– Şi? întrebă el văzînd-o că a tăcut.

– Şi că ar trebui să mă adresez ţie cu „milord". Cînd îl văzu că ridică o sprînceană, aşteptînd continuarea, îi făcu pe plac: Printre lucrurile pe care se pare că mi le amintesc este şi că în prezenţa unui rege nu trebuie să te aşezi, decît dacă eşti invitat.

Stephen se abţinu să nu rîdă.

– Totuşi, nu sînt rege, ci un simplu conte.

– Da, bine, nu ştiam dacă se aplică acelaşi protocol.

– Nu se aplică şi apropo de cameristă, unde naiba este? I-am dat indicaţii speciale să nu te lase singură sub nici o formă.

– Eu am trimis-o.

– Din cauza reacţiei faţă de părul tău, presupuse el. Am să-i spun că...

– Nu, fiindcă a stat cu mine din zori şi părea epuizată. A făcut ordine în cameră, dar am refuzat să fiu îmbrăcată ca un copil.

Stephen ascultă surprins, dar ştia că fata e plină de surprize, cum avea să fie şi următoarea afirmaţie, făcută cu aplomb şi cu foarte puţină ezitare.

– Astăzi am luat cîteva hotărîri.

– Nu mai spune, zise el zîmbind amuzat de expresia pe care o avea ea. Nu era în situaţia de a lua decizii, dar nu avea nici un rost să-i spună asta acum.

– Da, m-am hotărît că modul cel mai bun de a trece peste pierderea momentană a memoriei ar fi să-mi spun că e doar ceva trecător, iar noi doi să ne purtăm ca atare.

– Cred că ideea ta e excelentă.

– Totuşi, ar mai fi cîteva lucruri despre care vreau să te întreb.

– Ce vrei să ştii?

– Oh, lucruri simple, spuse ea rîzînd uşor. Cîţi ani am? Am un nume?

Zidul de apărare al lui Stephen se prăbuşi lăsîndu-l chinuit între dorinţa de a rîde cu poftă şi sfîşiat fiind de pornirea de a o ridica de pe canapea, de a-şi înfige degetele în părul ei strălucitor şi de a o săruta cu pasiune. Era cu atît mai fermecătoare şi dulce, foarte sexy şi ademenitoare în halatul de casă, legat cu şnurul auriu, decît dacă ar fi purtat o rochie luxoasă – sau dacă ar fi fost dezbrăcată – mult mai apetisantă decît orice curtezană pe care o cunoştea el.

Probabil că Burleton ardea de nerăbdare să ajungă cu ea în pat, se gîndi Stephen. Nu-i de mirare că a doua zi după sosire intenţiona să o ia de soţie...

Stephen simţi iar accesul de vinovăţie care-i tulbura reveria şi-l dezlipea de trupul ei drăgălaş. Ruşinea îl rodea ca acidul. Burleton, nu el, ar fi trebuit să stea acum cu ea. Burleton ar fi trebuit să se bucure de acest moment de intimitate cu ea, văzînd-o ghemuită pe canapea, în picioarele goale; Burleton ar fi avut dreptul să o dezbrace mental şi să se aşeze cu ea pe pat. Cu siguranţă că nu se gîndea decît la asta cît aştepta să-i sosească mireasa cu vaporul.

Dar, din nefericire, iubitul ei logodnic zăcea acum întins într-un sicriu, iar ucigaşul lui se bucura de o seară cu mireasa văduvită. Nu, se corectă Stephen cu vădit dezgust de sine, nu numai că se bucură de prezenţa ei, dar o dorea.

Atracţia resimţită faţă de ea i se părea obscenă! Era o nebunie! Dacă dorea o schimbare, ar fi putut alege dintre femeile cele mai frumoase din Europa. Eman-

cipate sau naive, spirituale sau serioase, uşuratice sau sfioase, blonde, brunete şi roşcate – toate îi puteau aparţine oricînd. Nu exista nici un motiv pe pămînt ca să simtă o astfel de atracţie faţă de această femeie şi nu era cazul să reacţioneze iraţional, ca un adolescent înfierbîntat sau ca un bătrîn neputincios.

Glasul ei calm îl trezi din reproşurile pe care şi le făcea, dar simţi aceeaşi repulsie de sine.

– Orice ar fi, spuse ea pe jumătase serioasă, nu cred că mai are mult de trăit.

Stephen se uită la ea ca trezit din vis.

– Poftim?

– Orice ar fi văzut mergînd pe umărul meu stîng de un minut întreg, sper să aibă picioare şi să meargă foarte repede.

Stephen surîse stînjenit.

– Plecasem cu gîndul. Îmi pare rău.

– Oh, te rog, nu te scuza! spuse ea rîzînd acum nervos. Sînt deosebit de liniştită cînd văd că te gîndeşti la orice altceva în afară de întrebările mele, avînd chipul acela mînios.

– Mă tem că am uitat ce m-ai întrebat.

– Vîrsta mea? îl ajută ea, înălţîndu-şi uşor sprîncenele delicate. Am vreun nume? Deşi tonul îi era foarte degajat, Stephen observă că îl priveşte foarte atent. Se simţi tulburat de ochii ei pătrunzători şi ezită o clipă, luptîndu-se cu sine să-şi concentreze atenţia la subiectul adus în discuţie. Ea rupse prima tăcerea oftînd prelung, apoi lansă un avertisment: Doctorul Whitticomb mi-a spus că boala de care sufăr se numeşte am-ne-zi-e şi nu e molipsitoare. Deci, aş fi foarte dezamăgită dacă ai pretinde că şi tu o ai, sugerîndu-mi că sînt un om obişnuit. Acum, să începem cu ceva mai uşor? Te deranjează să-mi spui numele tău? Vîrsta ta? Gîndeşte-te şi nu te grăbi să-mi răspunzi.

Stephen ar fi rîs cu poftă dacă nu ar fi realizat că nu se cuvenea.

– Am treizeci şi trei de ani, spuse el. Mă numesc Stephen David Elliott Westmoreland.

– Da, acum se explică totull glumi ea. Cu atît de multe nume, nu e de mirare că ţi-a trebuit ceva timp să ţi le aminteşti pe toate!

Stephen schiţă un zîmbet şi încercă să pară foarte serios, deşi nu reuşi.

– Ştrengăriţă impertinentă, ţi-aş mulţumi dacă ai fi puţin mai respectuoasă.

Fără să fie deloc uimită sau să se simtă ofensată de replica lui, îi răspunse printr-o întrebare.

– Fiindcă tu eşti conte?

– Nu, fiindcă sînt *mai mare* decît tine.

Rîsul ei se auzi ca un clinchet de clopoţei, muzical şi molipsitor, aşa încît Stephen nu reuşi să rămînă serios.

– Acum, că am stabilit că eu sînt impertinentă, iar tu eşti mai mare decît mine, zise ea rîzînd cu inocenţa tinereţii, bănuiesc că ar fi corect să presupun că eşti şi mai în vîrstă decît mine. Stephen dădu afirmativ din cap, fiindcă se temea că, dacă ar vorbi, ar izbucni în rîs. A doua întrebare veni imediat: Cu cîţi ani?

– Insistentă ca un copil, nu-i aşa? zise el admirîndu-i arta de a readuce subiectul acolo unde dorea ea.

Ea luă o expresie extrem de serioasă, iar ochii îi deveniră ademenitori.

– Te rog, spune-mi cîţi ani am. Spune-mi dacă am un nume mic. Sau nu ştii?

Stephen nu ştia. Nu ştia nici vîrstele sau numele femeilor care-i ocupaseră patul. Se gîndi că, de vreme ce petrecuse foarte puţin timp cu logodnicul ei, argumentul ar fi fost destul de pertinent pentru ea.

– De fapt, niciodată nu s-a pus problema acestor subiecte pînă acum.

– Dar familia mea... cine este?

– Tatăl tău este văduv, o informă Stephen amintindu-şi ce-i spusese valetul lui Burleton văzînd că poate stăpîni situaţia pînă la urmă. Eşti singurul lui copil.

Ea încuviinţă, absorbind toate informaţiile surîzînd.

– Cum ne-am cunoscut?

– Presupun că mama ta i te-a prezentat la scurt timp după ce te-ai născut.

Ea rîse fiindcă vedea că glumeşte. Stephen se încruntă pentru că nu anticipase astfel de întrebări şi se simţea incapabil de a le trece cu vederea sau de a le da răspuns, fiindcă orice ar fi spus era tot o fraudă.

– Vreau să spun, cum ne-am cunoscut *tu* şi *cu mine?*

– Foarte normal, răspunse el scurt.

– Adică?

– Am fost prezentaţi. Se ridică pentru a-i evita privirea nelămurită, apoi se duse către o măsuţă pe care era o sticlă cu băutură.

– Milord?

Privind-o peste umăr, Stephen scoase dopul şi începu să toarne în pahar.

– Da?

– Sîntem foarte îndrăgostiţi?

Jumătate din coniac se vărsă alături de pahar, pe tava aurită. Stephen înjură încet şi realiză că, orice l-ar fi spus acum, fata s-ar simţi înşelată după ce-şi va fi recăpătat memoria. Ba, mai mult, pentru faptul că el era răspunzător pentru moartea bărbatului iubit, avea să-l urască mult după ce totul va lua sfîrşit. Dar nu atît de mult cît se ura el însuşi pentru fapta lui, cît şi pentru ce avea să facă.

Dădu pe gît puţinul coniac pe care reuşise să-l toarne, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Neavînd de

ales, răspunse într-un fel care ştia că-i va distruge fetei şi fărîma de părere bună avută la adresa lui.

– Sîntem în Anglia, nu în America, începu el.

– Da, ştiu, doctorul Whitticomb mi-a spus.

Stephen se cutremură la gîndul oă i se spusese în ce ţară se află, dar tot el era de vină şi pentru aceasta.

– Aici sîntem în Anglia, repetă el. În clasele înalte ale societăţii din Anglia cuplurile se căsătoresc dintr-o multitudine de motive, majoritatea fiind pur practice. Spre deosebire de unii americani, noi nu sîntem obişnuiţi şi nu ne place să ne oferim inimile pe tavă şi nici nu ne etalăm sentimentele sau „dragostea". Lăsăm pe seama ţăranilor şi a poeţilor privilegiul de a o cînta şi de a o exprima în cuvinte.

Ea îl privi de parcă ar fi primit o palmă, iar Stephen lăsă paharul pe masă.

– Sper că nu te-am supărat cu stilul meu direct, spuse, deşi se simţea ca un ticălos. S-a făcut tîrziu şi trebuie să te odihneşti. Îşi plecă uşor capul, semn că scurta lor conversaţie se încheiase, aşteptă să se ridice ea mai întîi şi observă cum marginile halatului se desfăcură, lăsînd să se vadă o frîntură din pulpa ei. Cînd ajunse la uşă şi puse mîna pe clanţă o auzi spunînd:

– Milord?

– Da? răspunse el fără să se întoarcă.

– Totuşi, ai una, nu-i aşa?

– O ce?

– O inimă.

– Domnişoară Lancaster, începu el furios pe sine şi pe soarta care-l adusese în această situaţie dificilă. Cînd se întoarse o văzu stînd la picioarele patului, cu mîna sprijinită de tăblie, într-o poziţie demnă.

– Numele meu este... ezită o clipă, iar el simţi din nou cuţitul vinovăţiei împlîntat în piept, fiindcă o vedea

făcînd efortul de a-şi aminti propriul nume. Charise. Aş dori să-mi spui aşa.

– Desigur, zise el, cu toate că nu avea de gînd să facă asta. Acum, dacă vrei să mă scuzi, am ceva de lucru.

Sheridan aşteptă ca el să închidă uşa, apoi îşi strijini şi cealaltă mînă pe tăblia patului, fiindcă simţea că ameţeşte. Se aşează cu grijă pe cuvertura din satin şi simţi cum îi bate inima de slăbiciune şi teamă.

Ce fel de persoană era ea, se întrebă, dacă voise să se mărite cu un bărbat dur ca acesta? Stomacul i se încrîncenă cînd îşi aminti cu cîtă răceală o privise şi cît de detaşat îi vorbise despre dragoste. La ce s-o fi gîndit cînd acceptase cererea lui? De ce ar fi făcut asta? se întrebă Sheridan cu amărăciune.

Deja bănuia răspunsul; acesta se găsea în senzaţia minunată pe care o încerca atunci cînd el îi zîmbea. Doar că nu-i mai zîmbise cînd plecase. Poate că ea îl dezgustase vorbindu-i despre iubire. Cînd va veni iar să o vadă dimineaţa avea de gînd să-i ceară scuze. Sau să lase chestiunea baltă şi să se arate o parteneră de conversaţie veselă şi binevoitoare.

Se urcă în pat şi se acoperi cu cuvertura pînă la gît. Perfect trează, cu lacrimile în ochi, privi baldachinul de deasupra capului. Nu va plînge, îşi zise. Cu siguranţă că relaţia lor nu suferise nimic grav. Erau totuşi destinaţi unul altuia. El îi va trece cu vederea diferenţele de opinie. Apoi îşi aminti că îl întrebase dacă are inimă şi nodul din gît cauzat de lacrimi îi păru de mărimea unui pumn.

Mîine totul va părea mai strălucitor, se consolă ea. Acum era prea slăbită şi obosită din cauza efortului de a se îmbăia şi de a-şi spăla părul.

Mîine el va veni să o vadă şi totul va fi din nou bine.

Capitolul 13

Stephen îi dicta secretarului o scrisoare cînd veni Whitticomb. Trecuseră trei zile. Stephen observă că doctorul zîmbea cînd valetul îl pofti în birou. O jumătate de oră mai tîrziu, cînd coborî de la pacienta sa, nu mai arăta la fel de bine dispus.

– Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi, îi spuse lui Stephen, dacă-mi poţi acorda cîteva minute. Îi făcu un semn valetului care rămăsese în pragul uşii, pregătindu-se să-l anunţe.

Stephen avea o premoniţie şi bănuia că nu va fi mulţumit de ce va auzi, aşa că îi spuse secretarului să se retragă, puse deoparte corespondenţa şi se aşeză mai confortabil în fotoliu.

– Îmi amintesc foarte bine cînd ţi-am spus, începu Hugh Whitticomb după ce secretara ieşise – că e foarte important să nu o supărăm pe domnişoara Lancaster. Specialistul în cazuri de pierdere a memoriei, pe care l-am consultat, mi-a spus asta în mod special, iar eu te-am avertizat pe tine în mod special. Ţii minte conversaţia noastră?

Stephen rămase surprins de tonul doctorului, dar răspunse scurt:

– Da.

– Atunci, te rog să-mi explici, reveni doctorul Whitticomb pe un alt ton observînd reacţia interlocutorului său, de ce nu ai urcat la ea de trei zile. Ţi-am spus că e important să aibă o preocupare pentru a nu sta cu gîndul tot timpul la necazurile ei.

– Mi-ai spus şi am avut grijă să aibă tot felul de

preocupări femeieşti, de la cărţi şi reviste de modă pînă la broderii şi acuarele.

– Există o „preocupare" femeiască pe care nu i-ai oferit-o, deşi are tot dreptul să spere că o va avea.

– Cum ar fi? spuse Stephen, cu toate că ştia dinainte.

– Nu i-ai oferit nici măcar o brumă de conversaţie cu logodnicul ei.

– Nu sînt logodnicul ei!

– Nu, dar eşti total răspunzător pentru faptul că nu are aşa ceva. Mă uimeşte faptul că ai uitat.

– Voi trece cu vederea această observaţie, îl avertiză Stephen, fiindcă mi-a fost făcută de un prieten de familie foarte vechi şi enervat.

Doctorul Whitticomb realiză că alesese nu numai tactica deosebit de necorespunzătoare faţă de interlocutorul său, dar şi că dusese lucrurile prea departe. Uitase că nobilul calm şi neiertător aşezat la biroul său nu mai era băieţelul neascultător care se furişa la grajduri la miezul nopţii ca să călărească un armăsar nou, apoi refuza să plîngă atunci cînd Hugh îi punea în atele braţul fracturat şi-i ţinea predici despre pericolele la care se expunea singur.

– Ai dreptate, spuse el cu blîndeţe. Sînt supărat. Pot să mă aşez?

Interlocutorul său acceptă scuzele dînd afirmativ din cap, invitîndu-l să ia loc.

– Desigur.

– Noi, „bătrînii prieteni de familie", avem tendinţa să plictisim prea repede, adăugă el cu un zîmbet, bucuros că-i regăsise lui Stephen surîsul din privire. Hugh căuta să tragă de timp şi făcu un gest spre cutia de trabucuri de pe birou. Din cînd în cînd mi se face poftă de un trabuc bun. Pot să mă servesc?

– Sigur că da.

Pînă ce Hugh îşi aprinse trabucul se gîndi la o tactică mai convingătoare pentru Stephen despre situaţia lui Charise Lancaster şi acum observa bucuros că Stephen nu mai dădea nici un semn de reticenţă în a primi sfaturi.

– Cînd am fost sus adineauri, începu el studiind firul alb de fum care se ridica din trabuc, am găsit-o pe pacienta noastră gemînd şi agilîndu-se în pat. Stephen deveni impacientat, dar doctorul ridică o mînă şi-l linişti: Dormea, Stephen. Visa, dar avea puţină febră. Am fost informat că nu mănîncă bine, .că se simte singură şi caută disperată răspunsuri stînd de vorbă cu cameriste, cu valeţi – cu oricine ar putea să-i dea o cît de mică informaţie despre casa aceasta, despre ea însăşi, despre tine, propriul ei logodnic.

Stephen se înfurie peste măsură, însă în acelaşi timp se simţi foarte vinovat pentru suferinţa lui Charise Lancaster.

– Nu sînt logodnicul ei. Sînt omul răspunzător pentru moartea acestuia! L-am ucis, apoi i-am luat locul, spuse printre dinţi. Toată treaba aceasta e obscenă!

– Nu l-ai ucis, zise Hugh, consternat de profunzimea mîhnirii lui Stephen. Era beat şi a sărit în faţa ta. A fost un accident. Se mai întîmplă.

– Nu ai vorbi atît de uşor, dacă ai fi tu în situaţia mea, replică Stephen imediat. Nu tu l-ai scos de sub copitele calului. Avea gîtul rupt, ochii deschişi şi încerca să spună ceva, de-abia respirînd. Doamne, ce tînăr era, parcă nici nu începuse să se bărbierească încă! Încerca să-mi spună ceva, dar nu am putut desluşi ce. De-abia a doua zi mi-am dat seama că-mi spunea, cu ultimele fărîme de viaţă, că trebuie să se însoare. Dacă ai fi fost acolo şi ai fi văzut şi auzit totul, nu ţi s- ar mai părea atît

de uşor să-mi găseşti scuze pentru a-l fi omorît, apoi să-i doresc logodnica!

Hugh aştepta ca Stephen să-şi termine tirada vinovăţiei pentru a-i spune că aflase despre Burleton că avea o reputaţie de om neşerios, beţiv şi pasionat de jocuri de noroc, defecte care nu ar fi făcut din el soţul cel mai potrivit pentru domnişoara Lancaster, dar ultima propoziţie a lui Stephen îi alungă aceste gînduri dln minte. Aceasta explica reticenţa neobişnuită a lui pentru a nu urca în camera ei.

Cu trabucul aprins între dinţi Hugh se sprijini de spătarul fotoliului şi-l privi pe contele furios cu fascinaţie.

– Deci, te atrage în acel fel, nu-i aşa?

– Exact în acel fel, răspunse Stephen caustic.

– Acum înţeleg de ce o eviţi. Hugh închise uşor ochil din pricina fumului, se gîndi cîteva clipe, apoi continuă: De fapt, nu-i de mirare că o găseşti irezistibilă, Stephen. Eu însumi o consider drăgălaşă şi încîntătoare.

– Excelent! zise el ironic. Atunci spune-i că tu eşti Burleton cel adevărat şi însoară-te tu cu ea. Astfel vom reda fiecăruia drepturile sale.

Ultima frază îi păru lui Hugh atît de interesantă şi de revelatoare, încît îşi coborî privirea de pe chipul lui Stephen. Scoase trabucul din gură, îl ţinu în aer, apoi începu să-l studieze aparent interesat.

– E o logică foarte captivantă, mai ales pentru tine. Aş putea spune că e revelatoare.

– Ce tot spui acolo?

– Spun că, dacă ar exista cineva care să se însoare cu ea, toate problemele ar fi rezolvate. Fără să mai aştepte răspuns, Hugh continuă: Te simţi răspunzător pentru moartea lui Burleton şi pentru că ea şi-a pierdut memoria, dar te simţi atras fizic de ea. În ciuda acestui

fapt, sau din acest motiv, continui să te opui cu încăpăţînare unei simple terapii de a te preface că eşti logodnicul ei, nu-i aşa?

– Dacă vrei să pui problema aşa, da.

– Deci asta era, zise Hugh lovindu-se cu palma pe genunchi şi surîzînd mulţumit. Aceasta era ghicitoarea, simplă ca bună ziua. Fără a aştepta încă o replică de la interlocutorul său agasant, Hugh îi explică: Domnişoara Lancaster nu mai are logodnic pentru că a avut loc un accident de care eşti inevitabil răspunzător, dar răspunzător oricum. Acum, dacă ai juca rolul logodnicului, iar ea ar începe să dea dovezi de afecţiune faţă de tine cît timp vei juca acest rol, date fiind circumstanţele, ea s-ar aştepta – poate chiar ar fi îndreptăţită să aştepte – ca tu să transformi decepţia în realitate. Dată fiind atitudinea ta anterioară faţă de sexul slab, atitudine care, dacă vrei să ştii, o aduce la disperare pe mama ta, fiindcă nu te vede odată însurat, domnişoara Lancaster nu te-ar putea aduce niciodată pe linia de plutire. Dar nu greşesc dacă spun că ea nu ţi se pare la fel de indispensabilă cum au fost celelalte. Te simţi atras fizic de ea, dar te temi că ai considera-o irezistibilă, dacă ai ajunge să o cunoşti îndeajuns în timp, altfel prezenţa ei nu te-ar determina să te ascunzi în propria-ţi casă. Şi nici nu ai evita pe cineva, cu bună ştiinţă, ştiind că persoana are nevoie de compania ta şi de atenţie. Dacă nu ai de ce să te temi, de ce o eviţi? Lucrurile sînt simple. Dar tu te temi, pentru prima dată în viaţa ta ai motive să te temi că-ţi vei pierde nepreţuita burlăcie.

– Ai terminat? întrebă Stephen pe un ton neutru.

– Cred că da. Ce părere ai de rezumatul pe care l-am făcut?

– Cred că e cea mai impresionantă combinaţie de posibilităţi vagi şi logică greşită pe care am întîlnit-o în

viaţa mea.

– Dacă aşa stau lucrurile, milord, îi zise doctorul Whitticomb privindu-l zîmbitor peste ramele ochelarilor, atunci de ce o privezi de avantajul prezenţei tale?

– Pentru moment nu pot da un răspuns. Spre deosebire de tine, nu m-am gîndit prea profund la neliniştile mele.

– Atunci dă-mi voie să-ţi mai dau o motivaţie pentru a-ţi spulbera neliniştile existente sau inventate, spuse Hugh foarte categoric. Am citit cîteva articole despre pierderea memoriei şi m-am consultat cu cîţiva colegi mai experimentaţi în aceste cazuri. Se pare că afecţiunea poate fi cauzată nu numai de un traumatism cranian, dar şi de isterie, sau în cazurile cele mai grave de o combinaţie între cele două. După cîte am citit, cu cît mai disperată e domnişoara Lancaster să-şi recapete memoria, cu atît mai deprimată şi mai isterică poate deveni văzînd că nu reuşeşte. Pe măsură ce devine mai agitată, cu atît mai greu îi va fi să-şi amintească orice. Hugh îl privi satisfăcut pe tînărul care se încrunta îngrijorat. În traducere liberă: dacă se simte fericită şi în siguranţă, e normal ca memoria să-i revină mai curînd. Dacă îi va mai reveni vreodată.

Stephen îl întrebă alarmat:

– Cum adică „vreodată"?

– Exact cum am spus mai devreme. Există cazuri de pierdere definitivă a memoriei. O persoană a trebuit să fie învăţată să vorbească, să scrie şi să mănînce singură, fiindcă uitase totul.

– Dumnezeule!

Doctorul Whitticomb dădu afirmativ din cap pentru a întări cele spuse:

– Dacă mai ai vreo îndoială ascunsă despre ce ţi-am sugerat, gîndeşte-te şi la asta ca la un stimulent: Tînăra domnişoară este conştientă că nu a petrecut prea mult

timp cu logodnicul ei înainte de a veni aici, fiindcă eu i-am spus asta. Ştie că nu a mai fost niciodată în această casă, sau în această ţară, fiindcă tot eu i-am spus. Pentru că-şi dă seama că se află printre necunoscuţi, într-un mediu necunoscut, deocamdată nu e prea neliniştită că nu recunoaşte nimic şi pe nimeni. Dar situaţia se va schimba, dacă nu-şi recapătă memoria pînă cînd vor veni rudele ei. Dacă nu-i va putea recunoaşte pe cei din sîngele ei cînd îi va vedea, se va prăbuşi fizic şi mental. Acum, eşti dispus să rişti pentru a o salva de la această soartă?

– Orice, zise Stephen cu hotărîre.

– Ştiam că vei spune asta după ce vei fi înţeles gravitatea situaţiei. Apropo, i-am spus domnişoarei Lancaster că nu mai trebuie să stea în pat, cu condiţia să nu se obosească prea mult încă o săptămînă. Hugh Whitticomb îşi scoase ceasul, îi ridică atent capacul şi îl privi. Trebuie să plec. Am primit un mesaj de la buna ta mamă. Îmi scrie că vrea să vină cu fratele şi cumnata ta peste o săptămînă. De-abia aştept să-i văd pe toţi.

– Şi eu, zise Stephen absent. Whitticomb se pregătea să iasă, iar Stephen se gîndea că în plus la toată povestea se va vedea pus în situaţia de a- şi implica şi familia la decepţia pe care urma să o provoace. Puse toate documentele într-un sertar şi se gîndi că nu se va întîmpla numai asta. Într-o săptămînă, cînd familia lui avea să sosească pentru întreg sezonul, vor apărea şi invitaţiile la baluri şi la alte distracţii, casa îi va fi plină de oameni în tot acest răstimp, aproape zi de zi.

Încuie sertarul, apoi se lăsă pe spate încruntat, gîndindu-se la alternative: dacă ar fi refuzat toate invitaţiile, ceea ce ar fi făcut din toată inima, aceasta nu ar rezolva problema. Prietenii şi cunoştinţele lui l-ar vizita pînă ce ar găsi o cale să descopere motivul sosirii lui la Londra pentru ca apoi să stea închis în casă tot sezonul.

Ajunse la concluzia că singura variantă ar fi de a o convinge pe domnişoara Lancaster să o instaleze la una din proprietăţile sale din afara oraşului – undeva cît se putea mai departe. Astfel va trebui să se scuze faţă de mama şi cumnata lui, la insistenţele cărora venise la Londra de la bun început. Ele îl mustraseră argumentînd că nu-l văzuseră prea des în ultimii doi ani şi că le făcea o deosebită plăcere compania lui, lucru de care Stephen era convins. Nu-i spuseseră cel de-al treilea motiv, pe care el îl cunoştea: acela de a-l însura cu orice preţ, de preferinţă cu Monica Fitzwaring; duseseră această campanie amuzantă de mult timp, perseverînd de la o vreme. Odată ce mama lui şi Whitney vor înţelege motivul lui de a părăsi Londra, îl vor ierta imediat pentru a le fi zădărnicit planurile, dar vor fi dezamăgite.

Capitolul 14

Acum Stephen înţelesese perfect importanţa motivelor pentru care Whitticomb insistase ca el să joace rolul logodnicului devotat şi era pregătit să pună lucrurile la punct. Se opri în faţa uşii, încercînd să se pregătească pentru inevitabilul acces de lacrimi şi acuzaţii care vor urma din clipa cînd îl va vedea, apoi bătu şi ceru să fie primit.

Sheridan tresări cînd îi auzi glasul, dar cînd camerista se grăbi să-l primească înăuntru îşi concentră atenţia asupra unui ziar pe care-l citea şi-i zise acesteia cu hotărîre:

– Spune-i, te rog, stăpînului tău că nu sînt dispusă să primesc pe nimeni. După ce fata transmise informaţia că domnişoara Lancaster era indispusă, Stephen deveni îngrijorat şi se întrebă cît de supărată putea fi

pentru că el o neglijase.

– Spune-i că am venit să o văd şi că voi reveni peste o oră.

Sheridan îşi refuză pînă şi bucuria de a auzi că intenţiona să se întoarcă. Ştia că nu trebuie să mai depindă de el pentru nimic. Doctorul Whitticomb fusese atît de dezamăgit de starea ei de dimineaţă, încît şi ea se alarmase prin simpatie şi devenise şi mai nefericită. El o avertizase că, dacă avea să se facă bine complet, după aceea va trebui să se îngrijească şi să-şi găsească întotdeauna o preocupare a minţii.

Doctorul Whitticomb se cufundase într-o explicaţie evazivă – şi, bănuia Sherry, total mincinoasă – despre faptul că logodnicul ei o neglijase din cauză că „fusese absorbit de cîteva próbleme de afaceri presante" şi pentru că avusese „obligaţii cerute de rangul său" şi „probleme cu administrarea unui domeniu". Mai spusese că nici contele însuşi nu se simţise prea bine în ultimul timp. Din nefericire pentru bietul medic, cu cît se străduia mai mult să justifice dezinteresul lordului Westmoreland, cu atît mai evident devenea pentru Sheridan că prezenţa şi boala ei erau mai puţin importante pentru el decît detaliile mărunte ale afacerilor şi vieţii lui sociale! Ba, mai mult, avea toate motivele să creadă că de fapt o pedeapsea pe ea sau că-i dădea o lecţie dură pentru că avusese curajul să aducă vorba despre dragoste.

Petrecuse zile în şir chinuindu-se şi condamnîndu-se că făcuse asta: adică îl întrebase dacă avea inimă. Ascultînd prelegerea doctorului Whitticomb despre sănătatea ei şi văzîndu-i chipul supărat, vinovăţia şi durerea se transformară în indignare justificată. Nu era logodită cu doctorul, dar el se ocupa de ea. El se deplasase pentru a o vedea. Dacă dragostea era un sentiment vizibil şi interzis pentru sofisticaţii nobili englezi, atunci

contele ei ar fi putut măcar avea puţină compasiune pentru faptul că îşi pierduse memorial

Cît despre căsătoria cu contele, Sheridan nu-şi putea închipui ce nebunie o făcuse să ia o asemenea hotărîre. Pînă acum singura calitate pe care părea că o posedă era frumuseţea deosebită, lucru care nu putea fi suficient pentru a-l lua de soţ. Avea de gînd ca după ce-şi va recăpăta memoria să-şi amintească lucruri care să-i schimbe părerea despre el de acum, în caz contrar avea intenţia să-i spună să-şi retragă oferta de a o lua de soţie şi de a o face altei femei, care să fie la fel de rece şi de indiferentă faţă de căsnicie cum era ell Îi venea greu să creadă că, dacă ar fi fost sănătoasă, ca înainte, ar fi avut o altă părere despre căsătorie. Poate că tatăl ei se înşelase, considerîndu-l pe conte un viitor soţ bun şi prin urmare insistase ca ea să-l ia în căsătorie. Dacă acesta era cazul, se va duce la tatăl ei şi-l va explica de ce ea îl va refuza. În ultimele zile, de fiecare dată cînd încerca să se gîndească la tatăl el, nu reuşea să-i distingă chipul, dar resimţea anumite sentimente – o afecţiune şi o apropiere, dar şi durerea pierderii; uneori un dor teribil. Cu siguranţă că un tată care-i evoca asemenea sentimente nu ar fi putut să-şi sileascâ fiica să se mărite cu un bărbat pe care nu-l admira!

Exact peste o oră Stephen bătu din nou la uşa ei.

Sheridan privi ceasul de pe poliţa căminului şi remarcă iritată că măcar era punctual. Cu toate acestea nu avea de gînd să-şi schimbe hotărîrea. Continuînd să studieze ziarul pe care-l desfăcuse pe biroul de la fereastră îi spuse cameristei:

– Comunică-i, te rog, contelui că mă odihnesc. După ce vorbi astfel se simţi foarte mîndră de sine. Cu toate că nu avea nici o dată concretă despre Charise Lancaster, măcar trebuia să fie hotărîtă şi stăpînă pe sine!

Stephen începuse să se simtă vinovat de cealaltă

parte a uşii, fiind şi puţin alarmat.

– E bolnavă? o întrebă pe cameristă.

Aceasta o privi pe Sheridan, neştiind ce să spună şi, văzînd-o că dă negativ din cap, răspunse că nu. Peste o oră, cînd Stephen reveni la uşă, primi informaţia că făcea baie. Peste încă o oră nu mai era îngrijorat, ci enervat. Bătu şi i se spuse că „domnişoara doarme".

– Spune-i domnişoarei, zise el pe un ton răspicat, că mă voi întoarce exact peste o oră şi doresc să o văd foarte curată, foarte odihnită şi pregătită să coboare pentru cină. Mîncăm la ora nouă.

O oră mai tîrziu, cînd contele bătu la uşă, Sheridan încerca un sentiment de satisfacţie amestecată cu amuzament. Surîzînd în sinea ei se cufundă în baia cu săruri aromate, plină ochi.

– Spune-i contelui că în seara aceasta prefer să mănînc în camera mea. Îi păru rău pentru biata cameristă care o privea de parcă ar fi dorit mai degrabă să fie bătută – sau se temea să nu primească bătale.

Stephen deschise larg uşa înainte să audă finalul propoziţiei rostită de fată şi păşi în dormitor, gata să o răstoarne pe biata mesageră.

– Unde este? întrebă furios.

– În... în baie, milord.

Se duse înspre camera de baie, special amenajată cu un an înainte, apoi surprinse privirea uluită a cameristei şi schimbă direcţia. Se duse spre masa de la fereastră, privi ziarul desfăcut şi văzu un petec de hîrtie scris lîngă ziar.

– Domnişoară Lancaster! strigă el pe un ton răspicat. Dacă nu cobori în exact zece minute, voi reveni şi te voi duce pe sus, indiferent dacă vei fi îmbrăcată cu rochia sau nul E clar?

.Spre surprinderea lui, nu primi nici o replică la ultimatumul său. Se întrebă cui ar fi putut ea să-i scrie şi

ridică biletul. Îşi zise că bietul Burleton era mai fericit mort, fiindcă, dacă ar fi trăit, Charise Lancaster i-ar fi transformat viaţa într-un iad cu încăpăţînarea şi temperamentul ei dificil. Citi un scris ordonat, clar; erau date adunate din ediţia de dimineaţă a ziarului *Post*, pe care probabil că le cunoştea dinainte, dar pe care trebuia să şi le reintroducă în memorie. Din cauza lui.

Rege al Angliei – George al IV-lea. Născut în 1762.

Tatăl lui George al IV-lea a fost George al III-lea. A murit acum doi ani.

Supranumit „Fiermierul George" de către poporul englez.

Regele are slăbiciune la doamne, la haine elegante şi la vinuri excelente.

După fiecare informaţie notată încercase să scrie date similare despre sine, dar rămăseseră spaţii goale în dreptul unor răspunsuri foarte simple.

M-am născut în 18... ?

Numele tatălui meu este... ?

Slăbiciunile mele sînt... ?

Stephen se simţi din nou sfîrtecat de vinovăţie şi părere de rău; închise ochii. Biata fată nu-şi ştia nici numele, nici pe al tatălui ei, nici anul în care se născuse. Mai rău chiar, cînd îşi va recăpăta memoria va avea un şoc dintre cele mai năprasnice – va afla de moartea logodnicului ei. Toate aceste lucruri... din cauza lui. Cuvintele de pe hîrtie parcă-i ardeau mîna, aşa încît o aşează la loc pe masă. Nu-şi va mai pierde răbdarea cu ea, indiferent ce va spune sau va face; se jură. Nu avea dreptul să se simtă ofensat sau furios; nu avea dreptul decît să se simtă vinovat şi răspunzător.

Hotărît să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i uşura starea de tristeţe cauzată de faptul că o neglijase – stare care urma să fie accentuată şi de vestea că logodnicul ei era mort – Stephen se duse spre uşă. De

vreme ce nu putea să-şi înceapă programul de îmbunătăţire a situaţiei ei, fiindcă era acum în baie, îi spuse prin uşă, pe un ton mai liniştit şi politicos:

– Ţi-au mai rămas opt minute.

Auzi cum începe să se scurgă apa din baie, dădu din cap mulţumit şi ieşi. Îndreptîndu-se către scări îşi dădu seama că va trebui să facă mai mult decît să-şi ceară doar scuze pentru că o neglijase; va trebui să-i dea o explicaţie pe care să o accepte. Înainte de a-şi pierde memoria, Charise Lancaster nutrise, cu siguranţă, speranţe idealist-optimiste faţă de dragoste şi căsătorie, de vreme ce îl întrebase dacă „fuseseră foarte îndrăgostiţi" unul de celălalt. În adîncul sufletului său, Stephen se înfiora numai la auzul acestor cuvinte. Cu vîrsta şi experienţa constatase că existau puţine femei care să fie capabile de sentimente şi comportament aproximativ asimilabile cu sentimentul tandru al iubirii, deşi toate vorbeau despre aceasta ca şi cînd ar fi fost la fel de obişnuit ca şi sexul sau respiraţia. Din partea lui, putea spune că nu avea încredere în cuvîntul dragoste, la fel cum nu se încredea în femeile care vorbeau despre ea.

Helene era de aceeaşi părere cu el în această privinţă, un motiv în plus pentru care îi aprecia compania. Mai mult decît atît, îi era fidelă, lucru care nu se putea spune despre majoritatea cunoştinţelor lui, văduve. De aceea o întreţinea la un nivel care s-ar fi potrivit oricărei soţii de nobil: îi dăruise o casă la Londra, dotată cu o mulţime de servitori, şifoniere pline de haine şi blănuri şi o trăsură argintată, cu tapiţerie din catifea de culoarea levănţică – combinaţie care reprezenta „semnătura" lui Helene Devernay. Puţine femei reuşeau să arate atît de bine îmbrăcate ca ea sau să aibă aceeaşi ţinută. Era emancipată şi senzuală; înţelegea regulile şi nu confunda partidele de sex cu dragostea.

Acum, că se gîndea la ea, nici măcar o singură femeie, inclusiv acelea cu care petrecuse destul timp ca să dea naştere bîrfelor, nu îndrăznise să-l antreneze într-o conversaţie despre dragoste, nici să facă o încercare de a se îndrăgosti de el.

Totuşi, Charise Lancaster nu era nici atît de practică, nici raţională. Cu siguranţă că aşteptase ca logodnicul ei, să poarte o asemenea discuţie cu ea – discuţie elaborată – iar Stephen evitase aceasta pentru binele ei şi pentru binele lui de asemenea.

Odată ce-i va reveni memoria, ştia că avea să-l urască pentru decepţia suferită; avea să-l urască mai mult pentru că o umilise cu protestele născute dintr-o falsă afecţiune.

Doi lachei îi deschiseră uşile sufrageriei, iar Stephen trecu pe lîngă ei adîncit în gînduri. Se apropie de o măsuţă şi îşi turnă puţină vişinată. Uşile se închiseră silenţios în urma lui, iar el începu să se concentreze asupra pricipalei probleme a zilei. În cîteva minute va trebui să inventeze o explicaţie plauzibilă pentru ea, justificîndu-şi tăcerea prelungită cu care o tratase. Cînd urcase prima dată să o vadă intenţionase să-şi ceară scuze şi să o încînte cu cîteva platitudini. Acum, că-şi făcuse o idee reală despre temperamentul ei, avea convingerea şi neliniştea că nu se va lăsa convinsă uşor.

Capitolul 15

Sheridan se grăbea şi îşi ridicase poalele rochiei cu amîndouă mîinile pentru a parcurge holul mai repede. Trecu pe lîngă valeţii surprinşi de viteza cu care mergea şi-i lăsă în urmă cu gurile căscate. Cînd crezu că ajunsese în zona de locuit a casei, ieşi pe un balconaş cu o

balustradă dim marmură care se continua cu o scară şerpuitoare, terminîndu-se cu un hol imens la capătul scărilor.

Strînse materialul rochiei şi coborî în continuare grăbită, trecînd pe lîngă portrete înrămate ale generaţiilor de nobili, strămoşi ai arogantului conte. Nu ştia unde îl poate găsi şi nici dacă lăsase dispoziţii să fie îndrumată spre el. Tot ce ştia însă era că îi vorbise ca şi cînd ar fi făcut parte din personalul lui de serviciu şi că s-ar fi bucurat nespus să o aducă jos azvîrlită pe un umăr ca pe un sac cu făină, delectîndu-şi servitorii, dacă nu i-ar fi respectat termenul-limită.

Pentru a-l priva de această plăcere era dispusă să meargă chiar şi prin toată casa pînă ce-l va găsi. Nu-şi imagina cum putuse să fie în deplinătatea facultăţilor mentale cînd acceptase să se lege pe viaţă de un asemenea bărbat! De îndată ce va sosi tatăl ei avea de gînd să rupă logodna şi să-i spună acestuia să o ducă acasă imediat!

Nu-l plăcea pe conte şi era absolut sigură că nu ar fi agreat-o nici pe mama lui. Camerista îi spusese că rochia îi aparţinuse mamei contelui. I se părea indecent penlru o văduvă în vîrstă, sau pentru oricare femeie respectabilă, să apară în sălile de bal îmbrăcată cu o rochie atît de frivolă, vaporoasă, de culoare violet, cu un corsaj sumar, susţinut doar de cîteva panglici argintii, cu pieptul aproape dezgolit. Era atît de mînioasă, încît nici nu observă splendoarea holului imens cu candelabrele din cristal, strălucind ca nişte ghirlande de diamante; nu observase nici frescele de pe pereţi sau tavanul cu ornamente desăvîrşite.

Apropiindu-se de ultima treaptă văzu un bărbat în vîrstă, într-un costum negru, cu cămaşă albă, intrînd grăbit într-o cameră din stînga culoarului.

– Aţi sunat, milord? îl auzi întrebînd din pragul uşii.

Peste un minut îl văzu că se retrage cu capul plecat, apoi închide uşile.

– Mă scuzaţi... zise Sherry, împiedicîndu-se de tivul rochiei, apoi se sprijini de un perete. Cînd bătrînul o văzu, îngheţă. În acelaşi timp faţa i se schimonosi într-o grimasă de om şocat. Mă simt perfect, îl asigură ea, regăsindu-şi echilibrul şi îşi trase marginea rochiei de sub picior. Observîndu-i privirea nelămurită şi speriată, întinse o mînă spre el şi-i zise: Doctorul Whitticomb a spus că pot să cobor acum. Nu am făcut cunoştinţă, dar eu sînt Charise... Lancaster, îşi aminti după o pauză penibilă. El ridică mîna şi, neştiind ce are de făcut, i-o strînse uşor, zîmbind. Dumneavoastră sînteţi... ?

– Hodgkin, se prezentă, el cu o voce sugrumată parcă. Îşi drese glasul şi repetă: Hodgkin.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule Hodgkin.

– Nu, domnişoară, doar „Hodgkin".

– Nu m-aş putea adresa unei persoane în vîrstă doar cu numele mic. E lipsit de respect, îl spuse ea cu bunăvoinţă.

– Aici aşa se cere, zise el părînd speriat.

Sheridan era indignată şi mîna stîngă i se încleştă mai mult pe materialul rochiei.

– E tipic pentru bestia arogantă să refuze unui om în vîrstă demnitatea de a i se vorbi cu „domnule"!

Bătrînul se schimonosi şi mai mult şi părea că întinde gîtul din lipsă de aer.

– Cu siguranţă, domnişoară, nu ştiu la cine vă referiţi.

– Mă refer la... Sheridan încercă să-şi amintească răspunsul cameristei cînd o întrebase despre numele contelui. Atunci auzise o mulţime de nume, iar cel de familie era... Westmoreland! Da, aşa era. Mă refer la Westmoreland! spuse ea refuzînd să adauge numelui şi titlul de nobleţe. Ar fi trebuit să-l biciuiască de mic,

pentru a-l învăţa bunele maniere.

Pe balconul mare din faţă un valet care glumise cu o cameristă care trecea pe acolo se întoarse brusc, iar fata se ciocni de el speriată, încercînd în acelaşi timp să se sprijine de balustradă pentru a vedea mai bine. La cîţiva metri de Sheridan patru lachei, care intraseră în şir indian în sufragerie cu tăvi pline se ciocniră unul de celălalt fiindcă băiatul din fruntea lor se oprise pe loc ca trăsnit. Un alt bărbat cu părul alb, dar mai tînăr decît Hodgkin, îmbrăcat la fel ca acesta, apăru din sufragerie, bombănind nervos cînd auzi căzînd cu zgomot un capac care se rostogoli pînă la picioarele sale.

– Cine e răspunzător pentru...? începu el întrebarea, apoi se opri cu privirea asupra lui Sheridan, împietrit cînd îi văzu părul, rochia şi picioarele goale.

Ignorînd forfota stîrnită în jurul ei, Sheridan îi zîmbi lui Hodgkin şi spuse blînd:

– Niciodată nu e prea tîrziu pentru nimeni, dacă îi sînt arătate greşelile. Îi voi spune contelui la momentul potrivit că ar trebui să se adreseze cum se cuvine unui om de vîrsta domnului Hodgkin. I-aş sugera să se pună în locul dumneavoastră şi să-şi închipuie că are aceeaşi vîrstă... Tăcu cînd văzu că bătrînul se încruntă şi mai rău şi ochii părură că-i sar din orbite. Mînia ei faţă de conte depăşise limitele acestui incident, dar realiză imediat că bietul om ar putea să-şi piardă slujba din cauza unei intervenţii din partea ei. Am vorbit copilării, domnule Hodgkin, spuse surîzînd. Promit să nu-i spun nimic contelui.

Pe balconul de la etaj se auziră răsuflările uşurate ale celorlalţi servitori care urmăriseră scena, iar Hodgkin deschise uşile sufrageriei; auziră cu toţii cum tînăra americancă i se adresă stăpînului lor pe un ton glumeţ, ironic:

– Aţi sunat, milord?

Stephen se întoarse surprins de cuvintele ei şi rămase înlemnit. Îşi înăbuşi un hohot de rîs, privind-o admirativ cum îl înfruntă cu nasul ridicat în aer, cu ochii scînteind ca două felinare gemene. În contrast cu ţinuta improvizată pe care o adoptase, era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, cu multe volane pe umerii aproape goi; ţinea strînse marginile rochiei pe lîngă corp şi i se vedeau vîrfurile degetelor de la picioare de sub tivul acesteia. Cu părul strîns şi încă ud, astfel încît la călcîie apa se adunase într-o mică baltă, cu cîteva şuviţe răsfirate pe sîni părea un nud de Botticelli.

Culoarea pastel a rochiei se asorta perfect cu aceea a părului, iar pielea ei albă dădea un efect dramatic tabloului. Stephen remarcă acest efect, realizînd imediat că nu alesese intenţionat veşmîntul lui Helene, căutînd să-l agaseze, ci fiindcă nu avea altceva cu ce să se îmbrace. Stephen uitase că bagajele plecaseră odată cu vaporul, dar dacă pelerina cafenie pe care o purta la sosire denota gustul ei pentru îmbrăcăminte, prefera să o vadă în negligé-ul lui Helene. Desigur, servitorii nu-i împărtăşeau vederile libertine şi îşi făcu o notiţă în minte ca să rezolve această problemă dimineaţa. Deocamdată putea fi recunoscător că veşmîntul o acoperea îndeajuns ca să nu-i ştirbească decenţa.

Se stăpîni să nu zîmbească şi o privi cum se străduieşte să-şi păstreze alura monumentală în faţa tăcutei lui examinări vizuale, apoi se minună cît de expresivă putea fi fără să facă mişcare şi fără să vorbească. Era întruchiparea inocenţei în pragul feminităţii, îndrăzneaţă şi neîmblînzită de înţelepciune sau completată de precauţie. Văzu cum părul îi străluceşte pe umeri şi se debarasă cu greu de impresia lăsată, apoi ea îi vorbi:

– Ai terminat să mă fixezi cu privirea?

– De fapt, te admiram.

Sheridan coborîse pregătită pentru o confruntare,

dorind să o aibă, dar ceva o opri cînd îl văzu cum se uită la ea admirativ, flatînd-o cu ochii lui albaştri; zîmbetul lui o complimenta în aceeaşi măsură. Îşi aminti că el era bărbatul rece, dictatorul cu care nu se va mărita, indiferent cum ar fi fost privită, sau cît de dulce i s-ar fi vorbit...

– Presupun că ai un motiv serios pentru că m-ai convocat în augusta ta prezenţă, excelenţă?

Spre surprinderea ei, nu-i răspunse pe acelaşi ton, ci păru amuzat şi zise dînd din cap:

– De fapt, am mai multe motive.

– Care ar fi acestea? întrebă ea.

– În primul rînd vreau să-mi cer scuze, zise Stephen.

– Chiar aşa? făcu ea ridicînd din umeri. Pentru ce?

Stephen surîse în cele din urmă. Recunoscu în sinea lui că fata avea spirit. Mult spirit... şi mîndrie. Nu-şi amintea nici un bărbat, cu atît mai puţin o femeie, care ar fi îndrăznit să-l înfrunte deschis, aşa cum făcea ea acum.

– Pentru felul abrupt în care am pus capăt conversaţiei noastre în seara aceea şi pentru că nu am mai urcat la tine de atunci.

– Scuzele îţi sînt acceptate. Acum, pot să urc la mine în cameră?

– Nu, zise Stephen parcă trezindu-se dintr-un vis. Ar fi dorit ca tînăra să nu aibă atîta curaj. Trebuie... nu, vreau... să-ţi explic de ce am făcut asta.

Sheridan îl privi dispreţuitor.

– Aş vrea să te văd că încerci.

Curajul este o trăsătură de caracter admirabilă pentru un bărbat, dar pentru o femeie e o durere de cap, îşi zise Stephen.

– Dar *încerc*, spuse el ca un avertisment.

Sheridan îl văzu că-şi pierduse puţin cumpătul şi se simţi mai bine.

– Haide, îl invită ea. Ascult.

– Vrei să iei loc?

– Poate. Depinde de ce vel spune.

Stephen o privi încruntat, observă ea, dar îşi controlă tonul şi începu să-i vorbească.

– În seara aceea păreai că îţi dai seama că eu... că situaţia noastră nu e chiar...' aşa cum te aşteptai să fie între doi logodnici. Sheridan dădu afirmativ din cap, confirmînd spusele lui ca o regină care nu pare mai mult decît interesată să asculte mai departe. Există o explicaţie pentru toate, continuă el puţin nemulţumit de superioritatea cu care era tratat. Îi oferise singura justificare care i se părea logică şi acceptabilă. Ultima dată cînd am stat de vorbă ne-am certat. Nu m-am gîndit la această ceartă cît timp ai fost bolnavă, dar cînd am văzut că începi să-ţi revii, aseară, totul mi-a revenit în minte. De aceea poate că ţi-am părut...

– Rece şi nepăsător? completă ea cu durere în glas.

– Exact, recunoscu el. Atunci ea se aşează; Stephen răsuflă uşurat că nu mai trebuia să mintă sau să se prefacă, dar liniştea nu dură mult.

– Pentru ce ne-am certat?

Stephen ar fi trebuit să ştie că o roşcată americană sfidătoare cu o predispoziţie pentru a-i desconsidera pe cei cu titluri nobiliare şi fără pic de respect pentru codurile ţinutei vestimentare ar fi insistat pe prelungirea unei discuţii în contradictoriu, în loc să accepte scuzele şi să lase chestiunea baltă.

– Ne-am certat pentru firea ta, răspunse el precaut.

Sheridan îl privi cu ochi nelămuriţi.

– Firea mea? Care e problema cu ea?

– O găsesc destul de... certăreaţă.

– Înţeleg. Stephen parcă o şi auzi întrebîndu-se în sinea ei de ce continuă să alimenteze o dispută stupidă cînd ştia că fusese atît de bolnavă. Sheridan îşi privi

mîinile împreunate pe genunchi ca şi cînd nu l-ar mai fi putut privi, apoi îl întrebă ezitînd: Vrei să spui că sînt arţăgoasă?

Stephen o urmări cu privirea şi văzu cum îşi coboară umerii dezamăgită; în acel moment resimţi acel sentiment de tandreţe care-i revenea în situaţii neaşteptate.

– Nu aş spune chiar asta, răspunse pe un ton care se dorea glumeţ.

– Am observat, recunoscu ea, că în ultimele zile nu am fost chiar bine dispusă.

Whitticomb spusese că o găsea absolut delicioasă, iar Stephen se gîndea acum că afirmaţia fusese incompletă.

– E de înţeles, în situaţia ta de acum.

Sheridan ridică privirea şi îl examină.

– Vrei să-mi spui exact pentru ce ne-am certat ultima dată cînd am fost împreună?

Stephen se simţi prins în capcană şi se apropie de tava cu băuturi, luă sticla de sherry şi căută repede un răspuns care să o mulţumească şi să-i oprească avîntul.

– Am avut impresia că dăduseşi prea multă atenţie altui bărbat, răspunse inspirat. Eram gelos. Gelozia era sentimentul total necunoscut pentru el, dar ştia că femeile se bucură cînd o citesc în inima unui bărbat. O privi peste umăr şi remarcă delectat că, în această privinţă, Charise Lancaster era la fel ca toate surorile ei, fiindcă părea amuzată şi flatată. Ascunzîndu-şi un zîmbet, turnă sherry într-un pahar mic, de cristal. Cînd i-l aduse în faţă văzu că ea rămăsese tot cu privirea în jos.

– Sherry? o întrebă.

Sheridan ridică brusc capul cu o încîntare inexplicabilă şi cu inima voioasă.

– Da!

Stephen îi dădu paharul, dar ea îl privi parcă aşteptînd ceva, însă fără să se uite la pahar.

– Vrei poate nişte vin? clarifică el.

– Nu, mulţumesc.

Stephen lăsă paharul pe masă.

– Mi s-a părut că ai spus da.

– Credeam că vorbeşti cu mine, zise ea. *Sherry!* exclamă, apoi, ridicîndu-se brusc în picioare, radiind de bucurie: Credeam că e vorba de mine. De fapt, aşa mă numesc, parcă. Adică, auzind cum mi-ai spus am crezut că...

– Înţeleg, spuse Stephen mai liniştit acum, ca şi ea de altfel. Erau foarte aproape unul de celălalt, zîmbindu-şi, împărtăşind o clipă de triumf care părea să-i lege şi să le trimită gîndurile în aceeaşi direcţie. Stephen înţelese de ce Hodgkin spusese că Burleton era „îndrăgostit de ea pînă peste cap". Sherry îl privea în ochi şi în limpezimea lor albăstruie văzu o căldură şi un farmec care o făcură să înţeleagă de ce promisese să-i fie soţie. Fraze ciudate începură să-i umple golul din memorie, sugerînd ce ar fi trebuit să se întîmple în minutele următoare...

Baronul îi luă mîna şi o ridică spre buzele sale jurîndu-i credinţă veşnică.

– Tu eşti singura mea dragoste...

Prinţul o îmbrăţişă cu braţele lui puternice şi o ţinu lipită de pieptul său.

– Dacă aş avea o sută de regate, le-aş da pe toate pentru tine, dragostea mea scumpă. Am fost un nimeni pînă cînd tu...

Contele era atît de copleşit de frumuseţea ei încît îşi pierdu stăpînirea de sine şi o sărută pe obraz.

– Iartă-mă, dar nu pot să rezist! Te ador!

Stephen citi în ochii ei invitaţia şi, în acea clipă de acceptare, i se păru normal să-i răspundă într-un fel. Îi ridică uşor bărbia şi de-abia îi atinse buzele, simţind

răsuflarea ei şi trupul parcă încordat. Uluit de reacţia ei oarecum extremă, se depărtă uşor de ea şi aşteptă să o vadă cum deschide ochii. Cînd îi văzu genele lungi ridicîndu-se şi privirea pierdută, realiză că era şi puţin dezamăgită.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă încet.

– Nu, nimic, răspunse ea, dar părea că nu spusese adevărul. Stephen o privi în tăcere, tactică urmată de o reacţie verbală din partea partenerului, de obicei, ceea ce se şi întîmpla cu „logodnica" lui. Doar că aşteptam ceva diferit, explică ea.

Spunîndu-şi că nu făcuse altceva decît să-i reîmprospăteze memoria, Stephen o întrebă:

– Ce aşteptai?

– Nu ştiu, zise ea dînd din cap, privindu-l în continuare.

Cuvintele ei ezitante şi privirea nemişcată îi confirmară ce bănuia deja, adică faptul că adevăratul ei logodnic dădea frîu liber pasiunii sale de obicei. Privind-o şi el drept în ochi, îşi zise că era practic obligat să-i retrezească amintirea despre Burleton. Conştiinţa îi striga că mai exista şi un motiv ascuns, egoist, pentru ceea ce avea să facă, dar Stephen nu-i dădu atenţie. Totuşi, îi promisese lui Whitticomb că o va face să se simtă în siguranţă şi iubită.

– Poate că aşteptai... spuse încet, apoi o luă de mijloc şi o sărută pe ureche... ceva care să semene cu asta.

Răsuflarea lui caldă îi trimise fiori pe şira spinării şi întoarse capul spre el, apoi buzele li se contopiră. Stephen intenţionase să o sărute cum ar fi făcut poate Burleton, dar buzele ei se întredeschiseră şi intenţia lui eşuă.

Sheridan ştiu, din clipa cînd braţul lui o strînse cu

căldură şi buzele insistară cu mişcări lente asupra gurii ei, că nu se putuse aştepta la aşa cèva... la avalanşa de emoţii care-i tăiară răsuflarea şi o făcură să se lipească de el, nici la dorinţa de a-i primi sărutarea insistentă, nici la bătaia frenetică a inimii cînd îi simţi degetele în părul desfăcut, la ceafă, apăsînd-o încet spre el. Întreg trupul parcă s-ar fi simţit contopit cu al său.

Stephen o simţi cum se apropie furtunos de formele lui şi îi căzu victimă. Cînd reuşi în final să-şi dezlipească buzele de ale ei şi-i privi obrajii îmbujoraţi, uluit de reacţia neaşteptată produsă de cîteva sărutări alè unei tinere fără experienţă, care părea să nu ştie să sărute, văzu că deschise ochii şi privi în adîncimea lor, puţin mîhnit că-şi pièrduse stăpînirea de sine, dar amuzat pentru că o fetişcană ca ea îi provocase acele senzaţii neobişnuite.

Pe la orele trei şi jumătate preferinţele lui se îndreptară spre femeile pasionale, experimentate şi sofisticate, care ştiau cum să dea şi să primească plăcerea. Ideea că fusese excitat de o copilă-femeie îmbrăcată într-un negligé vaporos care era prea nerăbdătoare şi dornică de a învăţa în timp ce fusese cuprinsă de braţele lui; nu văzuse nici un semn de sfială feciorelnică nici atunci, nici acum, cînd rămăsese încă în braţele lui privindu-l lung.

Toate argumentele dovedeau că tînăra Charise Lancaster nu era chiar fără experienţă, ci mai degrabă inadecvat învăţată de Burleton şi de predecesorii acestuia. Realizînd că el fusese de fapt cel naiv, zîmbi şi o întrebă:

– Aşteptai mai mult de atît?

– Nu, răspunse ea dînd uşor din cap, iar şuviţele de păr i se revărsară pe spate şi pe umărul drept. Îi tremura glasul, dar ochii îi rămăseseră imobili.

– Ştiu că nu aş fi putut uita ceva care mi-a dat asemenea senzaţii.

Stephen îşi pierdu veselia şi simţi o durere inexplicabilă în piept. Pe neaşteptate îi puse uşor mîna pe obraz mîngîindu-l tandru.

– Mă întreb dacă eşti chiar atît de dulce pe cît pari.

Nu intenţionase să spună chiar asta cu voce tare şi nici nu aştepta vreun răspuns, cu atît mai puţin pe cel primit acum. Era uluit să audă un secret atît de ascuns cum părea acesta rostit cu glas şoptit.

– Nu cred că sînt deloc dulce, milord. Poate că nu ai observat, dar am o fire neîmblînzită. Stephen se chinui să nu izbucnească în rîs şi să nu-şi arate entuziasmul, dar ea interpretă tăcerea lui drept neînţelegere. S-ar părea – continuă ea tot în şoaptă – că m-am priceput destul de bine să ascund asta de tine în timp ce eram cu mintea normală.

Cînd îl văzu că nu răspunde Sheridan se uită atentă la rubinele nasturilor de la cămaşă, savurînd senzaţia unui braţ puternic, masculin în jurul taliei. Totuşi, avu impresia că face ceva care nu se cuvine. Se concentră asupra sentimentului, forţîndu-l să capete formă şi să iasă la suprafaţă, dar nu se întîmplă nimic. Nu se putea bizui pe el, aşa cum nu se putea bizui nici pe reacţiile faţă de logodnicul ei; faţă de toate cîte se întîmplaseră. O clipă simţi că urăşte rochia pe care o purta, apoi pe logodnicul ei şi faptul că-şi pierduse memoria; dorea să scape de toate.

În clipa următoare el schimba situaţia cu un zîmbet cald sau cu o privire admirativă... sau cu un sărut. Cu un singur surîs putea să o facă să creadă că rochia ei era pe măsura unei prinţese, că ea era frumoasă şi că era mai bine că-şi pierduse memoria. Nu putea înţelege nimic, în special de ce existau momente trecătoare cînd

simţea că nu *vrea* să-şi mai amintească nimic. Doamne, sărutarea lui! Simţea cum îi arde tot corpul şi cum se topeşte; agrea senzaţia, cu toate că o făcea nesigură, vinovată şi slînjenită.

Făcînd un efort să-i explice totul şi să-i ceară eventual un sfat, Sheridan inspiră adînc şi făcu o mărturisire cu ochii pe pieptul cămăşii lui:

– Nu ştiu ce gen de persoană crezi că sînt, dar mie mi se pare că am un... temperament *formidabil*. S-ar putea spune chiar că am o... o fire complet imprevizibilă.

Încîntat de candoarea ei, Stephen o luă uşor de bărbie, i-o ridică spre el şi o făcu să-i întîlnească privirea.

– Am observat, îi zise el grav.

Ochii ei expresivi îi căutau pe ai lui.

– Şi asta nu te deranjează?

Erau mai multe lucruri care-l *deranjau* pe Stephen în acel moment, dar ele nu erau legate de firea ei. Îi simţea sînii tari apăsîndu-i pieptul, iar părul i se revărsase cu braţul pe care o ţinea, iar gura ei cu buzele moi şi senzuale invitau să fie sărutate. Numele Sherry i se potrivea perfect. Era o femeie cu care te intoxicai subtil şi periculos. Nu era logodnica lui, nu era amanta lui; îi merita respectul şi protecţia, nu pasiunea. Ştia lucrul acesta, dar creierul parcă îi fusese hipnotizat de zîmbetul şi vocea ei, iar trupul îi fusese atît de excitat, încît începuse să-l doară. Fie ea nu înţelegea de ce rămăsese rigid, fie nu observase, fie nu-i păsa, dar, oricare ar fi fost motivul, Sheridan era mulţumit de rezultat.

– Mă „deranjezi" foarte mult, îi mărturisi el.

– Îri ce fel...? întrebă ea, văzînd cum ochii îi coboară spre buzele ei; inima îi bătea cu putere.

– O să-ţi arăt, murmură el şi buzele le cuprinseră pe

ale ei cu o tandreţe violentă. O sărută lent, somînd-o să participe şi ea de data aceasta, iar Sheridan înţelese invitaţia subtilă. O strînse încet de ceafă, apoi o mîngîie; cu cealaltă mînă o mîngîie pe spate cu mişcări prelungite, tandre. Buzele îi fremătau continuu obligînd-o să deschidă gura pentru a-l primi, iar Sheridan răspunse aproape automat.

Îi simţea apăsarea insistentă şi în cele din urmă întredeschise şi el gura lăsînd-o să-i mîngîie buzele cu limba, explorînd contururile masculine.

Sheridan începu şi ea să-i mîngîie formele musculoase; umerii, pieptul, arcuindu-se şi lipindu-se şi mai mult de el... Deodată îi simţi braţele înlănţuind-o ca două benzi de oţel şi sărutările lui deveniră apăsate, furioase şi urgente. Îi găsi limba cu a sa, trimiţîndu-i senzaţii primitive prin corpul încordat.

Sheridan îl strînse cît putu de tare, răspunzîndu-i la insistenţe şi la mîngîieri. Mîinile lui Stephen se opriră pe sînii ei...

Avertizată de instinctul neînţeles, deloc provocator, Sheridan îşi desprinse buzele din capcana gurii lui şi începu să dea din cap ca şi cînd ar fi spus nu; intrase în panică, deşi o parte din ea ar fi dorit să-l sărute în continuare.

Stephen o mai eliberă din strînsoare şi-şi lăsă braţele pe lîngă corp. Pe jumătate amuzat şi nevenindu-i să creadă ce simte, privi frumuseţea tinerească din faţa lui, care reuşise să-i drogheze nu numai simţurile, ci şi mintea. Era îmbujorată, respira precipitat şi ochii îi păreau încă stăpîniţi de pasiune şi tulburare. Arăta ca şi cînd nu ar fi fost sigură ce vrea să facă.

– Cred că este vremea să facem altceva, zise el, hotărîndu-se pentru binele amîndurora.

– La ce te gîndeşti? întrebă ea sfioasă.

– Ceea ce am în minte şi ceea ce vom face sînt două lucruri cu totul diferite, răspunse el încet. Se hotărî să o introducă în tainele jocului de şah.

Făcuse o greşeală. Sheridan îl bătu de două ori la rînd fiindcă mintea lui nu era deloc focalizată pe joc.

Capitolul 16

A doua zi Stephen făcu mari eforturi să evite amintirea ei, dar, pe cînd valetul îi pregătea hainele pentru cină, se trezi nerăbdător să o întîlnească pe Sherry; mai nerăbdător decît îşi amintea că fusese de multă vreme. Comandase la croitoreasa lui Helene o rochie decentă şi insistase ca măcar o rochie să-i fie trimisă imediat după aceasta, urmînd ca următoarele să fie livrate de cum vor fi gata. Cînd modista îi aminti disperată că tocmai începuse sezonul şi că fetele care lucrau pentru ea stăteau în atelier zi şi noapte, Stephen o rugase politicos să facă tot ce era omeneşte posibil.

Ştiind că sumele pe care le plătea pentru rochiile lui Helene erau exorbitante, fiind vorba de modele-unicat, avea toată încrederea că patroana va reuşi să creeze o garderobă adecvată şi că-i va încărca nota de plată şi pentru urgenţa comenzii.

În cîteva ore sosiră trei croitorese şi, cu toate că nu se aştepta ca partenera lui de cină să arate îmbrăcată după ultima modă într-un răstimp atît de scurt, era nerăbdător să o vadă într-o ţinută mai potrivită. Ridică bărbia, iar valetul îi dădu cu spumă de ras; se gîndea că, orice ar fi purtat Charise Lancaster, ar fi făcut-o cu flerul ei deosebit, chiar dacă ar fi fost vorba de cordonul auriu de la perdea sau de o rochie frumoasă de bal.

Nu îl dezamăgi nici bănuiala sa, nici seara petrecută împreună cu Sherry. O văzu intrînd în sufragerie, cu părul ei de foc răsfirat pe umeri, încadrîndu-i chipul vesel; arăta ca o ingenuă exotică, într-o rochie de lînă subţire, albăstruie, cu decolteu pătrat, mulată pe corp, accentuîndu-i sînii generoşi şi talia zveltă, cu faldurile căzînd simplu. Evitînd cu sfială privirea insistentă al lui Stephen, înclină uşor capul cînd trecu pe lîngă valetul care stătea lîngă masă, complimentînd vazele de argint, cu trandafiri albi şi cupele argintate de pe masă, apoi se aşează pe scaun la capătul celălalt. De-abia atunci ridică privirea spre el şi îi surîse cu atîta căldură, generozitate şi promisiune involuntară, încît Stephen realiză că îi mulţumea doar pentru rochie.

– ... totuşi eşti prea extravagant, spuse ea încet.

– Rochia nu e nicidecum extravagantă şi la fel de frumoasă ca femeia care o poartă, răspunse el, iar cînd o văzu că priveşte în altă direcţie, vădit stînjenită de remarca lui, Stephen îşi aminti cu tărie că ea nu intenţiona să-l seducă zîmbindu-i fermecător sau legănîndu-şi şoldurile ademenitor, graţios; trebui să se gîndească profund că acum nu era momentul, locul sau femeia care să-i evoce vise cu perne pufoase pe sub părul de culoarea focului, nici sîni senzuali aşteptînd mîngîierile lui.

Prin urmare căută să-şi mute gîndul la subiecte mai puţin periculoase şi o întrebă cum îşi petrecuse ziua.

– Am citit ziarele, spuse ea, iar lumina lumînărilor se reflectă pe buclele ei şi în ochii scînteietori, surîzători; începu să-l distreze cu un comentariu despre articolele citite în coloanele ultimelor pagini, despre ce făcea lumea la Londra pe timpul sezonului. De fapt intenţionase că afle din ziare tot ce se putea despre cunoştinţele lui şi despre înalta societate, înainte de a fi introdusă în

mijlocul lor. Stephen avu o clipă de autodojenire, fiindcă o lăsase să facă asta, deşi nu urma să cunoască pe nimeni, dar se gîndi că această activitate o înveseleşte cel puţin şi-i ocupă timpul. O întrebă ce aflase pînă atunci.

Răspunsurile ei şi expresia feţei îl amuzau teribil şi ţinură loc de conversaţie pe timpul cinei la care se servi vină zece feluri. Cînd Sherry îi povesti despre unele frivolităţi revoltătoare şi abuzuri pe care le citise, Stephen observă iarăşi amuzat cum nasul i se mişcă dezaprobator şi cum ochii i se măresc, revoltaţi, astfel încît de cîteva ori îi veni chiar să rîdă. Continuînd să-şi ascundă amuzamentul, îi asculta întrebările, unele dintre ele făcîndu-l să se minuneze. Memoria ei tulburată părea că are goluri mari în privinţa înţelegerii cum şi de ce oamenii din clasa lui socială – sau aceia din lumea ei, din America – făceau lucrurile într-un anume fel, astfel că îi punea tot felul de întrebări năstruşnice. El îi dădea informaţii despre obiceiuri pe care nu le considerase niciodată drept neobişnuite.

– După cum scrie în *Gazette,* tocmai spunea ea pe cînd valetul aducea o tavă cu carne de raţă, rochia de curte a contesei de Evandale a fost împodobită cu trei mii de perle. Crezi că poate cineva să fie atît de exact?

– Am toată încrederea în integritatea ziariştilor şi a reporterilor cu viaţa socială de la *Gazette,* zise Stephen pe un ton glumeţ.

– Dacă informaţia este corectă, presupun fie că perlele erau foarte mici, fie că doamna este foarte grasă, spuse ea zîmbind molipsitor.

– De ce?

– Fiindcă dacă perlele ar fi mari, iar ea nu, ar fi avut nevoie de un scripete care să o ridice în poziţia normală după ce şi-a făcut reverenţa în faţa regelui.

Stephen se gîndea la imaginea contesei care era într-adevăr foarte rotundă şi demnă, îndepărtîndu-se cu greu din faţa tronului; Sherry trecu la un subiect serios. Îşi sprijini bărbia pe degetele fine, înlănţuite, şi, privindu-l de-a lungul mesei imense, îl întrebă:

– În aprilie, cînd toţi oamenii importanţi se adună la Londra pentru sezon, unde rămîn pînă în iunie, cine are grijă de copiii lor?

– Rămîn în provincie cu dădacele, cu guvernantele şi profesorii particulari.

– Şi acest lucru este valabil şi toamna, pe timpul sezonului scurt?

Stephen îi spuse că da; atunci ea îşi lăsă capul într-o parte şi zise grav:

– Cît de singuri trebuie să se simtă copiii englezi pe timpul acestor luni lungi!

– Dar nu sînt singuri, explică Stephen calm.

– Singurătatea nu are nici o legătură cu faptul de a fi singur. E valabil şi pentru copii şi pentru adulţi.

Stephen căută cu disperare să schimbe subiectul de care se temea că se va transforma într-o discuţie imposibilă despre copiii; nu-şi dădu seama că tonul pe care-i vorbea ar putea-o afecta, dată fiind vulnerabilitatea condiţiei ei actuale, sau că remarcile lui ar tăia ca nişte pumnale.

– Vorbeşti din experienţă?

– Nu... nu ştiu, spuse ea.

– Mă tem că aşa vei fi şi tu mîine seară.

– Singură?

Primind confirmarea lui, Sherry se uită pe masă la cochilia din aluat umplută cu pate de ficat, îşi luă curaj şi-l privi în ochi.

– Vei pleca undeva din cauza celor spuse de mine?

Stephen realiză cît de ticălos era fiindcă o făcuse

să-l întrebe asta pentru cele ce avea să-i mai spună.

– Am o întîlnire stabilită mai demult, pe care nu o pot amîna. Apoi, încercînd să se absolve de orice vină în ochii ei, o anunţă: Poate ai fi mai consolată dacă ai şti că părinţii mei mă aduceau pe mine şi pe fratele meu la Londra cel puţin o dată la două săptămîni pe timpul sezonului. Fratele meu cu soţia lui şi cîţiva prieteni de-ai lor îşi aduc copiii cu guvernantele pe timpul sezonului.

– Oh, ce drăguţ! exclamă ea, surîzînd. Sînt mult mai liniştită acum că ştiu că există părinţi atît de devotaţi în rîndurile lumii selecte.

– Majoritatea celor din lumea selectă, îi spuse el afectat, sînt foarte amuzaţi de acest devotament părintesc.

– Nu cred că părerile altora ar trebui să ne influenţeze faptele, nu crezi? întrebă ea puţin încruntată.

Trei lucruri îl chinuiau pe Stephen în acelaşi timp; amuzamentul, compătimirea şi tristeţea: deşi nu-şi dădea seama, Charise Lancaster îl „intervieva", evaluîndu-i calităţile nu numai ca posibil soţ, dar şi ca posibil tată al copiilor ei – posturi în care nu avea de gînd să se vadă niciodată. Acest lucru era bun, fiindcă în primul rînd nu ocupa un loc de onoare pe scara ei de valori, iar în al doilea rînd, pentru că lipsa ei de interes asupra părerilor altora ar fi alungat-o cu siguranţă din rîndurile înaltei societăţi, în doar o săptămînă, oriunde ar fi pus piciorul. Stephen fusese dintotdeauna nepăsător faţă de părerile altora, dar el era bărbat, nu femeie, iar averea şi numele binecunoscut îi dădeau dreptul să facă exact cum îi trecea prin minte, fără să se teamă de oprobriul public. Din păcate, matroanele aceleiaşi societăţi, care erau dornice să-şi mărite fiicele cu el şi care erau dispuse să treacă peste orice viciu şi defect de-al lui, ar fi pus-o la zidul infamiei pe Charise Lancaster pentru cea mai ne-

însemnată infracţiune socială – fără a mai vorbi de una majoră, cum era faptul de a lua cina singură cu el, ceea ce făcea chiar acum.

– Crezi că părerile altora ar trebui să influenţeze faptele noastre? repetă ea întrebarea.

– Nu, absolut nu, spuse el solemn.

– Mă bucur să aud asta.

– De asta mă temeam, rosti Stephen cu un umor mascat. Buna lui dispoziţie dură pe tot parcursul cinei, iar mai tîrziu, în salon, cînd veni vremea să-i ureze noapte bună, realiză că îşi pierduse încrederea în sine şi deci trebuia să o sărute doar ca un frate, pe obraz.

Capitolul 17

– Nu ştiu ce i-ai făcut, dar a avut efect, spuse Hugh Whitticomb a doua seară după ce băgă capul prin uşa întredeschisă a sufrageriei, unde Stephen o aştepta pe Sherry pentru cină.

– Deci se simte bine? întrebă Stephen bucuros şi mai liniştit acum că „logodnica" lui pasionată şi dispusă să înveţe se ţinuse deasupra unei acţiuni care i-ar fi putut da apoi crize de vinovăţie virginală, la care el participase cu libertăţile luate cu o seară înainte. Îi spuse totul lui Whitticomb. Stephen stătuse toată ziua cu unul dintre administratori, apoi cu arhitectul care lucra la renovarea uneia dintre proprietăţile sale; nu o văzuse în cursul zilei, deşi servitorii îl ţinuseră la curent cu activităţile ei. Acum aştepta nerăbdător încă o seară plăcută mai întîi cu Sherry, iar pe urmă cu Helene. Deocamdată nu se ostenea să se hotărască pe care dintre părţile serii o aştepta mai nerăbdător.

– Se simte mai mult decît bine, remarcă doctorul. Aş spune că străluceşte. Mi-a zis să-ţi transmit că va coborî numaidecît.

Stephen contempla bine dispus momentele care urmau să vină, dar fu dezamăgit, văzîndu-l pe Whitticomb că intră neinvitat – şi nedorit – şi că începe să-l studieze cu un interes deosebit, lucru care-l deranja pe un bărbat atît de pătrunzător cum era el.

– Ce ai făcut ca să contribui la o transformare atît de miraculoasă?

– Am făcut exact ce mi-ai sugerat, răspunse Stephen calm, îndreptîndu- se către cămin şi luînd de pe poliţă paharul cu sherry. Am făcut-o să se simtă... ăăă... în siguranţă şi liniştită.

– Ai putea să fii mai clar? Colegii mei – aceia pe care i-am consultat în legătură cu amnezia domnişoarei Lancaster – ar fi cu siguranţă interesaţi să-ţi cunoască metodele de tratament. E uluitor de eficient.

Drept răspuns, Stephen se sprijini cu cotul de poliţă şi îl privi cu o uşoară ironie pe doctor.

– Nu aş vrea să te reţin de la vreo consultaţie, zise pe un ton sec.

Aluzia directă că ar fi cazul să se retragă îl făcu pe Hugh Whitticomb să tragă concluzia că Stephen ar fi preferat să se bucure de această seară singur cu ea. Sau probabil că nu dorea să aibă martori la şarada pe care era forţat să o joace, ca logodnic devotat. Sperînd să descopere motivul, spuse formal:

– Întîmplător diseară sînt liber. Aş putea să rămîn cu voi la cină, ca să fiu martorul metodelor tale cu domnişoara Lancaster?

Stephen îl privi cu aceeaşi răceală cu care îi spuse:

– Nici o şansă.

– Mă gîndeam că ai să spui asta, admise doctorul Whitticomb zîmbind.

– Să te servesc cu un pahar de *Madeira* mai bine? sugeră contele.

– Da, mulţumesc. Este o idee bună. Doctorul Whitticomb nu mai ştia sigur care erau motivele lui Stephen de a dori să rămînă singur cu ea. Contele făcu semn cu capul spre valetul care stătea lîngă servantă şi acesta îi aduse doctorului un pahar cu vin.

Hugh Whillicomb îl întrebă pe conte ce intenţiona să facă în privinţa musafirei lui cînd săptămîna viitoare lumea bună avea să descindă la Londra pentru sezon. În acelaşi moment uşa se deschise şi în cameră intră domnişoara Lancaster. Privirea lui Stephen se îndreptă în direcţia ei; Whitticomb se uită şi el mirat şi o văzu îmbrăcată într-o rochie galbenă, elegantă, cu părul strîns la spate într-o fundă de aceeaşi culoare. Sherry îl văzu şi, după cum o cereau bunele maniere şi respectul faţă de vîrsta lui, i se adresă:

– Doctore Whitticomb, nu mi-aţi spus că vă voi găsi aicil Cu ambele braţe ridicate spre el se apropie; gestul ar fi părut mult prea cordial pentru cineva cu care se cunoştea de atît de puţin timp, dacă Sherry ar fi fost o tînără englezoaică. Hugh o luă de mîini şi păru foarte încîntat de căldura şi spontaneitatea ei. O plăcea foarte mult de la o vreme.

– Arăţi minunat, spuse el din toată inima şi făcu un pas înapoi pentru a-i studia rochia. Ca o floare, de fapt, adăugă el.

Sheridan era foarte nervoasă, fiindcă trebuia să dea ochii cu logodnicul ei şi prelungea cît mai mult momentul cînd urma să se întîmple aceasta.

– Dar arăt exact cum m-aţi văzut acum cîteva minute. Desigur, atunci nu eram îmbrăcată, adăugă ea şi simţi că se prăbuşeşte cînd îl auzi pe conte chicotind. Am vrut să spun că nu eram îmbrăcată cu rochia aceasta, făcu ea comentariul de rigoare cînd văzu cît de amu-

zat era lordul Westmoreland.

– Ştiu ce ai vrut să spui, zise Stephen admirîndu-i obrajii îmbujoraţi, atît de contrastanţi cu albul pielii fine pus în evidenţă de decolteul amplu.

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru rochiile frumoase, îi spuse ea, cufundîndu-se parcă adînc în ochii lui albaştri. Mărturisesc că m-am mai liniştit după ce au sosit.

– Chiar aşa? făcu Stephen surîzînd; simţea o plăcere deosebită cînd o vedea intrînd în cameră... sau cînd îl privea încîntată pentru un lucru atît de simplu cum erau aceste rochii. De ce te-ai liniştit? o întrebă el observînd că nu îi strînsese şi lui mîinile aşa cum o făcuse cu Whitticomb.

– Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare, interveni Whitticomb, iar Sheridan se desprinse de privirea lui parcă vrăjită. Sheridan păru puţin stînjenită.

– Mă temeam că vor arăta toate ca aceea pe care am purtat-o acum două seri, îi explică ea doctorului. Adică, era drăguţă, dar... mă rog... vaporoasă.

– Vaporoasă? repetă doctorul Whitticomb mirat.

– Da, ştiţi, parcă plutea pe lîngă corp şi aveam senzaţia că port un voal de levănţică în loc de o rochie cum se cuvine. Mă temeam tot timpul că una dintre fundele de mătase se va deznoda şi mă voi trezi... Se opri aici şi observă că atenţia doctorului se opri asupra lui Stephen.

– Deci era de culoarea levănţicăi? o întrebă el fără să-şi ia ochii de la conte. Şi transparentă?

– Da, dar aşa ceva ştiu că se poartă în Anglia, interveni ea repede, simţind săgeţile din ochii doctorului îndreptate asupra contelui.

– Cine ţi-a spus asta, draga mea?

– Camerista – Constance. Hotărîtă ca doctorul să nu-l judece greşit pe logodnicul ei, care părea amuzat,

în ciuda privirii pătrunzătoare a bătrînului, adăugă pe un ton hotărît: Domnule doctor Whitticomb, camerista m-a asigurat că poate fi purtată pentru „un clopoţel la cină". Acestea au fost chiar cuvintele ei – „pentru cu clopoţel la clnă".

Dintr-un oarecare motiv anunţul ei răspicat îi făcu pe amîndoi să-şi încheie duelul privirilor şi să se uite miraţi la ea.

– Ce? o întrebară într-un glas.

Sheridan ar fi dorit să nu fi spus cele de mai înainte, dar încercă să le explice:

– Spunea că rochia de această culoare este adecvată pentru un clopoţel la cină doar. Nu ştiam că ai sunat clopoţelul şi realizasem că era o cină tîrzie şi, cum nu aveam altceva de îmbrăcat şi pe aceasta nu o purtasem pînă atunci, nu am... Sheridan se întrerupse, iar contele exprimă din privire că a înţeles. Se străduia să nu izbucnească în rîs. Am spus ceva amuzant?

Doctorul Whitticomb se uită la Stephen şi întrebă la rîndul lui:

– Ce vrea să spună?

– Vrea să spună: în negligé. Din cauza pronunţiei cameristei a cuvîntului franţuzesc ea a înţeles altceva, explică Stephen.

Doctorul Whitticomb dădu din cap în semn că înţelege, dar nu găsi explicaţia atît de amuzantă.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Bănuiam de cînd mi s-a descris rochia aceea. Am încredere în tine că vei găsi o cameristă calificată pentru doamne, care să o asiste pe domnişoara Lancaster, acum că ai rezolvat problema hainelor, astfel încît asemenea neînţelegeri să nu se mai întîmple.

Doctorul Whitticomb băuse tot conţinutul paharului şi i-l dădu valetului care se apropiase de el cu o tavă de argint în mînă. Remarcă totuşi că gazda sa nu i-a dat

nici un răspuns în legătură cu sfatul emis şi intenţiona să insiste, dar cînd se întoarse spre Stephen văzu că acesta uitase nu numai de subiectul în discuţie, dar chiar şi de prezenţa lui Hugh. Îi surîdea curtenitor lui Charise Lancaşter în timp ce-i spunea în şoaptă, parcă dojenind-o:

– Nu mi-ai spus bună seara, domnişoară. Încep să mă simt de-a dreptul ignorat.

– Da, văd şi eu asta, zise Sheridan rîzînd de exagerarea care o flata totuşi. Stephen Westmoreland se sprijini de poliţa de deasupra căminului şi stînd aşa, degajat, cu zîmbetul luminîndu-i chipul frumos, era o întruchipare a potenţei şi eleganţei masculine. O privea intens şi gluma lui, la care se adăuga căldura din privire, avură exact efectul scontat asupra ei; surîse şi ea şi recunoscu sfioasă: Intenţionam să o fac, dar am uitat care e obiceiul şi voiam să te întreb despre asta.

– Cum adică?

– Adică vreau să ştiu dacă trebuie să fac o reverenţă, explică rîzînd, spre deliciul lui Stephen. Reuşea să facă faţă problemelor în faţa cărora era pusă cu o sinceritate dezarmantă şi cu zîmbetul pe buze, astfel încît îl uimea cu curajul ei. Despre formula de salut pe care ar fi ales-o Stephen, se poate spune că ar fi preferat să-i strîngă şi lui mîinile, cum făcuse cu Hugh Whitticomb, sau, mai degrabă să-i ofere buzele pe care să le sărute, aşa cum îi cerea un impuls interior chiar în acel moment. De vreme ce ambele variante erau impracticabile în această conjunctură, dădu afirmativ din cap şi spuse calm:

– Se obişnuieşte.

– La fel ştiam şi eu, zise ea şi făcu o reverenţă. Aşa se acceptă? întrebă ea dîndu-i mîna lui Stephen care se apropiase de ea.

– Se acceptă. Cum ţi-ai petrecut ziua de azi? o în-

trebă el zîmbind.

Cu coada ochiului Hugh Whitticomb observă zîmbetul fermecat al contelui şi felul cum o sorbea din priviri ascultîndu-i răspunsul; mai observă că stătea mult prea aproape de ea. Dacă juca un rol doar, însemna că-i place foarte mult, dar, dacă nu juca...

Doctorul Whittcomb se hotărî să testeze cea de-a doua variantă şi li se adresă pe un ton glumeţ:

– Aş putea să rămîn la cină, dacă aş fi invitat...

Charise se uită la el, dar Stephen nici măcar nu întoarse capul în direcţia bătrînului.

– Nici o şansă, zise el. Pleacă.

– Nu pot spune că nu recunosc o aluzie atunci cînd mi se face direct, zise doctorul, atît de încîntat şi de încurajat de ceea ce vede, chiar şi de lipsa de ospitalitate a lui Stephen, încît plecă repede, aproape smulgîndu-i din mînă valetului pălăria şi bastonul. Să ai grijă de domnişoară, spuse făcîndu-i ou ochiul conspirativ lui Stephen. Va rămîne micul nostru secret. De-abia cînd coborî scările de la intrare remarcă uluit că valetul nu era Colfax, ci unul mult mai în vîrstă. Nu mai conta. Nimic nu ar fi putut să-i tulbure bucuria acelor momente.

Trăsura îl aştepta la colţul străzii; noaptea era senină, iar speranţele îl binedispuseră într-atît, încît se hotărî să meargă pe jos, aşa că-i spuse vizitiului să-l urmeze. Ani de zile el şi familia Westmoreland priviseră cu totală consternare femeile care practic se aruncau în braţele lui Stephen, toate nerăbdătoare să se vîndă pentru poziţia lui socială, pentru averea lui şi pentru a se uni cu clanul Westmoreland.

Stephen, care fusese cîndva personificarea farmecului, eleganţei şi bunătăţii, devenise de la o vreme un cinic incurabil.

Era căutat de oricare gazdă şi peţitoare din Anglia,

tratat cu respect şi cordialitate impuse de numele său şi de averea sa în înalta societate; era dorit cu disperare – nu pentru ceea ce era, ci pentru *cine* era şi *ce* avea.

Cu cît rămînea nelegat de nimeni, cu atît mai mult devenise o partidă de vînat, în egală măsură pentru femeile măritate cît şi pentru cele nemăritate, astfel încît ajunsese să nu mai poată intra într-o sală de bal fără să creeze o rumoare şi o agitaţie de nedescris printre femei. Vedea ce se întîmplă şi înţelegea motivele, dar părerea sa despre femei continua să scadă în proporţie directă cu creşterea popularităţii lui. Ca rezultat, atitudinea sa faţă de toate membrele sexului frumos era atît de dispreţuitoare, încît prefera să se afişeze în public cu amanta sa, mai degrabă, decît cu vreo femeie respectabilă din rangul său social. Chiar şi acum, cînd venise la Londra pe timpul sezonului, era reticent să apară în public la serate, preferînd să-şi petreacă serile fie în faţa mesei de joc cu prietenii, fie în sălile de teatru şi operă cu Helene Devernay. Atît de decis era să o însoţească în rîndurile societăţii înalte, încît adesea stîrnea scandaluri care le deranjau foarte mult pe mama şi pe cumnata lui.

Pînă acum vreo doi ani măcar le tolera pe femeile care i se ofereau ca'nişte delicatese, pe tavă. Pînă acum le tratase cu condescendenţă şi amuzament, dar în ultima vreme răbdarea lui părea că ajunsese la capăt. Era acum capabil de o incisivitate şi de o impoliteţe crasă încît garantat le reducea pe doamne la lacrimi şi pur şi simplu le revolta pe rudele care auzeau de comportamentul lui.

Totuşi... în această seară părea că-i zîmbeşte lui Charise Lancaster cu o căldură demult stinsă în ochii săi. Se simţea oarecum răspunzător pentru durerea ei şi se putea spune că era îndreptăţit să simtă aşa. Acum ea avea o nevoie disperată de el, însă, după părerea

doctorului Whitticomb, şi el avea nevoie de prezenţa ei. Avea nevoie de blîndeţe şi delicateţe în jurul său. Mai mult decît atît, trebuia să ştie şi să aibă dovada că existau femei nemăritate pe lume care îl doreau mai mult pe el însuşi decît numai rangul, banii şi proprietăţile sale.

Deşi era foarte vulnerabilă în acest moment, Charise Lancaster nu dădea nici o importanţă titlului de nobleţe pe care-l poseda el şi nici luxului din casa lui. Nu părea deloc intimidată de el, de afacerile lui şi nici nu se extazia cînd i se acorda atenţie. Mai devreme îl salutase pe Hugh cu naturaleţe şi rîsese irezistibil şi fermecător cînd Stephen făcu pe galantul cu ea. Era foarte sinceră şi nu-şi dădea aere, totuşi reuşea să fie drăguţă şi blîndă – de aceea se simţise atît de frustrată de neglijenţa lui Stephen.

Era genul de tînără, atît de rar întîlnit, care se gîndea mai întîi la nevoile altora decît la ale sale şi care uita ofensele cu graţie şi generozitate. Pe timpul celor cîtorva zile în care îşi revenise, pe cînd stătea doar în pat, îl rugase pe doctor să-l asigure pe conte că starea ei se îmbunătăţea şi că nu trebuia să-şi facă prea multe griji din pricina ei. Mai mult, fusese atît de perspicace, încît să realizeze că Stephen se va considera vinovatul principal pentru cele întîmplate. Hugh remarcase şi comportamentul ei politicos şi binevoitor faţă de toată lumea, de la servitori şi pînă la el însuşi, chiar şi faţă de conte.

Monica Fitzwaring era o tînără frumoasă, cu un caracter deosebit şi cu o educaţie aleasă, iar Hugh o plăcea foarte mult, dar nu o vedea ca soţie a lui Stephen. Era drăguţă, graţioasă şi calmă – fusese astfel crescută – dar, din pricina aceleiaşi educaţii, nu putea şi nici nu dorea să trezească sentimente profunde în sufletul soţului care-i va fi destinat. În special lui Stephen nu-i trezea nici un sentiment.

Hugh îl văzuse pe acesta de multe ori cu ea, dar niciodată nu observase în ochii lui căldura pe care o radia cînd era cu Charise Lancaster, aşa cum văzuse mai devreme. Monica Fitzwaring ar fi fost o gazdă excelentă şi bună parteneră la cină pentru Stephen, dar nu-l putea atinge în străfundul inimii vreodată.

Cu puţin timp în urmă Stephen alarmase întreaga familie cu mărturisirea că nu avea nici o intenţie să se însoare cu Monica sau cu oricine altcineva doar pentru a oferi un moştenitor. Hugh găsi cuvintele lui mai degrabă realiste decît alarmante. Nu era de acord cu căsătoriile moderne de convenienţă care erau în vogă în rîndurile nobilimii – cu atît mai mult nu ar fi privit cu ochi buni o astfel de uniune în familia Westmoreland la care ţinea foarte mult. Pentru Stephen spera o căsnicie ca aceea a lui Clayton Westmoreland şi ca aceea a lui însuşi, atunci cînd Margaret, răposata lui soţie, mai era în viaţă.

Margaret a lui...

Chiar şi acum, pe cînd mergea agale pe lîngă casele frumoase de pe strada Brook, zîmbea gîndindu-se la ea. Charise Lancaster îi amintea de Margaret. Nu fiindcă ar fi semănat una cu cealaltă, ci fiindcă aveau în comun bunătatea şi sinceritatea!

Toate acestea avute în vedere îl convingeau pe Hugh că soarta îi adusese în sfîrşit lui Stephen Westmoreland o binecuvîntare pe care o merita. Desigur, Stephen nu aştepta deloc această binecuvîntare, nici Charise Lancaster nu se va vedea prea „binecuvîntată" cînd va afla că „logodnicul" şi medicul ei i-au jucat o farsă. Oricum, soarta îl avea ca aliat pe Hugh Whitticomb, iar ca medic el se ştia o forţă potentă atunci cînd era nevoie.

– Maggie, fetiţo, spuse el cu glas tare, fiindcă, deşi soţia lui murise în urmă cu zece ani, încă o simţea

foarte aproape de inimă şi adesea îi vorbea pentru a o ţine aproape de el, cred că vom face cea mai bună partidă care se poatel Ce crezi?

Balansîndu-şi bastonul, îşi aplecă uşor capul şi ascultă, apoi începu să rîdă pentru că auzea parcă aievea răspunsul ei:

– „Cred că ar trebui să-mi spui Margaret, Hugh Whitticomb, nu Maggiel"

– Ah, Maggie, fetiţo, şopti el zîmbind, pentru că mereu el îi dădea aceeaşi replică: „Ai fost Maggie a mea din ziua cînd ai căzut de pe calul acela şi ai nlmerit exact în braţele mele".

– „Nu am căzut, ci am descălecat. Am fost doar puţin stîngace".

– Maggie, şopti Hugh. Cît ml-aş dori să fii aici.

– „Sînt, iubitule".

Capitolul 18

Stephen avusese intenţia să-şi petreacă noaptea cu Helene la teatru, apoi în patul ei, dar la trei ore după ce plecase de acasă se văzu din nou în faţa uşii de la intrare, încruntat fiindcă nu i se deschisese imediat ce bătuse. Intră în hol şi se uită după valet, dar casa părea pustie, deşi era relativ devreme. Îşi azvîrli mănuşile pe masa din hol şi intră în salon. Nu veni nimeni ca să-i ia haina, aşa că o dezbrăcă şi o lăsă pe spătarul unui scaun. Îşi scoase ceasul, întrebîndu-se dacă nu se oprise. Era ora zece şi jumătate atît după ceasul din buzunar cît şi după acela de pe poliţă. De obicei nu se întorcea după o seară cu Helene, sau cînd mergea la club, decît în zori. Oricînd valetul său venea somnoros şi-i deschidea uşa.

Gîndul i se îndreptă asupra serii petrecute cu Helene. Stephen se frecă la ceafă, semn că era obosit şi puţin agasat de nemulţumirea şi plictiseala încercate toată seara. Aşezat lîngă ea în loja de teatru, Stephen nici nu fusese atent la spectacol, comenta jocul actorilor, muzica, decorurile şi părea agasat de parfumul unei doamne bătrîne din loja vecină. Era neliniştit şi totul îl plictisea sau îl enerva.

Îi pierise buna dispoziţie de mai devreme, cînd Sherry îi ţinuse companie la cină, fermecîndu-l cu firea ei veselă şi cu observaţiile adesea îndrăzneţe la adresa ultimelor ştiri aflate din ziare. De cum ieşise din casă îl părăsi cheful de orice.

Pînă la terminarea primului act Helene simţi indispoziţia lui şi-i surîse ademenitor pe deasupra evantaiului, şoptindu-i:

– Ai prefera să plecăm acum şi să ne regizăm „al doilea act" doar noi doi, într-un decor mult mai atrăgător?

Stephen acceptă cu plăcere invitaţia de a ajunge mai repede în patul ei, dar reprezentaţia pe care o dădu acolo se dovedi la fel de nesatisfăcătoare ca şi aceea a actorilor din piesă. După ce se dezbrăcă de haine descoperi că nu era dispus să treacă prin preludiul unei nopţi de sex, aşa cum obişnuia alteori; nu dorea decît să se descarce mai repede. Simţea nevoia de eliberare fizică, nu de plăcere sexuală; pe prima o obţinu, iar de a doua nu se bucură.

Helene observase, desigur, iar cînd îl văzu că se ridică din pat şi începe să se îmbrace se sprijini într-un cot şi-l întrebă:

– Cine îţi ocupă gîndurile în această seară?

Vinovat şi puţin frustrat, Stephen o sărută pe frunte drept scuză şi răspunse:

– O situaţie care este nespus de complicată şi prea

dificilă de înţeles ca să-ţi baţi capul cu ea. Explicaţia fusese evazivă, amîndoi realizară asta, la fel cum amîndoi ştiau că o amantă nu are dreptul să ceară explicaţii sau să acuze, însă Helene Devernay nu era o amantă obişnuită. Era foarte căutată şi admirată la adevărata ei valoare, la fel cum i se lăuda frumuseţea recunoscută în înalta societate. Ea îşi alegea iubiţii după bunul plac şi gama alegerilor era foarte variată; toţi nobili bogaţi, dispuşi oricînd să-i ofere „protecţia" lor, aşa cum făcuse şi Stephen, în schimbul dreptului exclusiv în patul şi compania ei.

Surîse la răspunsul primit şi-l mîngîie pe piept, prin deschizătura cămăşii, apoi întrebă cu inocenţă:

– Am aflat de la o croitoreasă a doamnei LaSalle că ai comandat urgent cîteva rochii care să-ţi fie aduse de urgenţă acasă, pentru o musafiră. Cum stă... situaţia? şopti ea delicat.

Stephen o privi uşor amuzat, dar şi admirativ, apreciindu-i spiritul de observaţie.

– Situaţia este complicată şi supărătoare, recunoscu el scurt.

– Ştiam eu că aşa este, spuse ea surîzînd la rîndul ei, dar Stephen remarcă nota de amărăciune din glasul ei. Era negreşit preocupată de prezenţa altei femei în casa lui şi asta îl încurca. În cercul din care făcea el parte nici chiar prezenţa unei soţii nu avea nici o influenţă asupra hotărîrii unui bărbat de a avea o amantă.

Printre cei din categoria lui socială căsătoriile aveau loc între persoane total străine una de cealaltă şi aceasta rămînea situaţia imediat după sosirea pe lume a primului moştenitor. Nici unul dintre soţi nu trebuia să-şi schimbe stilul de viaţă pentru a-i face pe plac celuilalt, iar legăturile extraconjugale erau obişnuite atît pentru bărbaţi cît şi pentru femei. Ce conta pentru parteneri era discreţia şi nu moralitatea. Acestea erau căsătoriile în

lumea bună. Atît Helene cît şi Stephen înţelegeau aceste principii, iar Stephen, care nu era însurat, părea ulult că Helene se gîndea chiar şi în treacăt la musafira lui. Se aplecă şi o sărută pe buze, mîngîindu-i şoldurile.

– Dai prea mare importanţă chestiunii. Este vorba de o biată hoinară, fără adăpost, care stă la mine acasă pentru a-şi reveni dintr-un accident pînă ce îi soseşte familia.

Pe cînd Stephen părăsea casa dăruită lui Helene îşi dădu seama că, de fapt, Charise Lancaster nu putea nici pe departe să fie considerată o biată hoinară, fără adăpost. Realitatea o prezenta ca pe o tînără curajoasă, inteligenlă, spontană, veselă, senzuală din naştere şi deosebit de plăcută. Adevărul surprinzător şi aţîţător fusese că el se bucurase de compania ei în această seară mal mult decît fusese încîntat să o ducă pe Helene la teatru sau în pat.

Şi Sherry agrea prezenţa lui. Ii plăcea să discute cu el şi să fie strînsă de braţele lui...

Aceste gînduri dădură naştere unei posibilităţi deloc practice, iar Stephen se delectă cu această idee pe măsură ce trăsura îl purta pe strada Brook: Burleton nu avusese ce să-i ofere, în afara unui titlu minor de nobil şi a unei căsnicii respectabile.

Şi ea şi tatăl ei fuseseră dispuşi să primească această ofertă. La cîteva ore după moartea lui Burleton, Stephen făcuse deja aranjamentele pentru înmormîntare şi se apucase să cerceteze afacerile tînărului pentru a vedea dacă nu mai erau şi alte aranjamente de făcut. Află că tînărul nobil avea predilecţie pentru jocurile de noroc. În această dimineaţă Matthew Bennett îi oferi un dosar complet din care Stephen mai află că Burleton cheltuise şi bruma de avere pe care o moştenise. În afară de o grămadă de datorii la joc, pe care Stephen avea de gînd să le onoreze, Burleton nu lăsase nimic în urma sa

– nici o proprietate sau bijuterii de familie; nici măcar o trăsură. Excesul său de zel la jocurile de noroc epuizase pînă şi puţinii bani pe care i-ar fi cîştigat dacă se căsătorea cu Charise Lancaster.

Într-un an sau doi Charise ar fi ajuns să trăiască în sărăcie, aşa cum se aflase Burleton în momentul cînd murise şi ar fi rămas doar cu un titlu cu mult inferior celor mai mici titluri pe care le avea Stephen. El nu intenţiona să o ia de soţie, dar putea, şi era dispus, să-i ofere lumea întreagă, dacă unul s-ar fi bucurat în continuare de compania celuilalt şi atîta timp cît ea ar fi înţeles aranjamentul lui şi termenii stabiliţi de el...

Atîta vreme cît ea ar fi înţeles aranjamentul...

Urîţenia gîndului care-i trecea prin cap îl lovi şi-l făcu să-i fie silă de el. Charise Lancaster era o virgină naivă, nu o curtezană. Chiar dacă avea educaţia şi experienţa pentru a înţelege ce presupunea o asemenea relaţie, lucruri care nu stăteau chiar aşa, era încă prea tînără pentru el, iar el se aprinsese prea mult pentru ea.

Din fericire, Stephen nu era încă destul de desfrînat, sau plictisit într-atît, încît să-i ofere o propunere care să-i pericliteze virtutea şi toate şansele de respectabilitate. Nu-i venea să creadă că era atît de lipsit de moralitate, atît de josnic, încît, după ce ucisese un tînăr mire, să-i salveze mireasa şi peste două săptămîni să o aibă în vedere pentru a o convinge să-i devină amantă. Ideea era revoltătoare, nebunească. Recunoştea că în ani îşi pierduse orice idealuri, dar pînă în acel moment nu realizase că-şi pierduse şi minţile.

Stephen se simţea ca un degenerat şi se consolă cu rolul temporar de gardian al lui Charise din acele clipe, intenţionînd să se gîndească la ea în termenii cei mai impersonali. Deci de acum înainte va avea grijă să o distreze şi să o facă să se simtă în siguranţă, dar să o ferească de orice avansuri!

Poate că ea credea că sînt logodiţi, dar el cunoştea adevărul şi pe viitor şi-l va aminti! Era de ajuns o singură persoană cu memoria alterată!

Îşi dorea din tot sufletul să o vadă pe deplin restabilită, dar se simţea şi vinovat pentru că o privase de logodnicul ei real. Merita pe cineva mai bun decît tînărul Burleton. Acesta nu ar fi fost niciodată demn de ea; fusese prea uşuratic, iresponsabil şi prea sărac. Sherry avea nevoie, merita să fie învesmîntată în blănuri şi să trăiască în luxul cel mai mare.

Stephen era conştient că responsabilitatea de a-i găsi pe cineva care să-i ofere toate acestea cădea pe umerii lui, dar acum nu dorea să se gîndească la varianta aceasta. Îi diminua plăcerea. Deocamdată dorea să se bucure amîndoi de restul serii.

Se întreba în sinea lui de unde căpătase o asemenea slăbiciune pentru domnişoare aflate în situaţii disperate şi o asemenea atracţie bizară faţă de domnişoarele roşcate. Stephen se trezi în salonul pustiu, pregătit pentru rolul de protector şi de animator al musafirei sale. Casa părea goală şi tăcută ca un mormînt.

Îşi strecură mîinile în buzunare, se întoarse, aşteptîndu-se să o vadă pe Sherry, sau un servitor materializîndu-se dintr-un colţ al încăperii. Cînd văzu că nu apare nimeni se hotărî să se mai plimbe puţin prin casă, dar nu ştia ce să facă: să se culce sau să-şi trezească servitorii care, de la o vreme, începuseră să devină foarte degajaţi. Trase de şnurul soneriei cînd auzi voci din spatele casei. Uluit, se îndreptă în acea direcţie, iar cizmele răsunau cu ecou pe dalele lustruite ale podelelor.

Traversă holul cu colonade care ducea spre spatele casei. Se opri în capăt, cu capul uşor înclinat, ascultînd

liniştea. Cu siguranţă că Sherry se retrăsese cu cîteva ore în urmă, îşi zise el agasat de graba cu care fugise din braţele calde ale amantei sale pentru a veni acasă ca o guvernantă zeloasă.

Dezgustat, se întoarse cu spatele, dar auzi glasul vesel al lui Sherry din direcţia bucătăriei.

– Gata, toată lumea, hai să mai încercăm o dată – doar că dumneata, domnule Hodgkin, trebuie să stai lîngă mine şi să cînţi mai tare, ca să nu mai greşesc cuvintele iarăşi. Gata? zise ea.

Deodată se auzi un cor al servitorilor cîntînd un cîntec vesel în dialect, pe care-l cunoşteau toţi copiii din Anglia începînd cu Evul Mediu. Stephen se duse către bucătărie, şi mai enervat că o găsea pe Sherry în compania servitorilor, în loc să fie asistată de aceştia oriunde s-ar fi aflat ea. Se opri în prag şi schiţă un zîmbet la cele ce văzu.

Cincizeci de servitori în uniformele de lucru erau aşezaţi pe cinci şiruri, iar Sherry şi bătrînul Hodgkin stăteau în faţa lor. De obicei personalul se aranja după o ierarhie tradiţională, veche de secole şi foarte strictă, cu valetul-şef şi menajera în capul şirului, dar Stephen observă că Sherry îi organizase fără vreo legătură cu rangul sau poziţia lor în gospodărie, ci, probabil, după putinţa de a-cînta. Bietul Colfax, valetul-şef al lui Stephen, stătea pe rîndul din spate, între o cameristă şi o spălătoreasă, în vreme ce rivalul său la supremaţia casei – valetul personal al lui Stephen, Damson – reuşise să capete o poziţie mai importantă pe rîndul din faţă. Damson, întruchiparea înfumurării, dar şi un gentleman pentru gentlemeni, care rar se cobora să vorbească oricăruia din casă, discutînd numai cu Stephen, îşi pusese un braţ în jurul umerilor unui lacheu şi amîndoi ţineau isonul cu atîta pasiune, încît aveau capetele

aproape lipite unul de celălalt şi priveau pierduţi în tavan, fermecaţi de cîntec.

Tabloul era fără precedent, depăşea orice închipuire a lui Stephen, aşa încît rămase cîteva minute nemişcat, privind şi ascultîndu-i pe lacheii în livrea, pe valeţi şi îngrijitori cum cîntau într-o armonie democratică alături de cameriste, de spălătorese şi de fetele în casă plinuţe, cu şorţuri albe şi apretate, ascultînd şi urmînd tonurile date de un valet ramolit, pe post de dirijor, care dădea din mîini ca şi cînd ar fi avut onoarea să conducă un cor simfonic.

Stephen fusese la început atît de uluit de scena din faţa ochilor săi, încît nici nu remarcase că Damson şi lancheul, ca şi cîţiva alţii aveau de fapt voci foarte plăcute. Amuzat, se delectă cu un spectacol de amatori mult mai profesionist – şi chiar în bucătăria sa – faţă de cele de la teatru. Se întreba de ce cîntau o colindă de Crăciun în mijlocul primăverii. Chiar în acele momente li se alătură Sherry, iar vocea ei suavă predomina corul de tenori şi baritoni – aspiranţi; Stephen îşi ţinu răsuflarea.

Cînd notele coborau, Sherry se armoniza perfect cu corul, iar cîntăreţii zîmbeau ca vrăjiţi de vocea ei, iar cînd melodia urca, ea trecea în acelaşi registru vocal cu o uşurinţă nemaiîntîlnită, făcînd încăperea să vibreze pur şi simplu.

Cînd cîntecul se sfîrşi, un băiat în casă, nu mai mare de şapte ani, păşi în faţă şi întinse braţul bandajat spre Sherry. Îi spuse cu sfială:

– Mîna mea ar fi mult mai bine, domnişoară, dacă aş mai asculta un cîntec fericit.

Stephen rămăsese tot în prag şi avu intenţia să-i spună băiatului să nu o mai obosească, dar Damson păşi în faţă şi Stephen avu impresia că-i va spune exact

ce i-ar fi spus el, dar valetul mărturisi:

– Cu siguranţă că pot vorbi în numele tuturor, domnişoară, dacă spun că aţi transformat această seară în ceva extraordinar, onorîndu-ne cu compania dumneavoastră şi cu – scuzată să-mi fie îndrăzneala – cu glasul dumneavoastră nemaiauzit!

Discursul lung şi ezitant cuceri zîmbetul lui Sherry, care tocmai se ghemuise pentru a-i reface bandajul băieţelului.

– Domnul Damson vrea să spună, interveni Colfax, traducînd cuvintele celuilalt valet în timp ce-i aruncă o privire dispreţuitoare – domnişoară, că ne-am bucurat cu toţii de această seară şi că v-am fi recunoscători peste măsură dacă aţi binevoi să o mai prelungiţi puţin.

Băieţelul ridică ochii mari către valet, apoi se uită la Sherry, care se străduia să examineze braţul copilului.

– Vor să spună că vă rugăm să mai cîntăm un cîntec, domnişoară, se poate?

– Oh, rîse Sheridan, iar Stephen o văzu cum le face cu ochiul valeţilor care aşteptau, apoi se ridică în picioare şi zise: Doar atît aţi vrut să spuneţi?

– Într-adevăr, confirmă valetul, aruncînd o privire scurtă către celălalt.

– Eu cel puţin asta am vrut să spun, îl replică acesta.

– Se poate? întrebă băieţelul.

– Da, răspunse ea şi se aşează pe un scaun în faţa mesei de bucătărie, apoi îl luă pe genunchi pe copil. Dar de data aceasta vreau să te ascult şi pe tine, ca să mai învăţ un cîntec de-al vostru. Îl privi pe Hodgkin, care radia de fericire şi aştepta sugestii. Domnule Hodgkin, cred că primul cîntec – acela pe care l-aţi cîntat cu toţii pentru mine, cu „Crăciunul alb în care buştenii din cămin ard molcom", ar merita reascultat.

Hodgkin dădu afirmativ din cap, ridică mîna în semn

că voia linişte, făcu cîteva mişcări cu braţul şi servitorii începură să cînte cu entuziasm. Stephen nici nu băgă de seamă, o studia atent pe Sherry cu băieţelul pe genunchi, şoptindu-i ceva la ureche, apoi mîngîindu-l pe obraz şi lipindu-i capul pe pieptul ei. Tabloul pe care-l alcătuiau cei doi emana o asemenea tandreţe maternă, încît Stephen se trezi la realitate şi avansă, nerăbdător să alunge din minte această imagine înduioşătoare.

– A venit deja Crăciunul? spuse el venind în mijlocul celorlalţi.

Dacă ar fi avut puşti încărcate în amîndouă mîinile, prezenţa lui nu ar fi fost cu nimic mai ameninţătoare şi mai terifiantă decît efectul pe care-l avu asupra veselilor cîntăreţi. Cincizeci de glasuri se opriră subit şi servitorii făcură în acelaşi timp cîte un pas înapoi, lovindu-se unul de altul în timp ce căutau să se retragă din bucătărie, cu graba unor oameni surprinşi asupra unei fapte inadmisibile. Se îmbrăştiau care încotro vedeau cu ochii; pînă şi puştiul din braţele lui Sherry sări imediat şi o rupse la fugă. Doar Colfax, Damson şi Hodgkin îşi făcură o ieşire mai demnă – dar cu precauţie, înclinîndu-se în timp ce se retrăgeau.

– Sînt chiar speriaţi de tine, nu-i aşa? spuse Sherry, bucuroasă că Stephen se întorsese mai devreme.

– Nu într-atît ca să stea la locurile lor, e evident, zise Stephen, apoi surîse fiindcă o văzu descumpănită.

– Eu am fost de vină.

– Presupun că da.

– De unde ai ştiut?

– Nebănuitele mele puteri de deducţie, replică el înclinîndu-se galant. Niciodată nu i-am auzit cîntînd şi nici nu m-am întors acasă fără să găsesc pe cineva la uşă pînă astăzi.

– Mă plictisisem şi am făcut cîteva explorări. Cînd

am intrat aici, Ernest – băieţelul – tocmai pusese mîna pe un ceainic şi se arsese rău.

– Deci ai hotărît să-l înveseleşti şi ai organizat corul servitorilor?

– Nu. Am făcut asta pentru că toată lumea părea să aibă nevoie de puţină veselie, la fel ca mine.

– Te simţeai rău? întrebă Stephen îngrijorat, uitîndu-se atent la ea. Arăta bine. Foarte bine. Drăguţă şi radioasă – uşor stînjenită.

– Nu, eram...

– Da? zise el văzînd-o că ezită.

– Eram tristă fiindcă plecaseşi.

Răspunsul ei candid îl surprinse... şi mai simţea ceva nedesluşit, nedefinit. Nu voia să definească senzaţia. Pentru moment era logodnica lui şi i se păru potrivit şi plăcut să o sărute pe obrazul trandafiriu, deşi îşi jurase cu cîteva minute înainte că relaţia lor va fi total platonică din acel moment. Chiar dacă sărutarea lui i se va opri pe buze, iar mîinile îi vor cuprinde umerii, apropiindu-şi-o cîteva clipe, şi aceste lucruri nu puteau fi dăunătoare. Ce nu mai era plăcut şi inofensiv i se păru răspunsul trupului său, complet saturat, cînd Sherry se lipi timid de el şi-i puse palma pe piept; Sheridan îşi auzi gîndul: *Mi-a fost dor de tine în această seară.* Se desprinse de ea ca şi cînd mîinile i-ar fi fost arse, apoi făcu un pas înapoi şi o privi adînc, încercînd să-şi ascundă tulburarea. Păru atît de preocupat, încît se supuse fără cuvinte cînd ea îi propuse să pregătească băutură.

Sheridan veni cu o tavă pe care aranjase cănile de ceai şi ceainicul, le puse pe masă şi se aşeză în faţa lui. Îşi sprijini bărbia pe degetele înlănţuite şi începu să-l studieze zîmbind.

Stephen urmărea luminile focului care-i jucau prin părul roşcat şi peste obrajii fini.

– Cred că e obositor să fii conte, remarcă ea. Cum ai ajuns aşa?

– Conte?

Ea dădu afirmativ din cap, apoi privi ceainicul şi se ridică.

– Ieri seară mi-ai spus că ai un frate mai mare care e duce, apoi mi-ai mărturisit că ai moştenit titlurile din greşeală.

– Am vorbit prostii, răspunse el cu atenţia îndreptată spre mişcările ei graţioase, urmărind-o cum toarnă în căni băutura pregătită. Fratele meu a moştenit titlul de duce şi alte cîteva prin tatăl nostru. Eu am căpătat titlul de la un unchi. Printr-o Scrisoare de drept şi un codicil în favoarea strănepoţilor mei cu multe generaţii în urmă, conţii de Langford au căpătat dreptul de a desemna pe cei care să le moştenească titlurile în cazul cînd nu aveau copii.

Sherry dădea din cap, dar nu părea prea interesată de un subiect care de obicei le fascina pe toate femeile cunoscute de el.

– Ciocolata esta gata, zise ea, aducînd pe masă o tavă cu farfurii şi linguriţe, lîngă un platou cu dulciuri găsite probabil într-un dulap. Sper să-ţi placă. Presupun că am făcut-o cum trebuie, adăugă ea dîndu-i tava în mîini, convinsă că era perfect normal ca el să o ducă. Nu ştiu cum e la gust, totuşi.

Părea mulţumită de sine că îşi aminteşte cum se prepară băutura, dar Stephen rămase uluit fiindcă ea făcuse un lucru care de obicei se cerea servitorilor. Pe de altă parte, ea era americancă şi era posibil ca femeile din acea ţară să fie mai obişnuite cu activităţile din bucătărie decît semenele lui din Anglia.

– Sper că o să-ţi placă, repetă ea în timp ce se îndrepta spre ieşirea din bucătărie.

– Sînt sigur că îmi va plăcea, zise Stephen. Ultima dată cînd băuse ciocolată fusese cu mult timp în urmă. De la o vreme prefera cîte un pahar de coniac vechi la această oră. De teamă ca ea să nu-i citească gîndurile, adăugă: Miroase grozav. Toate cîntecele despre buştenii din cămin mi-au trezit pofta de ciocolată fierbinte.

Capitolul 19

Stephen duse tava plină trecînd pe lîngă trei valeţi care-l priveau cu gurile căscate la intrarea în sufragerie. Colfax se afla la postul lui obişnuit de la uşa principală şi cînd îl văzu pe Stephen se repezi cu intenţia să-l ia tava din mînă, dar Stephen îl opri cu o remarcă ironică; îi spuse că se descurcaseră şi singuri fără nici un ajutor, aşa că acum nu mai era cazul să schimbe ceva, mai ales că treaba grea fusese făcută.

Cînd ajunseră în sufragerie se auzi ciocănelul de la uşă lovindu-se cu insistenţă. Stephen dăduse instrucţiuni ca oricine l-ar fi căutat să fie informat că nu e acasă, aşa că nu dădu nici o importanţă vizitatorului. Peste cîteva clipe, cînd auzi un cor de glasuri vesele, avu o senzaţie neplăcută.

– Este cu siguranţă acasă, Colfax, îi spuse mama lui Stephen valetului. Cînd am sosit la Londra acum două ore, am primit un bilet prin care ne anunţa că intenţionează să se mute în provincie. Dacă nu soseam mai devreme cu cîteva zile, riscam să nu-l mai prindem aici. Unde se ascunde acum?

Stephen nu păru deloc încîntat cînd îi văzu pe fratele său cu soţia şi pe un prieten de-al ei intrînd în sufragerie, acompaniaţi de mama lui. Intrară ca o flotilă de

corăbii gata de bătălie împotriva a ceea ce ei considerau un comportament antisocial din partea lui Stephen.

– Nu sînt de acord, dragul meu..., spuse mama lui avansînd şi sărutîndu-l pe obraz. Eşti mult prea... Ochii i se opriră asupra lui Sherry şi încheie fraza cu o voce stinsă: ... singuratic.

– Mult prea singuratic! repetă Whitney Westmoreland, cu spatele spre ceilalţi pentru că în cameră intrase Colfax pentru a-i lua capa de pe umeri. Clayton şi cu mine vom avea grijă să iei parte la toate balurile importante în următoarele şase luni, continuă ea luîndu-l de braţ pe soţul ei. Făcu doi paşi în faţă, apoi se opri.

Stephen o privea pe Sherry încercînd să se scuze tacit. Părea complet dezorientată şi intrase în panică. Stephen îi şopti:

– Nu te nelinişti. Te vor plăcea cu toţii odată ce-şi vor reveni din surpriză. Pe parcursul cîtorva secunde tensionate Stephen se gîndi la o posibilitate rapidă şi plauzibilă de a preveni ceea ce părea un dezastru iminent. Nu putea să o roage pe Sherry să se retragă pentru a le putea explica – aceasta ar fi umilit-o şi ar fi dezamăgit-o total. Nu avu de ales altceva decît să continue să joace farsa în faţa familiei lui, pentru ca mai apoi să le spună purul adevăr, după ce Sherry se va fi dus în camera ei. Urmînd acest plan, Stephen îl privi cu avertisment pe fratele său care insista să-l întrebe din ochi despre străină, dar atenţia lui Clayton era deja îndreptată spre Sherry şi spre tava pe care o ţinea Stephen în mînă.

– Foarte domestic, Stephen, remarcă sec Clayton.

Stephen puse tava pe masă cu un gest stîngaci şi îl văzu pe Colfax care aştepta instrucţiuni la uşă. Acesta înţelese că trebuia să aducă băuturile răcoritoare. Se întoarse către grupul care aştepta nerăbdător şi făcu

prezentările:

– Mamă, vreau să-ţi prezint pe domnişoara Charise Lancaster.

Sherry o privi pe viitoarea sa soacră, o văduvă cu rang de ducesă şi intră în panică fiindcă nu-şi găsea cuvintele. Îl privi disperată pe Stephen şi spuse aproape în şoaptă, de-abia perceptibil auzului celorlalţi:

– O singură reverenţă e de ajuns?

Stephen veni lîngă ea şi o sprijini uşor de mînă cu dubla intenţie de a o susţine să nu leşine şi ca să-i sugereze că trebuia să facă un pas înainte. Zîmbi.

– Da.

Sherry făcu o reverenţă şi simţi că i se înmoaie genunchii, dar îşi adună fărîmele de curaj rămase şi reveni la poziţia de mai înainte. Cînd întîlni privirea scrutătoare a femeii în vîrstă spuse politicos:

– Sînt foarte bucuroasă să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, doamnă, adică, alteţă.

Stephen o prezentă cumnatei lui, o brunetă fermecătoare pe nume Whitney, ai cărei ochi verzi o pătrundeau pe Sherry, deşi părea şi ea nelămurită. Încă o ducesă, îşi zise Sherry, mai în vîrstă decît ea, dar nu cu mulţi ani. Să facă o reverenţă sau nu?

Femeia din faţa ei simţi incertitudinea ei şi întinse mîna spre ea zîmbindu-i delicat.

– Încîntată, domnişoară Lancaster.

Sherry îi fu recunoscătoare pentru intervenţie şi, după ce strînse mîna tinerei, se întoarse spre a-i fi prezentată ducelui, un bărbat brunet, foarte înalt, care semăna perfect cu logodnicul ei la unele trăsături ale feţei, la înălţime şi la statura impozantă.

– Alteţă, murmură ea făcînd o plecăciune.

Cel de-al patrulea membru al grupului, bărbatul chipeş, trecut bine de treizeci de ani, care se numea Ni-

cholas DuVille, depuse o sărutare galantă pe mîna ei şi-i spuse că era „fermecat" de cunoştinţă, apoi surîse într-un fel care o făcu să se simtă ca şi cînd ar fi primit un compliment deosebit.

După ce se făcură prezentările, Sherry aştepta ca vreun membru al familiei lui să-i ureze bun venit sau măcar să-i dorească fericire, dar toţi amuţiseră.

– Domnişoara Lancaster a fost bolnavă, spuse Stephen şi patru perechi de ochi se îndreptară spre ea, de parcă s-ar fi aşteptat să o vadă leşinînd, ceea ce era departe de senzaţia pe care chiar o încerca în acele momente.

– De fapt nu bolnavă, explică ea. Am suferit un accident – o lovitură la cap.

– Ce-aţi spune să ne aşezăm, sugeră Stephen; în gînd blestema soarta perversă care îi adusese într-o situaţie dificilă care părea că urma să se agraveze mai mult. Sherry nu înţelegea la ce se gîndeau rudele lui Stephen, dar el ştia prea bine. Dăduseră buzna peste el tocmai cînd se întreţinea cu o femeie, în special la o oră cînd îi puteau veni oaspeţi. Mai grav li se părea că Stephen comisese o indecenţă de neiertat, prezentînd-o pe această străină, cu care probabil că se distra, rudelor sale care erau nişte doamne. Neştiind ce să creadă în legătură cu condiţia lui precară, aşteptau acum un gen de explicaţie pentru a şti cine era ea... sau unde era însoţitoarea ei... sau unde fuseseră minţile lui. Stephen trăgea de timp şi se ridică după ce valetul aduse o tavă cu pahare.

– Ah, iată-l pe Colfax! zise disperat. Mamă, ce vrei să bei?

Tonul lui atrase privirea îngrijorată a mamei sale, dar aceasta intui că fiul ei se aştepta să nu fie întrebat nimic şi se conformă dorinţei lui neexprimate. Zîmbind poli-

ticos dădu negativ din cap spre tava adusă de valet şi privi la aceea pe care Stephen o pusese în acelaşi loc, ceva mai devreme.

– Miroase a ciocolată? întrebă ea învioratã şi, fără să aştepte răspuns, i se adresă valetului: Prefer o ciocolată, Colfax.

– Eu aş bea un sherry în locul tău, o sfătui Stephen din toată inima.

– Nu, prefer ciocolata, zise ea cu hotărîre, apoi făcu dovada graţiei sale binecunoscute şi se întoarse către Sherry: Am observat că aveţi un accent american, domnişoară Lancaster, îi zise voioasă. De cînd sînteţi în Anglia?

– Cam de o săptămînă, răspunse ea tenslonată şi puţin nesigură. Nimeni din cameră nu părea că ar şti ceva despre ea, deşi era logodită cu un membru al familiei lui. Era ceva ciudat la mijloc – foarte straniu.

– E prima dumneavoastră vizită?

– Da, reuşi Sherry să spună privindu-l disperată pe Stephen, cu inima îndoită.

– Şi cu ce ocazie vă aflaţi aici?

– Domnişoara Lancaster a venit în Anglia fiindcă e logodită cu un englez, spuse Stephen, venind în apărarea lui Sherry, rugîndu-se în gînd ca inima mamei sale să fie puternică.

Ducesa păru să se mai relaxeze şi zîmbetul i se încălzi.

– Minunat, zise ea privindu-l încruntată pe valet, care turnase sherry într-un pahar pe care i-l înmîna acum, în ciuda preferinţei exprimate pentru ciocolată. Colfax, nu-mi mai flutura paharul prin faţă. Vreau să beau ciocolată fierbinte. Surîse către Sherry, iar valetul dădu paharele celorlalţi oaspeţi. Şi cu cine sînteţi logodită, domnişoară Lancaster? întrebă radioasă, servindu-se cu ciocolată.

– Cu mine, răspunse Stephen prompt.

Încăperea se cufundă într-o tăcere mormîntală. Dacă situaţia nu ar fi fost atît de gravă, Stephen ar fi izbucnit în rîs, amuzat de reacţia cauzată de anunţul lui.

– Cu... tine? spuse mama lui consternată. Fără să mai spună nimic, puse cana cu ciocolată pe masă şi luă de pe tava lui Colfax un pahar cu sherry. Fratele lui Stephen stătea în dreapta lui şi-l privea fascinat, dar neîncrezător, iar cumnata lui rămăsese împietrită, cu paharul în mînă, ridicat spre buze, ca şi cînd ar fi voit să rostească un toast. Colfax îşi împărţea atenţia şi simpatia între mama lui Stephen şi Sherry, în timp ce Nicholas DuVille studia preocupat tivul sacoului său, dorindu-şi să fi fost altundeva în acele clipe.

Stephen ignoră atmosfera tensionată şi o văzu pe Sherry cu privirea în pămînt, cu capul plecat de mîhnire, fiindcă realizase lipsa de entuziasm a viitoarelor sale rude. O luă de mînă şi o strînse uşor, oferind prima explicaţie care-i veni în minte:

– Voiai să aşteptăm ca familia mea să te cunoască mai întîi, apoi să le spunem că sîntem logodiţi, minţi el cu un zîmbet care se voia liniştitor. De aceea par atît de surprinşi.

– Părem surprinşi pentru că *sîntem*. Mama lui vorbise cu severitate, privindu-l ca pe un om cu mintea rătăcită. Cînd v-aţi cunoscut? Tu nu ai fost în...

– Voi răspunde la toate întrebările în cîteva minute, o întrerupse Stephen pe un ton hotărît, iar mama lui tăcu, deşi ar fi vrut să adauge că el nu fusese în America de ani de zile. Stephen îi zise lui Sherry: Pari foarte palidă. Nu vrei să urci şi să te odihneşti?

Sherry îşi dorea foarte mult să dispară din cameră şi să se elibereze de tensiunea şi stresul momentului, dar totul i se părea atît de straniu, încît se temea să lipsească de la explicaţii.

– Nu... Aş prefera să rămîn.

Stephen îi citi în ochii răniţi şi se întrebă cum ar fi fost această clipă pentru ea, dacă el nu i-ar fi ucis logodnicul. Desigur, Burleton nu constituia o partidă fericită, dar ţinuseră unul la celălalt şi era convins că Sherry nu ar fi fost supusă unei asemenea umilitoare lipse de entuziasm din partea familiei Burleton.

– Dacă preferi să rămîi, glumi el, atunci mă duc *eu* ca să mă odihnesc, iar tu rămîi aici să explici familiei mele că am fost un astfel de... idiot sentimental... încît te-am lăsat să mă învîrţi pe degete şi să mă convingi că nu trebuie să le spun despre logodna noastră decît după ce te vor cunoaşte mai bine.

Sherry simţi cum i se ia o greutate enormă de pe umeri.

– Oh, rîse ea stînjenită, privindu-i pe cei din jurul lor. Asta s-a întîmplat?

– Dar tu nu mai ştii? izbucni mama lui cu ceea ce i se păru lui Stephen cea mai necontrolată atitudine din întreaga ei existenţă.

– Nu, ştiţi, eu mi-am pierdut memoria, răspunse Sherry cu delicateţe şi curaj; Stephen se simţi foarte mîndru de ea. Pentru moment e un lucru îngrozitor, dar vă asigur că nu e vorba de o nebunie ereditară, ci e doar rezultatul unui accident stupid care s-a petrecut pe chei, cînd corabia...

Se opri aici, iar Stephen prinse ocazia şi opri orice încercări de a pune întrebări jenante, luînd problema în mîinile proprii. Se ridică şi o strînse uşor de mînă, obligînd-o să se ridice şi ea.

– Eşti obosită, iar Hugh Whitticomb îmi va tăia capul mîine dimineaţă cînd va sosi, dacă nu te vede roşie în obraji şi veselă, îi spuse blînd. Dă-mi voie să te conduc pînă în camera ta. Spune-le noapte bună tuturor. Insist.

– Noapte bună, zise Sherry surîzînd. Cred că ştiţi cu

toţii cît de bun protector este lordul Westmoreland. Dădu să plece şi observă că membrii familiei lui Stephen o priveau straniu, doar Nicholas DuVille îi surîdea galant, ca şi cînd lui i s-ar fi părut absolut atrăgătoare şi deloc ciudată.

Sherry închise uşa camerei sale cu amintirea zîmbetului încurajator, apoi se aşează pe pat şi începu să se frămînte cu gînduri îndoielnice şi întrebări deznădăjduite.

Capitolul 20

Peste cîteva minute, cînd Stephen reintră în sufragerie, patru perechi de ochi îl urmăriră cum avansează, dar întrebările începură să curgă doar după ce se aşează. De cum luă contact cu fotoliul, cele două femei vorbiră într-un glas; mama lui spuse:

– Ce accident?

– Ce corabie? întrebă cumnata lui.

Stephen îl privi pe fratele său aşteptîndu-i întrebarea, dar Clayton ridică doar sprîncenele şi zise sec:

– Mi se pare greu de trecut peste descoperirea stîngace că eşti nu numai un „idiot sentimental" dar şi „un bun protector".

Nicholas DuVille se abţinu de la orice comentariu, deşi Stephen avea senzaţia că francezul părea amuzat de momentul căruia îi făcea faţă. Lui Stephen îi veni în minte ideea teribil de nepoliticoasă de a chema o trăsură şi a-l expedia imediat pe DuVille, dar acesta era un vechi prieten al lui Whitney şi, mai mult, prezenţa lui o va împiedica pe maiestuoasa lui mamă să facă o criză de nervi.

Mulţumit că grupul era nerăbdător să afle adevărul,

Stephen îşi sprijini capul pe spătarul fotoliului şi, cu privirea în tavan, li se adresă pe un ton calm.

– Scena la care aţi fost martori, între mine şi domnişoara Lancaster, este de fapt o farsă. Toată tevatura a început acum o săptămînă, cu un accident de trăsură, pentru care am fost răspunzător şi care a avut drept rezultat o serie de evenimente pe care sînt gata să vi le prezint. Tînăra pe care aţi cunoscut-o este atît victima tragediei cît şi logodnica decedatului, un tînăr baron pe nume Arthur Burleton.

Din celălalt capăt al sufrageriei Whitney interveni:

– Arthur Burleton este... a fost un ratat.

– Se poate, răspunse Stephen oftînd încet, dar ţineau unul la altul şi urmau să se căsătorească. Veţi mai afla din povestea mea că biata Charise Lancaster, pe care aţi suspectat-o că este fie o desfrînată fie o vînătoare de avere, care m-a îmbrobodit făcîndu-mă să-i cer mînă, este de fapt o victimă nevinovată şi de compătimit a neglijenţei şi necinstei mele...

După ce Stephen termină de povestit şi răspunse întrebărilor tuturor, tăcerea se lăsă apăsătoare în cameră; toţi încercau să-şi adune gîndurile. Stephen ridică paharul şi sorbi o înghiţitură lungă, de parcă sherry-ul i-ar fi spălat amărăciunea din suflet şi regretul încercat. Fratele său vorbi primul:

– Dacă Burleton a fost atît de beat, încît să alerge în faţa perechii de cai, în plină stradă, pe ceaţă, atunci cu siguranţă că el este răspunzător pentru propria-i moarte.

– Responsabilitatea îmi aparţine, zise Stephen scurt, eliminînd irevocabil încercarea binevoitoare a lui Clayton de a-l absolvi pe el. Eu ţineam hamurile şi ar fi trebuit să fiu în stare să-mi stăpînesc caii.

– Urmînd logica ta, bănuiesc că te simţi responsabil în aceeaşi măsură şi pentru coletul descărcat, care i-a

– De fapt, sînt cîteva chestiuni minore asociate cu acest plan, interveni Stephen, deşi era şi el entuziasmat. Planul părea acum extrem de simplu, cu atîtea femei din familia lui gata să-i ofere asistenţa. Eu zic să mai analizaţi proiectul şi să-l discutăm în continuare mîine dimineaţă, sau spre prînz – ce spuneţi de ora unu, aici? sugeră el. Toţi căzură de acord, iar el îi avertiză: De dragul ei, e foarte important să evităm orice inconvenient dinainte. Ţineţi minte asta cînd vă faceţi planul de atac. Îi voi trimite un mesaj lui Hugh Whitticomb ca să-l rog să ni se alăture în discuţii, ca să fim siguri că nu-i periclităm însănătoşirea în vreun fel. Ceilalţi se ridicară, iar el se adresă mamei sale şi lui Whitney. Dacă nu mă înşel, Sherry e perfect conştientă de întrebările cărora nu le poate da vreun răspuns, dată fiind reacţia tuturor din seara aceasta. Nu mai trebul să-şi exprime rugămintea. Amîndouă femeile se îndreptau spre uşă, nerăbdătoare să-şi ceară scuze logodnicei lui temporare.

Capitolul 21

Sherry stătea la fereastră şi privea întunericul, nevăzînd nimic decît o mare neagră, exact ca memoria ei. Tresări cînd auzi o bătaie în uşă şi pofti înăuntru pe vizitator.

– Am venit să ne cerem scuze, spuse mama lui Stephen apropiindu-se şi ea de fereastră. Nu am înţeles, despre logodna voastră şi nici despre accident – pînă ce Stephen nu ne-a explicat toată istoria.

– Mă bucur că eşti încă trează, zise cumnata lui Stephen, iar ochii ei verzi exprimau bunăvoinţă combinată cu regret. Nu cred că aş fi putut dormi după modul cum ne-am purtat cu tine în sufragerie.

Sherry se văzu puţin încurcată în aspectele tehnice ale modului cum ar fi trebuit să reacţioneze la scuze din partea a două ducese. Renunţă la protocol şi făcu tot ce ştiu pentru a răspunde corespunzător la insistenţele acestora şi a le uşura stînjeneala evidentă.

– Vă rog, nu vă faceţi probleme pentru asta, spuse cu sinceritate. Nu ştiu de ce am vrut să ţinem logodna în secret, dar, de multe ori, mă întreb dacă nu sînt puţin cam... excentrică.

– Eu cred că eşti foarte curajoasă, domnişoară Lancaster, spuse Whitney Westmoreland zîmbind, deşi îi părea rău pentru biata fată. Cu un gest spontan, parcă reţinut pînă în acel moment, întinse braţele spre Sherry şi-i spuse rîzînd: Oh, bine ai venit în familie. Eu... eu mi-am dorit întotdeauna să am o soră!

Ceva din tonul ei disperat de vesel şi parcă forţat făcu să se aprindă un beculeţ în mintea lui Sherry şi întinse şi ea braţele tremurînde spre viitoarea cumnată.

– Mulţumesc. Cuvintele i se părură inadecvate. Făcu o pauză, apoi începu şi ea să rîdă şi explică: Nu am cea mai vagă idee dacă mi-am dorit vreodată o soră... dar sînt absolut sigură că trebuie să am una şi îmi doresc ca ea să fie la fel de drăguţă ca dumneata.

– Ce lucru minunat ai spus, o complimentă ducesa, completîndu-şi cuvintele cu o îmbrăţişare aproape maternă, după care îi zise lui Sherry „să meargă la culcare", ca şi cînd ea ar fi fost un copil. Plecară promiţînd să revină a doua zi să o vadă, iar Sherry le privi stupefiată. Rudele viitorului ei soţ erau la fel de imprezivibile ca şi el – cînd reci, distante şi de neatins, cînd calde, afectuoase şi binevoitoare. Sherry se întinse pe pat foarte uluită fiindcă dorea să afle explicaţia pentru comportamentul lor atît de schimbător.

Dacă lua în considerare cîteva articole pe care le citise în *Post* şi în *Times*, americanii erau adesea priviţi

de către britanici într-o multitudine de feluri – erau denumiţi fie colonişti prost-crescuţi, fie barbari. Fără îndoială că amîndouă ducesele se întrebaseră ce-l apucase pe lordul Westmoreland să dorească să se însoare cu o astfel de persoană, aşa s-ar explica reacţia lor negativă faţă de ea cînd au cunoscut-o.

Evident că lordul le spusese ceva care să-i liniştească, dar ce... Obosită de atîtea întrebări fără răspuns, care i se învîrteau prin minte permanent, Sherry se culcă pe spate şi începu să privească fix baldachinul de deasupra patului.

Ducesa de Claymore se răsuci într-o parte, studiind trăsăturile feţei soţului ei la lumina unei singure lumînări aflată la capătîiul patului, dar gîndul îi era la „logodnica" lui Stephen.

– Clayton? şopti ea mîngîindu-l pe braţ cu un deget. Eşti treaz?

El rămase cu ochii închişi, dar buzele schiţară un zîmbet pe măsură ce degetul ei avansa spre umărul lui.

– Tu vrei să fiu?

– Cred că da.

– Anunţă-mă cînd vei fi sigură, murmură el.

– Ai observat ceva straniu la Stephen în seara asta – adică felul cum se purta cu domnişoara Lancaster?

Clayton deschise un ochi şi o privi pieziş.

– Ce poate fi socotit „ciudat" în comportamentul unui bărbat care este temporar logodit cu o femeie pe care nu o cunoaşte, nu o iubeşte şi pe care nu doreşte să o ia de soţie... şi care crede că el este altcineva?

Whitney rîse scurt la această enumerare de motive, apoi căzu iar pe gînduri.

– Vreau să spun că am văzut pe faţa lui o lumină care nu a fost acolo de mulţi ani. Cînd văzu că soţul ei nu răspunde, Whitney îşi continuă şirul gîndurilor: Ai

spune că domnişoara Lancaster este atrăgătoare?

– Aş spune orice dacă aş putea să te conving să mă laşi să fac dragoste cu tine şau să mă laşi să dorm.

Se aplecă peste el şi-l sărută pe buze, dar cînd el se răsuci spre ea, îl opri, apăsîndu-l cu palma pe piept.

– Poţi să spui că domnişoara Lancaster e foarte atrăgătoare – într-o manieră neconvenţională?

– Dacă spun da, mă laşi să te sărut? o tachină el.

După ce o sărută, Whitney răsuflă profund, hotărîtă să-şi exprime gîndurile înainte de a se abandona în vraja senzuală care o învăluise deja.

– Crezi că Stephen ar putea să înceapă să ţină la ea? şopti ea.

– Cred, începu el să spună în timp ce mîna îi alunecă uşor de pe gîtul ei peste sîni, că te preocupă gîndurile îndrăzneţe. Mai degrabă DuVille o place, nu Stephen – lucru de care sînt foarte încîntat.

– De ce eşti încîntat?

– Pentru că – se sprijini într-un cot şi o împinse pe Whitney pe spate – dacă DuVille ar avea o soţie a lui nu ar mai uita cu atîta patimă la a mea.

– Nicki nu se uită deloc cu patimă la mine! El...

Whitney uită restul protestului pe măsură ce buzele lui îl înghiţiră cuvintele şi îi spulberară orice gînd.

Capitolul 22

Sherry se ridicase pe vîrfuri şi se străduia să ia o carte despre America de pe un raft înalt din bibliotecă. O puse pe una dintre mesele din mahon lustruit şi se aşeză. Căuta ceva care să-i reînvie memoria şi răsfoi paginile, căutînd o informaţie cunoscută. Cîteva desene cu porturile şi oraşelor aglomerate, cu străzi pline de

trăsuri îi apărură în faţa ochilor, dar nimic nu i se păru măcar puţin cunoscut. Volumul era structurat pe capitole în ordine alfabetică şi, gîndind că imaginile îi vor trezi ceva amintiri, reveni la începutul cărţii şi întoarse filă după filă. La primul desen de la litera „A" găsi nişte informaţii despre agricultură combinate cu ilustrarea unor cîmpuri întinse cu grîu şi cîteva dealuri line. Tocmai voia să întoarcă pagina cînd în memorie parcă i se lumină ceva. Era o viziune slabă a cîmpurilor cu recolte ale căror lanuri aveau ceva alb în vîrf. Imaginea dispăru instantaneu, iar ea începu să tremure şi trecu la pagina următoare, apoi la următoarea. Ilustraţiile cu mine de cărbuni nu-i amintiră nimic, pînă ce ajunse la fotografia unui bărbat cu o faţă pămîntie, cu nas mare şi cu păr negru, bogat, curgîndu-i în valuri pe umeri. „Indian american" scria sub ilustraţie, iar Sherry simţi cum îi zvîcneşte sîngele în tîmple, Privi cu mare atenţie chipul acela. Îi era cunoscut? Închise ochii cîteva clipe concentrîndu-se asupra imaginilor confuze care-i dansau prin faţa ochilor minţii. Cîmpuri... şi căruţe... un bătrîn cu un dinte lipsă. Un bărbat urît care-i zîmbea.

– Sherry?

Tresări speriată şi se întoarse instantaneu spre bărbatul a cărui voce o liniştea de obicei şi o emoţiona.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Stephen alarmant, observînd-o că pălise şi priveşte în gol. Stephen puse o mînă pe umărul ei şi-i privi obrajii palizi. Atîta tot? Ce citeai?

– O carte despre America, răspunse ea, uşor emoţionată de atingerea lui puternică. Uneori avea chiar convingerea că ţine la ea. O altă imagine îi invadă mintea, mai ceţoasă decît celelalte... dar liniştitoare şi dulce; îngenuncheat în faţa ei stătea un bărbat frumos, brunet, cu flori în mînă, contele care parcă îi spusese altădată: *Am fost un anonim pînă ce tu ai apărut în viaţa mea... nimeni pînă la tine nu mi-a dăruit iubirea... nimeni*

pînă la tine... pînă la tine.

– Să-l chem pe Whitticomb? întrebă el îngrijorat.

Tonul lui baritonal o trezi din visare şi rîse, dînd negativ din cap.

– Nu, sigur că nu. Îmi aminteam ceva sau îmi imaginam că s-a petrecut.

– Ce anume? întrebă el susţinînd-o acum pe după umeri, fără să o strîngă, dar ţintuind-o cu privirea.

– Mai bine nu-ţi spun, zise ea roşind.

– Ce era? insistă el.

– Ai începe să rîzi.

– Pune-mă la încercare, murmură el.

Sherry privi în sus dezamăgită, făcu un pas înapoi şi se aşează pe marginea mesei, lîngă cartea deschisă.

– Aş vrea să nu mai insişti cu asta.

– Dar insist, zise Stephen convingător, refuzînd să fie descurajat de zîmbetul care-i tremura lui Sherry pe buze. Poate că a fost într-adevăr o amintire, şi nu doar închipuirea ta.

– Doar tu ai putea să ştii asta, recunoscu ea, apoi deveni preocupată de unghiile lăcuite. Se uită într-o parte şi-l întrebă: Aş vrea să ştiu dacă, din întîmplare, cînd m-ai cerut de soţie, ai spus că eraI un anonim pînă ce m-ai cunoscut?

– Poftim?

– După cît de revoltat pari la această idee, nu cred că ai fi îngenuncheat cînd mi-ai făcut propunerea.

– Nici eu, spuse Stephen cu seriozitate, ofensat de imaginea lui într-o poziţie grozav de stupidă, mai ales că nu făcuse nimănui o asemenea propunere.

Sherry păru foarte dezamăgită de răspunsul lui, iar el se simţea din ce în ce mai incomod pe măsură ce întrebările curgeau rîuri.

– Dar flori? Mi-ai oferit un buchet de flori cînd mi-ai spus „Am fost un anonim pînă ce mi-ai oferit iubirea ta,

Sherry. Nimeni pînă la tine, pînă ce tu ai intrat în viaţa mea nefericită?"

Stephen realiză triumful ei asupra lui în acele momente neplăcute şi o luă de bărbie.

– Puştoaico, şopti el, observînd că Sherry nu părea intimidată de el, ca altădată. Am venit doar să te invit în salon. Familia mea se reuneşte în cîteva minute pentru o „conferinţă".

– Ce fel de conferinţă? întrebă Sheridan închizînd cartea pe care o puse la loc pe raft.

– O conferinţă despre tine, de fapt, despre cea mai bună modalitate de a te „lansa" în societate, răspunse el, privind-o cum se ridică pe vîrfuri. Căută să nu dea prea mare importanţă înfăţişarii ei de-a dreptul răpitoare într-o rochie simplă, de culoarea piersicii, cu un decolteu rotund, mulată pe talie, care îi scotea în evidenţă toate rotunjimile trupului, fără să lase vederii decît un crîmpei de piele la piept.

După ce reuşise să doarmă o noapte întreagă, se trezise mult mai optimist în privinţa lui Sherry, total încrezător faţă de cum fusese în ziua cînd ea căzuse chiar în faţa lui, pe chei. Cu ajutorul familiei sale, care acceptase să coopereze şi să-l ajute să-i găsească un soţ, ideea aceasta i se părea nu numai ideală, dar şi realizabilă. Devenise atît de entuziast, încît de dimineaţă trimisese cîte un mesaj fiecăruia rugîndu-i să întocmească două liste: una cu numele bărbaţilor demni de a fi luaţi de soţ şi cealaltă care să conţină o enumerare a chestiunilor importante legate de ieşirea ei în lume.

Acum, că avea un ţel nobil, Stephen nu mai vedea nici un motiv să se oprească şi porni cu hotărîre să-l realizeze aşa cum făcea în toate afacerile întreprinse. Ca şi fratele său şi ca mulţi alţi nobili, preferă să se ocupe el însuşi de afaceri şi de tranzacţiile financiare, astfel încît dobîndise reputaţia că o făcea excelent şi cu

mult curaj. Spre deosebire de ceilalţi tineri de rangul lui, care se adînceau din ce în ce mai mult în datorii, fiindcă priveau tranzacţiile şi afacerile ca pe nişte lucruri meschine, demne doar de „clasele mercantile", deci mai prejos de demnitatea lor, Stephen îşi sporea continuu averile şi aşa considerabile. Făcea asta pentru că aşa i se părea normal, dar şi pentru că agrea provocările şi încercările la care îi era supusă judecata. Îi mai plăcea şi senzaţia de împlinire pe care o avea cînd ducea cu succes o treabă la bun sfîrşit.

Intenţiona să trateze problema lui Sherry Lancaster ca pe o „avere" din posesia lui de care dorea să se debaraseze în termeni avantajoşi. Faptul că Sherry era femeie şi nu un obiect din gospodăria lui, sau o încărcătură de mirodenii valoroase nu conta prea mult în cadrul strategiei pe care urma să o abordeze, cu excepţia că intenţiona să fie sigur că achizitorul ei va fi meticulos şi responsabil. Singura dificultate care se punea în discuţie era metoda de a o face să colaboreze la a fi „achiziţionată".

Se gîndise mai devreme la această chestiune delicată, pe cînd făcea baie. Înainte ca Damson să-i scoată din şifonier o haină dintr-un material fin şi să i-o arate spre a fi aleasă, Stephen ajunsese deja la soluţia cea mai bună. Decît să mai adauge încă o minciună la seria de neadevăruri pe care le auzise Sherry, avea de gînd să-i spună adevărul în parte. Dar asta nu pînă ce nu se va întîlni cu întreaga lui familie.

Sherry puse deoparte celelalte cărţi pe care intenţionase să le studieze şi foile de hîrtie luate dintr-un sertar, apoi îl luă de braţ. Gestul lui de a-l oferi pe al său fu atît de galant, încît simţi o bucurie şi o mîndrie fără margini cînd îl văzu cu cîtă căldură îi zîmbeşte. Îl privi îmbrăcat în costumul bej-închis, mulat pe trupul zvelt, apoi îi admiră ghetele maronii, lustruite şi realiză că

Stephen Westmoreland era întruchiparea visurilor ei... înalt, cu umeri laţi şi nespus de frumos.

Ajunşi în capătul scărilor, Sherry mai aruncă o privire spre profilul său perfect, minunîndu-se de mîndria şi puterea exprimate de trăsăturile sale. Cu zîmbetul acela ademenitor şi ochii albaştri, profunzi şi pătrunzători, cu siguranţă că frînsese multe inimi din întreaga Europă! Fără îndoială că sărutase o mulţime de doamne, pentru ca sute de femei din Europa să-l considere absolut irezistibil, la fel ca ea; totuşi, pentru un anume motiv, o alesese tocmai pe ea, dintre toate celelalte. Aceste lucruri i se păreau atît de greu de conceput, încît Sherry avu un sentiment de incertitudine. După toate aceste frămîntări şi îndoieli, Sherry preferă să revină la conversaţia politicoasă şi interesantă din bibliotecă.

Apropiindu-se de uşile salonului, Sherry îi zîmbi.

– De vreme ce nu-mi amintesc propunerea ta, ai fi putut măcar să te prefaci că m-ai cerut într-un cadru deosebit – stînd pe un genunchi. Dată fiind starea mai precară, acesta ar fi fost un gest cavaleresc din partea ta.

– Sînt un bărbat lipsit de cavalerism, răspunse Stephen schiţînd un zîmbet.

– Atunci, sper că măcar am avut inspiraţia să te fac să aştepţi mult înainte de a-ţi accepta cererea lipsită de cavalerism, replică ea serioasă, oprindu-se în pragul uşii. Ezită, apoi rîse de incapacitatea ei de a-şi aminti măcar atîta lucru. Te-am făcut să aştepţi, milord?

Încîntat de această nouă latură a firii ei, Stephen se conformă stării ei de spirit.

– Sigur că nu, domnişoară Lancaster. De fapt, te-ai aruncat la picioarele mele şi ai plîns de recunoştinţă pentru oferta persoanei mele nepreţuite.

– Cel mai arogant şi mai mincinos, spuse ea, rîzînd cu poftă. Nu am făcut una ca asta! Căutînd parcă o

confirmare, Sherry îl privi pe Colfax care deschisese deja uşa şi se prefăcea că nu auzise nimic şi că nu e amuzat de disputa lor. Logodnicul ei părea foarte încîntat de sine şi sigur pe cele rostite, astfel încît Sherry avu senzaţia stranie că a spus adevărul. Doar nu am făcut asta... Spuse apoi mai încet. Nu?

Stephen o privi cîteva clipe fermecat de reacţia ei şi, ca să-i întrerupă chinul, zise:

– Nu. Nici nu-şi dădea seama că flirta cu ea în pragul unei uşi deschise şi că părea mai fericit decît arătase în ani de zile, în ochii înmărmuriţi ai servitorilor şi ai familiei sale, care tocmai se adunase în salon pe cînd el era cu Sherry în bibliotecă. După ce îi saluţi pe toţi, îţi recomand o plimbare prin parc, ca să respiri aer curat şi să admiri privelişteа, în timp ce noi facem cîteva aranjamente... Se întrerupse, fiindcă auzi voci înăuntru. Rămase în prag alături de Sherry şi păru surprins că erau amîndoi în centrul atenţiei celorlalţi, care nu se osteniseră să-şi facă prezenţele cunoscute.

Bănuia că nimeni nu spunea nimic, deoarece erau încă preocupaţi de subiectul din seara trecută. O conduse pe Sherry şi aşteptă pînă ce îi salută pe toţi cu aceeaşi căldură şi naturaleţe pe care le dovedea faţă de toată lumea; de la servitori pînă la medicul ei curant. Nerăbdător să înceapă întrevederea pentru care se adunaseră acolo, îl întrerupse pe Hugh Whitticomb, care tocmai le povestea celorlalţi despre incredibila putere de readaptare a pacientei sale.

– Fiindcă sînteţi cu toţii prezenţi, vă propun să discutaţi despre calea cea mai rapidă de a o introduce pe Sherry în societate, în timp ce eu o conduc la trăsură. O privi pe Sherry şi continuă: Te aştept pînă ce-ţi aduci un şal, apoi mergem la trăsură şi îi transmit vizitiului itinerariul tău.

Sherry simţi cum o ia de antebraţ şi o îndeamnă

spre ieşire, dar ea ar fi dorit să mai rămînă în mijlocul lor. Îi făcu pe plac lui Stephen şi le spuse la revedere. După ieşirea lor, Whitticomb îi făcu semn lui Colfax să închidă uşa, apoi îi privi pe toţi, observîndu-le feţele preocupate. Scena la care fusese martor în urmă cu cîteva clipe, cînd Stephen şi Sherry stăteau în pragul uşii, îi confirmase ceea ce credea de la un timp, iar acum era convins că şi rudele lui observaseră aceeaşi schimbare pe chipul lui Stephen.

Ezită, se codi, apoi luă decizia şi cu precauţie căută să afle dacă gîndurile lor erau în conformitate cu ale lui. I se adresă mai întîi ducesei, pe un ton neutru:

– Drăguţă fată, nu-i aşa?

– Încîntătoare, recunoscu mama lui Stephen deodată. Am observat cîtă grijă are Stephen de ea. Niciodată pînă acum nu l-am văzut că s-a purtat astfel cu vreo femeie. Şi ea pare că-l place, spuse apoi rîzînd. Aş dori să nu fie atît de decis să-i găsească un soţ. Poate, cu timpul, să înceapă...

– Exact aşa gîndesc şi eu, interveni Hugh şi o spuse cu atîta emfază, încît ea îl privi cu subînţeles. Mulţumit că are asentimentul ei, Hugh i se adresă cumnatei lui Stephen: Ce credeţi, alteţă?

Whitney Westmoreland îl privi surîzînd – semn că îl va susţine în tot ce avea de gînd să întreprindă de acum încolo.

– O găsesc delicioasă şi cred că la fel gîndeşte şi Stephen, deşi mă îndoiesc că ar recunoaşte asta vreodată.

Hugh îl privi pe Nicholas DuVille. Pînă în acel moment Hugh fusese singurul intrus în familia Westmoreland căruia i se făcuseră confidenţe. DuVille nu făcea parte din familie şi nu era nici măcar un prieten apropiat. De fapt, fusese rivalul lui Clayton pentru mîna lui Whitney şi, deşi acesta îl considera un prieten drag

şi apropiat, Hugh se îndoia că soţul ei, Clayton, nutrea aceleaşi sentimente faţă de el. Hugh nu ştia sigur de ce fusese invitat DuVille la o discuţie în familie asupra unui subiect foarte intim.

– Încîntătoare, rosti francezul surîzînd fermecător. E unică, bănuiesc. După cele văzute mai devreme, nu cred că Stephen e chiar imun la farmecul ei.

Mulţumit că obţinuse tot sprijinul la care sperase, Hugh se uită acum la Clayton Westmoreland, singurul membru al familiei care putea, dacă voia, să pună capăt oricărei intervenţii cu care nu ar fi fost de acord.

– Alteţă? întrebă el.

Ducele îl privi cu eleganţă şi spuse un singur cuvînt, clar şi răspicat:

– Nu.

– Nu?

– La orice v-aţi gîndi, renunţaţi. Stephen nu s-ar bucura de amestecul nostru în viaţa lui intimă. Neluînd în seamă oftatul soţiei sale şi intenţia ei de a-l contrazice, spuse în continuare: În plus, situaţia în care se află faţă de domnişoara Lancaster e deja foarte complicată şi sortită eşecului.

– Dar şi ţie îţi place de ea, nu? spuse Whitney cu disperare.

– Ştiind foarte puţin despre ea, îmi place, da. Oricum, mă gîndesc şi la interesul ei. Ar fi bine pentru toţi să ne reamintim că, atunci cînd îi va reveni memoria şi va realiza că Stephen a fost de vină pentru moartea logodnicului ei şi că, din acel moment a minţit-o, nu cred că-l va plăcea la fel de mult. De fapt, cred că nici despre noi toţi nu va mai avea aceeaşi părere cînd va veni ziua aceea.

– Se poate să fie puţin mînioasă şi stînjenită atunci cînd va realiza că nu-l cunoaşte pe Stephen decît de săptămîna trecută, interveni doctorul Whitticomb. To-

tuşi, înainte de a se fi restabilit, arăta o preocupare deosebită pentru Stephen. Mă tot întreba dacă e supărat şi-mi cerea să-i transmit că se simte bine. Asta arată o înţelegere cuprinzătoare a situaţiei, lucru care o va ajuta să intuiască foarte repede de ce a fost minţită la început.

– Cum am spus şi mai devreme, întări Clayton pe un ton hotărît, Stephen nu va agrea intervenţia noastră în viaţa lui particulară. Dacă vreunul dintre noi ar intenţiona să-l convingă să nu-i mai caute un soţ, sau să-l influenţeze în vreun fel în favoarea ei, va trebui să o facă în mod deschis. Astăzi. După aceea problema va trebui lăsată în mîinile lui Stephen, ale domnişoarei Lancaster şi ale sorţii.

Surprins că soţia lui nu protestase, Clayton se întoarse spre ea, dorind să-i mulţumească pentru înţelegerea punctului său de vedere, dar ea îl privea încruntată pe DuVille, iar acesta părea foarte bucuros dintr-un motiv necunoscut. Tocmai cînd avea loc acest schimb de priviri intră Stephen foarte grăbit.

Capitolul 23

– Sherry nu ne mai poate auzi acum. A plecat, anunţă el şi închise uşa salonului. Regret că v-am făcut să aşteptaţi atît, dar aţi fost cu toţii mai punctuali decît mă aşteptasem. Se duse la biroul lui, se aşezã şi-i privi interesat pe complicii lui, care erau aşezaţi în semicerc în faţa biroului, apoi trecu direct la subiect. Decît să ne mai încurcăm în detaliile tehnice ale trimiterii lui Sherry în societate – începu el pe un ton condescendent, dar hotărît, ca un om de afaceri – haideţi să analizăm subiectul soţilor demni de luat în atenţie. Aţi adus listele

cu cunoştinţele voastre, care ar fi de folos în acest scop?

Un murmur se auzi în timp ce doamnele căutau în săculeţele lor de mînă, iar Whitticomb scoase şi el din buzunar listele întocmite de dimineaţă, la cererea lui. Mama lui se aplecă spre el şi-i dădu o foaie împăturită, menţionînd:

– Fără zestre, domnişoara Lancaster este în mare dezavantaj, indiferent cît de atrăgătoare ar părea oricui. Dacă tatăl ei nu este un om cu avere, aşa cum bănuieşti tu...

– Îi voi stabili eu o zestre considerabilă, zise Stephen despăturind foaia. Citi primele nume de pe listă şi reacţia lui varie de la groază la amuzament. Lord Gilbert Reeves! exclamă privindu-şi mama. Sir Frances Barker? Sir John Teasdale? Mamă, Reeves şi Barker trebuie să fie cu cincizeci de ani mai în vîrstă decît Sherry. Iar nepotul lui Teasdale a fost coleg cu mine la universitate. Oamenii aceştia sînt fosile.

– Bine, atunci şi eu *sînt* fosilă! protestă ea. Ne-ai spus să punem pe listă orice bărbat necăsătorit pe care-l cunoaştem şi pentru care putem garanta. Asta am şi făcut.

– Te înţeleg, zise Stephen străduindu-se să nu rîdă. Poate că încerci să te gîndeşti la nişte candidaţi mai tineri, cu reputaţie bună, pe care nu-i cunoşti chiar atît de bine.

Ducesa încuviinţă veselă, iar Stephen luă zîmbind lista de la cumnata lui. Surîsul îi pieri imediat de pe buze cînd văzu şirul lung de nume notate.

– John Marchmann? spuse el încruntat. Marchmann este un sportiv înrăit. Dacă Sherry ar dori să-l vadă vreodată, ar trebui să-l caute pe toate malurile rîurilor din Scoţia şi Anglia sau să-şi petreacă restul zilelor pe cîmpurile de vînătoare.

Whitney îl privi nedumerită.

– E foarte frumos, totuşi, şi are o fire veselă.

– Marchmann? E speriat de femei! Bărbatul acesta încă mai roşeşte în compania unei fete frumoase şi are aproape patruzeci de ani!

– Totuşi, e blînd şi drăguţ.

Stephen o privi absent, citi următorul nume, apoi i se adresă din nou:

– Marchizul DeSalle nu merge. E un afemeiat înnăscut, ca să nu spunem că e destrăbălat.

– Poate, recunoscu Whitney cu graţie, dar are farmec, avere şi referinţe foarte bune.

– Crowley şi Wiltshire sînt amîndoi prea necopţi şi impulsivi pentru ea. Crowley nu e prea deştept, iar prietenul său, Wiltshire e un tîmpit-sadea. S-au duelat acum cîţiva ani şi Crowley s-a împuşcat în picior. Făcîndu-se că nu-i ia în seamă chicotelile, Stephen adăugă dezgustat: La un an după aceea s-au hotărît să mai iasă o dată pe cîmpul de duel, iar Wiltshire a tras într-un copac. O privi dezaprobator pe cumnata sa. Nu a fost deloc amuzant. Glonţul din pistolul lui Crowley a ricoşat din copac şi l-a lovit pe Jason Fielding, care se dusese acolo să-i oprească. Dacă Jason nu ar fi fost rănit la braţul drept, Crowley sigur nu ar mai fi plecat de acolo întreg. Dacă Sherry s-ar mărita cu vreunul din ei, ar reuşi să o facă văduvă cu propriile lor mîini, credeţi-mă. Citi următoarele nume şi izbucni: Warren este un filfizon afectat! Serangley e plictisitor de moarte. Nu-mi vine să cred că te-ai gîndit la aceşti bărbaţi ca fiind demni de a se însura cu o femeie, mai ales cînd e vorba de una inteligentă, sensibilă şi raţională.

În următoarele zece minute Stephen respinse toate numele de pe listă din variate motive care i se păreau rezonabile; dar începuse să aibă senzaţia că grupul se adunase în jurul biroului pentru a privi amuzaţi cum el

respinge pretendent după pretendent. Ultimul nume de pe lista lui Whitney îi alungă zîmbetul definitiv.

– Roddy Carstairs! exclamă dezgustat. Nu aş lăsa-o pe Sherry nici măcar să se apropie de limbricul acela egoist, bîrfitor şi împopoţonat. Nu e încă însurat pentru că nu a găsit niciodată o femeie care să-l considere demn de aşa ceva.

– Roddy nu e mic de statură, protestă Whitney, deşi recunosc că nu e chiar înalt, dar e un prieten de-al meu. Muşcîndu-şi buza ca să nu zîmbească, adăugă: Eşti prea pretenţios, Stephen.

– Sînt practic! Stephen aruncă lista şi o luă pe cea a doctorului Whitticomb, o privi, se încruntă şi o mototoli. Se pare că dumneata şi mama aveţi mulţi prieteni comuni. Oftă agasat, se ridică şi începu să se plimbe nervos prin faţa biroului său. Se aşeză pe colţul acestuia, îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi pe fratele său cu dezamăgire, dar şi cu o umbră de speranţă. Văd că tu nu ai făcut nici o listă, dar trebuie să cunoşti pe cineva potrivit pentru ea.

– De fapt, răspunse fratele său calm şi cu ironie, m-am gîndit la ceva în timp ce te vedeam cum îi elimini pe ceilalţi candidaţi.

– Şi?

– Şi mi-am dat seama că ştiu pe cineva. Nu întruneşte toate criteriile tale de eligibilitate, dar nu mă mai îndoiesc că ar fi bărbatul potrivit pentru ea.

– Slavă Domnului! Cine este?

– Tu.

Cuvîntul plutea în aer în timp ce Stephen spunea cu neobişnuită amărăciune:

– Eu nu fac parte din lista candidaţilor!

– Excelent... se auzi Nicholas DuVille şi toată lumea se uită simultan la el. Scoase o foaie de hîrtie cu blazonul familiei într-un colţ. Înseamnă că nu mi-am pierdut

timpul întocmind o listă. Presupun, zise în timp ce Stephen îi luă foaia din mînă – că am fost şi eu invitat aici astăzi cu condiţia să aduc o listă.

– E frumos din partea ta că ţi-ai dat osteneala, zise Stephen întrebîndu-se de ce lăsase ca gelozia absurdă a fratelui său să-i întunece imaginea proprie despre acest bărbat. Nicholas DuVille nu era numai chipeş, educat şi elegant, ci un bărbat spiritual şi al nalbii de atrăgător. Stephen despături foaia şi privi singurul nume scris, apoi ridică privirea spre Nicholas DuVille. Asta crezi tu că este o glumă?

– Nu mă aşteptam să consideri asta o glumă, replică el calm.

Stephen nu credea că vorbeşte serios şi-l cîntări din priviri, observînd pentru prima dată cît de agasant era zîmbetul acestui tînăr; arogant era şi felul cum stătea pe scaun, cu mănuşile balansîndu-se liber într-o mînă. Stephen realiză că nimeni altcineva nu ştia despre ce era vorba şi se gîndi să pună la punct problema şi, în acelaşi timp, să provoace integritatea lui DuVille.

– Chiar vrei cu adevărat să fii considerat pretendent la mîna lui Charise Lancaster?

– De ce nu? întrebă Nicki, vădit bucurîndu-se de reacţia negativă a lui Stephen. Nu sînt nici prea bătrîn, nici prea înalt şi nici nu m-am împuşcat vreodată în picior. Dispreţuiesc pescuitul, nu mă omor cu vînătoarea şi, cu toate că am cîteva vicii, nimeni nu m-a acuzat vreodată că aş fi prea împopoţonat, guraliv sau bîrfitor.

Dar egoist se ştie că eşti! îşi zise Stephen în sinea lui cu ostilitate. *Şi lichea.* Stephen îşi imagina cum francezul o îmbrăţişează pasional pe Sherry, iar părul ei de foc i se revarsă peste braţe. Ostilitatea lui atinse culmea revoltei. Toată căldura, inocenţa, firea ei liberă şi neconvenţională, curajul şi bunătatea îi vor aparţine lui DuVille, care ar...

Ar lua-o de soţie.

Mînia inexplicabilă a lui Stephen lăsă totuşi pe primul plan judecata şi raţiunea; acestea confirmară că soarta tocmai îi trimisese rezolvarea problemelor sale. DuVille era perfect. Era considerat, printre altele, ca un premiu matrimonial de invidiat în lumea bună.

– Să consider tăcerea ta drept o acceptare? întrebă nerăbdător DuVille, deşi ştia foarte bine că Stephen nu ar fi putut avea nici o obiecţie la oferta lui.

Stephen reveni la bunele maniere, dădu afirmativ din cap şi spuse politicos:

– Sigur. Ai binecuvîntarea mea de... Intenţionase să spună protector, dar se întrerupse pentru că nu era tutorele ei legal.

– De logodnic fără voie? sugeră Nicki. Care doreşte să fie eliberat de obligaţia de a o mărita el însuşi, astfel încît să-şi vadă liniştit de burlăcie, fără povara unei consţiinţe vinovate, din cauza poziţiei ei de nemăritată?

Whitney văzu cum Stephen este pe puncul de a exploda, scînteia fiind deja aprinsă în ochii lui albaştri. Într-un asemenea moment, Stephen ar fi putut să-l spulbere pe Nicki de viu, chiar dacă era prietenul ei şi musafir în casa lui. Teama ei fu confirmată şi de faptul că Stephen îşi schimbă poziţia braţelor şi-l fixă pe Nicki cu o privire vrăjmaşă, sfredelindu-l parcă din cap pînă-n picioare. Vol să spună ceva, dar aşteptă să vadă dacă Stephen prinde momeala aruncată de Nicki, spunînd că se va însura el cu Sherry. Stephen însă anunţă pe un ton defăimător:

– Cred că ar trebui să discutăm despre calităţile tale sau despre lipsa lor mai în amănunt, DuVille. Cînd i-am respins pe ceilalţi concurenţi, cred că a fost menţionat şi calificativul „desfrînat"...

– Nu, nu a fost! interveni Whitney disperată, văzîndu-l pe Stephen că o fixează cu privirea. Remarcînd

calmul de o clipă, îi spuse: Stephen, te rog, nu-ţi răzbuna frustrarea acuzîndu-l pe Nicki. Vrea să te ajute. Îl privi apoi pe Nicki, care înlemnise pur şi simplu de cînd Stephen îşi lansase tirada, părînd că se gîndeşte mai degrabă la crimă decît la căsătorie. Soţul ei o făcea să dispere cu modul în care stătea şi-i privea pe cei doi, parcă delectîndu-se cu situaţia explozivă. Totuşi, răspunse apelului tacit al soţiei sale şi interveni:

– Zău, Stephen, nu aşa te porţi cu posibilul tău ginere. Încercase umorul pentru a dezgheţa atmosfera.

– Cu cine? întrebă Stephen dezgustat.

– De vreme ce ai promis nu numai că îi vei oferi o zestre, dar că ea va fi şi „generoasă", aş spune că te afli în rolul tatălui, spuse el cu un zîmbet ironic. Acum, fiindcă DuVille s-a oferit ca posibil pretendent, nu ca soţ, sfatul meu este să aştepţi şi să-l confruntăi de-abia *după* nuntă.

Absurditatea scenariului le apăru în minte ambilor combatanţi, care se relaxară vizibil, dar Whitney aproape că-şi ţinuse răsuflarea pînă ce Stephen întinse mîna spre Nicki, în semn de reconciliere.

– Bun venit în familie, îi spuse ironic.

– Mulţumesc, zise Nicki, acceptînd mîna pe care i-o strînse. La ce zestre ar trebui să mă aştept? glumi el.

– Acum, după ce am trecut de faza mai delicată, spuse Stephen şi-şi reluă locul din faţa biroului, haideţi să trecem la chestiuni referitoare la prezentarea lui Sherry în societate.

Whitney îl surprinse cu o obiecţie promptă:

– Nu e nevoie. Nicki s-a oferit deja ca pretendent.

Stephen o privi scurt şi scoase o coală de hîrtie dintr-un sertar.

– Aş dori să existe mai mult de un pretendent la mîna lui Sherry, din care să aleg, ceea ce înseamnă că va trebui să iasă în lume. De asemenea, aş dori ca ea

să se fi ataşat deja de cineva pînă în momentul cînd va afla de moartea lui Burleton.

Urmă obiecţia lui DuVille:

– Dar speri prea multe într-un timp prea scurt.

Stephen respinse protestul cu o mişcare a capului.

– Nu în cazul acesta. Îl cunoştea puţin pe Burleton. El nu devenise încă miezul universului ei, pe durata scurtă a şederii lor în America.

Nimeni nu putea contrazice logica lui şi de aici în continuare dezbaterile despre introducerea lui Sherry în lume deveniră interminabile. Stephen asculta din ce în ce mai frustrat sugestiile fiecăruia, unele realizabile, altele absurde, subliniind piedicile pe care Sherry le-ar fi întîmpinat dacă ar fi fost prezentată societăţii înalte pe timpul sezonului.

Capitolul 24

La capătul primei ore, cînd Stephen îşi pierdu răbdarea şi începu să respingă obiecţiile tuturor la planul său, Hugh Whitticomb se hotărî să-şi dea părerea ca medic al lui Sherry.

– Daţi-mi voie, dar nu pot permite asta, spuse el revoltat.

– Te deranjează dacă îmi dai şi mie un motiv? întrebă Stephen caustic, de parcă problema fusese deja aranjată şi nu se mai putea face nimic, după părerea doctorului.

– Desigur. Siguranţa ta că societatea nu va băgă de seamă faptul că domnişoara Lancaster nu e familiarizată cu obiceiurile noastre nu e decît parţial justificată. Totuşi, domnişoara Lancaster este foarte perspicace şi va realiza că are nişte lipsuri la capitolul comportament

în societate, dar ea va trebui să devină propriul său critic. Acest lucru va spori stresul teribil căruia deja îi face faţă şi nu pot permite una ca asta. Sezonul începe peste cîteva zile şi ne-a mai rămas foarte puţin timp pentru a o învăţa tot ce trebùie să ştie ca să-şi facă un debut corespunzător, oricît de inteligentă este ea.

– Chiar dacă acesta nu ar fi fost obstacolul, adăugă Whitney, tot nu vom putea să îi pregătim toaleta completă într-un interval atît de scurt. Ar trebui să facem presiuni asupra doamnei LaSalle, sau să aranjăm cu altă modistă de talia ei, care să înceapă lucrul la garderoba domnişoarei Lancaster, cînd deja toată lumea are foarte mult de lucru pentru clientele vechi.

Stephen ignoră acest aspect şi i se adresă lui Whitticomb:

– Nu putem să o ţinem închisă, ferită de lume. Aşa nu va putea atrage şi alţi pretendenţi, iar oamenii vor începe să comenteze, întrebîndu-se de ce o ascundem de ochii lor. Chiar şi Sherry va începe să-şi pună această întrebare şi bănuiesc că va trage concluzia că ne e ruşine cu ea.

– La asta nu m-am gîndit, recunoscu Whitticomb, vădit descumpănit de această posibilitate.

– Vă propun să facem un compromis, zise Stephen, uimit de ce toţi încercau să caute probleme noi, în locul soluţiilor. Vom menţine aspectul ei social la minimum. Atîta timp cît unul din noi este mereu în compania ei cînd ia parte la vreun eveniment, o putem proteja de prea multe întrebări.

– Dar nu o poţi proteja complet, spuse Whitticomb. Ce le vei explica oamenilor dacă vor întreba cine este şi cum şi-a pierdut memoria?

– Le vom spune adevărul, fără să menţionăm prea multe detalii. Vom spune că a suferit un accident, iar noi garantăm pentru identitatea ei, pentru originea şi edu-

caţia ei, dar că deocamdată nu poate răspunde la întrebări.

– Ştii ce cruzi pot fi oamenii cîteodată! Lipsa ei de cunoştinţe ar putea fi luată drept prostie.

– Prostie? izbucni Stephen rîzînd. Cît timp a trecut de cînd ai mers la un bal al debutantelor unde ai încercat să porţi o conversaţie inteligentă cu vreuna dintre fetişcanele care îşi fac debutul în fiecare an? Fără să mai aştepte răspuns, zise: Îmi amintesc şi acum ultima dată cînd am luat parte la aşa ceva – jumătate dintre ele erau incapabile să abordeze orice subiect, în afară de ultima modă şi de vreme. Restul nu puteau face mai mult decît să roşească şi să zîmbească afectat. Sherry este foarte inteligentă şi acest lucru va fi evident pentru toţi cei care au destulă minte cît să recunoască inteligenţa atunci cînd se află în faţa lor.

– Nu cred că va părea proastă nimănui, zise Whitney timid. Mai degrabă o vor considera misterioasă, în special tinerii.

– Atunci s-a aranjat, spuse Stephen punînd punct hotărît. Whitney, tu şi mama faceţi ce trebuie pentru a-i pregăti garderoba. O vom introduce în societate şi vom avea grijă ca măcar unul dintre noi să fie mereu în prezenţa ei. Să începem prin a o duce la operă, unde să poată fi văzută, dar cu greu abordată. După aceea la un concert, la cîteva ceaiuri. E foarte frumoasă, deci va trebui să atragă atenţia multora şi imediat la toate balurile, misterul care o înconjoară va creşte; lucru care va fi în avantajul nostru, cum spunea şi Whitney. Stephen părea mulţumit că toate punctele importante fuseseră atinse şi le spuse celorlalţi: Mai are cineva ceva de întrebat?

– Un lucru, spuse mama lui aferată. Nu mai poate rămîne sub acoperişul tău nici măcar o noapte. Dacă s-ar şti că sînteţi amîndoi aici, singuri, fără o însoţitoare

de-a ei, nimic nu i-ar mai salva reputaţia şi ar deveni indezirabilă. E o minune dacă servitorii nu au început deja să bîrfească.

– Servitorii o adoră. Nu ar spune nimic care să-i facă rău.

– Se poate, dar dacă vor ajunge zvonurile prin oraş, ea va fi considerată deja amanta ta şi nu putem să riscăm asta.

– Am putea-o invita eu şi Clayton, propuse Whitney în cele din urmă, văzînd că Stephen o aşteaptă să ia iniţiativa, deşi nu era încîntată de soluţie. Nu dorea să o scoată pe Sherry din mediul lui Stephen, fiindcă ştia că, odată începute activităţile mondene, cu atîta lume în jurul lor, el ar putea să nu o vadă cu zilele, sau doar foarte rar, cîteva minute.

– Perfect, spuse Stephen, aparent bucuros. O să locuiască la voi.

Hugh Whitticomb îşi scoase ochelarii cu rame metalice şi începu să şi-i şteargă cu batista.

– Mă tem că planul acesta nu-mi convine.

Stephen făcu un efort supranatural să nu răbufnească de mînie asupra medicului.

– Ce vrei să spui?

– Spun că nu pot să permit să fie mutată într-un loc pe care nu-l cunoaşte, printre necunoscuţi. Cînd văzu că Stephen tocmai se pregătea să protesteze, Hugh Whitticomb se uită împrejurul lui şi zise hotărît: Domnişoara Lancaster crede că e logodnica lui Stephen şi că el ţine foarte mult la ea. El este cel care a stat lîngă ea cînd a fost la un pas de moarte şi în el are cea mai mare încredere.

– Îi voi explica eu ce riscă în ochii lumii dacă mai rămîne aici, i-o retează Stephen. Va înţelege că nu se cuvine.

– Stephen, dar ea nu are nicl cea mai mică idee

despre importanţa comportamentului în ochii lumii, îl contrazise Whitticomb pe un ton calm. Dacă ar fi ştiut asta, nu ar fi coborît în salon îmbrăcată într-un negligé transparent în seara cînd am venit să o consult.

– Stephen! exclamă mama lui.

– Nu se vedea nimic, zise Stephen ridicînd neputincios din umeri. Şi nu avea altceva de îmbrăcat.

Nicki DuVille intră în vorbă:

– Nu mai poate rămîne aici neînsoţită. Nu permit eu aşa ceva.

– Dumneata nu ai nimic de spus în această problemă, îl avertiză Stephen.

– Ba cred că am. Nu doresc ca viitoarea meà soţie să fie dezonorată. Şi eu am o familie care trebuie să·o accepte.

Stephen strînse pumnii pe sub birou şi îl privi cu dispreţ evident cîteva minute pînă ce se hotărî să spună pe un ton de gheaţă, ca şi privirea sa;

– Nu-mi amintesc că te-ai oferit, DuVille.

– Ai vrea să o fac acum? întrebă el ridicîndu-şi o sprînceană.

– Ţi-am spus că vreau să aibă de ales între mai mulţi pretendenţi, îi aminti. Stephen se întreba cum poate fratele său să permită prezenţa acestul tînăr neruşinat în apropierea soţiei sale. În acest moment nu eşti nimic mai mult decît un posibil pretendent la mîna ei. Dacă doreşti să-ţi menţii acest statut încă şaizeci de secunde îţi sugerez să...

– Eu aş putea să stau cu domnişoara Lancaster, interveni mama lui Stephen.

Cei doi bărbaţi îşi încheiară duelul privirilor şi-l priviră pe Hugh Whitticomb pentru a da verdictul. Fără să răspundă imediat, Hugh continuă să-şi şteargă tacticos · lentilele şi cîntări în minte efectele pe care le putea avea prezenţa unei persoane respectabile într-o poveste de

iubire care îmbobocea. Deşi avea mai mult de cincizeci de ani, femeia cu statură impozantă era mult preá perspicace pentru a nu-şi da seama de consecinţe şi pentru a permite un grad de intimitate – dorit de Hugh – între Stephen şi Sherry Lancaster. Mai mult, cu siguranţă că ar intimida-o pe Sherry, indiferent cît s-ar fi străduit să facă exact contrariul. Judecînd repede, Hugh găsi argumentul cel mai adecvat împotrivă şi spuse:

– În interesul sănătăţii dumneavoastră, alteţă, nu cred că ar trebui să vă împovăraţi cu responsabilităţile unei însoţitoare permanente. Nu doresc să se repete povestea de anul trecut.

– Dar ai spus că nu e ceva serios, Hugh, protestă ea.

– Aş vrea să îmi menţin această constatare.

– Are dreptate, mamă. Stephen ştia că şi aşa transferase prea multe din problemele sale familiei, aşa că susţinu moţiunea şi zise: Trebuie să găsim pe cineva care să stea cu ea tot timpul, o însoţitoare cu un caracter ireproşabil şi cu o reputaţie potrivită pentru o doamnă de companie.

– Poate Lucinda Throckmorton-Jones, propuse ducesa, după ce se gîndi cîteva clipe. Nimeni nu şi-ar permite să-i pună la îndoială calităţile şi personalitatea pentru a o considera demnă de o însoţitoare de domnişoară.

– Doamne, nu! exclamă Hugh. Femela aceea cu faţă de dragon ar fi bună pentru oricine altcineva, dar pe domnişoara Lancaster ar pune-o din nou la pat! A fost în stare să stea cu nasul în treaba mea cînd am tratat un deget ars al unei tinere pe care o avea în grijă. Se purta de parcă m-ar fi suspectat de intenţia de a o seduce pe puştoaică.

– Bine, atunci pe cine propui? îl grăbi Stephen, pierzîndu-şi răbdarea.

– Lăsaţi această chestiune în grija mea, zise Hugh uimit de propriile-i cuvinte. Cred că am o doamnă excelentă, dacă sănătatea îi va permite. Este singură şi a început să se simtă cam inutilă de la o vreme.

Ducesa îl privi interesată.

– Pe cine ai în vedere?

Fără să rişte un veto hotărît din partea stimabilei ducese, Hugh insistă să fie lăsat să se ocupe singur de ea.

– Lăsaţi-mă să mă mai gîndesc, pînă ce voi face alegerea cea mai bună. Poate că mîine voi aduce persoana. Încă o noapte sub acoperişul lui Stephen nu-i poate face lui Sherry mai mult rău decît a suferit pînă acum.

Colfax bătu la uşă şi spuse că domnişoara Lancaster se întorsese de la plimbare.

– Cred că acum putem pune punct, zise Stephen ridicîndu-se.

– Ar mai fi două mici amănunte, interveni Clayton. Cum intenţionezi să o faci pe tînără să coopereze la intenţia ta de a-i găsi un soţ, fără să o umileşti sau să o dezamăgeşti? Şi ce ai de gînd să faci cînd va spune oulva că este logodită cu tine? Asta ar face-o de rîsul întregii Londre.

Stephen tocmai se pregătea să spună încă o dată oă nu el era logodnicul ei, dar renunţă.

– Mă voi ocupa eu de asta diseară sau mîine, anunţă el.

– Să procedezi cu tact, îl avertiză Hugh. Să nu o superi.

Whitney se ridică şi-şi puse mănuşile.

– Cred că ar fi bine să-i fac o vizită doamnei LaSalle imediat. S-o conving să lase totul şi să înceapă lucrul la garderoba lui Sherry numaidecît, dar e nevoie de o mimmo acum că sezonul trebuie să înceapă.

– E nevoie de bani mulţi de la Stephen, nu de o minune, spuse soţul ei rîzînd. Te las la magazinul *LaSalle* în drum spre *White's.*

– *White's* este în direcţia opusă, Claymore, îi zise Nicki. Dacă m-ai lăsa pe mine să o conduc pe soţia ta, poate că mi-ar sugera cea mai bună metodă de a cîştiga încrederea domnişoarei Lancaster.

Clayton dădu afirmativ din cap, fiindcă nu avea de ce să obiecteze, iar DuVille îi oferi braţul lui Whitney. Aceasta îl sărută pe Clayton pe obraz, apoi plecă împreună cu francezul, amîndoi fraţii privindu-l pe acesta cu dispreţ.

– De cîte ori ai simţit dorinţa să-i împrăştii pe jos dinţii lui DuVille? întrebă Stephen cu cinism.

– Nu de atîtea ori cît ţi-ai dorit tu să o faci, răspunse Clayton.

– Ce părere ai, Nicki? întrebă Whitney după ce privi înapoi ca să fie sigură că valetul lui Stephen închisese uşa şi nu trăgea cu urechea pe hol.

DuVille o privi zîmbind şi ieşi, apoi îi făcu semn vizitiului.

– Cred că în acest moment soţul şi cumnatul tău caută o scuză ca să-mi verse sîngele.

Whitney rîse discret, iar vizitiul coborî treapta trăsurii, iar ea urcă.

– Presupun că Stephen este mai dornic de asta.

– Ce idee alarmantă, zise el rîzînd. El e mai iute de mînie şi are reputaţia de bun ţintaş.

– Nicki, soţul meu e foarte hotărît să nu permită nici o intervenţie şi are dreptate, spuse ea serioasă. Credeam că ai înţeles avertismentul meu de a renunţa la voluntariatul pentru mîna domnişoarei Lancaster. Va trebui să găseşti o scuză şi să te retragi din competiţie degrabă. Clayton rar îmi interzice să fac ceva, dar

acum, că a făcut-o, nu vreau să-l desfid.

– Dar nu-l desfizi, *chérie.* Eu sînt acela care o face. A spus doar că „familia" nu trebuie să se amestece. Eu nu fac parte din familie, spre regretul meu nesfîrşit. Zîmbi şi încercă să pară solemn, dar Whitney ştia că flirtează cu ea.

– Nicki...

– Da, dragostea mea?

– Te rog să nu-mi spui aşa...

– Da, alteţă?

– Ţii minte cît de naivă şi de stîngace eram cînd tu te-ai hotărît să mă susţii cînd mi-am făcut debutul în societate la un bal unde mi- ai acordat o atenţie deosebită?

– Nu ai fost niciodată stîngace, *chérie.* Erai doar înduioşător de inocentă şi de neprotocolară.

– Charise Lancaster este la fel de inocentă cum eram şi eu, accentuă ea. Aş vrea să nu o laşi să interpreteze atenţia ta drept devotament. Adică, nu o lăsa să se ataşeze de tine prea mult. Nu aş suporta să fim responsabili pentru suferinţa ei şi aşa destul de mare.

Nicki îşi întinse picioarele în faţă, le privi o clipă, apoi surîse cu faţa spre Whitney.

– Cînd am luat parte la balul la care ai debutat îmi amintesc că ţi-am spus să nu confunzi un flirt nevinovat cu ceva mai serios. Am făcut asta ca să nu suferi. Ţii minte?

– Da.

– Dar pînă la urmă tu m-ai respins.

– După care ţi-am alinat „inima zdrobită" cu un alai de femei disponibile.

DuVille nu negă, ci spuse:

– Charise Lancaster mi-a amintit de tine din clipa cînd am văzut- o. Nu pot spune de ce cred că e foarte

deosebită de alte tinere, sau cît de mult se aseamănă cu tine, dar sînt nerăbdător să aflu.

– Mi-ar fi plăcut de ea pentru Stephen, Nicki. E potrivită pentru el. Ştiu că şi doctorul Whitticomb e de aceeaşi părere. Tu nu trebuia să faci mai mult decît să-i acorzi destulă atenţie cît să-l faci pe Stephen gelos...

– Cred că nu trebuie să fac prea mari eforturi pentru asta.

– ... aşa încît Stephen să vadă cît de atrăgătoare este ea şi că riscă să o piardă în avantajul altui bărbat.

– Dacă intenţionezi să aderi la dictatul soţului tău de a nu te implica, va trebui să mă laşi pe mine să aleg metodele. De acord?

– De acord.

Capitolul 25

Sherry fu chemată în biroul contelui şi o conduse un valet. Le ură bună dimineaţa cordial tuturor servitorilor pe lîngă care trecu pe hol, se opri în faţa unei oglinzi rotunde, cu ramă groasă, ca să-şi studieze pieptănătura, apoi îşi aranjă faldurile rochiei galbene şi dădu ochii cu Hodgkin, care stătea în faţa uşii deschise, privind cum fetele în casă lustruiau cu ceară mesele întinse şi candelabrele de argint.

– Bună dimineaţa, Hodgkin. Arăţi foarte bine astăzi. Ai un costum nou?

– Da, domnişoară. Mulţumesc, domnişoară, zise Hodgkin, vădit emoţionat şi plăcut impresionat de faptul că şi ea constatase cît de bine îi stătea cu costumul cel nou, pe care îl primea de două ori pe an de la stăpîn. Îşi îndreptă umerii şi, cu o ţinută impozantă, îi mărturisi: Ierl a sosit de la croitor.

– Şi eu am o rochie nouă, ţinu ea să spună. Stephen îi auzise glasul şi acum o privea cum se învîrte, ca să-i arate valetului veşmîntul. Nu e frumoasă?

Scena era de o intimitabilă drăgălăşenie, iar Stephen nu putu să se abţină şi zîmbi, apoi răspunse înaintea valetului:

– E foarte frumoasă.

Intervenţia lui îl făcu pe bietul bătrîn să tresară, iar pe Sherry să se simtă stînjenită. Se apropie de biroul lui cu acel zîmbet copilăresc, legănîndu-şi uşor şoldurile. Stephen ştia că majoritatea femeilor fuseseră învăţate să meargă într-un anume fel, aşa încît se deplasau cu o precizie exersată, dar Sherry avea atîta graţie şi naturaleţe, încît mersul părea pentru ea ceva dobîndit prin naştere, deci foarte feminin.

– Bună dimineaţa, spuse ea. Făcu un semn spre teancul de dosare şi hîrtii de pe biroul lui: Sper că nu te-am întrerupt. Mi s-a spus că doreşti să mă vezi imediat...

– Nu mă întrerupi, o asigură Stephen. De fapt, l-am trimis pe secretarul meu tocmai ca să rămînem singuri. la loc, te rog. Dădu din cap spre Hodgkin, în semn că trebuie să închidă uşile pe dinafară. Sherry îşi aranjă rochia după ce se aşeză. Stephen observă cîtă grijă avea de noile veşminte, netezind fiecare cută şi privind spre picioare, să se asigure că tivul nu-i atinge podeaua. Mulţumită că toate erau în ordine, îl privi parcă aşteptînd, cu ochi întrebători şi încrezători.

Avea încredere în el, asta se vedea. Stephen realiză acest lucru, deşi avea de gînd să abuzeze de această încredere, manipulînd-o. Tăcerea devenise iritantă, iar Stephen începu să-şi dea seama că îi fusese groază de acest moment mai mult decît se aşteptase – îndeajuns cît să amîne subiectul pentru diseară, cînd urmau să cineze împreună. Nu-i plăcea ce hotărîse, fiindcă fiecare

minut care trecea îngreuna situaţia, dar se trezi că asta făcu. Căută în grabă un subiect, nu-l găsi şi umplu tăcerea cu ce-i trecea prin minte chiar atunci.

– Ai avut o dimineaţă plăcută?

– E destul de devreme ca să mă pronunţ, răspunse ea solemn, dar ochii îi rîdeau de bună dispoziţie. De-abia în urmă cu o oră am terminat micul dejun.

– A trecut numai o oră? Mi se păruse mai mult, spuse Stephen nepregătit şi puţin stingher, ca un adolescent rămas pentru prima dată cu o femeie. Bine, dar ce ai făcut de atunci?

– Am fost la bibliotecă şi căutam ceva de citit cînd ai trimis după mine.

– Doar nu vrei să spui că ai terminat de citit toate revistele pe care ţi le-am trimis! Era un teanc cît braţul meu de mare.

Sherry surîse atunci.

– Te-ai uitat pe vreuna din ele?

– Nu, de ce?

– Nu cred că ţi s-ar fi părut foarte edificatoare.

Stephen nu avea nici o idee despre revistele agreate de femei, doar că ele le citeau din scoarţă în scoarţă; făcînd un efort să menţină conversaţia, o întrebă politicos cum se numeau acele reviste.

– Păi, una avea un nume foarte lung. Dacă-mi aduc bine aminte, se chema: *Magazin lunar al femeilor* sau *Îndrumar politicos al distracţiilor şi instrucţiei; culegere de idei care pot fi pe placul doamnelor, pot instrui sau exalta firea frumoaselor britanice.*

– Toate acestea într-o revistă? glumi Stephen. Ce încercare ambiţioasă.

– Aşa am zis şi eu, pînă cînd am citit cîteva articole. Ştii despre ce scria într-unul?

– După privirea ta, nu aş îndrăzni să ghicesc.

– Era despre farduri, răspunse ea.

– Despre ce?

– Articolul vorbea despre modul de a-ţi farda obrajii. A fost absolut hilar. Crezi că acest lucru are vreo legătură cu „instruirea" sau cu „exaltarea firii"? întrebă ea grav, iar Stephen rîse cu poftă. Totuşi, celelalte reviste aveau articole mult mai rezonabile. De exemplu în cea numită *Adunarea frumoaselor* sau *Revistă de modă adresată în special doamnelor,* am citit un articol ce se voia considerat un tratat informativ despre modul corect în care o doamnă îşi ţine rochia cînd face o reverenţă. A fost fermecător! Niciodată nu mi-am dat seama că e preferabil să foloseşti numai degetul mare şi arătătorul fiecărei mîini pentru a-ţi susţine rochia, în loc de toate degetele pe care ni le-a dat bunul Dumnezeu. Perfecţiunea şi preţiozitatea reprezintă idealul la care trebuie să aspire fiecare femeie, ştii?

– Aceasta este teoria ta sau a revistelor? întrebă Stephen interesat.

– Tu ce crezi? îl întrebă surîzînd cu o naturaleţe total deosebită de preţiozitate.

Stephen se gîndi că, dacă ar avea-o lîngă el toată viaţa, i-ar prefera naturaleţea, în locul preţiozităţii evocate de reviste.

– Cred că ar fi mai bine să aruncăm din camera ta gunoaiele acelea.

– Oh, nu, să nu faci asta. Citesc cîte un articol în fiecare seară, în pat.

– Zău? se miră Stephen văzînd-o cît de serios vorbeşte.

– Ah, dar! Cum citesc o pagină, cum adorm. E mult mai de efect decît orice somnifer.

Stephen era captivat de chipul ei şi acum o observă cum îşi eliberează fruntea de cîteva şuviţe de păr, iar roşul buclelor i se revărsară pe umeri ca un voal roşiatic. Lui îi plăcea mai mult înainte, cînd podoaba de

culoarea flăcărilor se odihnea rebelă pe sînul drept. Iritat de direcţia pe care i-o luaseră gîndurile, spuse deodată:

– Acum, că am epuizat subiectele fardurilor şi ale reverenţelor, ar vrea să ştiu ce te-ar interesa?

Tu, se gîndi Sherry. *Tu mă interesezi. Mă interesează să ştiu de ce pari atît de stîngeci acum. Vreau să ştiu de ce uneori îmi zîmbeşti de parcă nu m-ai vedea decît pe mine şi parcă numai eu aş conta pentru tine. Alteori simt că nu vrei să dai ochii cu mine, chiar şi dacă mă aflu în faţa ta. Mă interesează tot ce contează pentru tine, pentru că eu vreau să contez pentru tine. Mă interesează trecutul. Trecutul tău. Trecutul meu.*

– Istoria! Îmi place istoria, răspunse ea după o scurtă pauză.

– Şi ce altceva îţi place?

Pentru că nu putea vorbi din amintiri, Sherry îi dădu răspunsul care îi veni pe buze:

– Îmi plac caii.

– Cum aşa?

– Ieri, cînd vizitiul tău m-a dus în parc, am văzut doamne călărind şi m-am simţit... fericită. Entuziasmată. Cred că ştiu să călăresc.

– În acest caz îţi vom găsi un cal pe măsură şi vom afla. Voi trimite vorbă lui *Tattersall's* şi voi spune să-mi aleagă o iapă micuţă şi blîndă pentru tine.

– *Tattersall's?*

– E o casă de licitaţii.

– Pot să iau şi eu parte?

– Dacă vrei să stîrneşti o revoltă. Sherry îl privi nedumerită, iar el îi zise: Doamnele nu sînt admise la *Tatt's.*

– Ah, înţeleg. De fapt, nu vreau să dai bani pe un cal. S-ar putea să nu ştiu să călăresc. Nu se poate să încerc mai întîi pe unul din caii tăi, ca să văd dacă ştiu? Pot să-l rog pe vizitiul tău să...

– Nici să nu te gîndeşti la asta, o avertizā Stephen blînd. Nu am un cal potrivit pentru tine sau care să poată fi încălecat de o femeie, indiferent cît de pricepută ar fi ea. Animalele mele nu sînt obişnuite cu plimbările prin parc.

– Dar ieri nici nu mi-am dorit asta. Parcă îmi venea să îndemn calul la galop, ca să simt vîntul în obraji.

– Fără galop, stabili el. Indiferent cît de mult ar fi fost obişnuită să călărească, nu era o provincială crescută la fermă; era slăbuţă, delicată şi nu avea puterea să stăpînească un cal la galop. Cînd o văzu că se revoltă, îi explică: Nu vreau să te mai aduc o dată acasă în braţe în stare de inconştienţă.

Stephen alungă amintirea zilei aceleia, cînd trupul ei se odihnea fără vlagă pe braţele lui şi îşi aminti şi de un alt accident... un alt trup fără viaţă, al unui tînăr baron, care avea o viaţă întreagă înaintea lui şi o tînără fru-moasă care aştepta să-i devină soţie. Aceste reveniri în timp îl făcură să nu mai dorească o prelungire a mo-mentului adevărului. Se sprijini pe spătarul fotoliului şi îi surîse din toată inima, sperînd să o însufleţească şi pe ea.

– Sînt încîntat să-ţi spun că draga mea cumnată a convins-o pe cea mai căutată modistă din Londra să-şi abandoneze atelierul în cea mai aglomerată perioadă şi să vină aici, cu cîteva ucenice, pentru a-ţi face o garde-robă completă şi elegantă pentru sezonul care tocmai începe. Sherry nu păru deloc încîntată, ba chiar sur-prinsă. Sigur că nu ţi-am dat o veste rea?

– Nu, sigur că nu. Dar ştii, nu mai am nevoie de alte rochii. Mai am două pe care nici nu le-am îmbrăcat încă.

Avea în total cinci rochii obişnuite, pentru purtat în casă, şi credea că acestea înseamnă o garderobă com-plotă. Stephen se gîndi că tatăl ei fusese probabil un om zgîrcit.

– Mai ai nevoie de o mulţime de alte lucruri, în afară de rochii.

– De ce?

– Fiindcă la Londra sezonul cere foarte multe rochii, răspunse el. Voiam să-ţi mai spun că doctorul Whitticomb va sosi după-amiază cu o cunoştinţă de-a lui, o doamnă în vîrstă, care, după cîte am înţeles de la el, e nerăbdătoare şi foarte competentă pentru a-ţi fi doamnă de companie.

Sherry chicoti la această veste.

– Dar nu am nevole de companie. Eu sînt o... Sherry se opri în mijlocul frazei şi simţi cum stomacul i se strînge. Gîndul care o făcuse să spună acele cuvinte dispăru în eter.

– Ce eşti? voi Stephen să afle şi văzu că era agitată.

– Eu... îşi căută cuvintele, o explicaţie, dar nu putea să le ofere; mintea refuza să mai revină asupra lor. Eu... nu ştiu.

Stephen dorea să evite această temă de discuţie.

– Lasă, nu te nelinişti. Totul îţi va reveni în memorie pînă la urmă. Acum ar mai fi ceva ce vreau să discut cu tine...

Cînd îl văzu că ezită, Sherry făcu ochii mari şi-i surîse, asigurîndu-l că era gata să-l asculte în continuare.

– Ce voiai să-mi spui?

– Voiam să-ţi spun că am ajuns la o hotărîre cu care familia mea este de acord.

Stephen îi închisese orice portiţă de a protesta, anunţînd-o că are concursul familiei lui. Acum îi exprimă un ultimatum foarte bine pus în cuvinte:

– Vreau să-ţi ofer posibilitatea să profiţi de acest sezon şi să te bucuri de atenţia mai multor tineri, înainte de a anunţa logodna noastră.

Sherry se simţi ca şi cînd ar fi fost pălmuită.. Nu dorea atenţia altor tineri şi nu-şi imagina de ce el dorea

acest lucru. Stăpînindu-şi emoţiile, spuse:

– Pot să te întreb, de ce?

– Da, sigur. Căsătoria este un pas foarte important, care nu ar trebui făcut în pripă... Stephen se întrerupse aici, înjurînd în sinea lui pentru alegerea nepotrivită a cuvintelor şi pentru o asemenea parafrazare a intenţiilor. Se gîndi să-i dea o explicaţie mai convingătoare, dar nu atît de directă. Ştii că nu ne-am cunoscut de prea mult timp înainte de sosirea ta în Anglia şi prin urmare m-am gîndit că ar fi bine să ai posibilitatea să cunoşti şi alţi tineri din Londra, înainte de a te gîndi la mine ca la un pretendent. Pentru acest motiv aş dori ca logodna noastră să mai rămînă un secret pentru ceva timp.

Sherry avu senzaţia că se rupe ceva în sufletul ei. El *dorea* ca ea să-şi găsească pe altcineva. Încerca să se descotorosească de ea, o *simţea*. Şi de ce nu? Nici măcar nu-şi putea aminti cum o cheamă fără să i se dea un punct de reper şi oricum nu semăna deloc cu tinerele vesele şi frumoase pe care le văzuse în parc, ieri. Nici măcar nu se putea compara cu cumnata sau cu mama lui; cu manierele elegante şi stilul lor impunător. Se părea că nici ele nu o doreau în familia lor, ceea ce însemna că toată cordialitatea pe care i-o arătaseră nu ora decît prefăcătorie.

Lacrimile umilinţei îi ardeau ochii, aşa că se ridică în picioare, căutînd să-şi recapete stăpînirea de sine, luptînd din răsputeri să mai păstreze o fărîmă din mîndria zdruncinată. Nu-l putea privi în ochi şi nici nu se putea retrage din cameră fără să-şi arate sentimentele. Se îndreptă spre fereastră, cu spatele la el şi privi către străzile Londrei.

– Cred că ideea e excelentă, milord, îi spuse ea privind în gol afară, cu un efort de a vorbi constant. Îl auzi cum se ridică şi el, se apropie de ea şi înghiţi în

sec, apoi trase aer în piept şi continuă: La fel ca tine am avut... anumite rezerve despre compatibilitatea noastră... chiar de cînd am ajuns aici.

Stephen realizã cã vocea ei era sugrumatã şi conştiinţa îl îmboldi.

– Sherry, îi spuse punîndu-i mîna pe umăr.

– Te rog să fii drăguţ şi să-ţi iei mîinile... Tăcu, apoi îşi recăpătă glasul... de pe mine.

– Întoarce-te şi ascultă-mă.

Sherry ştia cã-şi pierde firea. Închise ochii şi lacrimi fierbinţi începură să i se prelingă pe obraji. Dacă s-ar fi întors acum, el ar fi văzut-o că plînge şi mai degrabă ar muri, decît să sufere această umilinţă. Nu mai avea vlagă şi-şi plecă uşor capul, urmărind degetul cu care desena o figură imaginară pe geam.

– Încerc să fac cum e mai bine, spuse Stephen. Se abţinea să nu o strîngă în braţe şi să-i ceară iertare.

– Sigur că da. Familia ta nu poate crede că sînt potrivită pentru tine, zise ea după o clipă de tăcere. Oricum, nu ştiu dacă tatăl meu te-a considerat potrivit pentru mine ca soţ.

Vocea ei părea acum restabilită şi Stephen se pregătea să-i dea drumul, dar văzu lacrimile curgîndu-i pe mîneca rochiei şi o luă de umeri, lipind-o acum de pieptul său, cu faţa spre el.

– Te rog, nu plînge, îi şopti cu buzele atingîndu-i părul proaspăt spălat. Te rog, nu plînge. Vreau doar să fac cum e mai bine.

– Atunci dă-mi drumul! spuse ea îngrozită, dar începu să plîngă şi mai tare, astfel încît umerii îi tresăltau violent.

– Nu pot, zise el mîngîind-o pe cap, apoi îi aduse obrazul aproape de pieptul său şi simţi cum fierbinţeala lacrimilor îi pătrundea prin cămaşă. Îmi pare rău. Sherry se lipise de el şi Stephen resimţi moliciunea trupului ei.

Era prea mîndră ca să se lupte cu ea şi să se oprească din plîns. Se încordă apoi, dar tremura din cauza suspinelor. Te rog, şopti el. Nu vreau să te jignesc. O mîngîie pe spate, apoi pe ceafă, încercînd să o liniştească. Nu mă lăsa să te rănesc.

Fără să-şi dea seama ce face, îi ridică încet bărbia şi-şi lipi buzele de obrazul ei, sărutînd-o tandru, prelung pe locul unde lacrimile îşi făcură loc. Cu excepţia nopţii cînd îşi recăpătase cunoştinţa, nu vărsase nici o lacrimă pentru pierderea memoriei, sau pentru rănile suferite în accident, dar acum plîngea cu tot sufletul; Stephen îşi pierdu controlul şi minţile. O strînse mai tare la piept, iar cînd Sherry îi simţi limba făcîndu-şi loc cu îndrăzneală, nu-i mai oferi buzele, aşa cum făcuse cîndva, şi încercă să-şi răsucească puţin capul. Stephen resimţi respingerea şi îşi dublă efortul de a o face să se predea, sărutînd-o cu foame şi insistenţă. Cu ochii minţii o revedea zîmbind în urmă cu cîteva clipe sau rîzînd veselă în timp ce dirija corul servitorilor în bucătărie, sau flirtînd cu el ieri: *Sper că am avut inspiraţia să te fac să aştepţi mai mult timp pînă ce ţi-am acceptat oferta lipsită de galanterie,* îi spusese ea.

Acum ea îl respingea cu tărie şi Stephen simţea cum ceva în interiorul său scoate un strigăt de disperare, plîngînd pentru pierderea tandreţei ei, a pasiunii şi căldurii. Îşi înfipse degetele în părul ei, îi ridică faţa spre el şi-l întîlni privirea rănită în ochii argintii.

– Sherry, murmură el, coborîndu-şi buzele spre gura ei. Sărută-mă şi tu.

Eu nu se putu desprinde de gura lui, doar se împotrivi, dar Stephen opuse rezistenţă la rîndul său. Folosindu-se de bagajul de experienţă dobîndită pe parcursul celor două decade de cucerire a sexului frumos, îi asedie orice intenţie de a se apăra şi-i învinse col douăzeci de ani virginali. O cuprinse cu cealaltă

mînă prin spate şi o reţinu foarte aproape de el, seducînd-o cu mîinile şi buzele în acelaşi timp, apoi cu glasul.

– Dacă tot vei face comparaţie între mine şi alţi pretendenţi, zise el, fără să-şi dea seama că ruina tot ce încercase să dobîndească, nu vrei să ştii cum fac eu comparaţii?

Cuvintele lui şi nu mîinile seducătoare sau buzele fierbinţi îl făcură pe Stephen să piardă. Instinctul de apărare feminin o avertiza că de acum încolo nu va mai trebui să se încreadă în el, nu va mai trebui să-l lase să o atingă sau să o sărute, dar ácum... o singură dată, va trebui să-i cedeze insistenţelor şi să se lase...

Buzele i se înmuiară şi Stephen îşi luă victoria cu iuţeala vînătorului, doar că arma lui fusese blîndeţea.

Stephen reveni la realitare şi puse capăt sărutului, coborîndu-şi mîinile pe lîngă corp. Ea făcu un pas înapoi, gîfîind; zîmbea fermecător.

– Mulţumesc pentru demonstraţie, milord. Voi reuşi să te depăşesc atunci cînd va sosi vremea comparaţiilor.

Stephen de-abia o auzi; nu încercă să o oprească, iar ea se răsuci pe loc şi plecă. El se sprijini de rama ferestrei şi privi absent ce se întîmpla în faţa casei sale.

– Ticălos ce eşti! îşi zise nervos.

Sherry trecu pe lîngă servitori, zîmbind fiecăruia, pentru a nu da impresia că se petrecuse ceva cu ea, urcă scările, dar îşi simţea buzele arzînd de la sărutările lui care o distruseseră şi care pentru el nu însemnau nimic.

Voia să plece acasă.

Fraza deveni un leit-motiv care se repeta cu fiecare pas pe care-l făcea pînă ce ajunse în singurătatea camerei ei. Se aşeză pe pat ghemuită, cu genunchii la

piept, cu braţele înlănţuite în jurul lor şi avea senzaţia că, dacă le-ar îndepărta de pe lîngă corp, s-ar risipi într-o mie de bucăţele. Cu faţa în pernă pentru a-şi înăbuşi suspinele, Sheridan începu să plîngă pentru un viitor pe care nu-l va putea avea şi pentru un trecut pe care nu-l mai ţinea minte.

– *Vreau să plec acasă*, începu ea să cînte deznădăjduită. Vreau să plec acasă, tată. De ce durează atît de mult să vii după mine?

Capitolul 26

Un cal pătat, deosebit de frumos, păştea în apropiere, iar Sherry sări exuberantă pe spinarea lui şi alergară amîndoi în noapte. Rîsul ei răsuna în întuneric. Calul şi ea zburau împreună... zburau.

– Îţi vei rupe gîtul, *cara!* strigă tînărul, apoi se urcă şi el pe cal şi porni pe urmele ei, apropiindu-se de ea; rîdeau amîndoi şi zburau pe pajişte...

– Domnişoară Lancaster! se auzi o voce feminină strigînd la distanţă. Domnişoară Lancaster! Simţi o mînă pe umărul ei, apoi o uşoară tresărire şi Sherry se trezi la realitate. Regret că vă trezesc, spuse camerista, dar alteţa sa se află în cealaltă cameră cu croitoresele şi vă roagă să mergeţi şi dumneavoastră acolo.

Sherry ar fi dorit să se înfăşoare în plapumă ca într-un văl protector, unde să poată visa; cum puteai să-i spui unei ducese şi croitoresei sale să plece şi să to lase să dormi, mai ales cînd eşti logodnica nedorită a fiului ducesei? Sherry se ridică din pat, se spălă pe ochi, apoi o urmă pe cameristă într-o cameră de sus, imensă şi însorită.

Ducesa care o aştepta se dovedi a fi cumnata con-

telui, nu mama lui.

Sherry nu dorea să se dea de gol şi să-şi arate adevăratele sentimente, aşa încît o salută politicos şi neutru.

Deşi Whitney Westmoreland remarcă o oarecare schimbare în comportamentul lui Sherry, ea nu spuse nimic şi se lansă în dorinţa entuziasmată de a o vedea pe Sherry îmbrăcată „după ultima modă".

Whitney Westmoreland rîdea şi vorbea încontinuu despre baluri şi mic dejunuri veneţiene; croitoresele se învîrteau încoace şi încolo prin cameră, iar Sherry stătea pe o platformă ridicată în mijlocul camerei însorite fiind măsurată, probată cu ace, răsucită şi învîrtită în toate părţile. I se părea că timpul trece foarte greu şi de data aceasta îşi dădea seama că zîmbetul cald şi comentariile încurajatoare ale lui Whitney nu mai erau sincere. Dorea pur şi simplu să scape de Sherry cît mai repede, să o vadă logodită cu altcineva şi, cu siguranţă, o garderobă completă era primul pas către acest scop. Voia să se întoarcă acasă, oriunde ar fi însemnat acest acasă, dar din păcate nu putea ajunge acolo atît de repede pe cît şi-ar fi dorit. Intenţiona să o asigure pe ducesă de acest lucru imediat după ce se va fi terminat vînzoleala cu rochiile. După ce croitoresele terminară cu probele şi o lăsară să coboare de pe platformă, ele începură să deschidă cufere şi să scoată cupoane de stofă, pe care le împrăştiară peste tot prin cameră; culorile vii, de la verde-smarald pînă la albastru-safir şi galben-pai, toate nuanţele de roz şi de bej înveseliră puţin atmosfera.

– Ce părere ai? o întrebă Whitney.

Sherry privi în jurul ei uluită: mătăsuri somptuoase, bumbacuri fine, şifon de grosimea pînzei de păianjen şi dantele delicate. Materiale în dungi stăteau întinse printre mătăsuri brodate cu auriu şi argintiu; cupoane de

bumbacuri cu imprimeuri de flori de toate culorile şi speciile luau ochii. Whitney Westmoreland zîmbea şi aştepta ca Sherry să-şi exprime bucuria şi preferinţele. Oare ce credea? se întrebă Sherry puţin exasperată. Cu bărbia uşor ridicată o întrebă pe doamna care se numea LaSalle şi vorbea cu accent franţuzesc, purtîndu-se ca un general. Îi spuse că preferă roşul, cu toate că nu ştia de unde-i venise această idee.

– Aveţi ceva roşu?

– Roşu! exclamă femeia cu ochii ieşiţi din orbite. Roşul Nu, nu mademoiselle. Nu se potriveşte cu părul dumneavoastră.

– Îmi place roşul, insistă Sherry cu încăpăţînare.

– Atunci îl veţi avea, spuse femeia redevenind diplomată. Puteţi folosi roşul pentru draperii şi tapiţerie de mobilă, dar nu e o culoare care să se potrivească firii dumneavoastră, mademoiselle. Cerul v-a binecuvîntat deja cu un păr de o culoare deosebită, în nuanţe de roşu, dar ar fi păcat să purtaţi ceva care să vă eclipseze darul special pe care-l posedaţi.

Acest discurs cu înfloriturî i se păru atît de absurd lui Sherry, încît se abţinu să nu zîmbească şi o văzu şi pe ducesă făcînd acelaşi efort. Uitînd pentru moment că Whitney Westmoreland se prefăcea a-i fi prietenă şi ştiind că nu era aşa, îi spuse:

– Asta înseamnă că aş arăta urît în roşu?

– *Oui,* răspunse madame cu emfază.

– Şi că nu există nimic pe acest pămînt care să o convingă să-mi coasă o rochie roşie, indiferent cît de mult aş insista?

Ducesa surîse către Sherry şi-i răspunse:

– Madame e pe punctul de a se arunca în Tamisa.

– *Oui!* spuseră în cor celelalte croitorese şi timp de cîteva minute încăperea răsună de rîsetele celor opt femei care urmăreau acelaşi ţel.

În următoarele ore, Sherry se retrase într-un colţ, lăsîndu-le pe Whitney şi pe madame să vorbească la nesfîrşit despre stiluri şi materiale adecvate. Tocmai cînd credea că totul a fost stabilit, începură să revină asupra podoabelor şi garniturilor. Se discută foarte mult despre gulere de dantelă şi tivuri de satin. Cînd îşi dădu seama că toate croitoresele urmau să rămînă în casă, lucrînd ziua şi noaptea în aceeaşi cameră, Sherry interveni:

– Am deja cinci rochii, una pentru fiecare zi a săptămînii.

Toată lumea tăcu şi perechi de ochi se îndreptară asupra ei.

– Mă tem, zise ducesa cu zîmbetul pe buze, că va trebui să-ţi schimbi rochiile de cinci ori pe zi.

Sherry ascultă încruntată şi se gîndi la timpul cît vor dura probele, dar rămase tăcută pînă ce plecară toate femeile din cameră. Avea de gînd să se retragă în singurătatea dormitorului ei după ce-i va spune ducesei că nu intenţiona să intre în familia lor.

– Chiar nu pot să-mi schimb rochiile de cinci ori pe zi, începu Sherry. Ar fi o risipă...

– Ba nu e adevărat, spuse Whitney cu un zîmbet încurajator, care pe Sherry nu o impresionă. Se întrebă de ce Sherry Lancaster era atît de rezervată astăzi, apoi zise: Pe timpul sezonului o doamnă bine îmbrăcată are nevoie de rochii pentru trăsură, pentru plimbare, veşminte de călărie, ţinute de seară şi pentru dineuri, rochii de dimineaţă. Acestea ar fi doar strictul necesar. Logodnica lui Stephen Westmoreland trebuie să aibă şi rochii pentru operă, teatru...

– Nu sînt logodnica lui şi nici nu doresc să fiu, o întrerupse Sherry scurt, cu mîna pe clanţa uşii camerei sale. Am încercat astăzi, întreaga zi, să vă fac să înţelegeţi că nu am nevoie de hainele acelea. Doar dacă

veţi accepta să fie plătite de tatăl meu; altfel anulaţi toate comenzile. Acum, dacă vrei să mă scuzi...

– Cum adică nu eşti logodnica lui? spuse Whitney alarmată şi o luă uşor de braţ. Ce s-a întîmplat? O cameristă tocmai trecea pe hol cu un teanc de rufe spălate, iar Whitney îi zise lui Sherry: Nu am putea discuta în camera ta?

– Nu vreau să par nepoliticoasă, dar, alteţă, nu mai e nimic de discutat în acest sens. Sherry era mîndră că glasul nu-i trăda nici o emoţie şi că îi vorbise foarte răspicat celeilalte femei. Spre surprinderea ei, ducesa răspunse pe acelaşi ton:

– Nu sînt de acord, surîse cu încăpăţînare şi deschise uşa înaintea lui Sherry. Cred că aveam multe de vorbit.

Sherry intră, gîndindu-se că atitudinea ei va fi cumva luată drept lipsă de respect şi recunoştinţă, iar ducesa intră în urma ei. Nu se scuză, ci aşteptă să vadă ce are aceasta de spus.

În cîteva secunde Whitney prelucră mental refuzul lui Sherry şi observă că aceasta nu mai era deloc cordială sau zîmbitoare; presupuse, pe bună dreptate, că modul de a se comporta era doar o faţadă menită să ascundă o rană sufletească recentă. Ştiind că doar Stephen ar fi fost în stare să o supere într-atît, îl bănui ca fiind responsabil pentru asta. Pregătită să repare orice gafă făcută de cumnatul ei, care evident reuşise s-o jignească pe femeia care i se potrivea cel mai bine, Whitney spuse cu precauţie:

– Ce s-a întîmplat? De ce spui că nu eşti logodnica lui Stephen şi că nici nu ai vrea ca acest lucru să fie adevărat?

– Te rog! zise Sherry emoţionată, deşi nu voia să arate. Nu ştiu cine sînt sau unde m-am născut, dar ştiu că e ceva în mine care protestează la toate cîte mi-a

fost dat să aud. Dacă aş mai îndura în continuare, aş începe să strig de durere. Nu e nevoie, nu se cuvine să vă prefaceţi toţi că mă vreţi în familia voastră, aşa că vă rog să nu faceţi asta!

– Foarte bine, vom înceta cu prefăcătoria.

– Mulţumesc.

– Nu-ţi dai seama ce fericită aş fi să te am drept cumnată.

– Şi cred că acum încerci să mă convingi că lordul Westmoreland e nerăbdător să-mi fie mire.

– Nu aş putea spune asta fără să zîmbesc, recunoscu ducesa cu jovialitate – şi nici nu aş putea să te conving.

– Cum? întrebă Sherry uimită.

– Stephen Westmoreland are cele mai puternice rezerve de a se însura cu cineva, *mai ales* cu tine. Aceasta din motive foarte puternice.

– Cred că sînteţi cu toţii iraţionali, spuse Sherry copleşită de cele auzite.

– Nu te condamn pentru că ai această părere. Whitney oftă. Acum, vrei să te aşezi ca să-ţi spun cîte ceva despre contele de Langford? Mai întîi trebuie să te întreb ce ţi-a spus azi-dimineaţă ca să te facă să respingi ideea de a te mărita cu el.

Oferta de informaţii despre un bărbat care era un adevărat mister i se păru irezistibilă, dar Sherry nu ştia scopul ofertei şi nici dacă trebuia să o accepte.

– De ce vrei să te implici în povestea asta?

– Vreau să mă implic pentru că îmi placi foarte mult. Apoi pentru că doresc să mă placi şi tu. Dar, în primul rînd, pentru că sînt sigură că eşti perfectă pentru Stephen şi mă tem îngrozitor de mult că, printr-un concurs de împrejurări nefericite, amîndoi veţi eşua să realizaţi asta şi va fi prea tîrziu. Acum, te rog, spune-mi ce s-a întîmplat, apoi îţi voi explica tot ce ştiu. Whitney evită

pentru a doua oară să-i spună că ştie absolut totul, inducînd-o în eroare pe Sherry, dar spunîndu-i măcar un adevăr parţial.

Sherry ezită şi căută să citească pe chipul lui Whitney un semn amăgitor, dar nu văzu în ochii ei decît preocupare şi bunătate.

– Cred că nu fac nici un rău – poate doar mie însămi, spuse ea zîmbind. Reuşi, într-o manieră neutră, să-i relateze cele întîmplate în biroul contelui. Whitney rămase impresionată de simplitatea şi viclenia metodei alese de Stephen pentru a o face pe Sherry să coopereze. Era în aceeaşi măsură impresionată că o tînără naivă, care se afla într-o ţară străină, înconjurată de oameni necunoscuţi, fără a avea nici o amintire despre trecutul ei, reuşise să perceapă realitatea printr-un văl de cuvinte meşteşugite, menite să o facă că creadă altceva. Sherry era îndeajuns de isteaţă şi de mîndră, încît să nu-şi exprime nici cel mai mic protest. Din acest motiv probabil că Stephen păruse morocănos cu cîteva ore în urmă, cînd îl întîlnise pînă să urce la Sherry.

– Asta este tot?

– Nu chiar, zise Sherry necăjită şi privi în jos, stînjenită.

– Ce altceva s-a mai întîmplat?

– După ce mi-a vorbit bombastic despre dorinţa lui ca eu să am de unde alege, m-am simţit ofensată şi tulburată, apoi am... am devenit prea emotivă.

– Să fi fost eu în locul tău, aş fi simţit nevoia să apuc în mînă un obiect şi să i-l arunc în cap!

– Din nefericire nu am văzut nimic la îndemînă şi mi-a venit să... plîng ca o proastă, aşa că m-am dus la fereastră încercînd să mă abţin.

– Şi apoi? întrebă curioasă Whitney.

– Apoi a avut îndrăzneala, aroganţa şi... tupeul să mă sărute!

– Tu i-ai permis?

– Nu. Nu, de bunăvoie. Aceasta nu fusese chiar adevărat, iar Sherry privi în altă direcţie. Nu am acceptat, la început, se corectă ea. Dar vezi, se pricepe atît de bine la astă şi... Sherry tăcu, fiindcă îşi dădu seama de ceva ce nu observase pînă atunci. E foarte priceput la asta şi o ştie! De aceea a insistat să mă sărute, pentru a face totul să pară în ordine. Într-un fel, a cîştigat pentru că pînă la urmă i-am cedat. Of, cred că e foarte mîndru de el, zise în final, extrem de revoltată.

Whitney izbucni în rîs.

– Mă îndoiesc de asta. Să ştii că l-am găsit foarte tulburat cînd am venit. Pentru un bărbat care doreşte să rupă o logodnă şi care crede că e pe cale de a reuşi, nu sînt convinsă că starea lui de spirit e prea exaltată.

Sherry se simţi mai liniştită după ce auzi cuvintele ducesei şi zîmbi; apoi zîmbetul îi dispăru de pe buze şi dădu negativ din cap.

– Nu înţeleg nimic. Poate că nici atunci cînd sînt cu mintea limpede nu înţeleg lucrurile prea clar.

– Cred că ai o extraordinară putere de percepţie! o linişti Whitney. Şi eşti curajoasă. De asemenea ai o inimă bună. Whitney văzu o licărire de neîncredere în ochii lui Sherry şi ar fi dorit să-i poată mărturisi adevărul, aşa cum se prezenta el: începînd cu moartea lui Burleton şi cu rolul lui Stephen în această neferlcită întîmplare.

Stephen avusese dreptate; Sherry îl cunoştea foarte puţin pe Burleton. Acum devenise clar că avea sentimente puternice faţă de Stephen.

Pe de altă parte, doctorul Whitticomb arătase că era periculos să i se spună prea multe şi că supărarea i-ar fi întrucîtva fatală, de aceea Whitney se temu să-i spună de accident şi de persoanele implicate.

Se hotărî să-i relateze orice altceva, dar nu acest

lucru, iar cînd îi reîntîlni privirea o abordă din nou:

– Vreau să-ţi spun o poveste despre un bărbat deosebit, pe care nu-l vei recunoaşte de la început. Cînd l-am cunoscut, în urmă cu patru ani, era foarte admirat pentru farmecul inegalabil şi manierele ireproşabile. Bărbaţii îi respectau calităţile de bun jucător şi sportiv, iar frumuseţea lui tăia respiraţia femeilor. Mama lui şi cu mine ne minunam de efectul pe care-l avea asupra lor; erau atît tinere naive, cît şi femei obişnuite cu jocul dragostei, emancipate. Părerea lui era că reacţiile lor erau prea exagerate şi copilăreşti, dar rămînea acelaşi bărbat galant în ochii lor. Apoi s-au întîmplat trei lucruri care l-au schimbat total – ciudat este că două dintre ele erau pozitive: mai întîi Stephen s-a hotărît să se implice mai mult în afaceri şi investiţii, lucru de care se ocupa pînă atunci soţul meu. Stephen a început să se aventureze în întreprinderi riscante, la care soţul meu nu s-ar fi avîntat – fiind vorba de banii altcuiva. De multe ori Stephen îşi asuma riscuri mari, dar tot de atîtea ori era recompensat prin profituri considerabile. În timp ce se derulau toate acestea, ceva a mai contribuit la schimbarea lui dintr-un galant într-un cinic rece: Stephen a moştenit trei titluri de la un văr al tatălui său, printre care acela de conte de Langford. În mod obişnuit titlurile se transmit fiului celui mai mare, doar dacă există situaţii speciale, ca aceasta. Unele titluri deţinute de familia Westmoreland merg în urmă cu trei sute de ani, pînă la regele Henry al VII-lea. Printre acestea trei titluri au fost acordate de el, iar la cererea ducelui de Claymore s-au făcut excepţii de la remiterea lor pe linia descendenţilor direcţi. Excepţiile au făcut ca deţinătorul titlului care nu are copii să-şi poată desemna propriul moştenitor, atîta timp cît acesta face parte din ramura descendentă a ducilor de Claymore. Titlurile moştenite de Stephen sînt vechi şi respectate, dar domeniile şi banii reveniţi din

ele au fost neînsemnate. Totuşi – aici a început totul să meargă „prost" – Stephen îşi dublase deja, chiar îşi triplase averea proprie. Îi place arhitectura şi a studiat-o la universitate, cumpărînd cincizeci de mii de acri de pămînt într-o zonă frumoasă şi a început să proiecteze o casă care va fi primul loc unde se va stabili. Pe timpul cît se construia această casă, a mai cumpărat trei prietăţi vechi, în diferite zone ale Angliei şi a început să le restaureze. Acum ai tabloul întreg – un bărbat deja bogat, frumos, coborînd dintr-o familie dintre cele mai importante din Anglia, care deodată a dobîndit trei titluri, a adunat o avere enormă şi a cumpărat patru domenii splendide. Ghiceşti ce s-a petrecut după aceea?

– Cred că s-a mutat într-una din casele noi.

Whitney rîse încîntată de deducţia simplă a lui Sherry.

– Asta a făcut, spuse ea, dar nu aici voiam să ajung.

– Nu înţeleg.

– S-a întîmplat că mai bine de o mie de familii care ar fi fost mulţumite şi cu un singur titlu pentru fiicele lor – fiice care aveau pretenţii mult mai mari pentru ele însele – au început să-l treacă pe Stephen Westmoreland pe lista pretendenţilor favoriţi. De fapt, el a trecut în capul listei. A devenit atît de căutat şi de popular, încît oricine vedea asta cu ochiul liber. Avînd aproape treizeci de ani, se credea că se va însura curînd, iar aceasta adăuga un punct la gradul de disperare şi la urgenţa vînătorii. Familiile se avîntau asupra lui de îndată ce intra într-o încăpere, fetele lor îi erau aduse înainte – subtil, desigur – indiferent unde se ducea. Mulţi bărbaţi cu titluri şi averi se nasc cu ele, la fel ca soţul meu, şi ei acceptă asta ignorînd restul, cu toate că soţul meu mi-a mărturisit că şi el s-a simţit vînat de multe ori. În cazul lui Stephen totul părea că se întîmplase peste noapte. Dacă schimbarea nu ar fi fost

atît de subită şi de drastică, poate că Stephen s-ar fi adaptat la ea cu mai multă răbdare, sau măcar cu toleranţă. Cred că ar fi reuşit să treacă mai uşor peste toate dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Emily Kendall.

Sherry simţi cum i se strînge stomacul la auzul numelui unei alte femei, de care ar fi fost „îndrăgostit". Nu-şi putea stăpîni curiozitatea.

– Şi ce s-a întîmplat? o întrebă ea pe Whirney văzînd că aceasta ezită să continue.

– Înainte să-ţi spun, va trebui să-mi dai cuvîntul că nu vei sufla o vorbă nimănui, niciodată, despre asta.

Sheridan dădu din cap afirmativ. Whitney se ridică şi începu să se plimbe agitată prin cameră, ajunse la fereastră şi se sprijini de tocul acesteia, cu mîinile la spate şi o expresie sobră.

– Stephen a cunoscut-o pe Emily cu doi ani înainte de a moşteni titlurile. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, deşteaptă şi spirituală... şi... arogantă. Oricum, jumătate dintre burlacii din Anglia erau nebuni după ea, iar Stephen se număra printre ei, deşi era destul de inteligent, încît să nu o lase să vadă aceasta. Avea un fel unic al ei de a-şi alinia bărbaţii în genunchi în faţa ei, dar Stephen nu îngenunchease şi presupun că acest amănunt îl făcea atrăgător pentru ea... era o provocare. Stephen avu un moment de nebunie şi o ceru de soţie. Ea rămase uluită.

– Fiindcă el o iubea? întrebă Sherry.

– Fiindcă el avusese tupeul să o *ceară*.

– Cum?

– După spusele soţului meu, care ştie povestea direct de la Stephen, prima reacţie a lui Emily a fost de şoc, apoi de furie, pentru că o pusese într-o situaţie atît de penibilă. Era... este... fiica unui duce şi se părea că familia ei nu a acceptat cu nici un chip să fie căsătorită cu un simplu domn. În două săptămîni trebuia să se

mărite cu William Lathrop, marchiz de Glengarmon, un bărbat în vîrstă a cărui avere moştenită de la tatăl său se potrivea perfect cu cea a tatălui lui Emily. Nimeni nu ştiuse absolut nimic despre logodnă pentru că tocmai fusese finalizată. Emily începu să plîngă şi-i spuse lui Stephen că, înainte ca el să o ceară de soţie, măcar reuşise să se resemneze că va fi măritată cu lordul Lathrop, dar că de atunci încolo viaţa ei va fi un coşmar. Stephen se înfurie pentru că tînăra urma să se „iroseascăˮ lîngă un bătrîn neputincios, dar îl convinse că ar fi fost inutil să încerce să-l convingă pe tatăl ei – lucru pe care el dorea să-l facă, deşi ştia foarte bine că e de datoria unei fiice să se mărite cu cine îi impune familia. Whitney făcu o scurtă pauză în care îi zîmbi lui Sherry, apoi adăugă: Asta nu înseamnă că am fost întru totul de acord cu tatăl meu cînd a pretins că el trebuie să-mi aleagă un soţ. Oricum – reveni ea la poveste – cînd Stephen a insistat să discute cu tatăl ei, Emily i-a spus că ar mînca bătaie de la el dacă ar şti că i se plînge lui Stephen despre sentimentele pe care le avea faţă de lordul Lathrop.

– Şi s-au despărţit? aceasta fu întrebarea lui Sherry, văzînd că Whitney ezită.

– Bine ar fi fost! Emily l-a convins că singurul mod de a-şi îndura soarta, mai ales că ştia că o iubeşte, era să-şi continue prietenia... după ce ea se va mărita.

Sherry simţi că i se frînge inima auzind cît de mult iubise el pe altcineva. Whitney interpretă privirea ei ca fiind dezaprobatoare şi încercă să apere ce era de apărat, aceasta din loialitate faţă de Stephen şi de teamă ca Sherry să nu-l condamne.

Terenul pe care-şi susţinea argumentele era mişcător şi nu reuşi să redea decît nişte informaţii fragmentate.

– Acest lucru este adesea întîlnit în lumea noastră.

Există multe femei care doresc... atenţia... şi... compania... unui bărbat atrăgător pe care-l cunosc... şi despre care cred... că ar fi foarte... corespunzător în... mai multe sensuri. Whitney spusese toate acestea cu teamă şi adăugă: Desigur, trebuie să fie foarte discretă.

– Adică trebuie să înşele pentru prietenia lor?

– Cred că ai putea spune şi aşa. Whitney îşi dădu seama că Sherry a înţeles că Stephen fusese ceva mai mult decît „prietenul" lui Emily, cu toate că era măritată şi că nu era vorba deloc despre o prietenie. Whitney prevăzuse aceasta. Tinerele bine crescute din Anglia nu au adesea o idee clară despre ce fac cuplurile în dormitor, dar aud destule bîrfe şi discuţii între surorile lor căsătorite şi alte femei măritate. Cînd ajung la vîrsta pe care o avea acum Sherry, măcar bănuiesc că acolo se petrece ceva mai mult decît nevinovate strîngeri de mînă.

– Ce se întîmplă dacă se descoperă adevărul?

Ajungînd atît de departe, încît să spună adevărul gol-goluţ, Whitney abordă aceeaşi tehnică pentru a-i răspunde.

– Soţul e de obicei supărat, mai ales dacă au existat motive de bîrfe.

– Şi, dacă se supără, insistă ca soţia lui să se limiteze la compania femeilor?

– Da, dar se obişnuieşte ca să se discute şi cu domnul implicat.

– Ce fel de discuţie?

– Aceea care are loc în zori la o distanţă de douăzeci de paşi.

– Un duel! exclamă Sherry, cu toate că nu i se părea o reacţie normală la ceea ce credea ea că a fost o simplă prietenie între cele două sexe.

– Un duel, confirmă Whitney.

– Şi lord Westmoreland a consimţit să rămînă cu

Emily Kendall... Se opri aici pentru că nu i se păru potrivit cuvîntul care ar fi urmat. „Pretendent" i se păru ridicol pentru o femeie care era deja măritată... acelaşi prieten apropiat? Crezu că termenul era oarecum mai corect, „chiar dacă femeia era căsătorită".

– Da, timp de peste un an, pînă ce soţul ei a aflat.

– A avut loc un duel? întrebă Sherry cu teamă.

– Da.

Deoarece lordul Westmoreland era evident în viaţă, Sherry presupuse că lordul Lathrop murise.

– L-a ucis, spuse ea consternată.

– Nu, cu toate că s-ar fi ajuns şi la asta. Stephen ar fi dorit-o. O iubea foarte mult pe Emily şi îi era devotat orbeşte. Îl dispreţuia pe lordul Lathrop. Îl urîse de cînd se oferise să o ia de soţie, pentru că era un bătrîn viclean care îi furase tinereţea şi pentru că nu era în stare să mai aibă copii. În dimineaţa duelului Stephen i-a spus cîteva cuvinte de genul acesta chiar lui, deşi sînt sigură că s-a exprimat mult mai direct.

– Şi ce s-a întîmplat pe urmă?

– Bătrînul marchiz era cît pe ce să moară de frică, nu din cauza glonţului. Emily şi tatăl ei voiseră de fapt această căsătorie, pentru că Emily dorea să fie ducesă. Ar fi căpătat acest titlu după moartea anticului tată al lordului Lathrop, cînd acesta i-ar fi moştenit titlul de nobleţe. În dimineaţa duelului Stephen îl crezu pe lordul Lathrop. A spus că nimeni altcineva nu ar fi avut o reacţie atît de sinceră la acuzaţiile lui Stephen. Lathrop nu avea nici un motiv să mintă.

– Şi tot s-au mai duelat?

– Da şi nu. Stephen a renunţat, deci aceasta reprezenta o scuză. Bătrînul a obţinut satisfacţia la care era îndreptăţit. Tatăl lui Emily a trimis-o pe aceasta în Spania în săptămîna următoare şi ea a rămas acolo un an, pînă după moarlea lordului Lathrop. A venit acasă

ca o „femeie nouă" – mai frumoasă ca pînă atunci, doar mai puţin senină şi mai puţin trufaşă. Whitney ar fi dorit să pună punct povestirii şi să-i explice rostul ei, dar întrebarea lui Sherry o forţă să o încheie.

– S-au mai văzut de atunci?

– Da, şi la vremea aceea Stephen moştenise deja titlurile. Ciudat – sau poate nu atît de ciudat – acum tatăl lui Emily veni la Stephen. Îi spuse că Emily încă îl mai iubea în felul lui egoist. Îl rugă pe Stephen măcar să stea de vorbă cu ea. Stephen acceptă, iar tatăl ei aştepta liniştit că totul se va sfîrşi cu bine şi că fiica lui va deveni contesă de Langford. Emily a venit la Stephen după o săptămînă şi i-a mărturisit totul; egoismul şi decepţia ei. Îi ceru iertare şi-l rugă să-i dea o şansă să-i dovedească iubirea şi să-i demonstreze că s-a schimbat. Stephen i-a spus că se va gîndi. În aceeaşi zi tatăl ei l-a vizitat pe Stephen „din întîmplare" şi a adus vorba de un contract de logodnă. Stephen a acceptat să-l întocmească, iar tatăl lui Emily a plecat, convins că Stephen era cel mai iertător şi mai generos bărbat din lume.

– Voia să se însoare cu ea după cîte îi făcuse? întrebă Sherry consternată. Nu cred să fi făcut el asta! Trebuie să-şi fi pierdut minţile. Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte să-şi dea seama că fusese copleşită de gelozie şi de indignare. Ce s-a mai întîmplat? întrebă mai calmă.

– Emily a venit cu tatăl ei, cum stabiliseră, dar hîrtia pe care Stephen le-o prezentă nu era un contract de logodnă.

– Dar ce era?

– Era o listă de sugestii pentru cel de-al doilea soţ al ei. Toţi bărbaţii notaţi aveau un titlu şi toţi erau între şaizeci şi nouăzeci de ani. Nu era doar o insultă clară la adresa amîndurora, ci o lovitură mult mai puternică,

fiindcă o lăsase pe Emily să creadă că se va logodi cu el.

Sherry judecă lucrurile cîteva clipe.

– Nu e prea iertător, nu-i aşa? Mai ales că mai devreme ai spus că nu este ceva neobişnuit în lumea femeilor măritate să facă aşa cum a făcut ea.

– Stephen nu a putut-o ierta pentru că a dorit să se mărite cu Lathrop de la bun început, nu doar pentru titlul său. Nu o putea ierta fiindcă îl minţise. Dar, cel mai grav era că nu o putea ierta pentru că aproape îl lăsase să-ţi ucidă soţul în duel. Dacă încerci să te gîndeşti la toate cîte ţi-am spus, vei începe să înţelegi de ce nu mai are încredere în propria-i judecată asupra femeilor şi de ce nu are încredere în ele. Aşa poate că ai să înţelegi că nu greşeşte prea mult cînd îţi spune că ar fi bine să cunoşti şi alţi gentlemeni, înainte de a te hotărî definitiv asupra lui. Nu spun că a procedat corect, zise Whitney ca un protest ulterior, şi oricum nu contează ce cred eu. Eu doar te rog, îţi recomand, să-ţi asculţi inima şi să te hotărăşti de una singură, mai ales acum, cînd ai şi atîtea informaţii noi despre el. Mai e un lucru care te-ar putea ajuta să iei o decizie bună.

– Care anume?

– Nici eu, nici soţul meu nu l-am văzut pe Stephen uitîndu-se la o femeie aşa cum se uită la tine; cu blîndeţe şi afecţiune. Whitney spusese şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să ajute, iar acum se duse lîngă canapea pentru a-şi lua lucrurile, iar Sherry se ridică şi ea.

– Alteţă, aţi fost foarte cumsecade, zise Sherry cu sinceritate.

– Te rog să nu mi te mai adresezi cu „alteţă". Mă cheamă Whitney. Nu ai de ce să mă consideri cumsecade, pentru că atunci ţi-aş spune adevărul. Şi eu am un motiv egoist să te vreau în familie.

– Ce motiv egoist ar fi acesta?

– Cred că tu eşti cea mai reală şansă ca eu să am o soră şi lucrul cel mai important ar fi că m-aş înţelege perfect cu ea.

În această lume unde toate şi toţi păreau suspicioşi şi ascunşi, cuvintele spuse de ea şi zîmbetul prietenesc cu care îi vorbise Whitney avură un efect profund asupra lui Sherry. Îşi surîseră, iar Sherry întinse mîna ca să o strîngă pe a ducesei. Cînd cele două tinere îşi strînseră mîna gestul deveni o dovadă de căldură şi de apropiere sufletească, ba chiar o încurajare care dură ceva mai mult decît o clipă. În cele din urmă se îmbrăţişară. Sherry nu-şi dădu seama cine făcuse prima mişcare, dar nu mai conta, chiar dacă nu o făcuse ea prima. Îşi surîseră una alteia cu subînţeles, uluite de această efuziune – pentru că erau două străine doar – şi se gîndiră că în alte condiţii ar fi trebuit să-şi spună „domnişoară Lancaster" şi „alteţă" încă un an de acum încolo. Nu se punea problema de etichetă între ele. Legătura se întărise deja şi avea acceptul ambelor părţi. Ducesa rămase tăcută cîteva clipe, apoi dădu din cap admirativ.

– Îmi placi foarte mult, îi spuse simplu, apoi se întoarse şi ieşi, în foşnetul uşor al rochiei de mătase vişinie.

După ce se închise uşa trecură cîteva minute şi se deschise din nou. Apăru capul lui Whitney care-i spuse încet:

– Apropo, şi mama lui Stephen te place foarte múlt. Ne vedem la cină.

– Oh, de-abia aştept.

Whitney mai zîmbi o dată şi adăugă:

– Mă duceam jos să-l conving pe Stephen că e ideea lui.

Apoi închise uşa şi plecă.

Sherry se duse la fereastră şi privi strada Brook. Îşi încrucişă braţele la piept şi privi absentă bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi elegant, coborînd din trăsuri şi plimbîndu-se pe străzi, bucurîndu-se de după-amiaza plăcută.

Se gîndi la toate cele auzite, răsuci cuvintele pe toate părţile şi contele căpătă noi dimensiuni. Îşi imagina cam cum s-ar simţi un bărbat apreciat pentru ce avea şi nu pentru ceea ce era el. Faptul că nu aprecia acest gen de atenţie, adică prefăcătoria şi adulaţia, dovedea că nu era un bărbat trufaş sau încrezut. Faptul că nu abandonase era o dovadă de netăgăduit a loialităţii şi corectitudinii sale. Îşi riscase viaţa într-un duel... acest lucru dovedea noblețea lui.

În schimbul acestor calităţi Emily Lathrop îl decepţionase, se folosise de el şi-l trădase. Avînd în vedere toate acestea, nu era de mirare că voia să fie foarte sigur că nu va mai face o greşeală cînd îşi va alege o soţie.

Sherry privea o trăsură care trecea pe stradă, printre trecători. Se gîndea la răzbunarea pe care Stephen i-o pregătise femeii pe care cîndva o iubise.

Nu era trufaş sau încrezut.

Nu era nici iertător.

Se întoarse de la fereastră şi merse la biroul ei, răsfoind paginile ziarului de dimineaţă, încercînd să-şi găsească alte preocupări care să o îndepărteze de adevăr: astăzi nu aflase nimic, de altfel nici în altă zi, care să-i arate că Stephen avea oarecare sentimente faţă de ea.

Îi plăcea să o sărute, dar Sherry ştia de undeva, dintr-un colţişor uitat în amintire, că aceasta nu înseamnă iubire. Îi plăcea compania ei, uneori. Îi plăcea să rîdă cu ea, întotdeauna. Simţea acest lucru. Atît de mult îşi dorea să-i revină memoria, pentru că toate răspunsurile puteau fi găsite acolo.

Deveni neliniştită, ridică o bucată de hîrtie de pe covor şi se gîndi cum să se poarte cu el începînd din acel moment. Mîndria îi şoptea să nu se arate zdrobită de anunţul pe care i-l făcuse el. Instinctul îi spunea să nu-i dea a doua ocazie să o rănească. Se va purta natural, dar îndeajuns de rezervat, cît să-l avertizeze că trebuie să păstreze distanţa.

Va căuta o cale să uite cum mîinile lui îi alunecau pe spate, pe umeri cînd o săruta... sau cum degetele lui i se cufundaseră în păr şi cum buzele calde şi flămînde le acopereau pe ale ei. Nu se va mai gîndi la pasiunea acelor sărutări şi la plăcerea pe care i-o dăduseră braţele lui în jurul taliei. Sub nici o formă nu se va mai lăsa vrăjită de zîmbetul lui... surîsul acela leneş, care îi oprea inima să bată... sau ridurile din colţurile ochilor lui albaştri cînd zîmbea...

Dezgustată de sine pentru că făcea exact ce-şi spunea că nu mai trebuie să facă, Sherry se aşeză la birou şi începu să citească ziarul cu atenţie.

El a iubit-o pe Emily Lathrop.

Neliniştită, închise ochii, parcă încercînd să şi-l alunge din minte. Dar nu putu. O iubise pe Emily Lathrop pînă la disperare. Sherry ştia că era o nebunie care doare teribil, dar îl iubea.

Capitolul 27

Sheridan era adînc cufundată în gîndurile ei cînd cineva o chemă să-l întîmpine pe doctorul Whitticomb şi pe noua ei însoţitoare.

Ar fi dorit să aibă mai mult timp pentru a se gîndi la tot ce aflase în acea zi şi acum se simţea deprimată la gîndul că va trebui să trăiască sub privirea de gheaţă a

unei englezoaice vigilente.

Se duse totuşi în sufragerie, unde doctorul Whitticomb se învîrtea împrejurul unei doamne în vîrstă aşezată pe canapea. În loc să vadă o figură desprinsă din jungla amazoniană, Sherry dădu ochli de o femeie plinuţă, cu faţa rotundă şi obraji rumeni, ca o păpuşă chinezească, avînd părul cărunt acoperit de o pălărioară albă cu volane. Tocmai moţăia cu bărbia atingîndu-i pieptul.

– Este domnişoara Charity Thornton, îi şopti doctorul lui Sherry cînd se apropie de el. Mătuşa necăsătorită a ducelui de Stanhope.

Sherry se abţinu să nu rîdă de persoana minionă, care dormea şi care urma să-i poarte de grijă. Răspunse la fel de încet:

– Ce frumos din partea ei să vină să-mi poarte de grijă.

– Oh, a fost încîntată cînd am întrebat-o.

– Da, zise Sherry în glumă, văzînd-o pe bătrînică respirînd sacadat. Văd că e foarte încîntată.

Stephen se afla la stînga razei vizuale a lui Stephen, sprijinit pe o masă, observînd întrevederea. Surîse la comentariul ei.

– Sora ei mai tînără, Hortense, dorea să o însoţească – adăugă doctorul în şoaptă, dar cînd sînt împreună sporovăiesc continuu despre orice, inclusiv despre vîrstele lor şi nu doream să-ţi alung pacea.

– Cîţi ani are sora ei?

– Şaizeci şi opt.

– Înţeleg. Sherry se stăpînea să nu rîdă. Credeţi că ar trebui să o trezim?

Stephen se alătură conversaţiei lor şi spuse pe un ton neutru:

– Ori facem asta, ori o îngropăm chiar aici unde stă.

Sherry tresări cînd îi simţi prezenţa, dar domnişoara Charity se trezi de parcă un tun i-ar fi răsunat în urechi.

– Doamne, Hugh! exclamă cu severitate. De ce nu m-ai trezit? O privi pe Sherry şi-i întinse mîna zîmbitoare. Sînt foarte încîntată că-ţi pot fi de ajutor, draga mea. Doctorul Whitticomb mi-a spus că ai suferit un accident şi că ai nevoie de o doamnă de companie cu o reputaţie inegalabilă, cît timp vei sta la Langford. Se încruntă şi se vedea că face un efort de memorie. Nu-mi aduc bine aminte ce fel de accident ai suferit.

– Am fost rănită la cap, se oferi Sherry cu amabilitate să-i explice.

– Da, aşa este. Se uită la Sherry cu atenţie, studiindu-i capul cîteva clipe. Mi se pare că te-ai vindecat.

Doctorul Whitticomb interveni:

– Rana s-a vindecat, îi aminti el. Dar a rămas efectul post-traumatic. Domnişoara Lancaster nu şi-a recăpătat încă memoria.

Domnişoara Charity păru dintr-o dată îngrijorată.

– Biata copilă. Ştii cine eşti?

– Da.

– Ştii cine sînt eu?

– Da, doamnă.

– Cine sînt?

Sherry era cît pe ce să izbucnească în rîs şi se străduiască să nu o facă, apoi se uită la doctor care-i făcea cu ochiul. Stephen o privea zîmbind tandru. Sherry se hotărî să nu-i ia în seamă atitudinea binevoitoare, pînă ce-şi va desluşi sentimentele, o privi din nou pe bătrînică şi răspunse la întrebarea ei ca o elevă sîrguincioasă supusă unui test.

– Sînteţi domnişoara Charity Thornton, mătuşa ducelui de Stanhope.

– Aşa credeam şi eu! exclamă bătrîna mai liniştită.

– Cred că aş putea să sun pentru a ni se aduce ceaiul, zise Sherry dispărînd repede din cameră, cu o mînă acoperindu-şi gura şi cu umerii cutremurîndu-se de un rîs înăbuşit. Domnişoara Charity o privi lung şi spuse:

– Ce copilă frumoasă! Am observat că s-a bîlbîit puţin. Va trebui ceva timp pînă ce îi vom găsi un tînăr pe măsură.

Hugh o atinse uşor pe umăr, asigurînd-o:

– De aceea aveam nevoie de dumneavoastră, domnişoara Charity.

– Îi voi arăta exact cum trebuie să iasă în societate. Sherry reveni în cămeră. Bătrîna se trezi de-a binelea şi acum părea mult mai vioaie şi mai atentă. Îi făcu semn lui Sherry să vină lîngă ea pe canapea. Ne vom simţi grozav împreună, îi promise lui Sherry după ce aceasta se aşeză. Vom lua parte la serate, la mic dejunuri şi baluri, vom face cumpărăturile pe Bond Street şi vom merge cu trăsura în Hyde Park, apoi pe strada Pall Mall – oh, trebuie să mergi la un bal la *Almack's*. Ştii ce este *Almack's?*

– Nu doamnă, mă tem că nu ştiu. Sherry era uluită de ritmul în care îi vorbea bătrîna.

– O să-ţi placă, zise Charity strîngîndu-i amîndouă mîinile extaziată. Este raiul lumii modei şi mai important decît o prezentare la curte. Balurile se ţin miercuri seara şi sînt atît de exclusiviste, încît, odată ce amfitrioana ţi-a acordat premiul de intrare, eşti practic asigurată că poţi participa la toate evenimentele din lumea bună. Contele te va însoţi prima dată, lucru care va atrage invidia tuturor femeilor şi care te va aşeza într-o poziţie privilegiată în faţa tuturor bărbaţilor prezenţi. *Almack's* este exact locul unde trebuie să-ţi faci prima ieşire în societate... Tăcu brusc şi-l privi îngrijorată pe conte: Langford, fata

are scrisori de recomandare pentru *Almack's?*

– Mă tem că nu m-am gîndit la asta pînă acum, răspunse Stephen întorcîndu-se cu spatele ca să-şi ascundă repulsia pentru acel loc.

– Voi discuta cu mama dumitale despre scrisori. Va trebui influenţa ei pentru a le întocmi şi pentru a discuta cu amfitrioanele care organizează festivităţile. Ochii ei albaştri se opriră critic asupra hainei şi pantalonilor pe care-i purta contele şi, după ce admiră croiala perfectă a acestora, îi spuse alarmată: Nu vei fi admis la *Almack's* dacă nu ai o ţinută corespunzătoare, Langford.

– Îi voi spune valetului ce consecinţe sociale va avea eventuala lui greşeală de a nu mă înveşmînta corespunzător, promise el cu seriozitate.

– Spune-i că trebuie să porţi un frac negru, formal, explică ea, totuşi îndoindu-se de competenţa lui Damson.

– Îi voi transmite exact cu cuvintele acestea.

– Şi o vestă albă, desigur.

– Desigur.

– Iar la cămaşă o eşarfă albă.

– Normal, confirmă el grav, plecînd uşor capul în semn că se va conforma.

Mulţumită că îl avertizase şi-l pregătise dinainte, domnişoara Charity i se adresă lui Sherry:

– O dată amfitrioanele l-au întors din drum pe însuşi ducele de Wellington fiindcă acesta a venit la *Almack's* în pantalonii aceia îngrozitori pe care-i poartă bărbaţii astăzi, în loc să fie îmbrăcat cu pantaloni pînă la genunchi, cum cere eticheta.

Bătrîna schimbă dintr-o dată subiectul:

– Ştii să dansezi, nu-i aşa?

– Eu... Sherry ezită şi dădu negativ din cap. Nu sînt sigură.

– Atunci trebuie să găsim imediat un instructor de dans. Va trebui să înveţi menuet, dansuri populare, cotilioane şi vals. Dar nu trebuie să dansezi vals nicăieri, pînă ce amfitrioanele de la *Almack's* nu-şi dau aprobarea. Spuse apoi pe un ton sever: Dacă ai face asta, ar fi mai rău decît dacă Langford nu ar fi îmbrăcat după etichetă, pentru că lui nu i s-ar da voie să intre, deci nu va şti nimeni, în timp ce tu vei cădea în dizgraţie şi considerată ca „uşuratică". Langford te va duce pe ringul de dans pentru primul dans, apoi mai poate dansa încă o dată cu tine, dar nu mai mult de atît. Chiar şi două dansuri ar putea fi luate drept o provocare şi acordarea atenţiei unei anumite persoane, ceea ce nu dorim să se întîmple. Langford! exclamă ea trezindu-l pe Stephen din contemplarea profilului lui Sherry, asculţi ce spun eu?

– Absorb fiecare cuvînt, răspunse el. Totuşi, cred că Nicholas DuVille va dori să aibă onoarea de a o escorta pe domnişoara Lancaster la bal şi pe ring pentru primul dans. Se ultă atent la Sherry, ca să-i observe reacţia. Eu sînt ocupat în altă parte miercurea viitoare şi va trebui să mă mulţumesc cu un loc mai în spate pe carneţelul ei de dans. Sherry rămase nemişcată; îşi privea mîinile sprijinite pe genunchi, iar Stephen avu senzaţia că era îngrozită de aceste discuţii despre modul cum ar trebui ea să-şi atragă pretendenţii.

– Uşile se închid la unsprezece fix, iar după această oră nici lordul însuşi nu va mai fi primit, îl avertiză domnişoara Charity. Stephen era uluit de capacitatea ei de a-şi aminti anumite lucruri şi de a le uita pe altele. DuVille? Este acelaşi tînăr care era cîndva atras de cumnata ta?

– Cred că acum este foarte atras de domnişoara Lancaster, spuse Stephen cu precauţie.

– Excelent! După tine, el e cea mai bună partidă din Anglia.

– Va fi încîntat să audă asta, zise Stephen, aplaudîndu-se în minte pentru inspiraţia de a-l forţa pe DuVille să o însoţească pe Sherry la *Almack's,* înainte să ajungă el acolo. Era o răzbunare delicioasă doar să şi-l imagineze pe suavul francez încolţit ca un iepure într-o cameră plină cu debutante nerăbdătoare, însoţite de mamele lor rapace, care îl vor privi pe DuVille ca pe o delicatesă, calculîndu-i averea şi întrebîndu-se dacă are şi un titlu alăturat numelui. Stephen nici nu mai pusese piciorul în „Piaţa pentru căsătorii" de mai bine de zece ani, dar ţinea minte acest loc: sala de jocuri de noroc din hol era pentru mize atît de scăzute, încît friza absurdul. Mîncarea era la fel de monotonă ca şi jocul de noroc – ceaiuri slabe, limonadă caldă, prăjituri fără nici un gust, pîine şi unt. Odată ce DuVille îşi va fi consumat cele două dansuri cu Sherry, restul serii va fi pentru el ca un purgatoriu.

Totuşi, Stephen intenţiona să o escorteze pe Stephen la operă în seara următoare. Ştia că-i place muzica, aflase acest lucru din seara cînd o găsise cîntînd cu corul servitorilor şi era sigur că-i va plăcea *Don Giovanni.*

Cu braţele încrucişate la piept.o privea pe Charity Thornton instruind-o pe Sherry. Cînd o văzuse prima dată pe bătrîna doamnă de companie, o privise şi se întrebase dacă Hugh Whitticomb nu-şi pierduse minţile. Apoi, ascultîndu-i sporovăiala însufleţită, realizase că doctorul făcuse alegerea excelentă, care va fi pe placul tuturor, în special pe placul lui. Cînd nu moţăia sau nu se oprea din vorbit, ca să-şi amintească un amănunt, era o companie veselă. Sherry părea mai degrabă amuzată, decît intimidată de ea. Tocmai se gîndea la toate

acestea cînd o auzi pe bătrînă vorbind despre părul lui Sherry.

– Roşul nu prea este la modă, ştii, dar, după ce camerista mea ţi-l va tăia şi coafa, nu se va mai vedea prea mult.

– Lasă-l! exclamă Stephen fără să-şi dea seama ce spune, iar cei trei aflaţi în cameră se uitară miraţi la el.

– Dar, Langford, protestă domnişoara Charity. Acum se poartă părul scurt.

Stephen ştia că trebuie să nu se amestece în asemenea probleme şi în nici o altă activitate pur-feminină, mai ales în discuţiile despre coafura femeilor, dar nu putea concepe ca părul nemaipomenit de frumos al lui Sherry ar putea zace pe podea, într-o grămadă neuniformă de şuviţe tăiate.

– Să nu-i tăiaţi părul, spuse pe un ton de comandant, făcîndu-i pe ceilalţi să amuţească.

Inexplicabil, dar tonul lui îl făcu pe Whitticomb să zîmbească.

Pe Charity o făcu să se simtă pedepsită.

Pe Sherry o făcu să se gîndească serios la a-şi scurta părul pînă la ceafă.

Capitolul 28

Whitney zîmbi cînd o privi pe Sherry gata îmbrăcată. Camerista îi făcea cîteva retuşurl la pieptănătura coafezei. Nicki le aştepta jos pe Sherry şi pe Charity Thornton pentru a le conduce la *Almack's*, unde Sherry avea să-şi facă debutul oficial la Londra.

Stephen urma să ajungă mai tîrziu şi toţi patru urmau să meargă după aceea la balul familiei Rutherford,

unde Whitney, Clayton şi ducesa îşi vor pune în valoare cunoştinţele şi influenţa pentru a fi siguri că nu va avea loc nici un incident neplăcut la cel mai important bal de la începutul sezonului.

– Stephen avea dreptate cînd te-a implorat să nu-ţi tai părul.

– De fapt, nu m-a implorat, explică Sherry. Mi-a *interzis*.

– Mărturisesc că sînt de acord cu el, spuse mama lui Stephen. Ar fi fost o crimă să tai un păr atît de frumos.

Sherry îi zîmbi, fără să mai comenteze asupra subiectului, din politeţe, dar mai ales pentru că, de trei zile, de cînd lordul Westmoreland îi spusese că trebuie să aibă în vedere şi alţi pretendenţi, ajunsese să ţină foarte mult la Whitney Westmoreland şi la ducesă. Stătuseră constant în compania ei, însoţind-o la plimbări, sau urmărind-o cum dansează cu instructorul, sau povestindu-i întîmplări hazlii despre oameni pe care avea să-i cunoască. Serile cinau cu toţii într-o atmosferă intimă.

Cu o zi înainte Whitney îl adusese pe băieţelul său de trei ani, Noel, tocmai cînd Sherry îşi făcea lecţia de dans în sala de bal a casei contelui. Instructorul era atît de sobru, încît s-ar fi zis că era mai potrivit ca general de armată. Cu Noel în braţe, Whitney stătea lîngă ducesă şi o privea pe Sheridan încercînd să imite paşii de dans, părînd că nu mai făcuse asta niciodată. Cînd se simţi stînjenită de ordinele milităreşti ale instructorului, Whitney se ridică şi se oferi să danseze cu instructorul pentru ca Sherry să-i urmărească paşii. Sherry schimbă bucuroasă locul cu ea şi-l luă pe Noel pe genunchi. Ducesa se decise să le arate ambelor tinere cîteva dansuri din vremea ei, iar la sfîrşitul şedinţei toate trei rîdeau în hohote de instructorul indignat că le vedea dansînd

una cu cealaltă.

Seara, la cină, le povestiră bărbaţilor despre desfăşurarea lecţiei şi despre profesor. Sherry fusese îngrozită de prima cină cu logodnicul ei, dar prezenţa ducesei, a lui Whitney şi a soţului ei îi mai distrăseseră atenţia de la gîndurile negre. Bănuia că exact aceasta intenţionaseră cu toţii cînd veniră să cineze cu ei. Planul lor era eficient, pentru că la sfîrşitul primei seri Sherry putea să stea foarte degajată în prezenţa contelui şi să-l trateze cu distanţă şi politeţe, dar cu nimic mai mult decît atît. De multe ori avea senzaţia plăcută cu el se simte enervat de atitudinea ei, alteori, cînd o vedea rîzînd cu fratele lui, se încrunta şi o privea cu săgeţi de foc. Uneori Sherry vedea că fratele contelui, Clayton Westmoreland sesiza perfect dispoziţia lui Stephen şi se amuza pe seama lui. Sherry îl considera pe Clayton drept cel mai fermecător şi mai prietenos bărbat din cîţi cunoscuse ea.

A doua zi dimineaţă se întîlni cu contele cînd cobora la micul dejun şi-i mărturisi părerea ei. Sperînd să-i evite prezenţa, venise să mănînce mai devreme şi rămase surprinsă cînd îl văzu că intră în sala de mese, ştiind că nu era obiceiul lui să mănînce aici dimineţile, ci în sufrageria somptuoasă. La fel de surprinsă fu şi cînd, spunîndu-i că fratele lui era un bărbat deosebit, contele deveni deodată capricios şi sarcastic.

– Mă bucur că ai întîlnit idealul tău de bărbat. Se ridică apoi de la masă, deşi nu terminase micul dejun şi se scuză că are de lucru, lăsînd-o pe Sherry singură.

Îl privi cum iese din cameră. Seara trecută, după cină, el se dusese la teatru cu un prieten, iar cu o seară înainte de aceasta venise foarte tîrziu, nu se ştia de unde; Hodgkin îi spusese că acesta îi era obiceiul: de a se întoarce în fiecare dimineaţă, foarte devreme.

Whitney şi mama lui sosiseră la scurt timp după ce Stephen ieşise din cameră şi o găsiră pe Sherry încă la masă. Tocmai se întreba dacă lipsa de somn îl face atît de morocănos. Le spuse celor două femei despre motivul care-i stricase cheful; Whitney şi ducesa se priviră şi exclamară la unison:

– E gelos!

Era posibil, se gîndi ea. Nicholas DuVille veni după-amiază să o ia la o scurtă plimbare în parc, iar seara, cînd stăteau toţi la masă din nou şi Sherry făcu cîteva comentarii la adresa companiei plăcute a francezului, reacţia contelui o egală pe aceea de dimineaţă; doar cuvintele se schimbaseră.

– Eşti foarte uşor de mulţumit, îi zise el cu trufie.

Whitney şi ducesa doreau să fie informate de orice comentariu făcea Stephen şi despre orice gest de-al său. A doua zi dimineaţa Sherry le spuse şi asta, iar ele exclamară acelaşi lucru:

– E gelos!

Sherry nu ştia dacă se simte bucuroasă sau necăjită. Ştia că se teme să afle că el ar ţine la ea, dar o părticică a sufletului ei spera acest lucru.

Ştia că va veni şi el la *Almack's,* pentru a-i acorda atenţia cuvenită, deoarece domnişoara Charity afirmase că acest lucru va atrage imediat popularitatea în jurul ei. Pe Sherry nu o interesa popularitatea; ci să nu se facă de ruşine nici pe ea, nici familia lui. Fusese nervoasă toată după-amiaza, dar Whitney venise să-i ţină companie şi să o ajute să se pregătească, lucru care îi luă destul timp.

O croitoreasă îi arătă o rochie care fusese terminată cu cîteva ore în urmă, iar Sherry privea întruna la ceas.

– Îl fac pe domnul DuVille să aştepte prea mult, spuse ea cu nervozitate.

– Sînt sigură că el asta şi doreşte, zise Whitney, dar Sherry nu se preocupa prea mult de Nicholas DuVille. Lordul Westmoreland era jos şi ea spera să vadă dacă toate pregătirile vor avea vreun efect asupra lui cînd o va privi.

– Gata... nu, nu te uita încă, îi ceru Whitney pe cînd Sherry se răsucea cu faţa spre oglindă, ca să-şi admire coafura. Stai să te vezi îmbrăcată şi cu rochia, ca să ai efectul complet. Stăteam cu unchiul şi mătuşa mea la Paris cînd aveam vîrsta primei ieşiri în societate. Mătuşa mea nu mă lăsa să mă privesc decît după ce îmi puneam şi rochia.

– Da? se miră Sherry fiindcă se îndoia de adevărul celor spuse. Citise că fetele bogate din Anglia erau întotdeauna tratate ca nişte prinţese, încă din copilărie.

Whitney îi văzu mirarea din privire şi spuse:

– Am fost un „boboc întîrziat".

Sheridan credea că era imposibil ca bruneta frumoasă care acum stătea pe marginea patului să fi cunoscut vreodată în viaţa ei un moment de îndoială.

– Pînă în acea seară de la Paris, cele două mari ambiţii ale mele erau să ştiu să ţintesc cu o praştie şi să-l fac pe un băiat din vecini să se îndrăgostească nebuneşte de mine. De aceea am fost trimisă în Franţa. Nimeni nu ştia cum să procedeze cu mine ca să nu mă fac singură de ruşine.

Sherry ridicase mîinile, iar camerista şi croitoreasa îi îmbrăcau rochia. Ducesa intră în cameră.

– Eram prea curioasă să văd cum arăţi, aşa că nu am putut aştepta pînă la balul familiei Rutherford.

– Monsieur DuVille e nervos fiindcă durează atît de mult? întrebă Sherry răsucindu-se la rugămintea ajutoarelor sale care tocmai îi încheiau capsele de la spate.

– Nicidecum. Bea un pahar de sherry cu Stephen. Oh! exclamă ea cînd Sherry se întoarse.

– Să nu-mi spuneţi că e ceva în neregulă, tresări Sherry. Nu mai vreau să aştept nici un minut de retuşuri.

Ducesa nu spunea nimic, iar Whitney se ridicase şi zîmbeà.

– Aş dori să-mi spună cineva ceva, insistă Sherry.

– Arată-i domnişoarei Lancaster cum arată, îi zise Whitney cameristei, arzînd deja de nerăbdare să vadă reacţia lui Stephen cînd ca fi martorul acestei metamorfoze. Nu, stai – mănuşile mai întîi, apoi evantaiul. Îi zise lui Sherry: Trebuie să vezi totul cînd te vei admira în oglindă.

Rămase fără răsuflare şi nu-i venea să creadă cînd văzu femeia frumoasă care o privea din cristalul oglinzii.

– Arăt... drăguţ! exclamă ea.

Mama lui Stephen clătină din cap nemulţumită.

– Cred că te subapreciezi.

– Este o capodoperă de subapreciere, comentă Whitney şi rezistă tentaţiei de a o lua pe Sherry de mînă şi de a o duce în fugă jos, unde Stephen sta tacticos în salon, pentru a vedea ce faţă va face.

Capitolul 29

Iniţial Stephen fusese amuzat de ideea să-l forţeze pe DuVille să-şi petreacă o mare parte a serii la *Almack's*, mai ales că se afla sub privirea vigilentă a lui Charity Thornton, dar acum, cînd se apropia momentul plecării lor, nu mai era la fel de vesel. Stătea în sufragerie, ascultîndu-i pe domnişoara Charity şi DuVille vorbind

nimicuri, aşteptînd ca Sherry să coboare. Stephen observă că bătrîna sorbea fiecare cuvînt al lui DuVille şi-i zîmbea aprobator – atitudine care i se păru nu numai nepotrivită pentru o doamnă de companie, dar şi de neînţeles, avînd în vedere reputaţia lui DuVille ca afemeiat.

– Iată-le! spuse Charity entuziasmată, privind spre hol; se ridică în picioare cu mai multă energie decît arătase toată săptămîna. Vom avea o seară încîntătoare! Haide, monsieur DuVille, îi spuse ea luîndu-şi şalul şi potrivindu-şi monoclul.

Stephen îi urmă şi el; îl văzu pe DuVille oprindu-se vrăjit, zîmbind admirativ.

Cînd Stephen se uită în aceeaşi direcţie, dintr-o dată îl copleşi mîndria.

Într-o rochie de satin auriu cu alb cobora aceeaşi femeie care luase cina cu el într-o rochie de casă transparentă şi cu picioarele goale. Gîndindu-se cît de fermecătoare i se păruse atunci, ar fi trebuit să se aştepte să facă senzaţie în rochie de seară; totuşi, nu era pregătit pentru ce văzu. Sherry avea părul împletit în multe codiţe subţiri, susţinute într-un coc artistic de panglici şi şiraguri de perle. Cîteva bucle îi rămăseseră libere la spate şi îi curgeau în valuri pe umeri. Era frumoasă de-ţi tăia răsuflarea.

Sherry remarcă uimirea lui Stephen şi se uita indiferentă la el, ca şi cînd nu ar fi existat. După ce privirea ei trecuse deja peste el cu nepăsare, Stephen remarcă o tresărire scurtă, apoi îşi luă ochii de pe el.

– Doamnă, spuse el. După această seară va trebui să angajez o armată de însoţitoare. Pînă în acel moment Sherry uitase că unicul lui scop fusese de a-i atrage mai mulţi pretendenţi, ca să o vadă cerută de altcineva, dar acum îi reveni în minte gîndul lui că ea ar

atrage atenţia multor bărbaţi. O durea să ştie asta, fiindcă în acel moment crezuse că e frumoasă şi sperase că şi el va remarca acest lucru. Stephen îi sărută mîna, iar ea îi zise:

– Îmi voi da toată silinţa să fac *exact* ce ţi-ai propus.

Stephen nu-şi putea explica de ce, dar observaţia ei îl supără şi se încruntă.

– Nu-ţi da chiar toată „silinţa". O reputaţie se păstrează invers.

Capitolul 30

– Despre ce era vorba, Damson? întrebă Stephen privindu-şi valetul prin oglindă în timp ce-şi înnoda eşarfa la gît; se apropie de oglindă şi îşi studie obrazul proaspăt bărbierit.

– Domnul Hodgkin a fost de părere să vă dau scrisoarea aceasta înainte să plecaţi, în caz că este ceva important, răspunse acesta lăsînd pe marginea patului scrisoarea. Veni lîngă stăpînul său ca să se asigure că ţinuta lui era perfectă pentru o seară la celebrul *Almack's.* Scoase fracul negru din şifonier şi îndepărtă ultimele scame de pe umerii acestuia. Îl ajută pe Stephen să-i îmbrace, apoi începu să netezească partea din spate, mînecile şi să-i aranjeze reverul. Făcu un pas înapoi şi urmări rezultatul grijii şi atenţiei sale meticuloase.

– A spus Hodgkin de la cine era scrisoarea? întrebă Stephen punîndu-şi butonii şi aranjînd apoi safirele spre marginea manşetei.

– Fostul proprietar al domnului Burleton v-a trimis-o. Fusese expediată lordului la vechea adresă.

Stephen încuviinţă puţin interesat. Achitase toate datoriile lui Burleton faţă de proprietarul său şi-l rugase

să-i trimită lui de acum încolo corespondenţa lui Burleton. Alte scrisori veniseră din locuri unde Burleton făcuse cumpărături fără să plătească. Stephen se simţea acum obligat să onoreze orice datorie a tînărului a cărui viaţă o frînsese brusc. O considera o datorie de onoare.

– Dă-i-o secretarului meu, zise Stephen grăbit. Îi promisese fratelui său să se întîlnească pentru cîteva partide de cărţi la *Strathmore* şi era în întîrziere. După vreo două ore de joc şi cîteva mize serioase intenţiona să-şi facă apariţia la *Almack's*, de unde să o răpească pe Sherry, cînd prindea o ocazie bună, la „Piaţa de căsătorii" şi să meargă împreună la balul lordului Rutherford, unde se vor distra amîndoi mult mai bine. Îşi zise satisfăcut că DuVille trebuia să se resemneze cu escorta domnişoarei Charity Thornton la familia Rutherford.

– Milord, i-am sugerat domnului Hodgkin să i-o dea secretarului dumneavoastră, răspunse Damson, acum preocupat cu eliminarea oricărei scame, chiar şi invizibile, de pe fracul impecabil al alteţei sale. Dar a insistat să o vedeţi mai întîi, pentru că a venit de departe. Tocmai din America.

Gîndindu-se că probabil era vorba de o chitanţă a unui obiect cumpărat de Burleton cît fusese acolo, Stephen luă scrisoarea şi o deschise în timp ce cobora scările.

– McReedy vă aşteaptă în faţa trăsurii, îi zise Colfax dîndu-i mănuşile, dar Stephen nu-l văzu şi nici nu-l auzi. Era concentrat asupra conţinutului scrisorii pe care i-o trimisese lui Burleton avocatul tatălui lui Charise Lancaster. Colfax observă că stăpînul său era foarte preocupat cu citirea scrisorii; la un moment dat acesta se încruntă, iar Colfax bănui că veştile conţinute nu erau chiar bune şi că planurile contelui ar fi putut fi schimbate din această cauză.

– Domnişoara Lancaster era foarte frumoasă cînd a plecat la *Almack's*, şi privea cu anticipaţie seara care va urma, dacă-mi permiteţi să spun asta, zise valetul. Era adevărat şi Colfax îi amintise cu discreţie că trebuia să fie şi el prezent la *Almack's* şi asta nu prea tîrziu; prezenţa lui acolo era foarte importantă pentru ea.

Stephen împături scrisoarea şi se uită spre valet fără să-l vadă, cu gîndurile foarte departe, mult mai departe decît *Almack's*. Plecă fără să scoată un cuvînt şi se îndepărtă spre trăsură cu paşi grăbiţi.

– Mă tem că veştile nu au fost prea bune, Hodgkin, îi spuse Colfax bătrînului care străbătea agitat holul de la un capăt la altul. Chiar foarte proaste. Ezită, fiindcă era sub demnitatea lui să comenteze cu un subaltern, dar grija pentru tînăra americancă depăşi preocuparea pentru propria-i demnitate în acel moment. Scrisoarea era adresată lordului Burleton... poate că era ceva personal şi nu avea nici o legătură cu domnişoara Lancaster.

Capitolul 31

Strathmore era situat în Piaţa St.James, în spatele coroanelor verzi ale unor copaci înalţi şi clădirea era destinată unui grup relativ mic de nobili care preferau jocurile de noroc într-o atmosferă mai luxoasă decît aceea de la *White's*. Aici şi mîncarea era mai bună decît cea lipsită de gust, servită la *Brook's* şi *White's*.

Spre deosebire de *Brook's*, *White's* sau *Watier's*, *Strathmore* fusese fondat şi era în proprietatea a o sută cincizeci de membri; celelalte aparţineau unui singur proprietar. Dreptul de membru era cedat din generaţie în generaţie şi se limita la descendenţii şi fondatorii ini-

ţiali. Clubul funcţiona nu pentru a obţine profituri, ci pentru a oferi o fortăreaţă confortabilă membrilor săi care puteau miza sume imense pe o mînă de cărţi, ba chiar pierdeau averi, discutînd în şoaptă, fără să strige pentru a se face auziţi; aici luau cina pregătită de bucătari francezi şi italieni, cu renume. Discreţia era protejată şi acordată fiecărui membru. De la celelalte cluburi se auzeau zvonuri despre averile pierdute sau cîştigurile obţinute la mesele de joc, răspîndindu-se în întreaga Londră. La *Strathmore,* unde mizele erau astronomice în comparaţie cu alte cluburi, nicl un cuvînt despre asemenea lucruri nu trecea de porţile şi de coroanele verzi ale copacilor din faţa casei. În localul clubului, totuşi, vorbele circulau de la membru la membru şi dintr-o cameră în cealaltă cu o promptitudine şi cu o mîndrie tipic bărbăteşti.

Oaspeţii nu aveau accesul permis mai departe de coloanele de marmură care flancau intrarea, chiar dacă erau însoţiţi de membrii clubului, descoperire care îl înfuriase pe Beau Brummell cînd încercase să intre pe vremea cînd era primit cu surle şi trîmbiţe la orice club al domnilor din Londra.

Prinny fusese refuzat ca membru, pe motiv că nu era descendent al fondatorilor, lucru care a atras după sine reacţia prinţului regent de atunci. La fel ca Brummell, procedase iraţional şl iresponsabil: fondă propriul său club, instală pe doi dintre bucătarii de la curte şi numi clubul *Watier's,* după unul dintre bucătari. Totuşi, prinţul regent nu reuşi să redea aura de demnitate, nlci exclusivitatea sau eleganţa care domneau la *Strathmore.*

Stephen îl salută pe director, care îl întîmpină la intrare şi se îndreptă spre încăperile cu lambriuri de stejar, fără să dea prea mare atenţie celor care conversau aşezaţi

confortabil pe fotolii din piele verde-închis sau în faţa meselor de joc. Cînd ajunse în cea de-a treia sală, o găsi pustie, lucru care-l bucură nespus şi se aşează la una cu trei scaune libere. Privi spre cămin şi îşi aminti conţinutul grav al scrisorii, apoi contemplă cea mai subită decizie pe care trebuia să o ia în viaţa lui.

Cu cît mai mult se gîndea la problema creată de scrisoare, cu atît mai evidentă îi apărea soluţia... şi cu atît mai bine se simţea. Într-o jumătate de oră Stephen trecu de la mîhnire la filozofie şi, în cele din urmă, la veselie. Chiar şi fără scrisoare, Stephen ştia că ar fi făcut acelaşi lucru. Diferenţa era că acum conţinutul scrisorii practic îl obliga să facă asta, deci putea acţiona după chemarea dorinţei lui, fără să mai facă apel la onoare sau decenţă. Din clipa cînd îi spusese lui Sherry să aibă în vedere şi alţi pretendenţi, regretase. Cu greu îşi ascundea gelozia resimţită faţă de DuVille şi nu ştia pînă la ce nivel iraţional ar fi putut ajunge dacă la uşa lui ar fi apărut şi alţi pretendenţi. Fără îndoială că ar fi venit în curînd ziua cînd unul dintre aceştia şi-ar fi luat inima în dinţi şi ar fi venit să-i ceară lui Stephen mîna lui Sherry, ocazie cu care s-ar fi trezit azvîrlit în stradă.

De fiecare dată cînd ea era în cameră cu el, Stephen nu-şi putea desprinde privirea de la ea, iar dacă erau singuri, trebuia să facă eforturi de autocontrol pentru a-şi ţine mîinile departe de ea. Dacă era plecată, Stephen se gîndea numai la ea. Şi Sherry îl dorea. Stephen ştiuse aceasta încă de la început, iar ea nu se schimbase, indiferent cît de mult încerca să se poarte faţă de el ca faţă de o cunoştinţă îndepărtată, cu care avea puţine în comun. Se topise în braţele lui atunci cînd o strînsese la piept şi ştiuse că era gata să-i cedeze dacă o asemenea îmbrăţişare ar fi durat mai mult de cîteva minute.

Remarca glumeaţă a fratelui său îl făcu pe Stephen să ridice privirea surprins:

– Cu riscul de a deranja ceea ce pare o discuţie complicată pe care o porţi cu conştiinţa ta, zise Clayton, doreşti să mă introduci şi pe mine sau vrei să jucăm cărţi? Stephen stătea în faţa mesei pe care paharul cu băutură era pe jumătate gol şi remarcă uluit că încăperea se populase de cînd sosise el.

Clayton ridică o sprînceană aşteptîndu-i decizia, iar Stephen se sprijini confortabil, contemplă mental încă o dată hotărîrea luată şi zise că trebuie să acţioneze imediat. Fiind exact ceea ce dorea să facă, trebuia să ia în consideraţie doar detaliile grabei impuse şi ignoră dezavantajele.

– Aş prefera să stăm de vorbă, spuse el. Nu am chef să joc cărţi.

– Am observat. La fel au crezut şi Wakefield şi Hawthorne, care ne invitaseră să jucăm la masa lor pe cînd tu erai cufundat în gînduri.

– Nu mi-am dat seama că au fost aici, recunoscu Stephen şi privi peste umăr să-i zărească pe cei doi prieteni pe care îi refuzase fără intenţie. Unde sînt acum?

– Îşi îneacă eşecul la masa de faro. Clayton realizā, deşi părea degajat, că fratele său era preocupat de ceva important. Sperînd să obţină o explicaţie, aşteptă cîteva momente, apoi spuse: Ai avut un anume subiect de conversaţie mentală sau să aleg eu unul?

Drept răspuns, Stephen scoase din buzunar scrisoarea de la avocatul tatălui lui Charise.

– Acesta este subiectul din mintea mea pentru moment. I-o dădu lui Clayton, împreună cu extrasul de cont din bancă anexat.

Clayton despături scrisoarea şi începu să o citească.

Stimată domnişoară Lancaster,

Am expediat misiva de faţă soţului dumneavoastră, pentru ca să fie pregătit pentru vestea pe care va trebui să v-o transmită.

Regret din toată inima că eu trebuie să vă informez despre moartea prietenului meu, tatăl domniei voastre. Am stat alături de el pînă la sfîrşit şi, de dragul dumneavoastră, trebuie să vă spun că şi-a exprimat regretul pentru numeroasele sale eşecuri în educaţia dumneavoastră, în special pentru că v-a răsfăţat dîndu-vă totul şi prea mult.

Voia să studiaţi la cele mai bune şcoli şi să faceţi un mariaj fericit. A reuşit în toate aceste eforturi, dar, făcînd astfel şi oferindu-vă o zestre considerabilă, a cheltuit practic tot ce avea şi a ipotecat restul. Extrasul de cont din bancă pe care l-am anexat reprezintă întreaga valoare a bunurilor sale, care-mi sînt cunoscute.

Ştiu că nu aţi fost de acord cu tatăl dumneavoastră în multe privinţe, domnişoară Lancaster, dar speranţa mea cea mai mare, ca şi a lui, este că într-o zi veţi aprecia eforturile sale pentru bunăstarea fiicei lui şi că aţi reuşit în ceea ce v-aţi dorit. Ca şi dumneavoastră, Cyrus era un om ambiţios şi aprig. Poate că aceste asemănări dintre tată şi fiică au stat drept piedici în calea unei mai bune înţelegeri între dumneavoastră şi el.

Poate că lipsa apropierii vă va da acum posibilitatea să faceţi mai bine faţă veştii morţii sale, decît s-ar fi întîmplat în alte împrejurări.

Într-o zi cu siguranţă că veţi simţi un regret profund, cînd vă veţi da seama că e prea tîrziu să spuneţi şi să faceţi lucruri care, poate, ar fi înmuiat rugozităţile relaţiei dumneavoastră.

Dorinţa lui a fost să vă scutesc de aceste gînduri

dureroase şi m-a rugat să vă spun că, deşi poate nu v-a arătat aceasta, v-a iubit, iar el a crezut că dumnea-voastră, fără să i-o arătaţi, l-aţi iubit în aceeaşi măsură.

Clayton termină de citit şi îi înmînă scrisoarea lui Stephen, pe chipul său trist reflectîndu-se acelaşi regret şi îngrijorare pe care Stephen le simţea pentru Sherry... şi aceeaşi mirare faţă de cele citite.

– Păcat de tatăl ei, spuse el. Biata de ea, a avut o serie de ghinioane. Totuşi, cred că a fost mai bine că nu erau aproape. Se gîndi o clipă, apoi spuse: Ce înţelegi din tonul avocatului? Tînăra la care se referă în scrisoare nu seamănă nici pe departe cu cea pe care am cunoscut-o eu.

– Nici mie nu mi se pare, confirmă Stephen. Doar că sînt de acord cu încăpăţînarea şi temperamentul, remarcă zîmbind uşor. În afară de acestea două, pot să spun că tatăl ei şi avocatul au aceleaşi concepţii în privinţa educării şi creşterii fetelor, iar amîndoi priveau personalitatea ca pe o sfidare intolerabilă.

– La aceeaşi concluzie am ajuns şi eu, bazîndu-mă pe firea socrului meu.

– Lancaster trebuie să fi fost un avar, dacă el considera rochia aceea cenuşie şi urîtă, pe care o purta pe vapor, ca gestul de a-l oferi „totul". Stephen comentă aceasta întinzîndu-şi picioarele sub masă, apoi încrucişîndu-le şi aşezîndu-se în fotoliu mai comod. Cu mîinile în buzunare se uită după un chelner. Şampanie, ceru el, cînd un tînăr se apropie.

În urma unor veşti atît de tulburătoare, cu repercusiuni grave asupra lui Sherry, Clayton găsi postura lui Stephen şi pofta de şampanie puţin stranii. Aşteptă să vadă cum şi cînd intenţionează să-i spună şi ei, dar Stephen părea foarte mulţumit doar să-l privească pe

chelner turnînd şampania în pahare şi aşezîndu-le în faţa lor.

– Ce ai de gînd să faci acum? întrebă agasat Clayton.

– Propun un toast, zise Stephen.

– Ca să fiu mai exact, reveni Clayton, de-a dreptul exasperat de calmul fratelui său, cînd intenţionezi să-i spui de scrisoare?

– După ce ne vom căsători.

– Poftim?

În loc să repete răspunsul, Stephen făcu o grimasă către fratele său, ridică paharul şi spuse ca toast:

– Pentru fericirea noastră.

Stephen secă paharul, Clayton îşi reveni, acum mascîndu-şi surpriza la fericita turnură a evenimentelor şi se întinse şi el pe fotoliu. Luă paharul, dar, în loc să-l bea, îl răsuci într-o mînă, privindu-şi fratele surîzător.

– Te întrebi dacă nu fac o greşeală? întrebă Stephen în cele din urmă.

– Absolut deloc. Doar mă întreb dacă eşti conştient că şi ea a dat dovadă de la o vreme de o „uşoară aversiune" faţă de tine.

– Nu ar arunca apă peste mine dacă aş lua foc, confirmă Stephen. Cel puţin, dacă ar fi nevoită să se apropie de mine ca să o facă.

– Şi consideri aceasta un obstacol în calea acceptării ofertei tale de căsătorie?

– Posibil, zise Stephen rîzînd.

– În acest caz, cum intenţionezi să o convingi să te accepte?

– De fapt, minţi Stephen, mă gîndeam să-i spun cît de greşit procedează dacă nu are încredere în intenţiile şi integritatea mea, apoi îi voi dovedi acestea cerînd-o de soţie. Voi insista că, dacă vrea să-şi ceară scuze, i le

voi acorda.

Vorbise atît de convingător, încît fratele său îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Şi tu ce crezi că se va întîmpla după aceea?

– După aceea voi petrece următoarele zile şi nopţi între pereţii plăcutei mele case.

– Cu ea, presupun, zise ironic Clayton.

– Nu, cu comprese pe amîndoi ochii.

Accesul de rîs al lui Clayton fu întrerupt de întoarcerea lui Jordan Townsende, duce de Hawthorne însoţit de Jason Fielding, marchiz de Wakefield. Stephen terminase de discutat cu fratele său, aşa că îi invită la masa lui şi toţi patru se cufundară în misterele jocului de cărţi.

Stephen se concentră cu greu, fiindcă gîndurile îi zburau la Sherry şi la viitorul lor apropiat. În afară de gluma referitoare la cererea lui în căsătorie, nu ştia prea bine ce-i va spune. Nici măcar nu i se părea important. Conta doar că vor fi împreună. Ea va fi a lui, iar vina de a-l fi ucis pe tînărul Burleton urma să rămînă mereu vie în sufletul lui. Moartea tatălui ei făcea acum imperativă existenţa cuiva care să-i poarte de grijă. Avea nevoie de cineva la care să ţină şi ea, atunci cînd va afla vestea cea rea.

Căsătoria lor oricum ar fi avut loc; Stephen acceptase deja acest adevăr. Undeva, într-un colţişor al minţii sale, o ştia de cînd Sherry apăruse în faţa lui îmbrăcată într-un negligé legat la brîu cu şnurul de la draperie, cu părul înfăşurat într-un prosop albastru, amintindu-i de Madona desculţă, o Madonă preocupată de o problemă îngrozitoare. „Părul meu e roşu!" Nu, se gîndi Stephen, simţise ceva pentru ea chiar dinainte... din prima dimineaţă cînd s-a trezit lîngă patul ei, iar ea îl rugase să-i spună cum arată. Îi privise ochii aceia fer-

mecători şi citise în adîncul lor verzui mult curaj şi blîndeţe. Atunci începuse totul, iar tot ce făcuse ea după aceea solidificase relaţia lor. Stephen era îndrăgostit de inteligenţa şi de spiritul ei, de căldura sinceră pe care o arăta celor din jurul ei. Îi plăcea cum o ţinuse în braţe şi adora gustul buzelor ei. Îi plăcea flacăra din privirea ei şi dulceaţa chipului. În special iubea sinceritatea ei.

Adult fiind, înconjurat de femei care-şi ascundeau avariţia în spatele zîmbetelor îmbătătoare şi ambiţiile în spatele privirilor languroase, prefăcîndu-se că sînt pasionate de un bărbat, cînd singura lor pasiune era aceea pentru averi, Stephen Westmoreland îşi găsise în sfîrşit o femeie care-l dorea numai pe el.

Era atît de fericit, încît nu se putea decide ce să-i cumpere mai întîi. Bijuterii, îşi zise el, oprindu-se să parieze. Trăsuri, cai, rochii, blănuri, dar mai întîi bijuterii... Bijuterii fabuloase, care să-i pună în evidenţă chipul drăgălaş şi care să i se piardă prin buclele înflăcărate. Rochii împodobite cu... Perlel Stephen se hotărî, amintindu-şi comentariul ei cînd îi povestise vrăjită despre rochia contesei de Evandale. O rochie împodobită cu trei mii şi *una* de perle. Sherry nu părea interesată de rochii, dar acea rochie deosebită s-ar fi potrivit perfect cu umorul ei şi i-ar plăcea fiindcă ar fi cadou de la el.

Pentru că ar fi de la el...

Ştia că Sherry va gîndi aşa, pentru că şi ea îl dorea. Din clipa cînd îşi lipise buzele de ale ei şi le simţise tremurul, cînd îi simţise trupul încordîndu-se lipit de al lui; de atunci ştiuse că-l doreşte şi ea. Era prea neexperimentată ca să ştie să-şi ascundă emoţiile şi prea candidă ca să vrea să încerce.

Îl dorea, iar el o dorea de asemenea. Peste doar cîteva zile o va duce în pat pentru prima dată, iar acolo o va învăţa deliciile „posesiunii".

Jason Fielding îl strigă pe nume, iar Stephen tresări şi realiză că toţi aşteptau miza lui. Aruncă pe masă cîteva jetoane.

– Ai cîştigat deja, îi spuse Jason amuzat. Nu vrei să faci curăţenie, ca să mai cîştigi o sumă frumuşică?

– Orice ar fi acum în mintea ta, Stephen, remarcă Jordan Townsende, privindu-l atent, trebuie să fie al naibii de interesant.

– Mai devreme te-ai uitat prin noi, spuse Jason Fielding în timp ce amesteca repede cărţile. A fost senzaţia cea mai stranie pe care am avut-o în ani de zile.

– Stephen are ceva foarte important pe suflet, glumi Clayton.

Tocmai cînd termină de spus asta se apropie de masa lor William Baskerville, un burlac de vîrstă mijlocie, care acum se opri şi începu să-i privească jucînd.

Ştiind că mîine dimineaţă legătura dintre Stephen şi Sherry va fi oricum publică şi că, pînă la sfîrşitul săptămînii, se va afla şi de logodna lor, se gîndi că nu avea nici un rost să ascundă ce-l preocupa.

– De fapt, începu el, după ce se uită la ceas şi văzu că trecuseră trei ore deja, am întîrziat! exclamă speriindu-i pe ceilalţi. Puse cărţile pe masă şi se ridică brusc. Dacă nu intru la *Almack's* înainte de unsprezece, nebunii aceia vor încuia uşile.

Trei bărbaţi uimiţi îl priveau pe Stephen ieşind grăbit de la club, foarte nerăbdător să ajungă la o destinaţie unde nici un bărbat matur şi emancipat nu pusese piciorul de bunăvoie, cu atît mai puţin nerăbdător.

Gîndul că Stephen Westmoreland va păşi în acel loc de bunăvoie, într-o sală plină cu fete sfioase şi îmbujorate, ieşite direct din camerele profesorilor particulari, dornice să înhaţe un soţ cu bani, toate acestea li se părură de rîs. Baskerville vorbi primul.

– Dumnezeule! exclamă el privindu-i pe ceilalţi, la fel de îngroziţi ca şi el. A spus Langford că trebuie să ajungă la *Almack's?*

Marchizul de Wakefield îşi desprinse privirea de la uşă şi zise:

– Aşa am auzit şi eu.

Ducele de Hawthorne dădu din cap.

– Nu numai că a spus *Almack's,* dar am observat cît de nerăbdător era să ajungă acolo.

– Va avea noroc dacă iese nevătămat, cometă Jason Fielding.

– Şi încă burlac, adăugă Jordan Townsende.

– Bietul băiatl zise Baskerville trist. Dădu compătimitor din cap şi plecă la altă masă, unde jucau nişte cunoscuţi şi unde trebuia să împărtăşească informaţia că vestitul conte de Langford plecase grăbit pentru a reuşi să intre la „Piaţa de căsătorii" înainte de închiderea porţilor.

Consensul de opinii ale jucătorilor care aruncau zarurile pe mesele lungi putea fi exprimat cam aşa: Stephen cedase dorinţei unei rude aflate pe patul de moarte şi se dusese la *Almack's* pentru o tînără înrudită cu persoana care murise.

La meśele de faraon bărbaţii pariau pe cartea pe care avea să o extragă dealer-ul, cu faţa în sus, dintr-o cutie; părerea generală era că nefericitul conte de Langford pierduse un pariu în urma căruia trebuia să-şi petreacă o seară la *Almack's.*

Domnii care jucau la ruletă şi aşteptau ca roata să oprească bila pe un număr spuneau că Baskerville îşi pierduse auzul.

Cei care jucau whist, concentraţi asupra cărţilor din mînă, erau de părere însă că Baskerville îşi pierduse minţile.

Oricare ar fi fost opinia fiecărui jucător în parte, reacţia generală era aceeaşi: rîdeau. În fiecare cameră de la clubul *Strathmore*, în atmosfera rafinată, frecvent întreruptă de izbucniri de rîs şi chicoteli masculine, zvonul circula de la un membru la altul, de la o masă la cealaltă; Stephen Westmoreland, conte de Langford, plecase la *Almack's* pentru restul nopţii.

Capitolul 32

Era ora unsprezece şi cinci minute cînd Stephen trecu pe lîngă doi tineri supăraţi, care se îndreptau spre trăsurile lor după ce fuseseră admonestaţi de lady Letitia Vickery pentru că nu ajunseseră înainte de ora unsprezece. Amfitrioana tocmai închidea porţile cînd Stephen i se adresă în şoaptă, dar sigur pe sine:

– Letty, să nu îndrăzneşti să-mi închizi porţile în nas!

Ea tresări şi, privind în lumina slabă din faţa porţilor, spuse închizîndu-le:

– Oricine ai fi, ai ajuns prea tîrziu ca să mai intri.

Stephen îşi propti vîrful pantofului între uşile aproape închise:

– Poate vrei să faci o excepţie.

Chipul ei apăru luminat de fanta albă care străbătea din interior.

– Nu facem excepţii, domnule! Văzîndu-l, îl privi amuzată cîteva clipe şi-i zise: Langford, tu eşti?

– Sigur că da, acum deschide porţile, încercă Stephen să pară impunător.

– Nu poţi intra.

– Letty, zise el recurgînd acum la răbdare. Nu mă face să apelez la amintiri vechi şi la timpuri cînd mă invitai în locuri mai puţin selecte decît acesta, iar bietul

soţ al tău era doar la cîţiva paşi de noi.

Ea deschise uşa şi rămase în prag. Stephen se gîndi să o ia pe sus şi să o aşeze la o parte din calea lui, dar ea îl imploră.

– Stephen, pentru Dumnezeu, fii rezonabil! Nu te pot lăsa înăuntru. Celelalte amfitrioane îmi vor tăia capul dacă fac asta.

– Te vor săruta pe amîndoi obrajii că faci o excepţie pentru mine, spuse el simplu. Gîndeşte-te la participarea de mîine, cînd se va afla că eu am venit la această ilustră adunare plictisitoare a virtuoaselor inocente după cincisprezece ani de absenţă.

Femeia ezită, cîntărindu-i cuvintele şi punîndu-le în balanţă cu riscul de a-şi pierde capul în faţa celorlalte amfitrioane cînd va trebui să le dea o explicaţie.

– Toţi tinerii necăsătoriţi din Londra vor cere permis de intrare, ca să vadă cu ochii lor care e femeia atît de deosebită pentru care ai intrat aici.

– Exact, spuse Stephen ironic. Vei avea atîţia bărbaţi înăuntru, încît va trebui să suplimentezi rezervele de limonadă caldă şi de pîine cu unt.

Ea părea atît de încîntată de posibilitatea obţinerii creditului pentru a înlesni căsătorii pe tot sezonul, încît trecu cu vederea remarcile lui ofensatoare la adresa clubului *Almack's* şi a membrilor acestuia.

– Bine. Intră.

Seara nu fusese chiar un dezastru, aşa cum se temuse Sherry. Dansase şi se simţise primită cu căldură. Cu cîteva excepţii minore, atmosfera fusese plăcută, însă ea rămăsese încordată şi în aşteptare pînă acum cîteva momente, cînd pendula anunţă ora unsprezece. Acum, cînd posibilitatea apariţiei contelui de Langford era eliminată, se simţea incredibil de dezamăgită, dar refuză să cadă pradă mîhnirii sau respingerii. Văzuse că el nu păruse entuziasmat de venirea aici şi credea că

fusese naivă, aşteptîndu-se să-l vadă sacrificîndu-se pentru ea. Ar fi însemnat că are o oarecare afecţiune şi grijă pentru ea, însă deduse că se înşelase asupra lui. Whitney şi mama lui se înşelaseră. Hotărîtă să nu se lase dezamăgită de aceste gînduri, se concentră la conversaţiile tinerelor domnişoare care discutau cu mamele lor aşezate în cerc, alături de ea, incluzînd-o politicos în mijlocul lor.

Majoritatea fetelor erau mai tinere decît ea, foarte drăguţe, dar nu reuşeau să poarte discuţii prea inteligente. Erau totuşi bine informate despre veniturile şi perspectivele de înmulţire a averii fiecăruia dintre tinerii burlaci din sală. Cum se uita spre unul sau altul mamele se aplecau binevoitoare şi îi dădeau toate datele despre respectiva partidă. Această avalanşă de informaţii o tulbura pe domnişoara Charity, iar pe Sherry o distra şi o stînjenea uneori.

Ducesa de Clermont, o doamnă în vîrstă, care i-o prezentă pe nepoata sa, tot americancă, tînăra Dorothy Seaton, făcu semn cu capul spre un tînăr chipeş, care o rugase pe Sherry să-i facă onoarea şi să-i mai ofere un dans. Duceasa o avertiză:

– Eu nu i-aş arăta tînărului Makepeace mai mult decît respectul impus de etichetă, dacă aş fi în locul dumitale. E un simplu baronet şi are un venit doar de cinci mii.

Nicholas DuVille, care îşi petrecuse mare parte a serii în sala de joc, auzi aceste cuvinte tocmai cînd se întorcea lîngă Sherry. Se aplecă şi-i şopti:

– Pari foarte stînjenită, *chérie*. Uimitor, nu-i aşa, că o ţară care se făleşte cu manierele rafinate, nu se sfieşte deloc să discute despre asemenea lucruri.

Muzicanţii făcuseră o scurtă pauză pentru a servi răcoritoarele, apoi se întorseseră la locurile lor şi reîncepură să cînte.

– Domnişoara Charity pare epuizată, spuse Sherry mai tare, ca să poată fi auzită peste muzică şi conversaţii.

Domnişoara Charity îşi auzi numele şi ridică privirea imediat.

– Nu sînt obosită, copila mea. Mă deranjează foarte mult Langford pentru că nu a venit cum a promis şi am de gînd să-l cert zdravăn pentru că te-a tratat execrabil!

În jurul lor capetele începură să se întoarcă în aceeaşi direcţie; iar conversaţiile încetară subit, dar Sherry nu remarcase discuţiile în şoaptă şi nici cauza lor.

– Nu contèază, doamnă. M-am descurcat perfect şi fără el.

Domnişoara Charity nu renunţă uşor.

– Nu-mi amintesc să fi fost atît de nervoasă în ultimii treizeci de ani! Dacă mi-aş putea aminti ultimii treizeci de ani, tot sînt sigură că nu aş şti cînd am mai fost atît de supărată!

Ducesa de Clermont trăsese cu urechea în spatele lor şi auzise monologul lui Charity Thornton; se uită undeva în sală şi rămase cu privirea fixă.

– Nu pot să-mi cred ochilor! zise ea. Conversaţii aprinse începură în jurul lor, iar ea spuse ceva mai tare, ca să acopere fundalul, adresîndu-se nepoatei sale: Dorothy, aranjează-ţi părul şi rochia. Această şansă nu-ţi va mai apărea poate niciodată. Ordinul sever îi atrase atenţia lui Sherry şi o văzu pe Dorothy că-şi aranjează coafura, la fel cum făcură şi celelalte debutante din raza ei vizuală. Altele îşi aranjau faldurile rochiilor. Fetele care nu fuseseră invitate pe ringul de dans şi nu aveau parteneri se îndreptau grăbite spre sala de repaus; şi ele îşi verificau ţinuta.

– Ce se întîmplă? îl întrebă pe Nicki, care stătea exact în faţa ei.

Acesta le privi pe rînd pe blonde, pe brunete şi pe

fetele îmbujorate, dar nu binevoi să privească în spatele său şi spuse:

– Ori e ceva în flăcări, ori Langford şi-a făcut apariţia.

– Nu poate fi el! E trecut de unsprezece şi porţile s-au încuiat.

– Totuşi, aş paria pe o mică avere că Langford e cauza. Instinctele de vînătoare ale femeilor sînt aţîţate, ceea ce înseamnă că a apărut prada cea grasă la orizont. Să mă duc să văd?

– Încearcă să fii discret.

Nicki se conformă şi, după ce aruncă o privire, spuse:

– S-a oprit să le salute pe amfitrioane.

Sherry făcu exact ce nu se gîndise că va face dacă-l va vedea; se ascunse în spatele lui Nicki, apoi dispăru în sala de repaus, nu ca să-şi verifice ţinuta. Absolut nu din acest motiv, ci ca să-şi recapete controlul de sine. Se şi fardă puţin.

Aşteptîndu-şi rîndul la oglindă observase că logodnicul ei era subiectul conversaţiilor tuturor şi ce auzea o uluia, dar o şi stînjenea:

– Sora mea mai mare va turba cînd va auzi că el a venit, iar ea nu s-a prezentat! îi spunea una dintre tinere prietenei sale. Toamna trecută i-a dat o atenţie deosebită la balul dat de lady Millicent, apoi a renunţat complet la ea. De atunci îl iubeşte.

Prietenele ei o priviră şocate.

– Dar toamna trecută Langford era cît pe ce să o ceară pe Monica Fitzwaring, zise una dintre ele contrariată.

– Oh, nu cred că a fost aşa. Le-am auzit pe surorile mele discutînd şi erau sigure că el avea... Îşi acoperi gura cu o mînă, iar Sherry făcu tot posibilul să tragă cu urechea... o legătură fierbinte cu o doamnă căsătorită în aceeaşi toamnă.

– Ai văzut-o pe noua lui *chérie amie?* întrebă altă fată. Mătuşa mea l-a văzut la teatru cu ea acum două seri.

– *Chérie amie?* Întrebarea îi scăpă de pe buze lui Sherry. Descoperi că mersese la teatru cu o femeie imediat după ce cinase cu ea şi familia lui.

Fetele, pe care le cunoscuse mai devreme, o informară complet, aşa cum făceau cu fiecare nou-venită în cercul lor, ştiind că o tînără americancă aprecia subtilităţile micilor lor bîrfe.

– *Chérie amie* înseamnă curtezană sau femeie care îndeplineşte poftele primare ale unui bărbat. Helene Devernay e cea mai frumoasă curtezană.

– I-am auzit pe fraţii mei discutînd într-o seară şi spuneau că Helene Devernay e o fiinţă din rai coborîtă pe pămînt. Îi place levănţica, ştii... şi Langford a comandat o trăsură argintată, special pentru ea, decorată cu ornamente din catifea de culoarea levănţicăi.

Levănţică. Rochiţa vaporoasă de culoarea acesteia, la care obiectase doctorul Whitticomb şi felul cum îi spusese contelui: *„Levănţică era".* Aparţinuse femeii care îi satisfăcea „poftele primare" lui Stephen. Sherry ştia că sărutul este ceva primar, dar nu ştia la ce se refereau poftele, însă simţea că trebuie să fie vorba de ceva foarte intim, scandalos şi intens. El făcea toate aceste lucruri cu altă femeie doar la cîteva ore după ce cinase că logodnica nedorită.

Cu toate că deja domnişoara Charity ştia că lordul Westmoreland se afla undeva în sala de bal, era tot furioasă pe el cînd se întoarse Sherry.

– Vreau să vorbesc cu mama lui Langford despre comportamentul lui, mîine dis-de-dimineaţă! Ea îl va pedepsi cumva pentru această seară.

Vocea calmă şi amuzată a lui Stephen o făcu să

rămînă consternată cînd îl simţi în spatele el, adresîndu-i-se mai întîi domnişoarei Charity.

– Pentru ce trebuie să fiu pedepsit de mama, doamnă? întrebă el surîzînd curtenitor.

– Pentru că ai întîrziat, băiat neascultător! spuse ea, dar nu mai era deloc supărată, fiindcă zîmbetul lui ţintise direct spre inima ei. Pentru că te-al oprit şi ai vorbit cu amfitrioanele prea mult şi pentru că eşti mult prea frumos, spre nenorocul tău! Îl iertă complet cînd îi mai spuse: Acum, sărută-mi mîna cum se cuvine, şi ia-o pe Sherry la dans.

Nicki, care stătea în faţa ei pentru a o proteja de restul ochilor făcu un pas înapoi. Sherry simţi că ia foc cînd o auzi pe domnişoara Charity cum îi vorbeşte fără ranchiună şi explodă de-a binelea cînd, aflîndu-se direct sub privirile lui azurii, îl văzu cum o soarbe din ochi rîzînd. Sherry ştia că toate perechile de ochi din sală erau aţintite asupra lor şi-i întinse mîna, fiindcă aşa se cuvenea să facă.

– Domnişoară Lancaster, zise el sărutîndu-i-o, apoi reţinînd-o într-a sa, cu toate că ea încercase să şi-o retragă, pot să am plăcerea următorului dans?

– Dă-mi drumul la mînă, spuse ea, iar vocea îi tremura de mînie. Toată lumea se uită la noi!

Stephen remarcă obrajii ei trandafirii dintr-o dată şi scînteile din ochi şi regretă că pînă atunci nu observase cît de frumoasă era cînd se înfuria. Dacă ar fi observat aceasta mai devreme cu cîteva zile, cînd lipsa lui de punctualitate îi stîrnea mînia, ar fi venit mereu mai tîrziu la masă.

– Dă-mi drumul la mînăl

Stephen surîse satisfăcut că o vede atît de nefericită pentru posibila lui absenţă şi o tachină:

– Vrei să te laşi trasă cu forţa pe ringul de dans?

Satisfacţia lui îşi pierdu din intensitate cînd Sherry îşi

trase brusc mîna şi spuse:

– Da!

Stephen rămase şocat pentru moment şi se dădu înapoi, cînd văzu un tînăr avansînd spre ea şi făcînd o plecăciune.

– Următorul dans îmi aparţine, dacă nu vă supăraţi, milord, spuse acesta.

Stephen nu avu încotro şi se dădu la o parte, privindu-l cum o conduce la dans. DuVille, care era în spatele lui, îl urmări amuzat.

– Cred că ai fost destinatarul unei lovituri directe, Langford.

– Ai dreptate, răspunse el şi se sprijini de o coloană de marmură din spate. Era atît de fericit, încît prezenţa lui DuVille i se păru o agreabilă diversiune. Cred că aici nu e nimic tare de băut? întrebă privind-o pe Sherry dansînd cu partenerul ei.

– Nici un strop.

Spre dezamăgirea tuturor celor prezenţi în sală, nici Stephen Westmoreland, nici Nicholas DuVille nu păreau interesaţi să invite pe cineva la dans. Cînd Sherry rămase pe loc pentru a dansa a doua oară cu tînărul, Stephen se încruntă.

– Nu a avertizat-o nimeni că e o greşeală să fii părtinitor dansînd de două ori la rînd cu acelaşi partener?

– Ai început să vorbeşti ca un îndrăgostit gelos, remarcă Nicki, aruncîndu-i o privire amuzată cu coada ochiului.

Stephen nu-l luă în seamă şi se uită în jurul lui la feţele flămînde, optimiste şi nerăbdătoare care-l priveau şi se simţi ca un platou cu delicatese adus la masă şi pus în faţa unor canibali bine îmbrăcaţi şi rafinaţi. Bucata muzicală se sfîrşi, iar Stephen spuse:

– Ştii cumva dacă dansul următor e dat?

– Toate dansurile ei sînt date.

Stephen îl văzu pe veselul partener conducînd-o lîngă Charity Thornton şi observă mulţimea de tineri avansînd pentru următorul vals spre partenerele lor, urmărindu-l pe fiecare, ca să ştie cine îi era adversarul. DuVille veni în spatele coloanei de care se sprijiniseră amîndoi.

– Cred că acesta îmi aparţine, spuse el.

– Din păcate, nu cred, răspunse Stephen calm şi DuVille se opri ca fulgerat. Voi fi obligat să-i spun că buna mea cumnată ţi-a dat rolul de pretendent galant. Fără să privească înapoi, Stephen se înfăţişă partenerei sale contrariate.

– Nicki are următorul dans, îl informă Sherry cu răceală, folosind intenţionat numele familiar, pentru a-l demonstra contelui termenii prieteneşti în care discuta deja cu „Nicki".

– A renunţat la privilegiu în favoarea mea.

Ceva din tonul lui de necontrazis o făcu să renunţe la decizia luată mai devreme şi se hotărî să nu-l refuze, spre binele ei şi spre a nu crea o scenă în public.

– Oh, foarte bine.

– Te-ai distrat bine? o întrebă Stephen în timp ce dansau, deşi ea rămăsese foarte rigidă în braţele lui. Nu dansa cu aceeaşi graţie pe care o remarcase cînd avea alt partener.

– Am avut o seară foarte agreabilă, mulţumesc foarte mult.

Stephen îi privi părul strălucitor şi o surprinse din profil. Scrisoarea din buzunar îi dilua pînă la dispariţie supărarea pricinuită de atitudinea ei.

– Sherry, zise el încet.

Ea reşimţi tonul blînd, dar refuză să-l privească.

– Da?

– Îmi cer scuze pentru orice am făcut sau am zis şi te-a supărat.

Sherry văzu că ştie de supărările pricinuite şi realiză că încă o mai putea face. Îşi simţi orgoliul rănit şi se înfurie de-a binelea.

– Nu trebuia să te frămînţi pentru aşa ceva, îi zise pe un ton plictisit parcă de acest subiect, chiar dispreţuitor. Sînt convinsă că voi mai avea cîteva oferte de căsătorie acceptabile pînă la sfîrşitul săptămînii şi sînt deosebit de fericită că mi-ai dat posibilitatea să fiu prezentată şi altor gentlemeni. Pînă în această seară, continuă ea cu vocea vibrîndu-i de ostilitate şi furie, presupuneam că toţi englezii sînt arbitrari, năzuroşi, vanitoşi şi distanţi, dar acum am aflat că ei nu sînt aşa. *Tu* eşti!

– Din nefericire pentru tine şi pentru ei, replică Stephen uluit de profunzimea sentimentelor ei negative, tu eşti deja logodită cu mine.

Sherry era pe culmea valului de triumf al sfidării, iar remarca lui nu o intimidă cîtuşi de puţin.

– Gentlemenii pe care i-am cunoscut în această seară nu numai că sînt un exemplu de amabilitate, dar sînt şi mult mai dezirabili decît tine.

– Chiar aşa? întrebă cu un zîmbet ironic. În ce sens?

– În primul rînd, sînt mai tineri, trase Sherry primul foc, arzînd de nerăbdare să-l pălmuiască şi să-i alunge zîmbetul arogant de pe chip. Eşti mult prea în vîrstă pentru mine. Mi-am dat seama în această seară.

– Nu mai spune. Ochii îi coborîră ostentativ pe buzele ei. Atunci cred că ai nevoie să-ţi amintesc de vremurile cînd mă găseai foarte atrăgător.

Sherry îşi desprinse privirea de pe faţa lui.

– Nu te mai uita la mine aşa! Nu se cuvine şi lumea va începe să vorbească! Toţi se uită la noi! spuse printre dinţi, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui, dar el o încarceră şi mai mult.

Stephen continuă pe un ton jovial, ca şi cînd ar fi stat de vorbă doar ei doi, singuri:

– Ai o idee despre ce s-ar întîmpla dacă mi-aş urma impulsul şi te-aş lua pe sus, ca să te scot de aici sau să te sărut chiar în mijlocul dansului? Pentru început cred că ai deveni indezirabilă pentru orice bărbat respectabil din această sală. Mie, desigur, nu mi-ar păsa, fiindcă sînt bărbatul arbitrar, năzuros, vanitos şi distant...

– Nu ai îndrăzni! explodă ea. Ochii ei trimiteau pumnale, iar ceilalţi dansatori se încurcau în paşi curioşi să vadă cum va evolua conflictul care părea că se desfăşoară între misterioasa americancă şi contele de Langford. Stephen o privi cum se îmbujorează şi admiră încă o dată frumuseţea ei cînd se înfurie, apoi surîse.

– Ai dreptate, iubito! zise încet. Nu aş face asta.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa după cîte mi-ai făcut?

Uitînd că Sherry şi-ar putea pierde echilibrul la avansurile cu implicaţii sexuale, foarte obişnuite la bărbaţi, Stephen îşi coborî privirea spre sînii ei care se distingeau ademenitori prin corsajul rochiei ei.

– Nu ai nici o idee asupra cîtor lucruri aş îndrăzni să-ţi fac, o avertiză cu un zîmbet lasciv, sugestiv. Te-am complimentat pentru rochie, apropo?

– Poţi să-ţi iei complimentele şi să te duci cu ele direct la naiba, şopti ea furioasă, smulgîndu-se din braţele lui şi lăsîndu-l singur în mijlocul sălii.

– Egad! îi spuse Makepeace partenerului său. Ai văzut? Domnişoara Lancaster tocmai l-a lăsat pe Langford în mijlocul ringului de dans.

– Cred că fata e nebună, zise prietenul acestuia uluit.

– Nu sînt deloc de acord, declară tînărul baronet. Domnişoara Lancaster nu m-a tratat cu lipsă de respect. A fost foarte amabilă şi comunicativă.

După ce dansul se termină, se duse să vadă dacă şi ceilalţi prieteni au observat cum roşcata americancă i-a

acordat lui mai multă atenţie decît contelui de Langford.

Acest lucru uimitor fusese deja observat de un mare număr de domni din sala de bal, mulţi simţindu-se în inferioritate în momentul sosirii lui Langford; toţi aceştia priviseră oarecum flataţi cum măcar o singură reprezentantă a sexului slab îl preferă pe Makepeace lui Westmoreland.

În cîteva minute poziţia lui Makepeace a căpătat un loc foarte înalt printre tinerii burlaci. Frumoasa tînără americancă, care-l preferase pe el şi-l sfidase pe vestitul conte de Langford, deveni imediat o eroină.

Furios pe ieşirea ei, Stephen se dădu într-o parte şi privi şirul de burlaci care se îndreptau grăbiţi spre logodnica lui, cerîndu-i să le rezerve cîte un dans sau făcîndu-i complimente atît de direct, încît Sherry privi disperată în direcţia lui. Dar nu se uită la el, observă Stephen, ci la DuVille. Nicki lăsă paharul de limonadă şi porni în direcţia ei, dar tinerii îngrămădiţi în jurul ei o făcură să se retragă, încet-încet, pînă ce reuşi să-şi facă drum spre sala de repaus. Nicki ajunse lîngă coloana pe care o împărţise cu Stephen, îşi încrucişă braţele la piept, exact cum făcuse Stephen. Stăteau acum unul lîngă celălalt şi semănau atît de mult, încît cu greu îi puteai deosebi: doi tineri bruneţi, înalţi şi supli, îmbrăcaţi în frac negru de seară, purtînd pe chip aceeaşi expresie de plictiseală.

– Făcîndu-ţi vînt, a devenit eroina fiecărui bărbat din această sală, observă Nicki.

Stephen ajunsese la aceeaşi concluzie, dar se simţi jignit de remarca lui DuVille, care părea la fel de frustrat ca şi el.

– Pînă mîine, continuă DuVille, logodnica mea va fi declarată în unanimitate o incomparabilă şi originală Ioana d'Arc de către toţi tinerii din Londra. Mi-ai zădărnicit curtea cu cîteva săptămîni.

– Am renunţat la concursul dumitale, răspunse Stephen satisfăcut. Se uită atent la celelalte debutante şi la mamele lor aliniate în partea opusă a sălii şi spuse: Simte-te liber să-ţi îndrepţi atenţia asupra oricăreia dintre nerăbdătoarele pretendente de acolo. Sînt sigur că, în această seară, chiar ai putea să ceri mîna vreuneia dintre ele şi vei căpăta binecuvîntarea familiei sale şi o dispensă specială să vă căsătoriţi chiar mîine.

Nicki îi urmări automat privirea şi, timp de cîteva minute, cei doi bărbaţi lăsară deoparte ostilităţile şi observaţiile comune, comunicînd ca nişte tineri vînaţi pentru acelaşi scop.

– Te-ai gîndit vreodată că te privesc ca pe un platou cu păstrăv proaspăt? întrebă Nicki, dînd din cap politicos către o tînără care îl privea cu o intenţie bine determinată.

– Cred că pe mine mai degrabă mă privesc ca pe un cont în bancă în alb, care are şi picioare, răspunse Stephen privind-o cu răceală pe lady Ripley, care-i şoptea ceva disperată fiicei sale; aceasta părea singura tînără din sală care le ignora prezenţa şi o făcea cu multă graţie. Măcar tînăra Ripley are destul bun simţ şi mîndria ca să ne ignore.

– Dă-mi voie să i te prezint, ca restul serii măcar să nu fie o pierdere de timp, se oferi Nicki. Eu sînt deja angajat la cererea mîinii unei femei frumoase cu păr roşcat, care parcă a început să-şi arate simpatia pentru mine într-un timp relativ scurt.

– DuVille? întrebă Stephen pe un ton absolut contrastant cu expresia de politeţe şi amiabilitate pe care tocmai o afişa, de dragul celor prezenţi.

– Langford?

– Stai departe!

Nicki îl privi pe Stephen la fel de ciudat şi încercă să-şi ascundă amuzamentul.

– Să presupun că starea de spirit a inimii tale s-a schimbat sau nu mai vrei să te eliberezi de obligaţia faţă de domnişoara Lancaster? întrebă el ironic.

– Eşti atît de nerăbdător să te întîlneşti cu mine în zori, pe o pajişte plăcută şi ferită de ochii lumii? întrebă Stephen.

– Nu în mod special, deşi ideea începuse să-mi încolţească şi mie, zise DuVille, apoi plecă în sala de joc.

Sherry îşi dădu seama că statutul ei se schimbase în viziunea celor de acelaşi sex cu ea imediat după ce intră în sala de repaus. Orice conversaţie se întrerupse brusc şi toate femeile îi zîmbeau timid. Nici una nu îndrăznea să-i vorbească, pînă ce i se adresă o fată înaltă, cu o faţă zîmbitoare:

– A fost foarte amuzant să vă vedem cum l-aţi refuzat pe conte; aşa ceva e fără precedent, domnişoară Lancaster. Sînt sigură că niciodată nu a fost tratat astfel.

– Sînt sigură că de acum încolo se poate aştepta şi la aşa ceva, spuse Sherry încercînd să pară calmă, deşi se simţea stînjenită şi furioasă.

– Se poate, zise fata veselă, dar e atît de frumos, nu credeţi?

– Nu, spuse Sherry, deşi nu era sinceră. Îi prefer pe blonzi.

– În America sînt la modă bărbaţii blonzi?

Sherry nu-şi amintea aşa ceva şi spuse:

– Sînt doar pentru mine.

– Am auzit că, de curînd, v-aţi pierdut memoria, în urma unui accident? o întrebă una dintre ele cu un amestec de curiozitate şi simpatie.

Sherry răspunse cu un zîmbet degajat exact cum o învăţase domnişoara Charity şi, ca să pară şi mai misterioasă, adăugă ce-i spusese Whitney:

– E ceva temporar. Trebui să improvizeze ceva, pentru că răspunsul părea insuficient. Între timp mă bucur

că pot spune că nu am nici o grijă pe lume.

Pînă ce Sherry reveni în sala de dans, ea află multe noutăţi despre Stephen Westmoreland şi începu să deteste aceste informaţii, mai ales că trase o concluzie diferită acum. În ciuda celor povestite şi susţinute de Whitney Westmoreland, Stephen era, se pare, un libertin, un petrecăreţ şi un afemeiat notoriu. Avusese numeroase legături amoroase şi atitudinea sa nu era prea bine privită de lumea bună. Comportamentul lui era de neconceput pentru multă lume, dar o ofertă de căsătorie cu el rămînea totuşi pe locul al doilea oferirii coroanei Angliei! Cel mai rău era că, deşi logodit cu ea, avea o amantă, şi nu una obişnuită, ci o reprezentantă a societăţii înalte, despre care se spunea că e tulburător de frumoasă.

Sherry se simţi mică şi neputincioasă, dar mai ales umilită, aşa că se întoarse în sală şi începu să-şi pună în valoare calităţile feminine, zîmbindu-i fiecărui tînăr pe care-l întîlnea şi acelora încă adunaţi ciorchine în jurul domnişoarei Charity, care o aştepta. În următoarele două ore le promise aproape toate dreptuţile tinerilor care erau invitaţi la balul familiei Rutherford în aceeaşi seară. Totuşi, logodnicul ei nu părea că se lasă impresionat de încercările ei şi de triumful flirturilor, ci stătea privind-o de pe margine, cu o expresie de calm detaşat.

Părea atît de indiferent, încît, ceva mai tîrziu, cînd se apropie de ea şi-i spuse că era timpul să plece la familia Rutherford, nu mai era deloc supărat, ci aştepta împreună cu DuVille şi domnişoara Charity să le sosească trăsurile. Zîmbi cînd Charity Thornton remarcă extaziată:

– Sherry a avut atîta succes, Langford! De-abia aştept să-i spun mamei tale despre cît de bine a mers totul!

Nicholas DuVille venise să le ia la club cu un landou elegant, cu acoperişul decapotabil, dar contele de

Langford avea o trăsură de oraş luxuoasă şi Sherry se uită lung la ea cînd trase în faţa lor. Trei perechi de cai erau înhămaţi la ea, cu harnaşamentul argintiu şi acoperişul vopsit în negru lucios, purtînd pe uşile laterale blazonul familiei. Sherry îi cunoscuse pe vizitiu şi pe valet în bucătăria casei, în seara cînd cîntaseră cu toţii în cor pentru ea; acum cei doi erau îmbrăcaţi în livrelele formale, cu pantaloni albi şi veste verzui-închis, cu nasturi aurii şi şireturi decorative. Pe cap purtau şepci negre, iar mîinile le erau înmănuşate în alb. Sherry îi găsi foarte eleganţi şi le făcu acest compliment.

Maniera ei sinceră şi deloc preţioasă îi făcu pe servitori să zîmbească, iar pe domnişoara Charity să se uite la ea cu stupoare. Sherry văzu că figura contelui rămăsese impasibilă şi aproape că regretă cele spuse. Cînd află că avea să meargă singură, cu contele în trăsura lui, spre balul familiei Rutherford, începu să se eschiveze.

– Aş prefera să merg cu domnişoara Charity şi monsieur DuVille, spuse ea cu hotărîre, îndreptîndu-se spre cealaltă trăsură. Spre oroarea ei, mîna lui Stephen se încleştă pe braţul ei, conducînd-o spre uşiţa deschisă a trăsurii sale.

– Urcă! spuse el pe un ton poruncitor, înainte să continui să te dai în spectacol mai mult decît ai făcut-o deja toată seara.

Sherry simţi că sub armura de liberalism şi bunăvoinţă, Stephen Westmoreland ardea mocnit. Îi privi pe domnişoara Charity şi pe Nicholas DuVille, care deja se urcaseră. Alte cîteva grupuri de la *Almack's* îşi aşteptau trăsurile şi preferă să evite orice scenă, aşa că urcă. Stephen o urmă, trînti portiţa şi dădu ordin vizitiului:

– Du-ne pe drumul ocolit, prin parc.

Aşezată în faţa lui, Sherry se sprijini instinctiv şi involuntar de spătarul tapiţat cu catifea argintie, aşteptînd

tensionată să se declanşeze o explozie de mînie, lucru de care era absolut sigură că se va întîmpla. El privea pe geam strîngînd din dinţi; Sherry dorea să se fi terminat odată scena iminentă, dar, cînd se întoarse cu faţa spre ea şi i se adresă cu un glas care-i îngheţă sîngele în vene, dori să dea timpul înapoi, pe cînd tăcerea îi învăluia pe amîndoi.

– Dacă vreodată mă mai pui într-o situaţie înjositoare, tună el furios, o să te pun cu burta pe genunchi, în faţa tuturor, şi o să-ţi aplic pe loc pedeapsa pe care o meriţi. E clar?

Sherry înghiţi în sec cu zgomot şi spuse tremurat:

– E clar. Crezu că Stephen îşi expusese îndeajuns punctul de vedere, dar părea că acela fusese doar începutul.

– Ce speri să obţii purtîndu-te ca o uşuratică, flirtînd cu fiecare cretin care te invită la dans? o întrebă încet, dar apăsat. Sau că m-ai lăsat în mijlocul sălii de dans? Sau că te-ai agăţat de braţul lui DuVille şi i-ai sorbit fiecare cuvînt?

Dojana pentru comportamentul ei de mai devreme era meritată, dar restul tiradei despre atitudinea ei faţă de sexul opus era nedreaptă, ipocrită şi ofensatoare. Sherry îşi pierdu şi ea cumpătul.

– La ce altceva te-ai aşteptat decît la un comportament ridicol din partea oricărei femei care a fost îndeajuns de proastă, încît să se logodească orbeşte cu tine? fu rîndul ei să declanşeze artileria grea. Avu satisfacţia că-l vede şocat, în ciuda furiei care pusese stăpînire pe el mai devreme. În această seară am ascultat toate bîrfele dezgustătoare care te înconjoară, am aflat despre cuceririle tale, despre a ta *chérie amie* şi aventurile cu femeile măritate! Cum îndrăzneşti să-mi ţii predici mie, cînd e vorba despre un subiect în care tu eşti cel mai recunoscut libertin din Anglia? Atît de mari îi

erau furia şi umilinţa înghiţite cînd auzise bîrfele, încît nici nu observă vena care începuse să-i pulseze lui Stephen în dreptul maxilarului. Nici nu mă miră că a trebuit să te duci tocmai în America pentru a-ţi găsi mireasa, continuă ea devastator. Sînt surprinsă că reputaţia ta de desfrînat nu a ajuns şi acolo cunoscută, ticălosule! Ai avut tupeul să te logodeşti cu mine cînd toţi cei de la *Almack's* ştiau că trebuie să-i ceri mîna Monicăi Fitzwaring sau a altor şase femei. Fără îndoială că ai înşelat toate femeile nefericite pe care ai pus ochii şi pe care le-ai făcut să creadă că le vei lua de soţie. Nu m-ar surprinde să aflu că le-ai făcut exact ce mi-ai făcut mie, să te fi logodit „în secret", apoi să le spui să-şi găsească pe altcineva! Bine – se apropie ea de sfîrşit şi zise triumfătoare – nu mă consider logodnica ta. Mă auzi, milord? Am rupt logodna noastră din acest moment. De acum încolo voi flirta cu oricine voi dori, cînd voi dori şi nu va avea nici o repercusiune asupra numelui tău, aşa că nu mai ai ce să spui despre asta. E clar? Folosise aceleaşi cuvinte ironice, iar acum aştepta triumfătoare să-i vadă reacţia. Stephen nu spuse un cuvînt.

Spre uimirea ei, ridică doar o sprînceană şi o privi cîteva minute interminabile şi foarte stînjenitoare, apoi se aplecă înainte şi-i întinse mîna.

Sherry se enervă din nou şi se retrase, crezînd că intenţionase să o lovească, apoi realiză că mîna întinsă era doar un gest menit să pecetluiască sfîrşitul logodnei lor. Umilită de lipsa lui de proteste la auzul acestei veşti îl privi la rîndul ei cu mîndrie şi-i dădu mîna.

Stephen îşi strînse degetele în jurul alor ei, apoi o trase brusc de pe banchetă din faţă. Sherry apucă să scoată un ţipăt scurt şi se trezi deodată pe locul de lîngă el, cu umerii lipiţi de portiţă; ochii lui trimiteau scîntei şi se apropie foarte mult de ea.

– Sînt tentat să-ţi ridic fusta şi să-ţi trag o bătaie ca să-ţi bag minţile în cap, îi spuse foarte calm. Te rog să mă urmăreşti cu atenţie şi să ne scuteşti pe amîndoi de această necesitate dureroasă: Logodnica mea, accentuă el, se va comporta în limitele decenţei, iar soţia mea, continuă cu aroganţă, nu-mi va discredita niciodată numele sau pe sine.

– Oricine ar fi ea, îndrăzni Sherry prefăcîndu-se că nu se teme, deşi greutatea lui o ţintuia într-un colţişor, are profunda mea compătimire!

– Eu... neastîmpărată creatură! spuse cu mînie şi o sărută înfocat, apăsîndu-i buzele cu forţa, parcă pedepsind-o şi îmblînzind-o, susţinîndu-i capul cu o mînă, ca să nu-i permită să se mişte. Sherry încerca în zadar să se lupte cu el, dar la un moment dat reuşi să-şi tragă capul într-o parte.

– Nu! strigă ea, deşi tonul era mai degrabă implorator decît ameninţător. Te rog... nu... te rog!

Stephen remarcă nuanţa şi porni din nou la atacul buzelor ei, privindu-i mai întîi obrajii palizi şi expresia şocată; realiză că o mînă îi era lipită de sînul ei şi fu deosebit de tulburat de lipsa de control care pusese stăpînire pe el. Ochii ei implorau îndurare şi inima îi bătea nebuneşte sub palmă. Nu voise decît să o mai îmblînzească puţin, să o supună voinţei lui şi să o oblige să fie rezonabilă, dar nu intenţionase să o umilească sau să o îngrozească. Nu dorea să-i facă nimic care ar fi putut să-i frîngă spiritul. Chiar şi acum, cînd era pradă greutăţii trupului lui şi forţei masculine, absolut la bunul lui plac, în ochii ei mai rămăseseră urme de revoltă şi încăpăţînare, plus o sfidare care părea că-i readuce curajul în cîteva momente. Era fermecătoare chiar şi cînd îl sfida. Stephen îi privea vrăjit şuviţele rebele care-i căzuseră pe obrajii sidefii. Impertinentă, mîndră, dulce, curajoasă, inteligentă... toate acestea o alcătuiau pe ea.

Urma să fie a lui. Fata cu părul roşu-aprins din braţele lui îi va purta copiii, va fi amfitrioana casei lui şi, fără îndoială, va ceda în faţa lui, dar nu-i va părea niciodată plictisitoare, în pat sau în afara lui. Ştia aceasta din experienţa căpătată de două decenii de lupte în intimitate cu sexul opus. Faptul că nu ştia cine este, sau cine era el, sau că nu-l va plăcea prea mult cînd îşi va recăpăta memoria nu-l preocupa în mod deosebit.

Din clipa cînd îşi lăsase mîna într-a lui şi adormise, între ei se legase ceva. Nimic din ceea ce spusese şi făcuse în această seară nu-l convinsese că vrea să se desprindă de el sau că nu-l dorea la fel de mult cît o dorea el. Era doar surescitată din pricina unor bîrfe pe care le auzise despre el, fiindcă nu înţelegea că în toate exista şi un grăunte, cît de mic, de adevăr.

Toate aceste lucruri îi trecură prin minte în cîteva fracţiuni de secundă, dar în acest răstimp logodnica lui întui că mînia îi era acum sub control. Îi spuse pe un ton politicos, dar ferm:

– Lasă-mă să-mi revin, şopti ea. Stephen adăugă în minte „foarte perceptivă" la celelalte calităţi ale unei soţii dezirabile, dar dădu negativ din cap. O ţintui cu privirea şi-i vorbi ca şi cînd nu ar fi încăput loc de comentarii:

– Cred că va trebui să ajungem la o înţelegere pînă ce vei coborî din această trăsură.

– Ce mai e de înţeles? îşi ieşi ea din fire.

– Asta, zise Stephen şi o luă blînd de bărbie, o mîngîie pe păr, apoi îşi trecu buzele peste ale ei într-un sărut tandru. Sherry observă ochii lui grei de patimă şi respiră adînc, încercînd să-şi sucească din nou capul. Văzînd că nu-i poate rezista, se străduí cu atîta blîndeţe, încît îi suprimă orice împotrivire şi începu asaltul asupra zidului ei de apărare deja fisurat. Buzele lui dansau lent pe gura ei, rămînînd acolo cîteva secunde, apoi căutîn-

du-i-le din nou cu înflăcărare, redescoperindu-le parcă, potrivindu-le pe ale sale; îşi slăbi strînsoarea şi coborî uşor mîna pînă ce ajunse să o mîngîie delicat. O sărută la nesfîrşit, ca şi cînd i-ar fi trebuit tot timpul de pe lume, savurîndu-i dulceaţa şi conturul, iar Sherry simţi cum pulsul i-o ia razna, zdrobindu-i puterea de rezistenţă. Bărbatul care o săruta devenise din nou logodnicul afectuos care dormise pe un scaun la căpătîiul ei cînd zăcuse bolnavă în pat; acesta era logodnicul care o făcuse să rîdă şi să se înfioare sub sărutările lui; doar că acum diferenţa era subtilă şi efectul era chinuitor şi eficient: gura lui cercetătoare şi insistentă devenise posesivă, ca şi îmbrăţişarea lui.

Oricare ar fi fost diferenţa de acum, inima ei o trădă şi nu mai putea rezista. Învăluită de braţele lui puternice, simţindu-i buzele fierbinţi şi degetele mîngîindu-i ceafa, pînă şi legăntaul trăsurii devenise seducător. Stephen urmărea cu limba linia dintre buzele ei, obligîndu-le să se deschidă, iar cu ultima fărîmă de voinţă Sherry rezistă asediului.

Stephen nu o forţă şi, dezlipindu-şi buzele de ale ei, schimbă tactica, sărutînd-o lasciv pe obraz, spre tîmplă, apoi în colţul ochiului. Simţi cum mîna lui devine mai fermă, sprijinindu-i capul, iar ultima îi atinse lobul urechii explorînd încet fiecare curbă, trimiţîndu-i fiori fierbinţi de dorinţă. Parcă simţind că victoria e aproape, îşi reluă sărutul pe obraz şi, cînd ajunse la colţul gurii, Sherry se văzu înfrîntă. Se cutremură şi se predă, oferindu-i gura şi primindu-i sărutul. La presiunea lui întredeschise gura şi limba lui pătrunse învingătoare, căutînd-o pe a ei.

Stephen simţi mîna ei pe piept, apoi ea se lipi de trupul lui şi-i recunoscu victoria, lăsîndu-se prădată de pasiunea lui chinuitoare. Îi răspunse instinctiv. Flăcările ei interioare, care-i alimentaseră mînia ceva mai devreme, o ardeau acum şi-i măreau senzualitatea, iar

Stephen se trezi în vîltoarea unui sărut profund-erotic care-l făcu să-şi piardă controlul. Mîna lui coborî peste sînii ei, iar Sherry se arcui abandonîndu-i-se, oferindu-şi buzele spre a fi devorate. Stephen îşi spuse că trebuie să se oprească, dar o sărută şi mai pasional, făcînd-o să geamă surd, iar cînd îi răspunse la sărutare, mîngîindu-i şi ea buzele cu limba, îi auzi geamătul de mascul înfierbîntat. Degetele lui pătrunseseră în cocul ei şi şiragul de perle cu care acesta era îmbodobit se rupse; perlele căzură pe podeaua trăsurii ca o ploaie lucioasă, răspîndindu-se printre degetele lui. O sărută pînă ce amîndoi îşi pierdură răsuflarea, iar palma lui îi acoperea încă sînul. Încercă să o oprească, amintindu-şi că erau totuşi într-o trăsură, pe o stradă circulată, în drum spre un bal... dar sînul ei fierbinte îi pulsa în palmă. Stephen îi coborî corsajul şi-l privi. Sherry se sperie, iar cu o mînă îl prinse de încheietură; rîse, apoi gemu cînd el se aplecă şi-l sorbi...

Capitolul 33

Slăbită după avalanşa emoţiilor intime, Sherry îşi lăsă moale mîna pe umărul lui, apoi şi-o coborî pe piept şi-i simţi inima bătînd tare şi repede, ceea ce însemna că şi el fusese afectat de sărutările ei. Mîngîierile lui pe spate o făcură să uite de supărarea înfrîngerii. Era ceva nou la el în această seară, ceva greu de definit, o tandreţe exclusivă. Părea mai autoritar, dar Sherry nu înţelegea de ce. Descoperise însă ceva. Îşi sprijini fruntea pe pieptul său şi-i spuse:

– Ceea ce am făcut noi, acesta este motivul pentru care am dorit să mă mărit cu tine, nu-i aşa?

Părea atît de copleşită de pasiunea care-i mistuise

pe amîndoi, încît Stephen zîmbi.

– Este motivul pentru care te vei mărita cu mine, o corectă în cele din urmă.

– Dar nu sîntem potriviţi.

– Crezi? şopti el luînd-o de mijloc ca să o simtă mai aproape de el.

– Nu, nu sîntem. Sînt multe lucruri care nu-mi plac la tine.

Stephen îşi stăpîni rîsul.

– Ai destul timp să-mi enumeri toate defectele pînă sîmbătă.

– De ce sîmbătă?

– Dacă ai de gînd să devii o scorpie de soţie, trebuie să aştepţi pînă după cununie. Stephen o simţi cum se crispează. Sherry îşi ridică privirea spre el. Ochii îi mai erau pierduţi în vraja pasiunii, dar refuzul se citea clar pe chipul ei.

– Nu pot să mă mărit cu tine sîmbătă.

– Atunci duminică, acceptă el cu mărinimie, crezînd că obiecţia ei la această zi era cauzată de grija oricărei femei pentru a-şi alcătui un trusou adecvat.

– Nici atunci, spuse ea, dar disperarea din glasul ei nu era deloc convingătoare. Vreau să-mi recapăt memoria înainte de a face acest pas irevocabil.

Scopul lui Stephen era exact contrar.

– Mă tem că nu putem aştepta chiar atît.

– Pentru Dumnezeu, de ce?

– Dă-mi voie să-ţi demonstrez, spuse el şi o sărută repede dar apăsat. O privi şi-şi ridică o sprînceană, aşteptînd părerea despre gestul demonstrativ.

– Bine, e şi asta, recunoscu ea, iar Stephen începu să rîdă cu poftă, însă nu constituie un motiv pentru a ne grăbi cu ceremonia.

– Duminică, repetă el.

Sherry dădu negativ din cap, ca să-i arate puterea

voinţei, deşi el observa că începe să cedeze.

– Încă nu trebuie să mă spun dorinţelor tale, milord, aşa că îţi sugerez să nu abordezi acel ton cu mine. E foarte poruncitor şi dintr-un motiv îmi creşte nervozitatea. Insist să am dreptul la alegere... Ce faci? întrebă speriată văzîndu-l cum îşi strecoară o mînă prin decolteul ei şi-i dezmierdă sînul, apoi se uită ca vrăjit la sfîrcul întărit.

– Te las să alegi, spuse Stephen. Trebuie să recunoşti că mă doreşti şi tu, deci trebuie să mă laşi să fac din tine o femeie onorabilă duminică, sau dacă refuzi... Lăsă fraza neterminată, iar Sherry se alarmă dintr-o dată.

– Iar dacă refuz... vru să ştie.

– Atunci, în loc să mergem la Rutherforzi, ne ducem acasă şi acolo voi continua ce am început acum cîteva minute, pînă te fac să înţelegi mai bine sau să recunoşti ce ţi-am spus. Oricare ar fi situaţia, rezultatul va fi o nuntă duminică.

Vocea lui avea o hotărîre de oţel şi părea atît de sigur pe sine încît ştia că poate obţine tot ce-şi doreşte. Sherry se simţi şi mai neajutorată şi copleşită. Era la fel de sigură că va reuşi să o facă să recunoască orice. Cu un simplu sărut o putea aduce la extaz şi iraţionalitate.

– Ieri nu păreai deloc entuziasmat să te însori, cu atît mai puţin să onorezi logodna noastră, zise ea. Ce te-a determinat să-ţi schimbi hotărîrea?

Tatăl tău a murit şi nu mai ai pe nimeni pe lume în afară de mine, se gîndi Stephen deşi ştia că mai exista şi un alt motiv, mult mai hotărîtor, deşi nu în întregime adevărat.

– Ieri nu mi-am dat seama cu adevărat cît de mult ne dorim unul pe celălalt.

– Da, dar în seara aceasta, mai devreme, eram perfect sigură că nu te doresc deloc. Stai, am o propunere,

zise ea, iar Stephen zîmbi cînd îi văzu chipul luminat, cu toate că ştia că nu-i va plăcea şi că nici nu va fi de acord cu o schimbare a planurilor lui. Cinci sute de ani de sînge pur, de nobil îi curgea prin vene şi, cu aroganţa strămunilor săi, Stephen David Elliott Westmoreland se hotărîse deja cum să rezolve problema. Important era că şi ea îl doreşte. În afară de aceasta, motivul pentru care el se grăbea era că dorea să-i dea şansa să se bucure de a-i fi soţie măcar puţin timp, pînă ce va trebui să afle de moartea tatălui ei.

– Am putea rămîne aşa cum sîntem, iar dacă nu devii dezagreabil şi dacă va continua să ne placă să ne sărutăm, atunci ne vom putea căsători.

– O propunere tentată, spuse Stephen fără convingere, dar, după toate aparenţele, am mai multe în minte decît doar să te sărut şi sînt... deosebit de nerăbdător... să ne dau la amîndoi ocazia să ne satisfacem în această privinţă.

Răspunsul ei la această remarcă dovedi că uitase mai mult decît numele ei sau al logodnicului ei. Sau, precum surorile ei din Anglia, prin buna lor educaţie, nu ştia şi nu i se spusese ce se petrece cu adevărat în noaptea nunţii. Îmbujorată, se uită la el cu ochi întrebători şi-i spuse:

– Nu ştiu ce vrei să spui, sau la ce anume te gîndeşti, dar dacă te simţi cumva incomod, nu-i de mirare. Stau pe genunchii tăi.

– O să discutăm mai tîrziu despre motivele şi semnificaţia celor spuse de mine, promise Stephen şi păru delectat de senzaţia plăcută pe care i-o dădu Sherry cînd se zvîrcoli ca să coboare din braţele lui.

– Cînd vom discuta despre asta? insistă ea cu încăpăţînare, după ce se aşează în faţa lui.

– Duminică noaptea.

Neavînd puterea să mai discute cu el, sau să-l

răspundă privirii provocatoare, Sherry dădu într-o parte perdeluţa de la geamul lateral şi privi afară. Două lucrúri o izbiră imediat: primul era că se opriseră în faţa unei case unde lachei stăteau cu torţe aprinse în mîini şi-i conduceau pe oaspeţii elegant îmbrăcaţi şi în număr foarte mare spre intrarea principală; cu toţii se uitau curioşi spre uşa trăsurii. Cel de-al doilea era că probabil coafura ei suferise enorm din cauza atenţiei nestăvilite pe care i-o acordase Stephen, ciufulind-o de-a binelea, lucru care se putea observa chiar şi prin perdeluţa de la geamul trăsurii.

– Părul meu! zise ea îngrozită, apoi îşi ridică mîna spre coc şi constată că buclele îi erau desprinse din ace şi îi atîrnau pe umeri într-un fel care lui Stephen i se părea de-a dreptul fermecător şi ademenitor în acelaşi timp. Cînd ea îi spuse că părul îi era în dezordine gîndurile lui începură să o ia razna, iar fantezia îi arăta deja buclele acelea răsfirate peste pieptul lui gol. Nu pot intra acolo în halul în care arăt. Oamenii îşi vor închipui... nu continuă fiindcă se simţea jenată, iar Stephen surîse.

– Ce îşi vor închipui? o provocă el, văzînd-o că roşise şi ştiind clar că mulţi dintre ei vor face presupuneri exacte.

– Nu se cuvine să apar aşa, spuse ridicînd din umeri, apoi îşi scoase acele şi-şi lăsă părul liber pe umeri. Scoase un pieptene şi începu să-şi aranjeze ce se mai putea aranja. Stephen o privea cu intensitate, iar ea simţi ochii lui fierbinţi şi avu o senzaţie neplăcută.

– Te rog, nu te mai uita astfel la mine, îl rugă cu voce şoptită.

– Să mă uit la tine a fost cea mai plăcută activitate a mea din clipa cînd m-ai rugat să-ţi spun cum arăţi, mărturisi el solemn, privind-o direct în ochi.

Vocea lui catifelată, cu inflexiuni baritonale şi cuvin-

tele pe care i le spusese erau mai seducătoare decît orice sărut înfocat. Sherry simţi cum cedează orice rezistenţă la a se căsători cu el, dar mîndria şi inima îi cereau să ştie că ea, Sherry, înseamnă mult mai mult pentru el.

– Înainte de a te gîndi la cununia de duminică, zise ea cu o oarecare ezitare, cred că ar trebui să ştii că am o aversiune mare pentru ceva de care doamnele din Anglia nu se sinchisesc cîtuşi de puţin. Pînă în această seară nu mi-am dat seama prea bine de acest lucru.

– Pentru ce ai aversiune? întrebă uluit Stephen.

– Pentru culoarea levănţicăi.

– Înţeleg. Stephen rămase uluit şi impresionat de curajul ei.

– Te rog să te gîndeşti foarte bine la aceasta dacă ai vedere să mai rămînem logodiţi încă o zi.

– Voi face cum mi-ai spus, răspunse el.

Sherry nu crezuse că va fi luată în serios sau că el va recunoaşte, dar Stephen asta făcu. Mulţumită de reacţia lui, Sherry continuă să-şi aranjeze părul. Conştientă de privirile lui admirative, îi spuse zîmbind:

– Nu pot să fac nimic dacă mă priveşti aşa în continuare.

Capitolul 34

Deşi nu-i făcea plăcere, Stephen îşi luă ochil de pe ea, dar cînd coborîră din trăsură şi merseră spre intrare, toată lumea aflată acolo, apoi în sala de bal a familiei Rutherford îşi întorcea capul după ea. Îşi ţinea capul sus, avea buzele roşii după sărutările lui şi pielea îi strălucea de frumuseţe. În contrast cu imaginea pură a serenităţii, înveşmîntată în rochia de culoarea fildeşului,

părul îi curgea pe umeri în valuri de bucle de culoarea focului.

Lui Sherry i se păru o veşnicie pînă ce trecură printre oaspeţii care-l opriră pe Stephen încă de pe balcon, apoi pe scări, după care ajunseră în sala de bal. Nu i-ar fi păsat chiar atît de mult dacă o mare parte din conversaţiile lor cu el nu făceau aluzie directă la persoana ei, lucru care o făcu să se simtă stînjenită.

– A, Langford, i se adresă un domn de pe balcon, după ce fuseseră făcute prezentările, am auzit că ai început să devii un client frecvent al clubului *Almack's!*

Contele îi aruncă o privire amuzată, dar glumele de-abia atunci începură să curgă. Ceva mai tîrziu, un alt bărbat opri chelnerul care trecea cu tăvile cu pahare de şampanie şi le oferi de băut lui Stephen şi lui Sherry.

– Nu, nu, nu! spuse acestă chelnerului speriat şi luă el paharele în mîini. Alteţa sa preferă limonada de la o vreme. Oh, te rog să ai grijă să fie slabă şi caldă, îi spuse chelnerului, exact aşa cum se serveşte la *Almack's.*

Contele se apropie de urechea celuilalt şi-i spuse ceva, făcîndu-l să rîdă cu poftă, apoi glumele continuară, pe măsură ce urcau scările...

– Langford, e adevărat? glumi un bărbat de vîrstă mijlocie, cînd ajunseră în sfîrşit în sală... Am auzit că o puştoaică roşcată ţi-a tăiat-o scurt în mijlocul ringului de dans, la *Almack's?* Stephen se întoarse pe jumătate cu faţa spre Sherry, în semn că era adevărat şi că ea era „puştoaica roşcată" care făcuse aceasta. Bărbatul ceru să fie prezentat, apoi îi zîmbi lui Sherry. Dragă domnişoară, este un mare privilegiu să vă cunosc, declară el, apoi îi sărută mîna. Pînă în această seară nu am crezut că există o femeie în viaţă, care să fi rezistat farmecului acestui diavol.

Mai tîrziu un bătrîn sprijinit într-un baston îi spuse lui

Stephen:

– Am auzit că de la o vreme nu te mai pricepi la dans, Langford. Dacă vii la mine mîine, poate că-ţi voi da cîteva lecţii. Delectat de umorul său, bătrînul lovi cu bastonul în podea şi radie de bucurie.

Contele primea toate bobîrnacele cu indulgenţă, refuzînd să răspundă la multe dintre apropourile lor, dar Sherry făcea eforturi mari ca să menţină o atitudine de aparentă blazare. Era îngrozită de cîtă atenţie i se acorda contelui şi de cît de repede circulau zvonurile despre el. Toată lumea, fără excepţie, ştia exact fiecare mişcare pe care o făcuse Stephen în ultimele două ore; se gîndea îngrozită că poate îi zărise cineva prin perdeluţa de la geamul trăsurii. Doar gîndul că ar fi putut să-i vadă cineva îi aprindea obrajii. Domnişoara Charity observă imediat schimbarea de pe chipul ei, cînd îi întîmpină alături de Whitney, Clayton şi cîţiva prietenl ai famllliei Westmoreland.

– Doamne, exclamă ea veselă, ce culoare frumoasă ai în obraji, draga mea! Văzîndu-te, m-am gîndit la căpşuni cu frişcă. Cred că ţi-a prins foarte bine că ai mers în trăsura conteluil Cînd ai plecat de la *Almack's* păreai foarte palidă.

Sherry începu să-şi facă vînt cu evantaiul şi-i observă pe cîţiva prieteni adunaţi în jurul soţilor Westmoreland apropiindu-se spre a fi prezentaţi. Auziră şi ei remarca bătrînei, la fel ca Stephen, care o privi surîzător şi o strînse uşor de mînă.

– Ţi-a făcut chiar atît de bine, draga mea? o întrebă el.

Observînd stînjeneala tinerei, domnişoara Charity începu să rîdă şi îi spuse lui Stephen:

– Ticălosulel apoi clătină dojenitoare din cap.

Din nefericire, această mlşcare îi atrase atenţia lui Charity Thornton asupra părului lui Sherry, pe care nu-l

observase pînă atunci.

– Aveai părul strîns în coc cînd am plecat de la *Almack's!* exclamă ea îngrijorată. Ţi-au căzut acele de păr? O să discut eu cu fata mea pentru treaba de mîntuială pe care a făcut-o chiar după ce mă întorc, diseară!

Sherry avu impresia că toţi ceilalţi se opriseră ca să o asculte pe bătrînă comentînd revelator, cînd sarcina ei era doar să apare reputaţia pe care Sherry începuse să o demoleze. Clayton chiar îi aruncă o privire conspirativă, zîmbind şi semăna atît de mult cu Stephen încît Sherry se uită disperată la logodnicul el. Acesta o prezentă celor două perechi de tineri cu care era, ducele şi ducesa de Hawthorne şi marchizul cu marchiza de Wakefield. Cei patru o salutară cu o căldură şi o cordialitate care o făcură să-i placă imediat.

– Înţeleg că dumneavoastră sînteţi atracţia în jurul căreia gravita Stephen la *Almack's?* întrebă ducele de Hawthorne, iar soţia lui îi zîmbi lui Sherry.

– Cu toţii aşteptam cu nerăbdare să vă cunoaştem, iar acum că am făcut-o, adăugă ea privind spre soţii Wakefield, nu ni se pare de mirare că Stephen a ieşit glonţ de la clubul *Strathmore* cînd şi-a dat seama că porţile de la *Almack's* se închideau în curînd.

Domnişoara Charity nu dădea atenţie conversaţiilor şi se uita la cei cîţiva tineri veniţi şi ei de la *Almack's* care acum se îndreptau către Sherry.

– Langford, îndepărtează-te! îi spuse lui Stephen. Tinerii aceia vin la Sherry şi o să-i sperii dacă intenţionezi să te mai uiţi la ei cu ochii aceia fioroşi şi ostili.

– Da, Stephen, îl tachină Whitney, luîndu-l discret de braţ şi se uită zîmbind la Clayton spunîndu-i din privire că se apropia o nuntă iminentă. Nu ai putea să te uiţi la ei mai amabil, cînd sînt cei mai renumiţi burlaci din Londra, care se pregătesc să o înconjoare pe Sherry?

– Nu, răspunse el brusc şi o luă pe Sherry de braţ

întorcînd-o cu faţa spre gazda lor.

Marcus Rutherford era un bărbat înalt, impunător, cu un zîmbet cald şi încrederea pe care o capătă o persoană care provine dintr-un mediu priviliegiat şi în venele căreia curge un sînge ilustru. Sherry îl plăcu imediat şi regretă că trebuia să le facă faţă tinerilor de la *Almack's* care se apropiau de ea ca să o invite la daṅs.

– Se pare că ai concurenţă mare, Stephen şi nu e de mirare, remarcă Rutherford tocmai cînd Makepeace o conducea pe Sherry la dans, iar domnişoara Charity zîmbea bucuroasă către cei doi.

– Şi măcar o dată, interveni Clayton, privind-o pe Charity Thornton cît de satisfăcută părea şi cum îi supraveghea pe cei care dansau, obiectul atenţie tale are o însoţitoare care nu pare prea bucuroasă să te aibă în preajma ei.

Stephen auzi comentariul, dar nu păru supărat fiindcă îi veni o idee care pe loc ar fi înlăturat orice pericol pentru Sherry, avînd în vedere că însoţitoarea ei fusese de vină pentru aceasta.

– Am auzit că Nicki DuVille te consideră foarte neobişnuit, comentă Rutherford, ridicînd paharul cu şampanie la buze. Atît de mult încît să meargă el însuşi la *Almack's*. Se vorbeşte că amîndoi aţi stat deoparte, sprijiniţi de aceeaşi coloană, pentru că nu v-aţi putut apropia de tînăra domnişoară din cauza celorlalţi pretendenţi. Trebuie să fi fost o scenă delicioasă, continuă Rutherford şi începu să rîdă. Tu şi DuVille la *Almack's* în aceeaşi seară. Doi lupi într-o sală plină cu pui de lup. Apropo, unde e Nicki? Rutherford se uită curios prin mulţime.

– Îşi oblojeşte inima sfărîmată, presupun, răspunse Stephen, începînd să-şi pună ideea în aplicare.

– DuVille? întrebă Rutherford rîzînd. E greu de imaginat că face asta, la fel cum e greu să-mi imaginez

cum arătaţi amîndoi la *Almack's.* De ce ar avea inima zdrobită?

Stephen ridică dintr-o sprînceană şi răspunse zîmbind ironic:

– Pentru că obiectul afecţiunii sale a acceptat să se mărite cu altcineva.

– Zău? spuse acesta interesat şi se uită la Makepeace care dansa cu Sherry, privindu-l cu un oarecare respect. Nu vrei să zici că e Makepeace? Spune-mi că frumuseţea ei nu se va irosi alături de căţeluşul acela.

– Nu se va mărita cu Makepeace.

– Atunci cu cine?

– Cu mine.

Chipul gazdei sale trecu prin diferite faze: de la şoc la încîntare şi anticipaţie. Făcu un gest larg spre sala de bal şi spuse:

– Nu vrei să-mi permiţi să fac anunţul în această seară? Aş vrea să văd cîteva chipuri cînd vor afla vestea.

– O să mă mai gîndesc.

– Excelent! spuse el şi i se adresă lui Whitney: Dacă vă amintiţi, alteţă, odată am încercat să anunţ logodna domniilor voastre, dar aveaţi o idee ciudată în seara aceea ca să o ţineţi în secret.

Această remarcă nevinovată îi făcu pe soţul şi pe cumnatul ei să o privească uşor ironici şi amuzaţi de fronda ei la a se căsători cu el într-un fel care a făcut toată Londra să vuiască.

– Terminaţi, amîndoi, le spuse Whitney rîzînd stînjenită. Nu vreţi să mă lăsaţi să uit niciodată?

– Nu, îi răspunse soţul ei surîzînd tandru.

Sherry venise lîngă Stephen şi era acum cu el după o oră întreagă de dans. Acesta stătea de vorbă cu prietenii lui; la un moment dat lordul Rutherford se desprinse de grup. Sherry îl văzu că se apropie de

orchestră, dar nu-i dădu atenţie pînă ce muzica se auzi mai tare, apoi se întrerupse cu acordurile clasice, care solicitau atenţia tuturor. Orice conversaţie se opri şi musafirii se întoarseră miraţi spre gazdă, curioşi să afle motivul.

– Doamnelor şi domnilor, spuse prietenul lui Stephen pe un ton foarte călduros, am deosebita onoare să vă anunţ o logodnă specială în această noapte, înainte de a o citi în ziare... Sherry se uită de jur împrejur, la fel ca şi ceilalţi invitaţi, întrebîndu-se cine erau cei doi tineri logodnici, dar, fiind atît de curioasă, nu observă zîmbetul din ochii lui Westmoreland care o studia atent. Ştiu că această logodnă în mod special va veni ca o uşurare pentru mulţi dintre burlacii adunaţi aici, care îi vor mulţumi domnului în cauză că, în sfîrşit, le lasă drum liber. Ah, văd că v-am făcut curioşi, spuse el, delectîndu-se cu rolul de mesager, privind la sutele de chipuri curioase şi amuzate. În vederea celor spuse mai înainte, aş dori să vă mai prelungesc puţin aşteptarea şi, în loc să vă spun numele celor doi fericiţi, îi voi ruga să-mi facă onoarea de a îndeplini prima lor sarcină formală, în rolurile de soţ şi soţie, prin deschiderea oficială a balului. Părăsi ringul de dans într-un cor de murmure şi de rîsete, dar nimeni nu-l mai privea. Orchestra începu un vals şi muzica umplu sala, în timp ce mulţimea aştepta nerăbdătoare.

– Ce mod elegant de a anunţa o logodnă, le spuse Sherry viitorilor ei cumnaţi.

– Sînt bucuros că eşti de acord, zise Stephen luîndu-o de mînă, apoi o conduse spre ring, ca să-i poată oferi o vedere mai bună a sălii, presupuse Sherry. Ajunşi în centru, muzica îşi continuă tempo-ul, iar el păşi în faţa ei şi spuse: Domnişoară Lancaster, Sherry se uită nelămurită în jurul ei.

– Da? răspunse ea surîzînd nelămurită.

– Pot avea onoarea următorului dans?

Sherry nu avu timp pentru vreo reacţie, pentru că el o cuprinse de mijloc şi începu să danseze cu ea, conducînd-o în cercuri concentrice prin centru, apoi spre marginea ringului. Cînd invitaţii înţeleseră despre cine era vorba, izbucniră aplauze şi urale asurzitoare.

Candelabrele de cristal străluceau deasupra capetelor lor, cu cele cincizeci de mii de lumînări reflectate de oglinzile de pe pereţii înalţi. O pereche de tineri dansau: un bărbat brunet, înalt, care păşea graţios în ritm de vals şi o tînără înveşmîntată într-o rochie crem. Sherry văzu imaginea lor reflectată în oglinzi şi se simţi vrăjită de farmecul momentului, apoi îl privi. Undeva, în adîncul acelor ochi albaştri care-i zîmbeau, distinse o altă latură magică a vieţii, strălucind ca o scînteie... ceva profund şi tăcut. O ţinu prizonieră cîteva clipe, promiţîndu-i ceva... întrebînd... invitînd.

Te iubesc, se gîndi ea.

Braţul lui deveni ferm pe talia ei, ca şi cînd Stephen ar fi auzit-o şi i-ar fi plăcut aceste cuvinte. De-abia atunci realiză că spusese cu voce tare. Pe balconul de deasupra sălii de dans ducesa de Claymore îi privea pe cei doi şi surîdea mulţumită, gîndindu-se deja la nepoţii frumoşi pe care ei îi vor avea.

Îşi dorea ca soţul ei să fi fost prezent la această ocazie, să-l vadă pe fiul lor cu femeia alături de care va rămînea o viaţă. Robert ar fi fost de acord cu Sherry, îşi zise ea. Mîngîie inconştient verigheta de pe inelar, pe care Robert i-o pusese în urmă cu aproape patruzeci de ani. Alicia îl privi pe fiul să valsînd cu mireasa lui şi parcă-l simţi pe Robert stînd alături de ea: *Priveşte-i, iubirea mea,* îi şoptea ea în inimă. *Seamănă cu tine, Robert şi ea îmi aminteşte de mine atît de mult.* Alicia parcă simţi braţul soţului ei cuprinzînd-o de mijloc şi apropiindu-se de ea, şoptindu-i la ureche: *În acest caz,*

dragostea mea, Stephen va avea mîinile pline.

Un zîmbet uşor îi tremură pe buze cînd se gîndi la propria-i contribuţie spre acest moment. Ochii îi străluceau de bucurie şi îşi aminti de lista cu pretendenţi pe care i-o făcuse lui Stephen, apoi de reacţia lui de şoc. Toţi fuseseră atît de bătrîni încît Stephen nu-şi dăduse seama că erau deja infirmi. *Eu am făcut-o!* îşi zise ea în gînd.

Hugh Whitticomb stătea lîngă ea şi admira spectacolul, cu gîndul departe, pe vremea cînd Alicia şi Maggie îi ţinea pe el şi pe Robert în centrul ringului de dans pînă în zori.

Privindu-i pe Stephen şi pe Sherry alunecînd împreună, rîse mulţumit de felul în care manipulase situaţia. Desigur, apele vor fi tulburi cînd ea îşi va recăpăta memoria, dar îl iubea pe Stephen Westmoreland, iar el o iubea la rîndul său. Hugh era sigur de asta. *Eù am făcut-o, Maggie, draga mea,* îşi spunea în inimă. Parcă auzea răspunsul ei: *Da, tu ai făcut-o, dragule. Acum invit-o pe Alicia la dans. E un moment important.*

– Alicia, spuse el ezitînd. Ai vrea să dansezi?

Ea se întoarse şi-l privi, apoi îl luă de braţ.

– Mulţumesc, Hugh! Ce idee minunată! De ani de zile nu am mai dansat amîndoi!

Domnişoara Charity se retrăsese pe margine şi acum bătea uşor cu vîrful piciorului în ritmul muzicii, ochii strălucindu-i de fericire cînd îl privea pe contele de Langford îndeplinindu-şi datoria oficială de viitor soţ al lui Sherry. Ceilalţi invitaţi începură şi ei să danseze, iar DuVille se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

– Domnişoară Thorton, zise pe un ton galant, plin de farmec, vreţi să mă onoraţi cu acest dans?

Copleşită de bucurie, surîse şi-şi puse mîna firavă pe braţul lui; se simţi ca o tînără din nou, pe cînd un bărbat frumos o conducea la dans.

– Bietul Makepeace, îi zise ea pe un ton de confidenţă. Pare nefericit.

– Sper că dumneavoastră nu sînteţi nefericită, zise Nicki preocupat, iar cînd o văzu cît de tulburată este îi mărturisi: Aveam impresia că eraţi în favoarea mea.

Domnişoara Charity se fîstîci, dar continuă să ţină pasul, cu toate că ritmul era destul de alert pentru vîrsta ei.

– Nicholas, îi spuse ea. Pot să-ţi mărturisesc ceva?

– Sigur, dacă doriţi.

– Sînt bătrînă şi aţipesc chiar atunci cînd nu vreau să dorm, uneori uit lucruri...

– Am observat, răspunse Nicki cu politeţe.

– Dar, dragul meu băiat, continuă ea, ignorîndu-i confirmarea, dar nu sînt atît de bătută în cap încît să cred mai mult de prima oară că eşti menit dragei noastre Sherry!

Nicki se împiedică.

– Nu... nu v-aţi gîndit că sînt? întrebă cu precauţie.

– Sigur că nu. Lucrurile au mers exact cum am plănuit eu să meargă.

– Cum aţi plănuit? repetă Nicki uluit, schimîndu-şi complet părerea despre ea şi găsind răspunsuri care-l făceau să rîdă de sine şi să roşească pentru naivitatea de care dăduse dovadă.

– Desigur, confirmă ea ridicîndu-şi uşor capul. Nu-mi place să mă fălesc, spuse privind surîzătoare spre Sherry şi Stephen, dar asta am făcut.

Nicki nu mai ştia ce să creadă, deşi bănuia ceva; o studie cu atenţie cu coada ochiului.

– Cum de aţi făcut ceea ce spuneţi că aţi făcut?

– Un ghiont aici, o aluzie acolo, băiete. Deşi în această seară m-am întrebat dacă ar fi trebuit să o las pe Sherry cu Langford. Era nebun de gelozie pe Makepeace. Ridică din umerii firavi şi spuse rîzînd: A fost cea

mai distractivă scenă pe care am văzut-o în treizeci de ani! Cel puţin, aşa cred că a fost... O să-mi fie dor de emoţiile acestea. M-am simţit de un mare folos chiar de cînd Hugh Whitticomb m-a rugat să fiu însoţitoarea ei. Ştiam, desigur, că dacă nu-mi făceam datoria la înălţime, m-ar fi înlocuit cu altcineva. Se uită cu subînţeles la Nicholas şi-l văzu că tace privind-o de parcă acum o cunoştea pentru prima dată. Ai ceva de spus, dragul meu băiat?

– Cred că da.

– Da?

– Vă rog să primiţi cele mai umile scuze din partea mea.

– Pentru că m-ai subestimat?

Nicki dădu afirmativ din cap, iar ea îi zîmbi.

– Toată lumea face asta, să ştii.

Capitolul 35

– Mă simt ca un musafir în propria mea casă, remarcă ironic Stephen în compania fratelui său pe cînd le aşteptau pe doamne să plece la operă. De cînd se anunţase logodna lor nu mai fusese o clipă singur cu Sherry şi i se părea absurd că schimbarea publică a statutului lor de logodnici să marcheze încheierea oricărei posibilităţi de intimitate cît de mică cu ea.

La sugestia mamei sale, se mutase la Clayton, iar ea se mutase la el, unde avea de gînd să rămînă cu Sherry în cele trei zile pînă la nuntă.

– ... pentru a elimina orice motive de bîrfă, atîta timp cît Sherry e chiar sub nasul înaltei societăţi din Londra.

Stephen acceptase fără proteste sugestia ei, pentru că se aşteptase ca Whitticomb să menţină situaţia de

dinainte, cînd spunea că Sherry trebuie să se simtă în siguranţă alături de el tot timpul, cu Charity Thorton ca însoţitoare.

De fapt, doctorul căzuse de acord cu mama lui Stephen că reputaţia lui Sherry ar putea suferi acum, că toată lumea ştia de interesul deosebit al lui Stephen pentru ea.

În această seară fratele şi cumnata lui erau pe post de însoţitori ai lui Sherry şi Stephen la operă, în timp ce mama lui se ocupa de altceva, pînă la întoarcerea lor, după cum le promisese.

– Poţi să o aduci pe Sherry la noi, zise Clayton, delectat de nerăbdarea lui Stephen de a fi singur cu Sherry, din motive perfect sănătoase. Iar tu ai putea să stai la noi.

– E la fel de absurd ca şi aranjamentul mamei. Vreau să spun că nu sînt idiot ca să stric nunta şi să mă culc cu ea cînd mai sînt doar trei zile pînă la....

Se opri pentru că auzi glasuri de femei pe scări. Se ridicară amîndoi. Stephen îşi îmbrăcă vestonul şi avansă lîngă fratele său care ajunsese deja în hol.

– Ia priveşte, îi spuse, dar Stephen înţelese totul dinainte. Ce portret minunat ar face.

Rîsul lor muzical îi făcu pe cei doi bărbaţi să zîmbească în timp ce le priveau pe ducesa de Claymore şi pe viitoarea contesă de Langford schimbîndu-şi una alteia capele şi bonetele în faţa oglinzii. Colfax şi Hodgkin stăteau cu mîinile la spate şi priveau în faţă părînd că nu dau atenţie chicotelilor copilăroase ale celor două. Hodgkin nu era la fel de obişnuit ca şi Colfax în a-şi ascunde emoţiile şi o privea rîzînd pe Sherry.

Whitney fusese îmbrăcată cu o rochie bleu cînd veniseră. Sherry spusese că intenţionează să poarte o rochie verde-deschis după ce-i şoptise lui Whitney că prefera culoarea albastră a safirului, admirînd inelul cu

safir pe care Stephen i-l dăruise în acea după-amiază.

Se răzgîndiseră şi schimbaseră rochiile: Whitney purta roéhia verde a lui Sherry, iar aceasta o purta pe cea de culoarea safirului.

Cei doi bărbaţi se apropiau de ele cînd o auzirā pe Whitney spunînd:

– Clayton nu va observa că ne-am schimbat, ascultă ce-ţi spun.

– Şi eu mă îndoiesc că lordul Westmoreland a fost cîtuşi de atent cînd l-am întrebat ce rochie s-ar potrivi mai bine cu inelul, zise Sherry rîzînd. Era preocupat de... Se opri tocmai cînd voia să spună „sărutat", iar Stephen se abţinu să nu rîdă.

– Să începem? îl întrebă pe fratele său.

– Chiar te rog, confirmă Clayton. Fără să mai comunice, cei doi făcură cîte un pas. Stephen se opri în spatele lui Whitney, iar Clayton îi oferi braţul lui Sherry, iar aceasta începu să rîdă cînd el îi şopti la ureche:

– Ţi-am spus mai devreme cît de bine îţi stă în verde, iubita mea?

Whitney tocmai îşi punea mănuşile cînd simţi braţele lui Stephen pe umeri şi el îi şopti tandru:

– Sherry... simţi cum lui Whitney i se cutremură umerii de rîs, dar nu-i vedea faţa din cauza bonetei, am aranjat cu fratele meu să ne lase puţin singuri cînd ne întoarcem de la operă. O va face pe Whitney... La un moment dat ea se răsuci brusc şi începu să-l dojenească, dar îi văzu zîmbetul.

– Stephen Westmoreland, dacă măcar îndrăzneşti să...

În faţa numărului 14, pe strada Brook, două trăsuri aşteptau cu lampioanele aprinse, ca un alai de luminl strălucitoare. Cînd prin faţa clădirii trecu trăsura ducelui şi ducesei de Dranby, alteţa sa privi faţada minunată a edificiului şi spuse:

– Dranby, pe cine vom găsi ca soţ pentru Juliette, după ce Langford se va fi însurat? Unde vom găsi pe cineva care să-l egaleze în gust şi eleganţă, în rafinament şi... Se opri tocmai cînd din casă văzu ieşind un grup vesel, contele coborî alergînd pe trepte şi porni grăbit în urmărirea logodnicei sale.

– Sherry, strigă el. Ştiam că ea nu eşti tu. Tînăra americancă rîse şi se îndreptă spre trăsura ducelui de Claymore, trasă în spatele vehicolului contelui. Ducele şi ducesa se uitau înmărmuriţi pe geamul trăsurii lor: contele de Langford o prinse pe logodnica lui de mijloc, cînd se urcă în trăsura fratelui său şi o duse în braţe pînă la trăsura lui.

– Dranby, spuse ducesa, am fost martorii celui mai delicios moment al anului! Stai să vezi cînd voi spune tuturor ce am văzut!

– Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, mai bine nu te amesteca, îi spuse ducele aşezîndu-se liniştit pe banchetă.

– De ce nu?

– Nimeni nu te va crede.

Capitolul 36

Pe strada Bow erau aliniate cîteva trăsuri luxoase, aşteptînd să lase călătorii în faţa clădirii luminate feeric din Covent Garden.

– Arată ca un templu grecesc! exclamă Sherry privind pe geamul trăsurii. Exact cu tabolul din biblioteca la.

Entuziasmul ei era molipsitor, iar Stephen se aplecă şi privi faţada Operei Regale.

– A fost construită după modelul templului Minervei din Atena.

Sherry îşi ridică grijulie poalele rochiei şi coborî din trăsură sprijinindu-se de braţul oferit de Stephen. Înainte de a intra, se mai uită o dată la clădire.

– Este minunată, spuse ea. Urcară treptele şi cînd ajunseră în hol multă lume se uită la ea admirativ, însă ea nici măcar nu observă aceasta. Urcară scara interioară, cu coloanele sale ionice elegante şi candelabrele în stil grecesc.

La Londra se obişnuia ca oamenii care veneau la spectacole să arboreze o mină blazată şi plictisită, însă lui Sherry nu-i păsa. Chipul îi era luminat de o bucurie imensă şi se oprea pentru a admira fiecare detaliu arhitectonic. În holul de sus mai făcu o pauză şi privi uluită primul etaj de loje şi coloanele graţioase care le adăposteau şi susţineau arcadele pe care erau pictate scene din operele lui Shakespeare.

Stephen ar fi dorit să o zorească, dar era conştient de efectul pe care-l avea măreţia asupra ei şi, pentru a nu-i împiedica pe ceilalţi spectatori să meargă la locurile lor, o luă uşor de braţ şi-i spuse în şoaptă:

– O să rămînem după terminaea spectacolului ca să mai poţi admira în voie totul.

– Oh, îmi pare rău. Îmi vine greu să cred că oamenii trec atît de nepăsători pe lîngă frumuseţile acestea.

Loja lui Stephen se afla în locul cu vizibilitate maximă, iar cînd intrară Sherry se uită mai întîi la şirul de loge de pe partea opusă, fiecare cu candelabrul său şi cu buchete de flori aurii combinate cu stele în relief, pictate pe frontonul lojei.

– Sper să-ţi placă opera, spuse el şi se aşează alăturl de ea, apoi salută formal pe cîţiva prieteni din loja alăturată. Am obiceiul să vin în fiecare joi.

Sherry îl privi fascinată şi atît de fericită încît nu-l venea să creadă ce aude.

– Cred că îmi va place. Adică, sînt entuziasmată, ceea ce trebuie să fie semn bun.

Stephen se uita la ea surîzător şi, în timp ce o asculta vorbind, îşi coborî privirea peste buzele ei, rămînînd acolo cîteva secunde, după care o privi în ochi.

Fusese un sărut! îşi zise ea. Un sărut pe care trebuia să-l simtă şi atît. Involuntar, Sherry îşi puse palma peste mîna lui, aşa cum făcuse în prima zi cînd îşi recăpătase cunoştinţa. Era un gest mărunt, de-abia perceptibil, pe care el îl făcu la fel de inconştient, pe cînd se întoarse să-i salute pe prietenii de alături. Sherry făcu la fel ca el, iar Stephen schimbă poziţia mîinii sale, acoperindu-i palma cu a sa, strîngîndu-i degetele înlănţuite cu ale lui. Sherry simţi un fior trecîndu-i pe şira spinării pe măsură ce degetul lui mare îi mîngîia palma deschisă cu mişcări delicate. Şi acesta era tot un sărut, îşi zise ea emoţionată. Unul mai profund, mai lent, mai senzual. Privi mîna puternică şi degetele care-i fremătau peste ale ei; simţi cum tot trupul i se înfierbîntă şi se topeşte la fiecare atingere a lui.

În staluri şi la galerie mulţimea era zgomotoasă şi aproape toţi îi studiau pe cei din loje. Sherry încercă să pară calmă şi degajată, dar fiecare mîngîiere de-a lui Stephen îi făcea pulsul mai rapid.

Cînd mişcările lui încetară şi pulsul îi reveni la normal, se simţi oarecum stînjenită de starea de excitare pe care i-o produseseră gesturile lui probabil obişnuite.

Din curiozitate Sherry experimentă la rîndul ei. Văzîndu-l că vorbeşte cu fratele său, îi mîngîie şi ea uşor încheieturile degetelor, concentrîndu-se mai mult la gestul ei decît la conversaţia lor. Parcă nu avea nici un efect vizibil asupra lui. De fapt, el desfăcu palma şi Sherry avu impresia că Stephen vrea să-şi retragă mîna, dar nu o făcu. Rămase cu palma deschisă în sus şi ea îi

privi cu atenţie fiecare deget lung, delicat, în timp ce Stephen continua să vorbească cu fratele său. De vreme ce el părea să nu obiecteze şi să nu observe, Sherry îl atinse în palmă, trasînd cu un deget fiecare linie. Te iubesc, se gîndi ea şi-i spuse acelaşi lucru cu vîrful degetului apăsînd uşor. Te rog, iubeşte-mă şi tu la fel. De multe ori, cînd o săruta sau cînd îi zîmbea, era aproape sigură că o iubeşte, dar voia să audă cuvintele, avea nevoie să le audă. Te iubesc, îi spuse ea în gînd continuînd să-l mîngîie în palma desfăcută.

Stephen renunţă să se mai prefacă a continua o conversaţie inteligentă şi se uită la ea; Sherry avea capul uşor aplecat. Deşi stătea aşezat într-un loc public, zgomots, Stephen era excitat peste măsură, ca şi cînd ar fi petrecut o oră de preludiu sexual intens; nu-i venea să creadă că nu făcuse altceva decît să se ţină de mînă cu o virgină total fără experienţă. Inima începu să-i bată cu putere, insistent şi ritmat, iar Stephen se abţinu de la o explozie iminentă, savurînd în locul ei plăcerea de a fi mîngîiat; nu o opri. Deschise şi mai mult palma şi întinse degetele, supunîndu-se la tortura ei delicioasă şi la chinul care-l măcina în interior.

Nu-i venea să creadă ce-i face Sherry, dar savura la fel de multă plăcere din acest joc nevinovat, cît ar fi făcut-o din cunoştinţa că ea doreşte la fel de mult să-l mîngîie, să intre în contact cu el.

În lumea strălucitoare şi emancipată în care trăia el rolurile erau bine definite: soţiile aveau menirea să crească moştenitorul; soţii erau o necesitate socială şi financiară; amantele dădeau şi primeau plăceri. Cuplurile în care soţii nu aveau nimic în comun cu soţiile aveau o regulă: soţii aveau legături amoroase cu soţiile altora. Stephen cunoştea cel puţin douăzeci de astfel de perechi, care nu erau legate prin nimic mai mult

decît o uşoară afecţiune. Sute de alte perechi nu erau legate de nici măcar prin atît. Soţiile nu tînjeau după mîngîierile soţului şi nici nu îi incitau pe soţi pentru a tînji după ele. Totuşi Sherry făcea acum exact aceasta.

Stephen o privi din profil şi văzu că trasează ceva cu degetele pe palma lui şi aşa extrem de sensibilizată. A treia oară cînd o văzu făcînd aceasta încercă să-şi distragă atenţia de la impulsul trimis din palmă spre toate punctele sensibile din corp şi încercă să se concentreze la gestul ei mai mult. Urmărindu-i degetul scriind pe palmă Stephen distinse două litere:

C. L.

Erau iniţialele ei.

Stephen inspiră adînc şi îi privi din nou profilul, în timp ce mental o trăgea într-un colţ întunecos şi-i acoperea buzele fine cu ale sale... Tot mental îi săruta sînii tocmai cînd liniştea se lăsa în sală, semn că opera trebuia să înceapă; nu ştia dacă îi pare rău sau bine, dar răsuflă uşurat că Sherry îşi încheie experimentul.

Se aplecă atentă în faţă privind cortina de catifea ridicîndu-se; în spatele ei rămase o arcadă pictată cu capete de femei cîntînd la trompelă printre crengi de laur.

Orchestra începu primele acorduri, iar Sherry uită de lume.

Pe drumul spre casă Stephen o ţinea de mînă şi se simţea bucuros ca un adolescent, din cauza acelor cîteva mîngîieri nevinovate.

– Înţeleg că ţi-a plăcut spectacolul, îi spuse el pe cînd urcau treptele spre casă, sub lumina gălbuie a lunii.

– Foarte mult! recunoscu ea cu ochii mari de uimire. Cred că am recunoscut-o. Nu cuvintele, ci muzica.

Această veste fu urmată de alta, la fel de bună; Colfax îi luă capa lui Sherry şi îi informă pe cei doi că mama lui Stephen s-a retras deja în camera ei.

– Mulţumesc, Colfax, te sfătuiesc să te culci şi tu, îi spuse Stephen, cu o privire aluzivă, mintea retrăind instantaneu imaginea de la operă. Valetul se duse şi stinse lumînările din hol, iar Stephen o privi pe Sherry cînd aceasta îi ură noapte bună.

– Mulţumesc pentru o seară minunată, milo...

– Mă numesc Stephen, o întrerupse el şi se întrebă cum uitase pînă acum să-i ceară să-i spună pe nume.

Sherry rosti numele lui şi îi plăcu intimitatea resimţită.

– Mulţumesc, Stephen. Nu apucă să mai adauge ceva, fiindcă Stephen o luă de braţ şi o conduse prin holul întunecat, spre salonul luminat de lună doar, apoi închise uşile şi se întoarse cu faţa spre ea. Sherry era cu spatele la uşă şi la cîţiva centimetri de Stephen. Îi privi obrazul luminat parţial, încercînd să ghicească intenţia lui pe întuneric.

– Ce...? zise ea.

– Asta, răspunse el şi-şi sprijini palmele de uşă, într-o parte şi în cealaltă a capului ei, apoi o apăsă uşor cu trupul lui şi se apropie foarte mult de ea.

Înainte ca Sherry să poată reacţiona, buzele lui îi tăiară răsuflarea cu un sărut; iar greutatea lui asupra corpului ei avu un efect neaşteptat. Simţurile ei se acutizară şi Sherry oftă prelung, ridicîndu-şi braţele şi cuprinzîndu-l pe după gît, sărutîndu-l ca răspuns la chemarea pasională a buzelor sale. Răsuflarea ei era contopită cu a lui, iar Stephen o sărută şi mai apăsat, modelîndu-şi coapsele după forma trupul ei.

Capitolul 37

Thomas Morrison intră în sufrageria intimă, cu ziarul *Post* în mînă. O privi pe tînăra şi noua lui soţie care se juca în farfurie cu furculiţa şi privea pe geam străzile Londrei.

– Charise, ce te frămîntă de cîteva zile?

Charise îl privi şi chipul lui îi păru acum la fel de frumos ca şi atunci, pe vapor. Se uită în sufrageria micuţă din casa modestă a soţului ei şi părea furioasă pe el şi pe ea însăşi pentru că nu îndrăznea să-l răspundă.. Pe vapor acest bărbat i se păruse atît de tulburător şi de romantic în uniforma lui, cînd îi vorbise galant, însă de cînd îşi juraseră credinţă unul celuilalt totul se schimbase.

După aceea el îi ceruse să facă lucrul acela oribil în pat, iar cînd îi mărturisise că o dezgustă, el se supărase pe ea pentru prima dată. După ce-l făcuse să înţeleagă că nu putea să facă asta dintr-o dată, scurta lună de miere la Devon fusese destul de plăcută pentru ea. Cînd o aduse acasă la Londra şi-i văzu locuinţa, rămase consternată. O minţise şi o făcuse să creadă că avea o casă frumoasă şi un venit excelent, dar, după standardele ei, era aproape sărac şi-l dispreţuia atît pe el cît se dispreţuia şi pe sine.

Dacă s-ar fi măritat cu Burleton, ar fi fost acum baroană; ar fi făcut cumpărăturile la magazinele luxoase pe care le văzuse pe Bond Street şi pe Piccadilly. Chiar acum ar fi fost îmbrăcată într-o rochie frumoasă cu volane şi s-ar fi pregătit de o vizită matinală la vreo prietenă nouă care ar fi locuit într-o casă splendidă ca

acelea de pe strada Brook sau Pall Mall. Situaţia era că îşi cheltuise toţi banii pe o singură rochie şi se dusese la plimbare în Green Park, unde cei bogaţi se plimbau după-amiezele şi pe ea o ignorau ca şi cînd nici nu ar fi existat! Nu realizase cît de necesar era un titlu nobiliar pînă ce se plimbase prin parc după-amiaza trecută şi remarcase lumea din înalta societate exclusivistă de acolo.

. Mai presus de aceasta, cînd soţul ei demn de dispreţ o întrebase cît costase rochia, iar ea îi spusese, omul fusese gata, gata să plîngă! În loc să fie admirată pentru gustul excelent şi silueta de invidiat, el nu se gîndea decît la bani. Ea ar fi avut dreptul să plîngă, se gîndi acum furioasă, privindu-l cu dispreţ cum citeşte ziarul. Acasă în Richmond ea fusese cea invidiată şi imitată de alţii. Acum, aici era un nimeni, mai puţin decît nimeni, şi se simţea roasă de invidie zi de zi, cînd mergea prin parc şi privea lumea bună la promenadă, sfidînd-o.

Problema cu Thomas Morrison era că nu-şi dădea seama că soţia lui era o persoană deosebită. Toată lumea din Richmond ştia asta, chiar şi tatăl ei, dar nătărul înalt şi frumos cu care se căsătorise nu înţelegea. Ea încercase să-i explice, însă el o insultase spunîndu-i că ea nu se comporta ca o persoană deosebită! Îi răspunsese furioasă că „oamenii se comportă aşa cum sînt trataţi!" Această remarcă fusese atît de inspirată încît părea rostită chiar de domnişoara Bromleigh personal, însă el tot nu reacţionă cum ar fi trebuit.

Adevărul era că nu se putea aştepta la prea multe de la un bărbat lipsit de rafinament şi bun-gust, care nu cunoştea diferenţa dintre o doamnă de companie plătită şi o moştenitoare!

La început el îi acordase mai multă atenţie tinerel

Bromleigh decît Charisei înseşi şi nu era de mirare, Sheridan Bromleigh nu-şi cunoştea locul. Citea romane de dragoste despre guvernante care se măritau cu stăpînul casei, iar cînd Charise ironizase această idee noştimă, ea îi spusese că nu credea că titlurile sau averile ar trebui să primeze între două persoane care se iubesc cu adevărat.

De fapt, Charise se gîndea acum, cînd tăia cu cuţitul şunca pe farfurie, că, dacă nu ar fi fost Charise Bromleigh, ea nu s-ar afla acum în această situaţie devastatoare! Nu s-ar fi simţit obligată să-i atragă atenţia lui Morrison asupra sa, în dauna tinerei plătite care o însoţea, cu toate că tinerele păreau că se înţeleg bine; nu ar fi fugit cu el ca să le arate tuturor celor de pe vapor, în special domnişoarei Bromleigh că ea, Charise Lancaster, putea avea orice gentleman îi era pe plac. Viaţa ei îngrozitoare de acum era cauzată de roşcata aceea vrăjitoare, care-i vîrîse în cap tot felul de prostioare romantice despre iubire şi căsătorii ca-n basme, unde titlurile şi banii nu contează!

– Charise?

Nu vorbise cu el de două zile, dar tonul ciudat al vocii sale o făcu să-i răspundă şi să-l privească, iar cînd îi văzu chipul transfigurat şi înmărmurit îl întrebă ce citea pentru că arăta foarte caraghios.

– Mai era şi altcineva la bordul vasului cu numele de Charise Lancaster? Adică, acesta bănuise că nu e un nume foarte comun? Ea îl privi cu dispreţ. Ce întrebare stupidă! Ce bărbat stupid! Era foarte comună, aşa cum îl era şi numele unic. După cum spune ziarul, Charise Lancaster, care a sosit la Londra acum trei săptămîni la bordul *Stelei dimineţii*, tocmai s-a logodit cu contele de Langford.

– Nu te cred! zise Charise dispreţuitoare şi-l smulse

ziarul din mînă ca să citească singură anunţul. Nu mai exista nici o Charise Lancaster la bord.

– Citeşte tu însăţi, îi spuse dezamăgit, de vreme ce tot nu mai avea ziarul în mînă. Peste cîteva minute azvîrli ziarul pe masă şi-i spuse înfuriată:

– Cineva se dă drept mine în faţa contelui. O neruşinată, diabolică...

– Unde naiba te duci?

– Să-i fac o vizită noului meu „logodnic".

Capitolul 38

Sherry fredona veselă o melodie şi scotea din şifonier rochia pe care urma să o poarte la cununie peste o oră, apoi o puse pe pat. Era prea devreme ca să se schimbe, iar limbile ceasului de deasupra căminului păreau că se învîrt mai încet.

Fiindcă nu putuseră să invite doar o parte din prieteni şi pe ceilalţi nu, se hotărîseră să se limiteze la familia apropiată ca invitaţi la nuntă, lucru care nu-l ofensă pe prieteni neinvitaţi şi păstră intimitatea ocaziei pentru familie doar. Sherry dorise astfel. Astfel, familia mai putea aştepta cîteva săptămîni pînă să anunţe căsătoria celorlalţi, astfel încît să nu pară un eveniment prea pripit.

După cum spunea ducesa, care o rugase pe Sherry să-i spună „mamă" cu o seară înainte, nunţile grăbite aduceau după ele o furtună de bîrfe şi comentarii nefavorabile despre motivele zorului. Domnişoara Charity fusese invitată pentru că nimeni nu avea inima să o excludă. Trebuia să sosească în orice clipă. Doctorul Whitticomb era celălalt ne-membru de familie invitat, dar de dimineaţă trimisese vorbă că un pacient al său avea

mare nevoie de asistenţa lui şi că va veni mai tîrziu la un pahar de şampanie.

Planul era ca ducele de Claymore să le aducă pe mama sa şi pe Whitney acasă la Stephen peste o oră, iar Stephen urma să vină peste o altă jumătate de oră, exact la unsprezece fix, cînd va avea loc ceremonia. Nunţile englezeşti, aflase ea, aveau loc după tradiţie între ora opt dimineaţa şi prînz, astfel încît cuplul de tineri căsătoriţi să beneficieze de lumina zilei şi de o noapte întreagă de somn înainte de a se gîndi şi de a înfăptui pasul important pe care-l aveau de făcut. Vicarul lua în considerare şi timpul său, conştientizînd rolul pe care-l avea, de a-l cununa pe contele de Langford. Sosise în urmă cu o oră, ca să se asigure că nu întîrzie, precauţie pe care Colfax o găsi amuzantă cînd îi dădu informaţia lui Sherry. Îmbrăcat în livreaua de sărbătoare, la fel cum erau înveşmîntaţi şi ceilalţi servitori din casă, Colfax îi spusese că personalul casei dorea să-i cînte în această ocazie unică un cîntec tradiţional pe care-l repetaseră în bucătărie. Impresionată de sensibilitatea lor, Sherry acceptase imediat încîntată.

După cele văzute de Sherry pînă atunci, se părea că numai valetul şi mireasa nu erau emoţionaţi; camerista ei era atît de fîstîcită încît îi trebuise toată dimineaţa pentru a se învîrti pe lîngă Sherry pentru a-i face baie şi a o coafa, timp în care scăpase pe jos acele de păr şi prosoapele, pînă ce Sherry o trimisese în camera ei pentru a rămîne singură în ultimele clipe de aşteptare.

Sherry privi pe toaletă colierul cu diamante şi safire întins pe catifeaua albă a cutiei de la bijutier, trimisă de Stephen azi- dimineaţă. Mîngîie colierul şi cele trei şiruri de pietre preţioase parcă îi străluceau drept răspuns la fericirea ei. Bijuteria era mult prea sofisticată pentru rochia simplă pe care urma să o poarte, dar Sherry se

gîndea că va trebui să o aibă la gît pentru că era de la Stephen.

Stephen... Urma să devină soţul ei şi gîndurile îi zburară involuntar spre minutele pe care le petrecuse în salonul întunecat, împreună cu el, după operă. O sărutase pînă ce-i tăiase răsuflarea. Îi simţise rotunjimile trupului apăsînd-o şi valuri de senzaţii o şocaseră şi o pătrunseră pe măsură ce-i simţise coapsele lipite de ea. Buzele o ademeneau posesive, iar mîinile îi mîngîiau delicat sînii. Cînd se depărtă puţin de ea îi spuse cu vocea răguşită de emoţie, susţinînd-o în braţele sale.

– Ai idee cît de pasională şi unică eşti?

Neştiind ce să-i răspundă, căută în memorie un motiv pentru senzaţia de vinovăţie pe care o încerca fiindcă îl lăsase să o sărute şi să o mîngîie. Nu găsi nici un răspuns şi-l luă de gît, apoi îşi lipi obrazul de pieptul lui. El gemu şi rîzînd îi luă mîna făcînd un pas înapoi.

– Ajunge. Doar dacă nu vrei ca luna de miere să preceadă cununia, domnişoară. Va trebui să te mulţumeşti cu cîteva bezele caste... Probabil că ea păruse dezamăgită, pentru că Stephen începu să rîdă şi se lipi din nou de ea sărutînd-o înfocat.

Gîndurile lui Sherry fură întrerupte de o bătaie în uşă.

– Mă scuzaţi, milady, spuse Hodgkin pe cînd îşi strecură capul prin uşa întredeschisă, palid la faţă, ca şi cînd ar fi suferit cumplit. Este o tînără, am ezitat să spun „doamnă" din pricina limbajului pe care l-a folosit, femeie jos care insistă că vrea să vă vorbească.

Sherry îl privi prin oglinda toaletei.

– Cine este?

Valetul bătrîn ridică mîinile în semn că nu cunoaşte şi Sherry văzu că tremură.

– Spune că e dumneavoastră, domnişoară.

– Poftim?

– Spune că *ea* este domnişoara Charise Lancaster.

– Cît de... Sherry simţi cum inima îi e străfulgerată dintr-un motiv necunoscut şi rămase cu avîndul „straniu“ pe buze.

Valetul spuse, parcă voind să audă din gura ei că tînăra era o impostoare, ca să se liniştească:

– Este... este în posesia unor dovezi care îi vor susţine afirmaţia. Eu... eu ştiu că e adevărat, milady, pentru că am lucrat în serviciul baronului *Burleton. Burleton... Burleţon... Burleton.* Numele îi răsuna în minte.

– A... a vrut să vorbească mai întîi cu domnul conte, dar dumneavoastră aţi fost bună cu mine... cu toţi şi, dacă am fi fost în locul dumneavoastră, nu că ar fi fost posibil, dar ştiu că aş fi aflat primul de orice fals înainte ca domnul conte să afle... sau altcineva. Sigur că va trebui să-i spun şi dînsului despre pretenţia femeii, dar dacă dumneavoastră aţi vorbi cu ea mai întîi şi ea ar fi mai calmă...

Sherry se ridică şi se sprijini de toaletă, dînd din cap afirmativ, în semn că era dispusă să o primească pe femeia care susţinea că este ea. Închise ochii şi se concentră.

Burleton... Burleton... Burleton.

Imagini şi voci începură să-i fulgere prin minte, mai repede, apoi mai repede, ca într-un vîrtej de scene repetîndu-se la nesfîrşit.

... O corabie, o cabină, o cameristă înspăimîntată. *Ce se întîmplă dacă logodnicul lui Charise crede că noi am ucis-o, sau că am vîndut-o, sau ceva mai grav decît aceasta? Va fi cuvîntul baronului împotriva cuvîntului nostru, iar tu eşti nimeni, deci legea va fi de partea lui. Aici sîntem în Anglia, nu în America...*

... Lumina torţelor, baloţi de marfă, un bărbat înalt şi

necăjit stînd la capătul cheiului. *Domnişoară Lancaster, mă tem că a avut loc un accident. Lordul Burleton a fost ucis ieri.*

... Cîmpuri cu bumbac, pajişti, o căruţă umplută cu mărfuri, o fetiţă cu părul roşcat... *Tăticul meu îmi spune „morcov" din cauza părului meu, dar mă cheamă Sheridan. Există un trandafir care se numeşte Sheridan, iar mama mi-a dat numele după el.*

... Un cal nărăvaş, un indian cu chipul sever, mirosul verii. *Oamenii albi nu sînt la fel de bani ca indienii la dat nume. Nu floare tu. Foc tu. Flăcări. Arzînd aprins.*

... Focuri de tabără, lumina lunii, un tînăr spaniol frumos, cu ochi surîzători şi o chitară în mînă, muzica vibrînd în noapte. *Cîntă cu mine, cara.*

... O căsuţă mică, îngrijită, o fetiţă răzvrătită, o femeie mînioasă.

Patrick Bromleigh, ar trebui să fii biciuit pentru modul cum ai crescut acest copil. Nu ştie să citească, să scrie, are maniere deplorabile şi părul îi stă ca unei destrăbălate. Mi-a spus, cu mult tupeu, că „îi place" de cineva, pe nume Raphael Benavente şi că poate într-o zi îl va cere de bărbat. Intenţionează să facă ea însăşi cererea în căsătorie unui vagabnd spaniol care trişează la cărţi. Nu ţi-am spus de celălalt prieten al ei favorit, un bărbat indian care doarme cu cîinii! Dacă ai un pic de conştiinţă şi dragoste pentru ea, va trebui să o laşi cu mine.

... Doi bărbaţi solemni stînd în curte, un al treilea în prag, cu chipul tensionat. *Să asculţi de mătuşa ta, iubito. O să mă întorc la tine foarte repede, peste un an, cel mult doi.*

... Un copil deznădăjduit se agăţă de el. *Nu, tăticule, te rog! Nu mă lăsa aici! Te rog. Te rog, o să port rochii şi o să-mi pieptăn părul, dar nu mă lăsa aici! Vreau să vin cu tine, cu Rafe şi cu Cîine care Doarme! Locul meu e cu voi, orice ar spune ea! Tăticule, stai, tăticule.*

... O femeie cu chip sever şi părul cărunt, un copil care trebuia să o strige „mătuşă Cornelia". *Nu încerca să mă scoţi din sărite cu privirea aceea, copilă. Eu am pus-o la punct cu mulţi ani în urmă, în Anglia şi acum sînt imună la ea. În Anglia ţi-ar fi fost de folos, dacă ai fi fost nepoata recunoscută a moşierului Faraday, dar sîntem în America. Aici predau bunele maniere copiilor unor oameni pe care cîndva i-aş fi privit ca pe inferiorii mei, dar mă bucur că am de lucru.*

... O altă femeie severă, plăcută, fermă. *Cred că vom găsi un loc pentru dumneata la şcoala noastră. Am auzit multe lucruri bune despre dumneata de la mătuşa dumitale, domnişoara Bromleigh.*

... Glasuri de fetiţe. *Bună dimineaţa, domnişoară Bromleigh.* Domnişoare în miniatură, cu şosete albe şi panglicuţe prin păr exersau reverenţa, imitînd-o pe Sheridan.

Palmele îi transpiraseră pe toaletă, iar genunchii i se înmuiaseră. În spatele ei se deschise uşa şi intră o tînără blondă care-i vorbi pe un ton răstit.

– Impostoare ticăloasă!

Sherry pierdu toate imaginile din faţa ochilor minţii şi deschise ochii, îşi ridică capul, apoi privi în oglindă. Lîngă chipul ei, în reflexia oglinzii, văzu o figură nouă. O figură cunoscută.

– Oh, Dumnezeule! gemu ea şi mîinile începură să-i tremure, speriindu-se că va leşina. Ridică mîinile de pe toaletă şi se întoarse încet, terorizată aproape, alungînd slăbiciunile şi letargia. Tot corpul îi vibra de panică atunci cînd se văzu faţă în faţă cu Charise Lancaster şi îi ascultă cuvintele pline de venin, penetrîndu-i creierul.

– Diabolică, tîrfă demnă de dispreţ! Priveşte locul acesta. Priveşte-te pe tine! Avea ochii sălbatici cînd privi în jurul ei verdele luxos şi ornamentele aurii. Mi-ai luat locul!

– Nu! izbucni Sheridan, dar nu-şi mai recunoştea vocea ascuţită şi disperată. Nu, nu am făcut-o intenţionat. Dumnezeule, nu....

– Îţi va trebui ceva mai mult decît o rugăciune ca să te scape de închisoare, îi spuse fosta ei elevă, iar chipul îi era transfigurat de mînie. *Mi-ai luat locul...* M-ai înşelat, făcîndu-mă să mă mărit cu Morrison, din cauza vorbăriei tale despre romantism, apoi mi-ai luat locul. Aveai de gînd să te măriţi cu un contel

– Nu, te rog, ascultă-mă. A fost un accident. Mi-am pierdut memoria.

Cuvintele ei o înfuriară şi mai mult pe cealaltă.

– Ţi-ai pierdut memoria! îi strigă dispreţuitoare. Ei bine, acum ştii cine sînt eul Fără să mai spună ceva, se întoarse cu spatele. O să mă întorc cu autorităţile peste cîteva minute şi vom vedea atunci ce părere mai ai despre pierderea memoriei, ticăloa....!

Fără să-şi dea seama, Sherry alergă şi o prinse de umeri, încercînd să o facă să asculte pînă ce nu era prea tîrziu, dar se bîlbîia.

– Charise, te rog, ascultă. Am fost lovită la cap, accident, nu mai ştiam cine sînt. Te rog, aşteaptă, ascultă-mă, nu ştii, nu înţelegi ce ar însemna pentru ei un scandal.

– O să te bag în temniţă înainte de căderea nopţii! strigă ea trăgîndu-se de sub palmele lui Sherry. O să-l fac de rîs pe prostul tău de conte...

Sheridan văzu negru înaintea ochilor. Negru pe alb. Parcă vedea titlurile din ziare. Scandal. Temniţe. *Aici sîntem în Anglia, iar tu eşti un nimeni, deci legea va fi de partea lui.*

– Voi pleca! strigă ea cu o voce imploratoare, tulburată şi disperată, îndreptîndu-se cu spatele spre uşă. Nu mă mai întorc. Nu voi crea necazuri. Nu aduce autorităţile. Scandalul îi va ucide. Priveşte-mă, plec. Sherry o

rupse la fugă. Alergă în jos pe scări şi era cît pe ce să se ciocnească de un valet. I se puse un nod în gît cînd realiză că Stephen va intra în casa lui peste o oră, pregătit de cununie şi va vedea că logodnica lui l-a părăsit. Cu inima îndureratã alergă în bibliotecă, scrise repede un bilet, îl dădu în fugă valetului înmărmurit, apoi deschise uşa, alergă pe scări şi dădu colţul.

Alergă întruna pînă ce îşi pierdu răsuflarea, apoi se sprijini de zidul unei clădiri şi ascultă o voce recentă, din trecutul apropiat, o voce dragă care-i explica lucruri neîntîmplate unei femei pe care nu a cunoscut-o niciodată: *Ultima dată cînd am fost împreună în America ne-am certat. Nu m-am gîndit la cearta noastră cît timp ai fost bolnavă, dar de cînd ai început să-ţi revii mi-am amintit de ea.*

– *Din ce motiv ne-am certat?*

– *Am crezut că-i dai prea mare atenţie altui bărbat. Am fost gelos.*

Sherry mai primi un şoc şi privi fix la o trăsură care trecea, în timp ce mergea fără nici un ţel pe stradă. Dar el nu fusese niciodată gelos. Atitudinea lui se schimbase de cînd ea îl întrebase „dacă erau foarte îndrăgostiţi".

Pentru că nu fuseseră niciodată îndrăgostiţi.

Mintea i se tulbură de şocul înţelegerii.

Capitolul 39

Stephen îi zîmbi lui Colfax şi intră în holul principal, îmbrăcat în costumul de ginere.

– A venit vicarul?

– Da, milord, e în salonul albastru, zise valetul cu un chip foarte sumbru pentru o asemenea zi festivă.

– Fratele meu e cu el?

– Nu, dînsul e în sufragerie.

Ştiind că nu trebuie să-şi vadă mireasa înainte de ceremonie, Stephen spuse:

– Pot să mă duc acolo?

– Desigur.

Stephen merse agale în sufragerie. Clayton stătea cu spatele spre intrare şi privea focul arzînd în cămin.

– Am venit mai devreme, spuse Stephen. Mama şi Whitney vor veni imediat. Ai văzut-o pe Sherry? Are nevoie de...

Clayton se întoarse încet şi, cînd îi văzu chipul alb, Stephen se opri în mijlocul frazei.

– Ce s-a întîmplat? ceru el să ştie.

– A plecat, Stephen.

Neputînd să reacţioneze, Stephen îl privi fără să-i vină a crede.

– A lăsat acest bilet, zise Clayton şi îi dădu foaia de hîrtie împăturită. Mai e o tînără acolo care aşteaptă să te vadă. Pretinde că este adevărata Charise Lancaster, adăugă Clayton, însă făcu acest anunţ pe un ton resemnat, mai degrabă decît ironic.

Stephen despături biletul evident scris în grabă şi fiecare cuvînt i se părea incredibil; simţea cum i se împlîntă un pumnal în suflet şi în minte.

După cum vei descoperi în curînd de la adevărata Charise Lancaster, eu nu sînt cea care credeai că este. Nici cea care credeam că sînt. Te rog să înţelegi aceasta. Pînă ce Charise Lancaster a intrat în camera mea în această dimineaţă nu mi-am amintit nimic despre mine, decît ceea ce mi se spusese după accident.

Acum, cînd ştiu cine sînt şi ce sînt, îmi dau seama că o căsătorie între noi doi ar fi probabil imposibilă. Mai cred că, după ce Charise Lancaster îţi va spune părerea

ei despre ce doream eu să obţin, totul ţi se va părea mult mai adevărat decît cele spuse de mine în acest bilet.

Acest lucru mă va durea mai mult decît îţi imaginezi. Mă întreb cum voi putea merge mai departe ştiind că în această lume tu îţi vei continua viaţa crezînd pentru totdeauna că am fost o impostoare şi o ticăloasă. Nu vei crede aceasta, ştiu că nu vei crede.

Ultimul cuvînt era şters şi biletul era semnat doar:

Sheridan Bromleigh

Sheridan Bromleigh.

Sheridan. În cel mai dureros moment al vieţii lui, cu biletul ei în mînă şi cu cuvintele întipărite în minte, Stephen citi numele ei adevărat, un nume foarte frumos. Unic.

Sheridan i se potrivea mult mai bine decît Charise.

– Femeia care te aşteaptă spune că ai fost păcălit. Intenţionat.

Stephen îşi încleştă degetele pe bilet, îl mototoli, apoi îl azvîrli pe birou.

– Unde este? întrebă el furios.

– Te aşteaptă în biroul tău.

Stephen avea chipul la fel de răvăşit pe cît îi erau şi sentimentele de rănite. Ieşi din cameră hotărît să dovedească imediat că această Charise Lancaster era o mincinoasă, o prefăcută sau o impostoare, sau că se înşelase asupra lui Sherry, susţinînd că îl păcălise intenţionat.

Adevărul cel mai dureros şi de necontestat era că nu putea ignora faptul că Sheridan fugise de el, decît să-i explice direct. Din nou avea acel sentiment de culpabilitate...

Capitolul 40

Mergînd încet spre biroul său, Stephen îşi spunea că Sheridan se va întoarce peste o oră, două. Fugise pentru că fusese supărată, isterică. Whitticomb spusese că pierderea memoriei era o formă de isterie. Poate că această isterie era semnalul că memoria îi revenise.

Cu imaginea ei hoinărind prin Londra, pe străzile întortocheate, singură şi tulburată, intră în birou. Dădu doar din cap, în semn de salut şi o văzu pe blonda care îl aştepta. Se aşeză pe un scaun în spatele biroului, hotărît să-i contrazică orice argument că Sherry l-ar fi păcălit intenţionat.

– Luaţi loc, comandă el. Să auzim ce aveţi de spus.

– Oh, am foarte multe de spus, răbufni ea, iar Stephen fu puţin descumpănit de ironia că această Charise Lancaster semăna foarte bine cu imaginea blondei tunse scurt, pe care se aşteptase să o vadă coborînd de pe vapor.

Charise resimţea dorinţa lui de a nu crede nimic din ce-i va spune şi gîndul că acest bărbat frumos şi bogat ar fi putut fi cîndva al ei o înfurie nespus de mult. Uşor speriată de atitudinea lui glacială, se hotărî ce tactică să aplice pentru început, cînd el îi spuse pe un ton sălbatic:

– Aţi făcut o acuzaţie gravă asupra cuiva care nu este de faţă pentru a se apăra. Acum, spuneţi ceva!

– Oh, înţeleg că nu vreţi să mă credeţi, începu ea alarmată. Bine, nici mie nu mi-a venit să cred cînd am citit anunţul în ziare. V-a păcălit, aşa cum a făcut-o cu toată lumea.

– A suferit o amnezie, pierderea memoriei!

– Da, sigur şi acum, cum am apărut eu, şi-a re-

căpătat-o, cum vă explicaţi asta?

Stephen nu dorea să o lase să-i vadă reacţia la acest argument sau la ce mai avea să-i spună.

– E o mincinoasă şi o intrigantă ambiţioasă, cum a fost întotdeauna! Pe vapor îmi spunea că are de gînd să se mărite cu cineva ca dumneata şi acum era cît pe ce să o facă, nu-i aşa? La început a încercat să-mi ademenească soţul, apoi pune ochii pe dumneata!

– Pînă ce se va întoarce şi va răspunde în faţa dumitale, voi trece peste aceste accese de mînie şi de gelozie din partea unei pisici sălbatice!

– Geloasă! explodă Charise ridicîndu-se în picioare. Cum îndrăzniţi să spuneţi că aş fi geloasă pe vrăjitoarea aceea roşcată? Pentru informaţia dumneavoastră, milord, a fugit pentru că se simţea expusă. Nu se va mai întoarce, înţelegeţi? A recunoscut că v-a minţit. Stephen simţi cum chinga supărării din jurul inimii se strînge şi mai tare, cu fiecare cuvînt al blondei. Spunea adevărul, se citea pe faţa ei sfidătoare, şi ura pentru Sheridan Bromleigh ca şi mînia faţă de el era întipărită în fiecare trăsătură. Tot drumul spre America m-a convins să nu mă mărit cu Burleton şi să fug cu domnul Morrison! Acum, cînd mă gîndesc, sînt surprinsă că nu s-a logodit chiar cu logodnicul meu!

În mijlocul acestei izbucniri sentimentale Stephen realiză că fata aşezată în faţa lui, cu lacrimi în ochi şi pumnii strînşi urma să mai afle două veşti proaste. În starea în care se afla, nu ştia dacă să mai amîne momentul sau nu. Sătul de atîta minciună şi amintindu-şi de eforturile de a o menaja pe Sherry cînd trebuise să-i anunţe veştile, Stephen îşi controlă tonul şi zise simplu:

– Burleton e mort.

– Mort? întrebă Charise disperată pentru că în secret mai spera ca Burleton să o ia de soţie, dacă ar fi putut scăpa de Morrison. Speranţa i se spulberă. Cum? şopti

emoţionată, apoi îşi scoase o batistă şi începu să plîngă. Stephen îi spuse şi o privi cum se crispează. Acum nu mai minţea. Era complet distrusă. Bietul tata! Nu mai ştiam cum să dau ochii cu el după ce ticăloasa de Bromleigh m-a convins să fug cu Morrison. Mă temeam chiar şi să-i scriu. Mă duc acasă! se decise Charise, inventînd deja o minciună plauzibilă care să-l convingă pe tatăl ei să o primească înapoi, să-i cumpere divorţul sau o anulare a căsătoriei, sau orice se putea face. Mă duc direct acasă!

– Domnişoară Lancaster, spuse Stephen, dar i se părea straniu să-i spună acestei femei pe numele care-l aparţinuse lui Sherry. Am o scrisoare de la avocatul tatălui dumneavoastră. Mi-a fost expediată mie de către proprietarul lui Burleton.

Stephen scoase din sertarul biroului scrisoarea şi extrasul de cont din bancă şi i le dădu. Mă tem că veştile nu sînt chiar bune.

Mîna femeii tremura cînd citi conţinutul scrisorii, apoi se uită la extras şi îl privi pe Stephen.

– Aceştia sînt toţi banii pe care-i mai am?

Situaţia ei financiară nu era problema lui Stephen, acum că ea îl înşelase pe Burleton şi se căsătorise cu altcineva în drum spre Anglia, dar îl preocupa mai mult tăcerea ei.

– Fără să cred că Sheridan Bromleigh şi-a luat deliberat identitatea dumneavoastră, spuse el încet, sînt dispus să vă dau o sumă substanţială pentru... hai să spunem, a vă uşura durerea... în schimbul tăcerii dumneavoastră asupra întregii chestiuni.

– Cît de substanţială?

Stephen simţi că o urăşte din acel moment. Ura ideea de a-i plăti bani pentru a o face să nu împrăştie zvonul care s-ar fi transformat într-un scandal în întreaga Anglie dacă s-ar fi aflat. Se ura pe sine pentru

îndoielile care-i încolţiseră în inimă despre intenţiile lui Sherry de a se întoarce în cîteva ore. Scrisoarea ei nu era una de rămas bun, ci avea o rugăminte, o rugăminte disperată de la o fată frumoasă care se temea că el nu o va asculta şi nu o va crede. Fugise din casă pentru a-i lăsa lui răgazul să se calmeze, în caz că o va crede pe Charise.

Va reveni tulburată şi distrusă, plină de indignare; se va întoarce şi va da ochii cu el. Avea dreptul la întrebări şi explicaţii de la el în legătură cu motivele lui de a se da drept Burleton. Va veni pentru acestea. Avea destul curaj cît să-l înfrunte. Avea al naibii de mult curaj.

Îşi repeta aceste lucruri întruna pe cînd o privea pe tînăra Lancaster plecînd cu suma enormă pe care i-o oferise, apoi merse la fereastră şi privi în stradă căutîndu-şi mireasa... pentru a-i explica. O văzu pe Charise Lancaster urcînd într-o trăsură. Fratele său veni în spatele lui şi-i spuse:

– Ce ai de gînd să faci?

– Să aştept.

Pentru prima dată în viaţa lui, Clayton se simţea neputincios şi ezitant.

– Vrei să-i spun vicarului să plece acasă?

– Nu, şopti Stephen. Vom aştepta.

Capitolul 41

Valetul lui Nicholas DuVille îi ţinea stăpînului său halna dintr-un material fin, de culoarea vinului şi-i admira cămaşa albă, imaculată şi eşarfa de la gît.

– Cum spuneam adesea, domnule, remarcă valetul, în timp ce Nicki îşi încheia nasturii vestei în aceeaşi culoare cu haina, nici un englez nu era aspectul dum-

neavoastră desăvîrşit cu eşarfa la gît.

Nicki îl privi amuzat.

– Şi, cum ţi-am răspuns adesea, Vermonde, asta pentru că sînt mai mult francez decît englez, iar dumneata eşti uşor înclinat împotriva englezilor... Un alt valet bătu la uşă şi-i întrerupse replica. Da, ce este? întrebă el surprins că valetul său personal îi permisese unui inferior să-i intre pe teritoriu.

– Trebuie să vă spun că o domnişoară vă aşteaptă jos, milord. Este în salonul albastru şi pare foarte îngrijorată. Spune că o cunoaşteţi sub numele de domnişoara Lancaster. Cel de la uşă a încercat să o alunge fiindcă a văzut-o venind într-o birjă închiriată, dar dînsa a insistat. E ceva rău, credem, pentru că...

Stăpînul său deveni deodată îngrijorat şi valetul tăcu. Nicki ieşi repede şi era cît pe ce să-l dărîme pe valet cînd trecu grăbit.

– Sherry? întrebă Nicki surprins şi panicat, văzîndu-i obrajii roşii şi ochii plini de lacrimi. Avea cearcăne în jurul lor şi stătea pe marginea canapelei, părînd că va leşina în orice clipă. Ce s-a întîmplat?

– Eu... eu mi-am ... mi-am recăpătat memoria, zise Sherry printre sughiţuri. Eu... sînt o impostoare. Toată lumea e impostoare! Charise era logodită cu Burleton. De ce s-a pre-prefăcut Stephen? Nu, eu m-am pre-făcut...

– Nu mai spune nimic, îi zise Nicki brusc şi se duse spre tava cu pahare. Turnă destul coniac într-unul şi i-l aduse. Bea asta. Tot, adăugă el văzînd-o că ia o înghiţitură şi se cutremură de tăria alcoolului. O să te liniştească mai repede. Nicki credea că starea ei fusese cauzată de realizarea faptului că nu fusese logodită niciodată cu Stephen Westmoreland.

Sherry îl privi şi-l ascultă, bînd automat tot conţinutul paharului.

– Nu încerca să vorbeşti imediat, zise el văzînd-o că tuşeşte. Sherry simţi cum băutura îi arde măruntaiele ajungînd în stomac. Îşi privea mîinile pe genunchi. Şocul iniţial al recăpătării memoriei, al realizării identităţii sale, al întîlnirii cu Charise şi al ascultării acuzaţiilor ce i se aduseseră o alungase din casă ca pe o femeie nebună, cu inima sfîşiată. Hoinărise aproape o oră, căutînd o modalitate de a-l convinge pe Stephen că-l iubeşte, că nu l-ar fi minţit niciodată, indiferent dacă reuşise Charise să-l convingă prin cele spuse. Dintr-o dată realiză ceva: Stephen Westmoreland nu fusese niciodată logodit cu Charise Lancaster. Numele logodnicului acesteia era Burleton! Toată lumea se complăcuse în această şaradă.

Apoi veni altă revelaţie, mai uluitoare, apoi încă una, cînd stătuse în parc şi mintea i se rotea ameţitor. Acum căuta răspunsurile la cineva care nu avea nici un motiv să o mintă, iar coniacul îi dădu tăria să reziste la orice explicaţie îi va fi dat să audă.

– Trimit după Langford, spuse Nicki văzînd-o că îşi recapătă culoarea din obraji, dar răspunsul ei veni ca o lovitură.

– Nu! Nu! Nu!

Nicki se aşeză liniştit pe fotoliul din faţa ei şi zise blînd:

– Prea bine. Nu mă mişc din camera aceasta pînă ce nu-mi spui tu.

– Trebuie să explic, spuse Sherry străduindu-se să îşi păstreze calmul. Apoi se răzgîndi şi hotărî că singura şansă de a primi răspunsuri sincere la acele întrebări care o chinuiau era să pună ea mai întîi întrebările, pînă ce va da informaţii. Nu, tu trebuie să-mi

explici, se corectă ea.

Nicki observă că Sherry îşi cîntăreşte cuvintele şi înţelese că nu venise la el din disperare, oricît de rău s-ar fi simţit cînd a aflat că a fost înşelată. Prima ei frază confirmă aceasta dar îl prinsese pe el în capcană.

– Am venit aici fiindcă eşti singurul la care m-am gîndit că nu are nimic de cîştigat... continuînd să joace acest... incredibil joc al decepţiei în care s-a antrenat întreaga familie Westmoreland.

– Nu ar fi mai bine să discuţi toate acestea cu logodnicul tău?

– Logodnicul meu! rîse ea ironic. Arthur Burleton a fost logodnicul lui Charise Lancaster, Stephen Westmorlenad nu! Dacă mai aud şi altă minciună, cred că...

– Mai bea puţin coniac, o întrerupse Nicki.

– Nu vreau coniac! strigă Sherry. Am nevoie de răspunsuri, poţi să mă înţelegi?

Realizînd că nu le va obţine de la el dacă nu vorbea mai coerent, Sherry mai bău o înghiţitură şi-şi stăpînl emoţiile. Îl privi în ochi implorîndu-l şi zise: Am venit la tine pentru că privind înapoi îmi dau seama că tu nu al luat parte la minciună, la farsa orbilă. Nu ai vorbit despre conte ca despre logodnicul meu, ca toată lumea. Te rog, acum ajută-mă. Spune-mi adevărul. Totul. Dacă nu o faci, mă tem că voi înnebuni de-a binelea.

Nicki fusese uluit cînd Westmoreland anunţase logodna lor în urmă cu două zile, dar cînd Whitney îl spusese de moartea tatălui lui Sherry, realizase motivul pripei nunţii, înainte ca Sherry să- şi recapete memorla. Whitticomb repetase de nenumărate ori şi-i avertizase pe toţi să nu-i spună nimic care să o tulbure, dar Nickl era acum sigur că avea nevoie să ştie adevărul în întregime.

Bucuros că doctorul nu era de faţă pentru a com-

plica situaţia cu sfaturi, Nicki se pregăti sufleteşte pentru dificila sarcină de a răspunde pentru faptele altora; Charise Lancaster avea încredere în el, evident numai în el.

– Te rog, ajută-mă, îl imploră ea din nou. Trebuie să-ţi explic şi eu cîteva lucruri după ce vei termina... lucruri grele, ruşinoase, dar nu vreau să-ţi ascund adevărul. Urăsc prefăcătoria.

Sherry îl văzu cum îşi ia o poziţie comodă, pregătindu-se pentru o conversaţie neplăcută, iar el o privi direct şi-i spuse:

– Vreau să fiu foarte sincer, dacă eşti convinsă că eşti pregătită să mă asculţi.

– Mă simt foarte bine, accentuă ea.

– De unde vrei să încep?

– Începe, zise ea zîmbind, cu începutul. Începe prin a-mi spune de ce m-ai lăsat să cred că pînă ieri că el este lordul Burleton. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte de a mă trezi cu capul bandajat, în casa contelui, este că m-am întîlnit cu el la vapor şi că mi-a spus că Burleton e mort.

Nicki observă că menţionase moartea lui Burleton cu solemnitate, nu cu tristeţe. Westmoreland presupusese corect că ea nu-l cunoscuse îndeajuns pe Burleton şi că nu avea sentimente prea puternice faţă de acesta.

– Burleton a murit într-un accident de trăsură înainte de sosirea vaporului tău, spuse el direct.

– Mi-a părut rău cînd am aflat veste morţii lui, răspunse ea şi Nicki se convinse că trebuia să afle adevărul şi că-i va face faţă mult mai bine decît decepţiei şi necunoaşterii. Dar nu înţeleg cum s-a implicat contele în această treabă.

– Langford conducea trăsura. O văzu că tresare la

această informaţie, dar rămase tot calmă după aceea. Era ceaţă şi întuneric, înainte de ivirea zorilor. Burleton era beat şi a sărit chiar în faţa trăsurii, caii l-au omorît, iar Langford s-a considerat vinovat pentru moartea lui şi, dată fiind poziţia lui, cred că şi eu aş fi simţit la fel. Conducea nişte cai nărăvaşi, speriaţi din cauză că nu erau obişnuiţi în oraş şi, dacă situaţia nu ar fi fost aceasta, poate că Burleton ar fi fost şi acum în viaţă. Nu ştiu. Oricum, Langford a făcut unele investigaţii după accident şi a aflat că logodnica lui Burleton urma să sosească în ziua următoare din America; Burleton nu avea nici o rudă, nici prieteni de încredere şi Langford a considerat că el trebuia să te aştepte şi să-ţi dea vestea. De fapt, dacă valetul lui Burleton nu ar fi ştiut despre tine şi despre sosirea ta, nu ar fi venit nimeni să te întîmpine la vapor. Cred că îţi aminteşti restul: Langford a venit la vapor ca să-ţi dea vestea şi să-şi ofere sprijinul necesar. Desigur, fiind foarte absorbit de gînduri, nu a observat cînd un balot descărcat s-a desprins din cîrlig şi te-a lovit în cap.

Nicki o privi cu atenţie, apoi se ridică şi-şi turnă şi el coniac. Părea foarte calmă, îşi zise el admirativ, apoi continuă:

– Langford te-a adus la el acasă şi l-a chemat pe medicul familiei. Cîteva zile ai fost inconştientă, iar Whitticomb era foarte pesimist în privinţa însănătoşirii tale. Cînd ţi-ai revenit, în sfîrşit, el a constatat că trauma te-a făcut să-ţi pierzi memoria şi ne-a ameninţat pe toţi să nu-ţi spunem nimic pentru a nu te tulbura mai rău. Credeai că Langford era logodnicul tău, iar el, eu, toţi te-am lăsat să crezi aceasta. Cam atît ştiu. Dar Nicki adăugă din onestitate faţă de Stephen Westmorleand: Mai ştiu că Langford se condamna pe sine pentru că nu te-a protejat de rău şi pentru că ţi-a dat vestea urîtă cu atîta

stîngăcie încît nu ai fost în stare să te aperi singură de pericol, fiind prea copleşită. Ştiu că se simţea foarte vinovat şi se condamna pentru că ţi-ai pierdut logodnicul.

Sherry se simţi umilită şi ajunse la concluzia agonizantă, evidentă.

– Astfel încît s-a simţit obligat să-mi ofere un alt logodinc şi s-a declarat voluntar. Aşa este, nu?

Nicki ezită, apoi confirmă.

– Aşa este.

Sherry îşi întoarse capul şi începu să plîngă pentru naivitatea şi credulitatea de care dăduse dovadă; pentru că se îndrăgostise de un bărbat care nu simţea pentru ea decît responsabilitate. Nu era de mirare că nu-i spusese niciodată că o iubeşte! Nu era de mirare că dorise ca ea să-şi găsească pe altcineva drept soţ!

– Deci se căsătorea cu mine din vinovăţie şi responsabilitate.

– Nu aş spune că doar acestea sînt motivele în prezent, Nicki zise cu precauţie. Cred că are şi alte sentimente faţă de tine.

– Sigur că are, răspunse Sherry cu amărăciune şi zdrobită de umilinţă. Se cheamă milă!

– Te conduc acasă la Langford.

– Nu pot să mă întorc acolo! strigă ea.

– Domnişoară Lancaster, începu Nicki cu severitate şi autoritate. Sherry începu să rîdă nervos şi acum se ţinea cu mîinile de abdomen.

– Nu sînt Charise Lancaster!

Nicki se apropie de ea şi îi păru rău că o crezuse în stare să suporte orice i se spune.

– *Nu sînt Charise Lancaster,* repetă ea şi începu să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. Am fost însoţitoarea ei plătită în călătorie. Se legăna înainte şi înapoi plîngînd.

Sînt o guvernantă destoinică, iar el trebuia să se însoare cu mine. Ce ar mai fi rîs prietenii lui de asta. Era plin de compasiune pentru o guvernantă care nu l-a văzut în viaţa ei pe lordul Burleton.

Nicki o privi şocat, dar o crezu.

– Dumnezeule, şopti el.

– Credeam că sînt Charise Lancaster, se tîngui ea. Credeam că sînt, jur.

Nicki se gîndi să o strîngă la piept pentru a o linişti şi o făcu, dar nu ştia cu ce cuvinte să-şi completeze gestul.

– Credeam că sînt, spuse plîngînd la pieptul lui. Credeam că sînt ea pînă ce a venit astăzi. Credeam că sînt ea, jur!

– Te cred, zise Nicki uluit de convingerea sa.

– Nu voia să plece. Trebuia să-i spună ea însăşi. El, el se pregătea pentru cununie. O nuntă în secret. Nu am unde să mă duc, nu am haine, nu am bani.

Nicki încercă să o scoată din impas şi-i zise:

– Măcar e bine că nu a murit tatăl tău.

Ea îşi ridică încet capul şi-l privi nedumerită.

– Cum?

– Langford a primit o scrisoare săptămîna trecută de la proprietarul lui Burleton. Îi era adresată lui Charise Lancaster, scrisă de avocatul tatălui ei şi o informa că tatăl ei a murit la două săptămîni după ce a plecat în Anglia.

Sherry îşi trase nasul şi spuse cu mîhnire:

– Era un om dur, dar cumsecade. O răsfăţa teribil pe Charise. Sherry îşi aduse aminte de altceva care o mînie. Săptămîna trecută, a fost în aceeaşi seară cînd am mers la *Almack's* şi la balul familiei Rutherford?

– Aşa mi s-a spus.

Sherry îşi plecă din nou capul cu umilinţă şi re-

începu să plîngă.

– Nu mă mir că s-a răzgîndit atît de brusc şi nu m-a mai lăsat să-mi găsesc un alt logodnic, apoi s-a hotărît să ne căsătorim imediat. Îşi aminti cum îi mîngîiase mîna la operă şi cum rezistase cu stoicism la toată scena, prefăcîndu-se că vrea să o sărute şi...

– Aş vrea să fiu moartă! şopti ea.

– Te rog să nu mai vorbeşti astfel. Nicki încercă să o aline. Poţi rămîne alci diseară. Mîine merg cu tine la Langford şi-i vom explica.

– I-am explicat într-o scrisoare! Nu pot să mă întorc acolo. Nu vreau, iar dacă trimiţi după el voi înnebuni. Ştiu că asta se va întîmpla. Acum nu mă mai pot întoarce. Vorbise foarte serios, iar Nicki nu o putea condamna.

Sherry nu ştiu cît plînsese în braţele lui, iar cînd se opri şi tăcerea umplu camera, îşi mai reveni.

– Nu pot rămîne aici, şopti ea emoţionată.

– Dar spuneai că nu ai unde să te duci.

Sherry se desprinse din braţele lui, se ridică şi făcu un pas nesigur.

– Nu ar fi trebuit să vin aici. Nu m-ar mira să fiu dată în judecată.

Gîndul că Langford ar fi putut face asta îl umplu pe Nicki de mînie, însă nu putea nega posibilitatea unei asemenea eventualităţi.

– Aici eşti în siguranţă, cel puţin pentru diseară. Mîine dimineaţă vom discuta cum aş putea să te ajut.

Sherry realiză că Nicki îi oferea un sprijin şi o consolare.

– Eu... eu va trebui să-mi găsesc de lucru. Nu am referinţe. Nu pot rămîne la Londra. Nu pot...

– O să mai discutăm mîine dimineaţă, *chérie*. Acum vreau să te culci. Voi trimite pe cineva cu cina.

– Nimeni care-l cunoaşte pe el sau familia lui nu va accepta să mă angajeze, iar el... toată Londra îl cunoaşte.

– Mîine dimineaţă, spuse el ferm.

Sherry era prea slăbită ca să mai protesteze. Plecă pe scări însoţită de un servitor cînd îşi aminti ceva şi se întoarse.

– Domnule DuVille?

– Ţi-am dat permisiunea să-mi spui Nicki.

– Doamnele de companie nu au voie să se adreseze binefăcătorului lor pe numele mic. Sherry părea că e la capătul puterilor, iar Nicki nu o contrazise şi îi ascultă rugămintea. Vreau să nu spui nimănui unde mă aflu, promite-mi că nu vei spune!

Nicki ezită cîteva clipe, trecu repede în revistă alternativele şi consecinţele, apoi acceptă.

– Ai cuvîntul meu. O privi cum urcă scările umilită şi deznădăjduită. Niciodată nu semănase cu o servitoare insignifiantă, dar acum semăna. Acest amănunt îl făcea să dorească să-i facă un rău lui Westmorelnad. Totuşi, pînă astăzi se purtase onorabil. Mai mult decît onorabil, îşi spuse Nicki.

Capitolul 42

– Mai doriţi altceva, milord sau pot să mă retrag?

Stephen îşi ridică ochii de la paharul cu lichior pe care-l ţinea în mînă şi-l privi pe valetul cel bătrîn stînd în pragul dormitorului său.

– Nu, răspunse el scurt.

Îşi rugase familia şi pe vicar să aştepte pînă în urmă cu trei ore, crezînd că Sheridan Bromleigh se va întoarce. Dacă era nevinovată, dacă într-adevăr nu avea

nici un ban, nu numai că ar fi dorit să-i dea o explicaţie ca să se absolve de orice învinuire, dar ar fi cerut la rîndul ei explicaţii de la el despre faptul că el pretinsese că erau logodiţi. De vreme ce nu căutase aceste explicaţii, singurul răspuns era că dintotdeauna ştiuse adevărul.

Oricum, în acest moment, nu se mai putea evita adevărul şi nici o cantitate de lichior din lume nu i-ar fi putut stăvili mînia care începuse să-l ardă ca focul iadului. Sheridan Bromleigh nu-şi pierduse niciodată memoria, era evident. Cînd îşi recăpătase cunoştinţa prinsese momentul cel mai favorabil pentru a duce de atunci încolo o viaţă mai bună o vreme, iar el îndulcise afacerea de o mie de ori oferindu-se să-i devină soţ. Probabil că acum rîdea de el amintindu-şi cînd jucase rolul lui Burleton, aşa cum ea îl jucase pe acela al slăpînei sale.

După cîtă experienţă avea Stephen şi fiind foarte emancipat, acum îşi dădea seama că devenise pradă celei mai vechi scheme utilizată de femei, domnişoara neajutorată care cere ajutor! De două ori! Prima dată cu Emily, iar acum cu Sheridan Bromleigh.

După cît talent avea Sheridan, ar fi trebuit să joace pe scenă. Acolo îi era locul, alături de celelalte semidansatoare ambiţioase care dansau şi-şi recitau replicile. Mai luă o înghiţitură, amintindu-şi una dintre cele mai bune reprezentaţii ale ei: prima fusese cu adevărat impresionantă. În dimineaţa cînd el adormise lîngă palul ei şi se trezise de plînsul ei. *Nu ştiu cum arăt,* se tînguise ea sfărîmîndu-i inima cu lacrimi. *E o copilărie, dar fiindcă te-ai trezit, nu ai putea să mă descrii?* Apoi fusese dimineaţa cînd ea se decisese să-i atragă atenţia asupra părului ei, în caz că el nu observase deja efectul de sirenă, se gîndi Stephen dispreţuitor. *Părul meu nu e şaten. Priveşte-l. E roşcat.*

Ce cretin fusese, stînd transfigurat lîngă ea, asemuind-o cu Madona. *E atît de... de înflăcărat!* îi spusese ea, reuşind să pară nefericită pentru un păr care-i şedea superb.

Apoi fusese confuzia fermecătoare despre felul cum trebuia să se poarte. *Am înţeles de la Constance, camerista, că eşti conte şi că trebuie să-ţi vorbesc cu „milord". Printre lucrurile pe care le ştiu este şi că în prezenţa unui rege nu se cuvine să te aşezi decît dacă eşti invitată.*

Stephen recunoscu acum cu cinism că episodul lui preferat fusese în noaptea cînd se dăduse pentru prima dată jos din pat şi-l rugase mieros: *Familia mea, cum sînt ei?* După ce-i explicase că tatăl ei era văduv ea îl privise cu ochii aceia mari şi fermecători şi-i spusese: *Sîntem foarte îndrăgostiţi?*

În toate conversaţiile lor o singură dată era să se dea de gol. El tocmai îi spunea că trebuie să-i aganjeze o însoţitoare, dacă urma să stea în casa lui, iar ea rîsese. *Nu am nevoie de însoţitoare, eu sînt o....* Fusese singura ei scăpare, dar, privind retrospectiv, era o dovadă de netăgăduit.

Se simţise bine în compania servitorilor fiindcă făcea parte din rîndurile lor.

– Iisuse, ce oportunistă strălucită a fost, se gîndi Stephen cu voce tare şi scrîşnind din dinţi. Probabil sperase că va reuşi să-l convingă să-i ofere protecţia lui şi să o instaleze într-o casă a ei, dar în loc să facă asta, el îi oferise numele lui!

Dădu pe gît restul băuturii de parcă ar fi încercat să spele amărăciunea şi autodispreţul, apoi se ridică şi merse în dormitor.

În ciuda protestelor din trăsură, pe cînd mergeau la *Almack's*, vrăjitoarea roşcată acceptase să se mărite cu el în mai puţin de o oră şi lăsase să se înţeleagă că el o

convinsese pe ea.

Se dezbrăcă de cămaşă şi o azvîrli pe podea. Amintindu-şi că acelea erau hainele pentru cununie, le scoase pe rînd şi le lăsă pe podea într-o grămăjoară. Damson veni tocmai cînd se îmbrăca în halatul de casă şi valetul se aplecă să le ridice.

– Arde-le! îi spuse Stephen. Scoate-le de aici, apoi du-te la culcare. Mîine dimineaţă pune pe cineva să arunce tot ce a lăsat ea în urmă.

Stătea lîngă şemineu cu ultimele picături de lichior în pahar cînd auzi o bătaie în uşă.

– Ce naiba mai este acum? întrebă, iar valetul lui Burleton intră şi avea o faţă schimonosită de parcă ar fi coborît de pe masa de tortură.

Stephen se strădui să-şi ascundă dispreţul faţă de servitorul care-i amintea de Sheridan Bromleigh.

– Ai de gînd să-mi spui ceva, sau stai acolo toată noaptea? îl invită el sever. Bătrînul parcă tresări la auzul cuvintelor dure.

– Doctorul Whitlicomb mi-a spus să am o grijă deosebită de domnişoara Lan... de domnişoară.

– Şi? tună Stephen furios.

– Şi astăzi, cînd a plecat în starea aceea jalnică, m-am simţit obligat să trimit vizitiul după dînsa. Ea, ea s-a dus acasă la monsieur DuVille, milord. Acolo este... Nu mai continuă cînd văzu privirea ucigătoare a contelui care primise vestea cu stupoare, făcu un pas înapoi şi ieşi cu o plecăciune.

DuVille! S-a dus la DùVille.

– *Ticăloasa!* spuse el tare.

Nici nu se gîndi să se ducă după ea. Acum era moartă pentru el şi nu-i păsa deloc unde se dusese sau în ce pat dormea. Avea un simţ nemaipomenit al supravieţuirii şi ateriza pe picioarele ei oriunde se ducea. Cu un zîmbet diabolic, Stephen se întrebă ce poveste îi

spunea acum lui DuVille ca să-l convingă să o lase sub acoperişul lui. Oricare ar fi fost aceasta, DuVille avea şi el acelaşi simţ al supravieţuirii şi oricum nu fusese vrăjit de ea, ca Stephen. Fără îndoială că DuVille o va instala într-o căsuţă undeva, dacă îl ruga destul de frumos şi-l satisfăcea în pat.

Vrăjitoarea roşcată era o curtezană înnăscută.

Stînd la fereastra camerei de oaspeţi din casa lui Nicholas DuVille, Sherry privea afară cu fruntea sprijinită pe geamul rece şi cu ochii plini de lacrimi pe care nu le putea vărsa. În cele şase ore de cînd venise aici la insistenţele lui Nicholas, mintea i se mai limpezise şi avea acum clară imaginea a ceea ce era cît pe ce să aibă, dar pierduse, şi nu ştia cum va putea supravieţui pierderii.

Se întoarse şi merse spre pat, deşi nu ştia dacă va putea dormi. Era prea epuizată ca să alunge amintirile. Închise ochii chemînd somnul, dar nu vedea decît acel zîmbet galeş şi felul tandru în care o privea la balul familiei Rutherford. *Domnişoară Lancaster, îmi faceţi onoarea acestui dans?* Înghiţi în sec şi închise ochii strîns, dar mental simţea sărutarea lui din trăsură. *De asta ne vom căsători,* îi spusese el pe un ton răguşit, după ce se sărutaseră. Cu siguranţă, se gîndi ea, nu se prefăcea că-i place să fie sărutat. Nu se putea preface aici. Trebuia să creadă acest lucru, să creadă că măcar asta fusese adevărat. Dacă nu putea crede nici măcar asta, nu mai ştia ce va face a doua zi.

Amintirea acelor clipe şi a altora cînd o sărutase îi rămăsese în inimă. Acestea nu erau amintirile lui Charise Lancaster. Erau ale ei. Se întoarse cu faţa în jos şi strînse la piept amintirile, apoi adormi şi visă braţele puternice care o strîngeau, apoi sărutări înfocate care-i tăiau răsuflarea... şi mîini care o mîngîiau şi o dezmier-

dau, făcînd-o să uite că nu se cuvenea să-l lase să o atingă în acel mod intim. Adormi şi visă lucruri pe care nu le va mai simţi în realitate.

Whitney era îmbrăcată într-un neglijé şi îşi privea fiul dormind ca un îngeraş. Se deschise uşa şi intră soţul ei, cu chipul trist cum nu-l văzuse în toţi anii de căsnicie.

– Nu puteam să dorm, şopti ea şi se aplecă pentru a aranja pătura sub bărbia lui Noel. Semăna perfect cu tatăl său la bărbie şi la păr.

Clayton o luă de mijloc şi o strînse uşor.

– Ţi-am mulţumit pentru fiul nostru? îi şopti el la ureche privindu-şi odorul de numai trei ani.

– Nu, de noaptea trecută, spuse ea lipindu-şi obrazul de al lui.

Clayton nu putea fi înşelat de zîmbetul ei aparent fericit, dar nici ea nu putea fi păcălită de modul lui discret de a evita amintirea discuţiei din acea zi, după contramandarea cununiei.

– Mă simt groaznic, mărturisi ea.

– Ştiu.

– Nu voi putea uita chipul lui Stephen cînd după ce trecuseră cîteva ore realizase că Sherry nu se va mai întoarce.

– Nici eu, recunoscu el.

– L-a ţinut pe vicar acolo pînă după ora zece. Cum a putut ea să-i facă una ca asta? Cum a putut?

– Nici unul dintre noi nu a cunoscut-o foarte bine.

– Stephen era nebun după ea. Se vedea de fiecare dată cînd o privea şi cînd încerca să nu o privească.

– Am observat, zise el.

Whitney îşi înghiţi nodul din gît şi continuă:

– Dacă nu ar fi intervenit Stephen, tu ai fi fost însurat cu Vanessa, iar eu cu un altul, iar Noel nu ar fi existat.

Clayton îi mîngîie părul ciufulit, dîndu-i la o parte

cîteva şuviţe de pe umeri, apoi o sărută prelung pe tîmplă. Whitney îi mărturisi în şoaptă:

– Întotdeauna am dorit să-l răsplătesc pentru asta, dar nu am făcut decît să sper că va găsi pe cineva care să-l facă la fel de fericit cum sîntem noi amîndoi.

– Vino la culcare, iubito, zise Clayton, apoi îl mîngîie pe fiul lor pe cap. Stephen e bărbat în toată firea. O conduse spre dormitor. O să uite de ea pentru că doreşte să o uite.

– Dar tu ai uitat de mine repede cînd eram... ezită ea, abţinîndu-se să nu menţioneze noaptea orbilă care aproape distrusese orice şansă de a se căsători cu Clayton... Cînd ne-am certat?

– Nu.

După ce se culcară amîndoi, iar Whitney se cuibărise la pieptul lui, el spuse:

– Oricum, te cunoaştem de mai mult timp decît o cunoştea Stephen pe Ch... Sheridan Bromleigh.

Whitney dădu afirmativ din cap şi mişcarea ei îl făcu pe Clayton să o strîngă mai cu putere lîngă el, fiindcă şi el îşi amintea acum evenimentele care erau să-i separe pentru totdeauna.

– Timpul nu are nici o legătură în această problemă. Ţii minte la cît timp după ce m-ai cunoscut în Anglia ai început să mă iubeşti? îl întrebă ea.

Clayton zîmbi cînd îşi aminti.

– A fost în noaptea cînd mi-ai spus că începuseşi să te uiţi lung la profesorul tău de muzică.

– Dacă-mi aduc bine aminte, ţi-am spus povestea la două săptămîni după ce am venit din Franţa.

– Ceva de genul acesta.

– Clayton?

– Ce? şopti el.

– Nu cred că Stephen va trece peste iubirea lui atît de repede cum crezi tu. Poate avea orice femeie îşi

doreşte, dar, în tot acest timp, ea a fost singura femeie pe care şi-a dorit-o, cu excepţia lui Emily, dar uite cît de cinic a devenit după aceea.

– Stephen nu trebuie decît să facă un semn cu degetul şi zeci de femei vor sta la coadă să-l aline. De data aceasta le va lăsa pentru că mîndria şi inima lui au suferit mai mult decît data trecută, prezise Clayton trist. Între timp se va îmbăta criţă şi va rămîne aşa o vreme.

– Tu aşa ai făcut? îl întrebă ea.

– Da, confirmă el.

– Tipic masculin, comentă ea.

Clayton surîse şi o sărută tandru.

– Te simţi superioară, doamnă? întrebă el cu o uşoară ironie în glas.

– Foarte, zise ea.

– În cazul acesta, spuse Clayton şi se culcă pe spate, trăgînd-o şi pe ea după el, cred că ar fi mai bine să te las deasupra.

Ceva mai tîrziu, Clayton era somnoros şi satisfăcut, aşa că închise ochii şi încercă să adoarmă.

– Clayton?

Ceva în glasul ei îl făcu să deschidă ochii.

– Nu ştiu dacă ai observat, dar astăzi Charity Thorton era înlăcrimată cînd a văzut că Sheridan Bromleigh nu se întoarce. Cînd soţul ei nu-i dădu nici un răspuns, ci continuă să o privească în întuneric, spuse: Ai observat?

– Da. De ce întrebi?

– Ei bine, mi-a zis, în felul cel mai înduioşător, că pentru prima dată în zeci de ani se simţise utilă ca însoţitoare. Era foarte necăjită pentru că nu găsise şi alt pretendent la mîna domnişoarei Bromleigh, în afară de Stephen.

– Am auzit-o şi eu şi Stephen, mărturisi Clayton îngrijorat. Totuşi, cred că vorbele ei exacte au fost că nu

găsise un alt fraier şi ghinionist pentru domnişoara Bromleigh, decît pe dragul ei Langford.

– Mă rog, e aproape acelaşi lucru...

– Doar dacă vrei să consideri identice prostia cu raţiunea. De ce trebuie să discutăm despre asta acum? întrebă el nemulţumit de răspunsul ei.

– Pentru că, am invitat-o să stea la noi o vreme. Whitney avu senzaţia că soţul ei nu mai respiră, ca reacţie la cele spuse de ea. Mă gîndeam să ne ajute cu Noel.

– Cred că ar fi mai rezonabil să-l punem pe Noel să aibă grijă de ea:

Neştiind dacă tonul lui ironic masca amuzamentul sau iritarea, Whitney zise:

– Desigur, guvernanta lui Noel va avea grijă de el în secret.

– Grijă de cine, de Noel sau de Charity Thornton?

Whitney surîse.

– Eşti supărat?

– Nu. Sînt... uluit.

– Din ce cauză?

– Din cauza alegerii momentului. Acum o oră, înainte să ne istovim făcînd dragoste, poate că aş fi reacţionat mai violent aflînd că va sta în casa mea, dar acum nu mă mai simt în stare nici să-mi ţin ochii deschişi.

– Aşa mă gîndeam şi eu că va fi, recunoscu ea.

– Eram singur că te-ai gîndit.

Cuvintele lui sunau puţin dezaprobator, iar ea îşi muşcă buza şi încercă să-i desluşească trăsăturile, apropiindu-se foarte mult de el.

– Ai găsit ceea ce căutai, iubita mea? o întrebă el încet.

– Căutam... iertare? zise ea temătoare, iar Clayton îşi suprimă un zîmbet. Sau o atitudine bărbătească, de

bunăvoinţă faţă de soţia lui istovită? O nobleţe sufletească manifestîndu-se prin toleranţă faţă de alţii? Poate simţul umorului?

– Toate acestea? întrebă Clayton începînd să rîdă. Toate aceste calităţi la un bărbat cu o soţie care tocmai a invitat-o pe cea mai bătrînă găină în casa lui?

Whitney încercă să nu rîdă şi dădu afirmativ din cap.

– În cazul acesta, o anunţă el închizînd ochii şi cu zîmbetul pe buze, trebuie să te consideri norocoasă pentru că te-ai măritat cu un asemenea exemplar.

Capitolul 43

– Am venit să-ţi cer o favoare, îi spuse Stephen cumnatei sale două săptămîni mai tîrziu, intrînd în sufrageria în care Whitney supraveghea instalarea draperiilor galbene.

Speriată de sosirea neanunţată şi de tonul imperativ, Whitney le lăsă singure pe croitorese şi merse cu Stephen în salon.

De trei săptămîni cîte trecuseră de la contramandarea cununiei îl mai văzuse la diferite ocazii, dar numai noaptea şi de fiecare dată cu altă femeie la braţ. Se zvonea că fusese văzut la teatru cu Helene Devernay. La lumina zilei era clar pentru Whitney că nu arăta prea bine. Chipul îi părea rece ca granitul, iar atitudinea faţă de ea era distantă şi politicoasă; i se vedeau urme adînci în jurul ochilor şi a gurii. Arăta de parcă nu dormise de o săptămînă şi cînd era treaz părea că bea în continuu.

– Aş face orice îmi ceri, ştii asta, spuse Whitney cu inima îndureratã pentru el.

– Ai loc la tine pentru un bătrîn, un valet? Nu vreau să-l mai văd în faţa ochilor.

– Desigur, zise ea, apoi adăugă precaută: Ai putea să-mi spui de ce nu-l mai vrei?

– E fostul valet al lui Burleton şi nu vreau să mai văd pe nimeni sau nimic care să-mi amintească de ea.

Clayton îşi ridică ochii de pe documentele pe care le studia cînd Whitney intră în biroul lui şi arăta tulburată. Se ridică imediat, alarmat de figura ei.

– Ce s-a întîmplat?

– Stephen a fost aici, spuse ea şocată. Arată groaznic şi vorbeşte groaznic. Nu-l mai vrea pe valetul lui Burleton la el pentru că îi aminteşte de ea. Mîndria lui nu părea chiar atît de zdrobită după plecarea ei. O iubea, spuse ea cu vehemenţă, iar ochii îi străluceau de lacrimi. Ştiam că o iubeşte!

– S-a terminat, zise Clayton ca să pună punct. Ea a plecat şi s-a terminat. Stephen îşi va reveni.

– În ritmul acesta nu!

– Are la braţ o altă femeie în fiecare seară, zise el. Te asigur că mai are cale lungă pînă ce va ajunge un pustnic.

– S-a închis de lume, pînă şi de mine, protestă ea. O simt şi să-ţi mai spun ceva. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt mai convinsă că Sheridan Bromleigh nu juca deloc teatru şi nu se prefăcea faţă de Stephen.

– Era o femeie ambiţioasă şi şmecheră, foarte dotată. Ar trebui o minune să mă conving de contrariul, spuse el în cele din urmă şi se duse la biroul său.

Hodgkin îl privea pe stăpînul său în tăcere şi groază.

– Voi... voi fi concediat, milord? Am făcut ceva sau nu am făcut, sau...

– Am aranjat ca să lucrezi în casa fratelui meu. Atîta tot.

– Dar m-am abătut de la vreo atribuţie, sau...

– Nu! rosti Stephen întorcîndu-se cu spatele. Nu are nici o legătură cu ce ai făcut. De obicei nu se amesteca în angajări sau concedieri, nici în disciplina personalului din casă şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să lase această sarcină dificilă pe seama secretarului.

Bătrînul ridică din umeri neajutorat. Stephen îl privi cum se retrage mergînd ca un om cu zece ani mai bătrîn decît fusese cînd venise în slujba lui.

Capitolul 44

Ar fi fost o greşeală să-l caute pe Stephen, chiar şi de la o distanţă sigură, iar Sherry ştia acest lucru foarte bine, însă nu se putea abţine. El îi spusese că joia mergea la teatru mai întotdeauna şi ea dorea, avea nevoie, să-l vadă măcar încă o dată pînă ce va pleca din Anglia. Îi scrisese mătuşii ei în urmă cu trei săptămîni, la o zi după contramandarea nunţii, explicîndu-i tot ce se petrecuse şi rugînd-o pe Cornelia să-i trimită bani pentru întoarcerea acasă. În acest răstimp Sherry căutase un post de guvernantă la o familie numeroasă, care nu dispunea de fonduri pentru a angaja o femeie mai în vîrstă, cu experienţă şi care nu se ostenise să verifice scrisorile de recomandare scrise de Nicholas DuVille, cu numele lui Charity Thronton ca a doua persoană care ar fi putut da referinţe despre ea, referinţe despre care Sherry ştia că bătrîna nu ar fi putut oferi prea multe detalii.

Galeria era aglomerată la Covent Garden şi oamenii

de aici erau gălăgioşi şi nerăbdători, înghesuindu-se şi călcînd-o pe picioare, înghiontind-o constant, însă ea nici nu observă. Avea ochii fixaţi pe o lojă goală, a şaptea din faţă şi se uită la ea pînă ce florile şi ornamentele aurii începură să-i joace în faţa ochilor. Timpul trecea şi opera devenise supraaglomerată. Dintr-o dată se depărtară perdeluţele de la loja a şaptea şi Sherry îngheţă, intrînd în panică pentru că în sfîrşit urma să-l vadă... apoi se simţi sfîrşită fiindcă nu-l văzu în grupul care intrase în lojă.

Poate că numărase greşit, se gîndi disperată şi începu numărătoarea din nou, căutînd printre chipurile aristocratice un anume chip. Fiecare lojă era separată de cea vecină printr-o coloană aurie, de care era suspendat un lampion. Sherry numără încă o dată, apoi privi spre mîinile strînse în poală care începuseră să-i tremure. El nu va veni în această seară. Cedase loja altora. Va mai trece o săptămînă pînă ce va putea veni din nou, dacă va economisi bani de ajuns pentru încă un bilet.

Orchestra dădu tonul şi cortina purpurie se ridică încet; Sherry privea insistent loja, ignorînd muzica pe care cîndva o iubise, ridicîndu-şi privirea sistematic către cele două locuri goale din lojă, dorind să-l vadă acolo. Înţelegînd că sperase în zadar, se rugă ca data următoare cînd va mai privi în direcţia aceea el să fie prezent.

Stephen sosi între actul întîi şi al doilea, dar ea nu-l văzu cînd intră în lojă. Cînd îi văzu chipul sumbru, doar o umbră din bărbatul care-i bîntuia amintirile, inima i se frînse. Ochii îi rămaseră lipiţi de chipul lui frumos pe care încercă acum să-l memoreze, să-l aduleze, clipind des printre lacrimile care şiroiau neîntrerupt.

Nu o iubise, îşi aminti Sherry torturîndu-se cu acest

gînd şi cu imaginea lui. Pentru el ea fusese doar o responsabilitate pe care şi-o asumase din greşeală. Ştia acest lucru dar nu se putea stăpîni să nu-l privească; buzele lui frumos conturate, care se mulaseră pe ale ei cîndva; profilul lui care cîndva era cu totul altul doar cînd zîmbea.

Sherry nu era singura persoană care nu dădea atenţie spectacolului. Pe partea cealaltă, în loja ducelui de Claymore, Victoria Fielding, marchiză de Wakefield, privea cu atenţie ocupanţii galeriei, căutînd-o din ochi pe tînăra zărită ceva mai devreme în holul operei.

– Ştiu că femeia pe care a văzut-o era Charise Lanc... adică Sheridan Bromleigh, îi şopti Victoria lui Whitney. Se ducea la galerie, iat-o! exclamă pe un ton şoptit. Poartă o bonetă albastru- închis.

Nebăgîndu-i în seamă pe soţii lor curioşi, care le priveau nelămuriţi de pe scaunele din spatele lor, cele două prietene o urmăreau atente pe tînără şi stăteau aproape una de cealaltă, părul castaniu al Victoriei practic atingînd şuviţele brune ale lui Whitney.

– Dacă nu avea boneta pe cap, am fi ştiut sigur că ea este, după culoarea părului! Whitney nu avea nevoie să-i vadă părul. În următoarea jumătate de oră tînăra nu se uită decît spre loja lui Stephen şi aceasta era o confirmare suficientă.

– Se uită întruna la el, spuse Victoria tulburată, văzînd că Whitney pare foarte afectată de dispariţia logodnicei lui Stephen. Crezi că ştia că el va veni?

Whitney dădu afirmativ din cap, dorind ca tînăra să se uite măcar o dată în direcţia ei.

– Ştie că Stephen vine joia seară şi că are o lojă. A fost aici cu el cu cîteva zile înainte de... dispariţie. „Dispariţie" era singurul cuvînt care-i veni pe buze lui Whitney în acel moment. Victoria şi Jason Fielding, care

erau şi ei prieteni cu Stephen, se numărau printre puţinii oameni din lumea bună care cunoşteau povestea completă, fiindcă fuseseră invitaţi la ceremonia intimă de după cununie.

– Crezi că are de gînd să-l întîlnească „accidental" dintr-un oarecare motiv?

– Nu ştiu, şopti Whitney.

Soţii lor le observară că nu sînt atente la spectacolul dealtminteri frumos.

– Ce se petrece acolo? îl întrebă în şoaptă Clayton pe Jason Fielding, făcînd semn cu capul spre soţiile lor.

– Proababil că au văzut pe cineva îmbrăcată cu rochia secolului.

– Nu se poate să se fi dus la galerie, remarcă ironic Clayton. Ultima dată cînd Whitney şi Victoria s-au ocupat de acelaşi lucru era cînd amanta lui Stephen era în lojă cu el şi Monica Fitzwaring era alături de ei cu Bakersfield, încercînd să pară că nu recunoaşte pe nimeni, chiar dacă stătea la distanţă de un umăr lîngă ea.

– Îmi amintesc, spuse Jason zîmbind. Parcă în acea seară ele ţineau partea lui Helene Devernay.

– Whitney a rîs tot drumul spre casă, spuse Clayton.

– Victoria a declarat că au fost cele mai distractive trei ore din tot sezonul, adăugă Jason şi se apropie de soţia lui şoptindu-i: Victoria, eşti în pericolul iminent de a cădea cu totul din lojă.

Ea îi zîmbi indiferentă, uitîndu-se în aceeaşi direcţie.

– Pleacă, spuse Whitney cu uşurare dar şi mîhnită. Nu a aşteptat sfîrşitul şi nu a plecat între acte, ceea ce înseamnă că nu doreşte să-l întîlnească accidental.

Clayton era amuzat şi nelămurit de şoaptele lor copilăreşti; se aplecă puţin într-o parte şi se uită la galerie studiind rîndurile şi pe ocupanţii lor, dar aşteptă

să treacă prima parte a serii şi să înceapă a doua, o cină la miezul nopţii, ca să aducă subiectul în discuţie cu soţia lui preocupată în acest moment.

– Ce făceaţi tu şi Victoria la operă, cînd vă şopteaţi în continuu?

Whitney ezită, ştiind că el nu va fi încîntat să ştie că Sheridan Bromleigh reintrase în sfera atenţiei sale.

– Victoria avusese impresia că a zărit-o pe Sheridan Bromleigh la operă. Nu am putut să-i văd prea bine faţa şi nu ştiu dacă Victoria a avut dreptate. Clayton îşi ridică sprîncenele şi Whitney remarcă încruntarea ca reacţie la numele ei, aşa că lăsă subiectul deoparte.

Joia următoare, avînd grijă ca soţii lor să fie ocupaţi în altă parte, Victoria şi Whitney sosiră mai devreme la Covent Garden şi, aşezate în loja lor, începură să studieze cu atenţie feţele tuturor celor care intrau la galerie sau în staluri, căutînd pe cineva anume.

– O vezi? întrebă Victoria.

– Nu, dar a fost o minune că ai zărit-o în mulţime săptămîna trecută. De aici, de sus, e imposibil să distingi feţele clar.

– Nu ştiu dacă ar trebui să fiu bucuroasă sau dezamăgită, spuse Victoria cînd cortina se ridică şi încă nu o văzuse pe femeia care credeau că fusese Sheridan Bromleigh săptămîna trecută.

Whitney se aşează şi ea confortabil.

– Cumnatul tău tocmai a sosit, o anunţă Victoria cîteva minute mai tîrziu. Cu el este Georgette Porter?

Whitney se uită pe partea opusă, în loja cumnatului ei şi dădu afirmativ din cap, fără să pară interesată.

– Este extraordinar de frumoasă, adăugă Victoria încercînd să pară încurajatoare pentru o situaţie care nu era deloc încurajantă. Îi plăcea de Stephen West-

moreland pentru că el era printre puţinii despre care soţul ei vorbea ca de un prieten apropiat. O plăcuse imediat şi pe Sheridan Bromleigh care era, ca şi ea, americancă.

Whitney urmărea atitudinea lui Stephen faţă de femeia aşezată alături de el. Aceasta zîmbea şi-i vorbea veselă. El asculta cu o politeţe autoimpusă, iar Whitney avea impresia că nici nu observă că Georgette Porter vorbeşte cu el, sau că are un chip, sau că e cu el în lojă. Privirea lui cobora parcă atrasă de un magnet spre galerie, scrutînd rîndurile şi feţele spectatorilor.

– Este aici, ştiu că este. Adică am senzaţia că este, spuse Whitney.

– Dacă nu o vedeam în rîndul de la galerie săptămîna trecută şi nu o observam cînd s-a aşezat, nu ţi-aş fi putut-o arăta. Acum nu o putem găsi printre atîţia oameni.

– Ştiu o cale! spuse Whitney inspirată. Caută un cap care e îndreptat spre loja lui Stephen şi nu spre scenă. Peste cîteva minute, Victoria o strînse de braţ şi-i zise entuziasmată:

– Acolo! exclamă cît putu de încet. Are aceeaşi bonetă! E cam sub noi, de aceea nu am văzut-o pînă acum.

Acum, cînd o zărise, Whitney o observă cu atenţie, dar de-abia cînd se ridică pentru a pleca reuşi să o vadă complet.

– Este ea! spuse Whitney înduioşată şi neputincioasă la expresia de regret pe care o citise pe chipul lui Sheridan cînd aceasta se ridică să plece.

Ştia că soţul ei nu va simţi aceleaşi emoţii ca ea, cel puţin pînă ce nu o va fi văzut cu ochii lui cum se uita spre Stephen de parcă ar fi văzut un zeu. Dacă o va vedea şi el atitudinea lui faţă de Sheridan avea să se

îndulcească. Whitney spera că-l va convinge să-i vorbească lui Stephen; să-l convingă într-un fel să o caute el însuşi. Clayton era singura persoană, Whitney ştia aceasta, care avea o atît de mare influenţă asupra lui Stephen încît să-l urnească din loc.

Capitolul 45

– Nu trebuie să întîrziem, zise Whitney privind la ceas în timp ce soţul ei zăbovea cu un pahar de sherry. Cred că ar trebui să plecăm acum.

– Cum de pînă acum nu mi-am dat seama cît de mult îţi place opera! spuse Clayton studiind-o interesat.

– În ultima vreme... spectacolele au fost delicioase, răspunse ea. Îşi îmbrăţişă fiul şi-l trimise cu guvernanta la culcare, însoţiţi de Charity Thornton.

– Delicioase chiar? repetă Clayton privind-o uluit pe deasupra paharului.

– Da. Oh, să ştii că am schimbat loja noastră cu a soţilor Rutherford, doar în seara aceasta.

– Pot să te întreb de ce?

– De pe partea lui Stephen se vede mult mai bine.

– Ce se vede?

– Publicul.

Cînd Clayton încercă să-i pună mai multe întrebări asupra răspunsului ei inexact, Whintey spuse:

– Te rog, ai încredere în mine şi nu mai pune întrebări pînă ce nu vei vedea ce vreau să spun.

– Priveşte, şopti Whitney, strîngîndu-l pe Clayton de braţ agitată. Iat-o acolo. Nu, să nu te vadă că o priveşti. Întoarce doar ochii, nu şi capul. Clayton nu-şi întoarse

capul, dar în loc să se uite în direcţia indicată, se uită la ea şi spuse:

– Mi-ar fi de un imens ajutor dacă aş şti după cine să mă uit.

Nervoasă pentru că nu putea conta pe reacţiile şi ajutorul lui, Whitney zise:

– Este Sheridan Bromleigh. Nu am vrut să-ţi spun dinainte de teamă că nu va fi aici, sau că nu vei vrea să venim.

Clayton se crispă cînd auzi numele femeii aceleia, dar ea îl privi spunîndu-i:

– Te rog, Clayton, nu o condamna fără dovezi. Nu i-am auzit niciodată părerea despre toată întîmplarea.

– Pentru că ea a fugit ca o ticăloasă vinovată ce este. Faptul că-i place opera, deşi ştiam deja, nu schimbă nimic.

– Loialitatea ta faţă de Stephen îţi întunecă judecata. Văzînd că nu are nici un efect asupra lui Clayton, Whitney continuă mai blînd dar cu hotărîre: Ea nu vine aici pentru spectacol. Nici măcar nu se uită vreodată pe scenă, ci numai la Stephen. Întotdeauna se aşează în rîndurile de sub loja sa, ca el să nu o vadă dacă s-ar uita cumva prin sală. Te rog, iubitule, uită-te singur.

Clayton ezită o secundă, apoi dădu afirmativ din cap şi se uită scurt acolo unde îi arătase soţia lui, spre dreapta lor.

– O bonetă simplă, albastră, îl ajută Whitney şi o rochie albastră cu guler alb. Ştiu exact cînd Clayton o zări pe Sheridan în mulţime, pentru că strînse din dinţi şi se uită imediat spre scenă, rămînînd cu ochii la spectacol pînă ce căzu cortina. Dezamăgită, dar nu înfrîntă, îl privi cu coada ochiului, aşteptînd să vadă o cît de mică schimbare de atitudine pe chipul lui, adică dacă s-ar fi uitat a doua oară. Cînd o remarcă, îl privi atentă.

Clayton îşi mişcă uşor capul spre dreapta cu cîţiva centimetri doar, în direcţia lui Sheridan. Whitney se ruga ca aceasta să nu fie o zi cînd Sheridan se uita spre scenă şi se aplecă să privească spre ea, peste umărul lui Clayton, surîzînd uşurată.

În următoarele două ore Whitney îi supraveghe pe Clayton şi pe Sheridan Bromleigh, atentă să nu-i dea soţului ei vreun semn că îl priveşte. Pînă la sfîrşitul serii o usturară ochii, dar se simţea triumfătoare. Clayton o urmărise pe Sheridan ţoată seara dar Whitney nu mai aduse subiectul acesta în discuţie decît peste două zile, cînd se gîndi că avusese destul timp să-şi mai schimbe puţin atitudinea faţă de fosta logodnică a lui Stephen.

Capitolul 46

– Ţii minte seara de la operă? îl întrebă ea grijùlie după ce valetul adună farfuriile de la micul dejun.

– Credeam că a fost un spectacol „delicios", cum spuseseşi înainte, zise Clayton serios. Tenorul care...

– Nu te-ai uitat la spectacol, îl întrerupse ea.

– Ai dreptate, zîmbi el. Te urmăream cum mă urmăreşti.

– Clayton, te rog, fii serios. E foarte important.

El îşi ridică sprîncenele întrebător şi-i acordă întreaga sa atenţie, dar părea amuzat şi pregătit.

– Vreau să fac ceva ca să-i aduc pe Stephen şi pe Sheridan Bromleigh faţă în faţă. Am vorbit ieri şi cu Victoria şi a fost de acord că măcar ar trebui să-i obligăm să stea de vorbă unul cu altul.

Se pregătise pentru o discuţie în contradictoriu, dar rămase uluită cînd el i-o luă înainte şi-i spuse:

– De fapt, şi mie mi-a trecut prin minte ceva asemănător, aşa că i-am spus lui Stephen aseară cînd l-am întîlnit la clubul *Strathmore.*

– De ce nu mi-ai spus şi mie? Ce i-ai zis? Cum a reacţionat?

– I-am spus, începu Clayton, că voiam să vorbesc cu el despre Sheridan Bromleigh. I-am mai spus că eu cred că ea se duce la operă ca să-l vadă pe el.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic. S-a ridicat şi a plecat.

– Atîta tot? Nu a spus nimic?

– De fapt, a spus. Zicea că, din respect pentru mama noastră, va ignora tentaţia de a recurge la violenţă fizică împotriva persoanei mele, dar că, dacă îi voi mai vorbi vreodată despre Sheridan Bromleigh, ar trebui să nu mă bizui pe capacitatea lui de a se stăpîni de la acest impuls.

– Chiar a spus el asta?

– Nu cu aceleaşi cuvinte, rîse Clayton, vorbele lui Stephen au fost mai scurte şi mai colorate.

– Bine, pe mine nu mă poate ameninţa. Trebuie să pot face ceva.

– Te-ai gîndit la rugăciune? Un pelerinaj? Vrăjitorie? Clayton vorbise calm, dar voia să o convingă să lase lucrurile aşa cum erau. Whitney văzu clar aceasta. El puse cana pe masă, se sprijni de spătarul scaunului şi privi încruntat. Eşti atît de hotărîtă să te amesteci în această poveste, indiferent ce spune Stephen sau ce spun eu?

Whitney ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

– Trebuie să încerc. Ţin minte expresia de pe chipul lui Sheridan cînd îl priveşte la operă şi felul cum se uita la el la balul familiei Rutherford. Stephen pare mai mîhnit şi mai nefericit cu fiecare ocazie cînd îl văd, deci

nici unuia, nici celuilalt nu le face bine despărţirea.

– Înţeleg, zise el, studiind-o cu un zîmbet ascuns. Pot să-ţi spun ceva ca să te conving că faci o greşeală?

– Mă tem că nu.

– Înţeleg.

– Trebuie să mărturisesc, am luat legătura cu Matthew Bennet ca să-l rog să afle unde este ea. Nu pot să-i aduc împreună pînă ce nu voi şti unde stă ea.

– Sînt surprins că nu ai plătit un lacheu în timpul pauzei ca să o urmărească pînă acasă de la operă şi de-abia după aceea să-l rogi pe Bennett să facă investigaţiile.

– Nu m-am gîndit la asta!

– Eu m-am gîndit.

Tonul lui era foarte sigur pe sine şi nu părea glumeţ, deşi Whitney avu nevoie de cîteva minute ca să prelucreze informaţia lui. Cînd avu certitudinea, Whitheny simţi aceeaşi pornire de iubire care le consolidase căsnicia în patru ani.

– Clayton! Te iubesc, spuse ea.

– Lucrează ca guvernantă la familia unui baronet, o informă el. Se numesc Skeffington. Trei copii. Nu am auzit niciodată de ei. Bennett are adresa lor. Whitney puse cana pe masă, cu gîndul să-i trimită un bilet avocatului imediat. Whitney?

Ea se întoarse din drum.

– Milord?

– Şi eu te iubesc. Soţia lui îi zîmbi drept răspuns şi aşteptă o clipă, după care el o avertizā cu seriozitate: Dacă vei persevera în hotărîrea de a-i aduce faţă în faţă, ai grijă cum te ocupi de toate şi fii pregătită ca Stephen să iasă chiar din clipa cînd va da ochii cu ea. Va trebui să mai fii pregătită pentru varianta ca el să nu te poată ierta pentru ce ai făcut mult timp. Gîndeşte-te bine pînă

ce faci primul pas, altfel vei regreta.

– Mă voi gîndi, promise ea.

Clayton o privi ieşind şi dădu din cap dojenitor, ştiind foarte bine că ea nu avea de gînd să piardă nici o clipă în aşteptare sau contemplare. Nu-i stătea în fire să privească viaţa curgînd fără să se amestece. Acesta era unul dintre numeroasele lucruri pentru care o iubea.

Totuşi, nu se aştepta ca ea să acţioneze atît de repede.

– Ce ai acolo? o întrebă el după-amiaza tîrziu, cînd merse în salon şi o găsi aşezată la biroul din lemn de trandafir unde studia o foaie de hîrtie. Whitney îşi ridică privirea ca şi cînd s-ar fi gîndit la cu totul altceva şi-i surîse.

– O listă cu oaspeţi.

Activităţile sezonului se apropiau de sfîrşit, iar amîndoi aşteptau întoarcerea la pacea şi liniştea provinciei pe timpul verii, deci Clayton era surprins că soţia lui punea la cale o petrecere.

– Credeam că poimîine ne întoarcem la Claymore.

– Da. Petrecerea aceasta va fi de-abia peste trei săptămîni, pentru ziua de naştere a lui Noel. Nu va fi ceva în stil mare, desigur.

Clayton privi peste umărul ei lista şi îşi ascunse un zîmbet, citind primul rînd:

– Un elefant mic, pe care copiii să poată pune mîna fără frică...

– Mă gîndeam la o temă de circ, cu clovnl şi jonglerii, dacă sărbătorirea va avea loc afară. E mai linştitor aşa, iar copiii se vor bucura de toate alături de adulţi.

– Nu crezi că Noel e prea mic pentru asta?

– Are nevoie de compania altor copii.

– Credeam că acesta e şi motivul pentru care îşi petrece fiecare zi la familia Fielding acasă şi la Thornton,

cu copiii lor cînd vin la Londra.

– Da, sigur, zise ea surîzînd. Stephen s-a oferit să dea petrecerea pentru Noel la Montclair cînd i-am spus şi lui.

– De vreme ce am fost la atîtea petreceri în ultimele şase luni cît să dureze o viaţă, ar fi mai bine să-l laşi să facă cum vrea el, glumi Clayton. Ca unchi şi naş al lui Noel, e dreptul lui Stephen să-şi pună la dispoziţie casa din provincie, unde părinţii vor sta o săptămînă şi vor spera să se distreze cu sau fără petrecerea copiilor.

– I-am sugerat să dea petrecerea de ziua mamei voastre la Montclair şi să ne lase pe noi să dăm petrecerea pentru Noel la Claymore. Ea va împlini şaizeci de ani la numai trei zile după ziua lui Noel, aşa că planul e excelent.

– Ce fată isteaţă, răspunse Clayton, schimbîndu-şi instantaneu opinia despre cine va trebui să dea petrecerea şi unde. Balul mamei va fi un succes imens.

– Petrecerea noastră va fi restrînsă, cu oaspeţi atent selecţionaţi, cu copiii şi guvernantele lor.

Pe măsură ce o asculta, Clayton citea ce scrisese Whitney şi ochii i se opriră asupra numelui Skerffington. Cînd vorbi, tonul era uşor ironic:

– Ce interesantă listă de oaspeţi!

– Nu-i aşa? surîse ea. Cinci cupluri pe a căror discreţie absolută ne putem bizui, indiferent ce le va fi dat să vadă sau să audă şi care deja cunosc situaţia. Plus soţii Skeffington.

– Şi guvernanta lor, desigur.

– Desigur, încuviinţă Whitney. Frumuseţea planului este că Sheridan nu va putea pleca oricît de mult şi-ar dori, pentru că lucrează pentru soţii Skeffington.

– Cum ai de gînd să-l faci pe Stephen să nu plece cînd o va vedea?

– Să plece? repetă ea indignată, dar rîzînd în acelaşi timp. Să-şi abandoneze nepotul care-l adoră? Nepotul care-l va moşteni? Cum i s-ar părea aceasta lui Noel? Şi cum li se va părea celorlalţi dacă se supără pe o guvernantă într-o casă cu peste o sută de camere, presupunînd că ar dori să plece? Aş fi dorit să existe o cale mai puţin publică de a-i aduce împreună, dar ştiind că Stephen nu ar fi de acord cu o întîlnire particulară, a trebuit să găsesc o metodă de a-l aduce unde vrem noi, apoi de a-l împiedica să plece. Chiar dacă s-ar gîndi că Noel nu i-ar observa lipsa, tot s-ar simţi umilit în faţa soţilor Fielding şi Townsend, ca şi a celorlalţi. E plin de mîndrie, iar Sheridan i-a călcat-o deja o dată în picioare. Mă îndoiesc că ar fi dispus să sacrifice fărîma care i-a mai rămas plecînd din faţa ei. Dînd petrecerea în aer liber, guvernantele vor fi constant în ochii invitaţilor, deci Stephen nu o va putea evita pe Sherry, mai cu seamă seara. Făcu o pauză şi privi lista cu invitaţii, apoi spuse gînditoare: Nu l-am putut invita pe Nicki. În primul rînd fiindcă va încerca să mă convingă că nu e bine ce fac şi chiar dacă nu ar face-o, ar refuza să vină în aceste condiţii. Nu a fost de acord cu nimic din cîte a făcut Stephen în privinţa lui Sheridan, inclusiv cu faptul că el nu a încercat să aibă o explicaţie cu ea. Nicki e foarte ostil în această privinţă. A recunoscut imediat după ce am văzut-o eu la operă că ştia unde se află, dar a refuzat să-mi spună cînd l-am rugat. Nicki nu m-a refuzat niciodată. A spus foarte hotărît că Sheridan a suferit îndeajuns din cauza lui Stephen şi că nu doreşte să fie găsită.

– Ea a plecat, nu Stephen, observă Clayton.

– Sînt de acord, dar Nicki e inflexibil.

– Atunci ar fi mai bine să eviţi să-i manevrezi pe amîndoi în aceeaşi zi, mai ales în aceeaşi casă.

– De ce? întrebă Whitney încruntată.

– Pentru că Stephen a căpătat un dispreţ nemăsurat pentru DuVille de cînd a dispărut Sheridan.

Whitney părea dezamăgită, aşa că soţul ei trecu din nou la planurile de a o aduce pe Sheridan în prezenţa lui Stephen. Scenariul ei putea să eşueze, dar nici el nu găsea altul mai bun.

– Şi dacă familia Skeffington refuză? întrebă el.

Soţia lui elimină această posibilitate, bătînd cu degetele pe o scrisoare care se afla pe birou.

– Conform informaţiilor conţinute în acest bilet de la Bennett, lady Skeffington l-a convins pe soţul ei, sir John, că trebuie să cunoască oamenii care trebuie, de aceea au venit la Londra pe timpul sezonului. Lady Skeffington are foarte puţini bani, dar aspiraţii sociale foarte mari, se pare.

– Mi se pare o femeie încîntătoare, spuse Clayton ironic. De-abia aştept să-i văd ocupîndu-mi casa pentru şaptezeci şi două de ore consecutiv, douăsprezece mese, trei ceaiuri...

Preocupată să se facă înţeleasă, Whitney continuă:

– Au venit la Londra cu mari speranţe să-şi facă intrarea în cercurile înalte, unde fiica lor de şaptesprezece ani ar avea posibilitatea să facă o partidă strălucită. Pînă ieri nu au reuşit nimic în acest sens. Acum, dată fiind situaţia, cred sincer că soţii Skeffington vor primi o invitaţie din partea ducelui de Claymore, pe care nu o vor refuza, de a participa la o petrecere pe domeniul lui din provincie.

– Poate nu, spuse Calyton, dar mai rămîne speranţa.

– Să nu-ţi faci speranţe că vor refuza, zise soţia lui incorigibilă, continuînd să-şi facă notările pentru petrecere. Mai ales pentru că fratele tău e considerat cea mai bună partidă din Anglia.

– Poate că va ninge în weekend-ul acela, spuse el părînd răvăşit de evenimentul care urma să aibă loc în casa lui. Cu siguranţă că în istoria lumii a nins o dată, într-un weekend din luna iunie, pe acest continent.

Capitolul 47

Cu picioarele sprijinite pe un scăunel, lady Skeffington stătea liniştită în tăcerea salonului căsuţei pe care o închiriaseră la Londra. Soţul ei stătea în celălalt colţ al camerei şi citea ziarul *Times*, cu picioarele suferinde de gută sprijinite pe un scăunel identic.

– Ascultă ce linişte este, zise ea lăsîndu-şi capul într-o parte, cu chipul senin. Domnişoara Bromleigh i-a dus pe copii la îngheţată. Se vor întoarce dintr-o clipă în alta şi nu pot să mă gîndesc decît cît e de plăcut cînd nu sînt acasă.

– Da, porumbiţa mea, răspunse soţul ei atent la textul pe care-l citea.

Ea era pe punctul de a continua discuţia tocmai cînd valetul, care era şi pe post de vizitiu şi om bun la toate, intră tulburîndu-le liniştea, cu o scrisoare în mînă.

– Dacă e vorba tot de plata chiriei... începu ea privind scrisoarea, apoi degetele pipăiră hîrtia groasă, scumpă şi întoarse plicul pe partea unde era sigilat cu ceară. Skeffington, exclamă ea. Cred, sînt aproape sigură, că tocmai a sosit prima invitaţie importantă...

– Da, porumbiţa mea.

După ce desfăcu sigiliul şi despături biletul, rămase cu gura întredeschisă privind marginea aurie a hîrtiei. Mîinile începură să-i tremure pe măsură ce citea fiecare cuvînt, apoi se ridică entuziasmată.

– Claymore! rosti uimită, ridicîndu-şi o mînă la piept, unde inima îi bubuia cu putere. Am fost invitaţi... la Claymore!

– Da, porumbiţa mea.

– Ducele şi ducesa de Claymore solicită să-i onorăm cu prezenţa la mica petrecere pe care o dau de ziua fiului lor. Şi... lady Skeffington se opri şi luă sărurile de pe masă, mirosi sticluţa, apoi continuă... ducesa de Claymore mi-a scris biletul cu mîna ei. Spune că regretă că nu a avut plăcerea să ne cunoască pe timpul sezonului, dar speră să remedieze situaţia la... Claymore. Mai luă o priză de săruri şi spuse:

– Al naibii de straniu.

Lady Skeffington lipi scrisoarea de pieptul generos şi spuse aproape în şoaptă:

– Skeffington, ştii ce înseamnă asta?

– Da, porumbiţa mea. Inseamnă că am primit o invitaţie adresată altcuiva.

Lady Skeffington se albi gîndindu-se că poate aceasta era cazul, dezlipi biletul de la piept, îl ridică şi dădu negativ din cap.

– Nu, ne este adresat nouă, uite aici... uite.

Sir John îşi desprinse în cele din urmă ochii de pe ziarul *Times*, îi luă biletul din mînă, îl citi şi trecu de la starea de neîncredere la cea de bucurie.

– Ţi-am spus că nu are nici un rost să ţopăi prin toată Londra după invitaţii. Scrisoarea aceasta ne-ar fi ajuns la Blintonfield, unde ne este locul.

– Oh, dar nu este doar o invitaţie! spuse ea recăpătîndu-şi stăpînirea de sine. E vorba de ceva mult mai important!

Sir John îşi reluă lectura ziarului.

– Cum aşa?

– E foarte important pentru Julianna.

Cu ziarul coborît un centimetru şi cu ochii puţin înceţoşaţi după ce băuse vinul său preferat de Madeira, sir John se uită la soţia lui.

– Julianna? Ce legătură are cu ea?

– Gîndeşte-te, Skeffington, gîndeşte-te! Julianna a stat tot sezonul la Londra şi, cu toate că nu am putut să-i găsim o posibilitate de a merge la *Almack's* sau altundeva unde să fie văzută de cei mai buni bărbaţi, am insistat să se plimbe prin Green Park în fiecare zi. Am însoţit-o constant şi l-am văzut pe el acolo, într-o zi. S-a uitat drept la Julianna şi am crezut atunci că... am crezut: Da, o vede. De aceea am primit invitaţia la Claymore. El a văzut-o cît e de frumoasă şi s-a tot gîndit cum să o găsească şi să o aducă în compania lui.

– Ce urît din partea lui să procedeze astfel, să o pună pe propria lui soţie să ne trimită invitaţia în locul lui. Nu pot spune că sînt de acord. E de prost gust.

Soţia lui îl privi tulburată.

– Ce? Despre ce vorbeşti acolo?

– Despre fiica noastră şi Claymore.

– Ducele? întrebă ea revoltată. Vreau să-l aibă pe Langford!

– Nu ştiu de unde ţi-a venit această idee. Dacă ducele de Claymore a pus ochii pe ea şi Langford o vrea şi el, asta înseamnă necaz. Va trebui să te hotărăşti înainte să mergem acolo, iubito.

Ea deschise gura ca să înceapă o tiradă dojenitoare pentru mintea lui îngustă, dar fu întreruptă de rîsetele şi chicotelile care veneau dinspre hol.

– Copiii! exclamă ea grăbindu-se să îi întîmpine şi îmbrăţişîndu-l pe primul văzut. Domnişoară Bromleigh! strigă entuziasmată şi o strînse şi pe ea la piept. Vom munci zi şi noapte ca să ne pregătim de drum. Nici nu ştiu de cîte avem nevoie pentru o petrecere într-o casă atît de imensă. Julianna, unde eşti draga mea? întrebă

ea îngrijorată cînd nu văzu decît obrajii îmbujoraţi ai celor doi băieţi bruneţi de patru şi nouă ani.

– Julianna s-a dus în camera ei, lady Skeffington, zise Sheridan ascunzîndu-şi zîmbetul pentru efuziunea stăpînei ei, gîndindu-se la activităţile extracasnice pe care va trebui să le întreprindă ca să-i pregătească pe copii pentru o petrecere într-o casă atît de imensă. Şi aşa ea avea o singură seară liberă săptămînal, iar pentru a fi cu adevărat liberă, trebuia să muncească în fiecare zi de la ivirea zorilor pînă la unsprezece seara, făcînd o diversitate de treburi suplimentare, care de altminteri erau pentru o croitoreasă sau pentru cameriste, nu pentru o guvernantă. Sherry profită de gălăgia generală stîrnită de această petrecere şi se duse în camera ei de la mansardă măcar cîteva minute. Se spălă pe faţă în lighean, îşi aranjă părul într-o coadă, apoi se aşeză la ferăstruica îngustă şi îşi luă ceva de cusut. Tot timpul avea ceva de cîrpit, de călcat, iar acum va avea de lucru pentru petrecerea anunţată; Sheridan nu era refractară la muncă în plus. Fiind guvernantă la cinci copii, ziua era prea ocupată ca să se mai gîndească la Stephen Westmoreland şi la zilele acelea fermecate cînd făcuse parte din viaţa lui.

Noaptea, cînd casa era cufundată în linişte, iar ea cosea la lumina lumînării, doar atunci putea da frîu liber amintirilor şi visa cu ochii deschişi, cu toate că de multe ori se temea că obsesia ei fără speranţă o va face să înnebunească într-o zi din pricina lui. Cu capul aplecat pe lucru, inventa scene întregi cu el şi le îmbunătăţea pe acelea care fuseseră reale.

De nenumărate ori rescria în memorie sfîrşitul tragic al logodnei lor. Începea toate scenele în acelaşi fel, cu Charise Lancaster intrînd ca o furtună în dormitorul ei, iar în mijlocul tiradelor acesteia despre motivele de înşelătorie ale lui Sherry intra mereu Stephen. De aici

încolo Sheridan avea cîteva variante preferate şi cîteva sfîrşituri posibile:

... Stephen ascultă minciunile incriminatoare ale lui Charise, o dădu afară din casă, apoi se întoarse la Sheridan, ascultă binevoitor partea ei de poveste şi se căsătoriră aşa cum aranjaseră.

... Stephen refuză să asculte vreun cuvînt de-al lui Charise şi o dădu afară din casă imediat, apoi o ascultă binevoitor pe Sheridan şi se căsătoriră în aceeaşi zi, cum aranjaseră.

... Erau deja căsătoriţi cînd apăru Charise, aşa că trebui să o asculte mai întîi pe Sheridan şi o crezu.

Nici unul dintre finaluri nu rezolva dureroasa revelaţie făcută de Nicholas DuVille: că Stephen se hotărîse să o ia de soţie din sentimentul de culpabilitate şi de responsabilitate, dar Sherry scotea din vedere acest fapt ucigător cu o soluţie simplă, şi Stephen o iubea la fel de mult. Avea numeroase variaţiuni pe această temă:

... O iubise dintotdeauna, dar nu-şi dăduse seama de asta pînă ce ea plecă de la el, apoi o căută şi o găsi. Se căsătoriră.

... Erau deja căsătoriţi, iar el învăţă să o iubească în ciuda oricăror oprelişti.

Sheridan prefera prima încheiere pentru că aceata era singura posibilă în realitate. Voia să ţină visul atît de aproape de ea încît de multe ori se trezea privind pe fereastră şi aştepta să-l vadă intrînd pe uşă. În plus adăuga plăcerii fanteziilor ei din viaţa reală, ca şi torturilor, posibilitatea de a-l vedea la operă. Trebuia să nu mai meargă acolo, să nu se mai chinuiască, aşteptînd un moment cînd în sfîrşit el îşi va întoarce ochii spre femeia cu care era şi o va privi, zîmbindu-i pătimaş. În acel moment Sherry ştia că va trebui să renunţe la a mai merge la Covent Garden. Nu ar putea îndura aşa ceva.

Alteori îşi imagina că dispariţia ei era motivul pentru care Stephen părea atît de supărat şi absent cînd şedea alături de femeile pe care le însoţea în loja lui de la operă. Părea rece şi inabordabil pentru că îi era dor de Sherry... pentru că regreta că o pierduse...

Era încă ziua în amiaza mare şi prea devreme pentru vinuri dulci; Sherry îşi scutură capul ca să alunge gîndurile, apoi surîse cînd Julianna Skeffington intră în cameră.

– Domnişoară Bromleigh, pot să mă ascund aici? întrebă tînăra de şaptesprezece ani, cu chipul răvăşit, apoi închise uşa încet şi se apropie de pat. Atentă să nu gîfoneze cuvertura, se aşezã şi avea aerul unui înger. În clipele ei de altruism Sherry se întreba cum putuseră doi oameni îngrozitori ca sir John şi lady Skeffington să zămislească o făptură atît de dulce, sensibilă şi frumoasă.

– Cel mai rău lucru imaginabil s-a petrecut, spuse Julianna dezgustată.

– Cel mai rău lucru? o tachină Sheridan. Nu doar un lucru oribil sau dezastruos, ci cel mai rău lucru imaginabil? Surîdea cu simpatie, dar cînd o văzu pe Julianna că oftează redeveni serioasă.

– Mama şi-a pierdut minţile crezînd că un nobil a căpătat o atracţie faţă de mine, cînd adevărul este că a-a uitat o dată spre mine, dar nu mi-a spus nimic.

– Înţeleg, zise Sheridan chiar realizînd confuzia. Se gîndea ce să-i spună, dar lady Skeffington deschise larg uşa şi le privi disperată.

– Nu ştiu dacă avem cu ce să ne îmbrăcăm pentru o companie atît de înaltă. Domnişoară Bromleigh, ne-ai fost recomandată de sora unui duce; ai putea să ne dai un sfat? Va trebui să mergem imediat pe Bond Street pentru cumpărături. Julianna, umerii drepţi! Domnilor nu le plac tinerele cocoşate. Ce să ne facem, domnişoară

Bromleigh? Trebuie să închiriem trăsuri şi vom fi obligaţi să mergem cu un alai de servitori, inclusiv dumneata, desigur.

Sherry primi categorisirea statutului ei fără să clipească. Acesta era adevărul, mai ales în această casă. Asta era ea şi avea noroc că găsise un post.

– Nu sînt expertă în rochii de lux, spuse ea precaută, dar pot să vă dau o părere, doamnă. Unde va avea loc petrecerea?

Lady Skeffington îşi îndreptă umerii, îşi scoase pieptul în afară, iar Sherry avu imaginea unui trîmbiţaş care anunţă sosirea regelui şi a reginei:

– La domeniul din provincie a ducelui şi ducesei de Claymore!

Sherry simţi că se prăbuşeşte tavanul peste ea. Cu siguranţă că auzul îi juca feste.

– Ducele şi ducesa de Claymore ne-au invitat pe toţi la o petrecere intimă acasă la ei!

Sherry căută în spate tăblia patului, o găsi, se sprijini de ea, privind-o fix pe femeie. După cîte văzuse în mijlocul societăţii înalte, pe vîrful căreia familia Westmoreland trona, vedea şi înţelegea că soţii Skeffington erau la baza piramidei, cu mult sub centrul de observaţie al familiei Westmoreland. Chiar dacă nu ar fi fost vorba doar de diferenţele capitale între bogăţia şi prestigiul celor două familii, aici se punea problema de educaţie. Sir John şi lady Glenda Skeffington nu aveau aşa ceva. Era imposibil, îşi zise Sherry. Poate că visa cu ochii deschişi şi visul devenise coşmar.

– Domnişoară Bromleigh, ai început să păleşti şi te avertizez că nu e momentul să faci pe bolnava. Eu nu voi avea timp să aţipesc, adăugă cu un zîmbet de stăpînă, aşa că la fel nu vei avea nici dumneata timp, draga mea.

Sherry înghiţi în sec fiindcă nu putea vorbi.

– Sînteţi, îşi drese vocea, sînteţi cunoştinţe ale ducelui şi ducesei?

Lady Skeffington mărturisi adevărul după ce o avertizã:

– Bănuiesc că nu vei comite indiscreţia de a trăda ce-ţi voi spune, ca să-ţi pierzi postul la noi?

Sherry dădu din cap negativ, mai înghiţi o dată în sec şi lady Skeffington interpretă atitudinea ei ca pe o promisiune de confidenţialitate.

– Sir John şi cu mine nu i-am întîlnit niciodată în vieţile noastre.

– Atunci cum, adică de ce...?

– Am motive foarte puternice să cred, mărturisi cu mîndrie lady Skeffington, că Julianna a atras privirile colui mai celebru burlac din toată Anglia! Petrecerea este doar un pretext, după părerea mea, o metodă isteţ deghizată de lordul Langford, de a o aduce pe Julianna în cercul său pentru ca să o poată privi cît doreşte.

Sheridan simţi că vede stele verzi scînteindu-i în colţurile ochilor.

– Domnişoară Bromleigh?

Sheridan clipi de cîteva ori, apoi se uită ciudat la femeia care îi spusese această poveste, cum un călău îşi torturează victima înaintea execuţiei, pentru a o scoate din minţi.

– Domnişoară Bromleigh, să ştii că nu merge cu mine!

– Mamă, dă-mi repede sărurile, zise Julianna, iar vocea ei părea că vine de foarte departe; Sheridan parcă se cufunda într-un tunel întunecos.

– Mă simt bine, reuşi Sheridan să spună întorcîndu-şi capul din dreptul odioaselor săruri pe care i le flutura lady Skeffington prin faţa nasului. A fost o uşoară... ameţeală.

– Slavă Domnului! Cu toţii depindem de dumneata

ca să ne dai informaţii despre cercurile din lumea bună, în care ne pregătim să intrăm şi noi.

Sheridan rîse forţat, aproape isteric.

– De unde să ştiu eu aşa ceva?

– Ştii, pentru că domnişoara Charity Thornton a scris în scrisoarea dumitale de recomandare că eşti o femeie de neam ales, care va da un exemplu de standard social oricărui copil pe care l-ai avea în grijă. Dînsa a scris-o, nu-i aşa? Aceea pe care ne-ai arătat-o?

Sherry bănuia că Nicholas DuVille dictase scrisoarea şi o pusese pe domnişoara Charity să o semneze, fără a fi citit dinainte, pentru că îşi dădea seama că recomandările unui burlac care era şi notoriu nu ar fi avut prea mare greutate şi nu ar fi făcut dintr-o femeie o persoană respectabilă. Ori aceasta, ori el scrisese şi semnase în acelaşi timp.

– V-am dat pînă acum vreun motiv să vă îndoiţi de adevărul celor scrise, doamnă? întrebă Sherry.

– Sigur că nu. Eşti o fată bună, în ciuda culorii turbate a părului, domnişoară Bromleigh şi sper că nu ne vei dezamăgi.

– Voi încerca, zise Sheridan, uluită că mai putea vorbi.

– Atunci îţi dau voie să te aşezi şi să te odihneşti cîteva minute. E cam cald aici.

Sherry căzu pe pat ca un bolovan, ascultătoare ca un copil şi simţi cum inima începe să-i bată puternic, cu furie. O clipă după ce închisese uşa, lady Skeffington îşi făcu din nou apariţia în cameră.

– Voi dori ca şi băieţii să se poarte cît mai frumos cît timp vom fi acolo. Chiar şi după ce fiica mea va deveni Julianna, contesă de Langford, tot va trebui să ne gîndim la viitorul lor, ştii. Mai învaţă-i să cînte. Îmi place cum i-ai învăţat să te acompanieze la instrumentul acela obosit, pe care ne-ai sugerat să-l cumpărăm, acea...

– Chitară, o ajută Sherry.

După ce rămase singură, Sherry privi în pămînt. Nu crodea nici o clipă cele spuse de aiurita lady Skeffington, că Stephen Westmoreland ar fi zărit-o pe Julianna în parc şi că s-ar fi străduit să o aducă mai aproape de el. Cu siguranţă, Julianna era o fată drăguţă, dar calităţile ei deosebite erau puse în valoare doar cînd conversa, lucru pe care Stephen nu-l făcuse cu ea. Mai mult, după bîrfele pe care le auzise cîndva la *Almack's*, avea femeile la degetul său mic şi ele apăroau în preajma lui ori de cîte ori se întorcea cu faţa, pregătite să se dea în spectacol în faţa lui. Nu era genul do bărbat care să pună la cale un plan elaborat, cum ora o petrecere.

Nu acesta era motivul pentru care familia Skeffington, şi guvernanta lor, erau invitaţi la Claymore. Invitaţia nu avea nici o legătură cu ei, se gîndi Sheridan simţind cît de neajutorată era. Adevărul era că familia Westmoreland, şi probabil un grup de prieteni care se vor afla şi ei la Claymore, proiectaseră cea mai vicleană răzbunare din lume pentru a o pedepsi pe Sheridan Bromleigh pentru că-i trăsese pe sfoară: aveau de gînd să o oblige să se întoarcă în societatea lor, numai că nu ca egală de data aceasta, ci drept o excelentă servitoare, ceea ce şi era de fapt.

Partea cea mai dureroasă de-abia venea... umilinţa, dozastrul... era că nu putea alege şi trebuia să meargă acolo.

Sherry simţi cum îi tremură bărbia şi se ridică. Avea conştiinţa curată. Nu îi era ruşine de poziţia ei. Niciodată nu aspirase să devină contesă.

Conştiinţa îi reaminti că nu acesta era adevărul întrog. Adevărul era că îi dorise pe Stephen Westmoreland şi dorise să fie contesa lui. Aceasta urma să fie pedeapsa ei pentru că îndrăznise să viseze şi sperase

să ajungă mai sus decît i se cuvenea. Sherry se înfurie pe soartă pentru că-i făcea asta.

– Vreau să plec acasă! spuse ea în camera goală. Trebuie să existe o cale să mă întorc acasă! Doar cinci săptămîni trecuseră de cînd îi scrisese mătuşii Cornelia explicîndu-i totul, începînd cu coborîrea de pe vapor şi o rugase să-i trimită bani de drum. Banii urmau să sosească, de aceasta Sheridan era convinsă, dar va dura cel puţin zece săptămîni pînă ce scrisoarea ei va traversa Oceanul Atlantic şi încă pe atît va mai trece pînă ce răspunsul mătuşii ei îi va parveni.

Chiar dacă apele Atlanticului erau calme şi vapoarele nu zăboveau prea mult în porturile dintre Portsmouth şi Richmond, tot mai rămîneau trei săptămîni pînă ce putea spera să primească un răspuns din partea mătuşii ei. Mai erau apoi încă trei săptămîni pînă la sosirea banilor. Trei săptămîni o despărţeau de petrecerea de la Claymore. Dacă soarta i-ar surîde măcar o dată de cînd pusese piciorul pe pămîntul Angliei, doar atunci ar fi putut să-i oprească pe cei din familia Westmoreland să-şi pună în aplicare răzbunarea amarnică.

Capitolul 48

Avînd foarte mult timp în faţa ei pentru a se pregăti sufleteşte pentru orice neplăcere urma să sufere din pricina familiei Westmoreland, Sheridan încerca să se convingă că trebuie să se fortifice împotriva sorţii. Săptămîni la rînd îşi aminti întruna că era complet nevinovată, că bunătatea şi corectitudinea erau de partea ei. Ca să se călească şi mai mult încetă să mai viseze la Stephen.

În cele din urmă se consideră capabilă să suporte

călătoria la Claymore cu ceea ce ea credea că este o nonşalanţă totală. În loc să se întrebe cît va mai trece pînă ce-l va vedea pe Stephen, sau dacă îl va vedea, se concentră asupra rîsetelor băieţilor Skeffington, care călăloreau cu ea în cea de-a treia trăsură închiriată pentru această ocazie. În loc să se întrebe ce va spune şi ce va face Stephen cînd o va vedea, îi puse pe copii să cînte melodii vesele în toate cele două ore de drum. În loc să se uite cu coada ochiului pe geam ca să zărească domeniul, Sheridan îşi dedica toate gîndurile şi atenţia aspectului exterior al băieţilor. Alaiul Skeffington parcurgea acum drumul care mergea pe un pod de piatră, ultimul pînă la reşedinţa Claymore. Se uită doar în treacăt, cu dezinteres la faţada casei imense, compusă din două aripi, în faţa căreia se întindea o terasă superbă; nu dădu atenţie nici balconaşelor sau ferestrelor cu vitralii de la intrare.

În afară de inima care o trăda bătînd furtunos, pe măsură ce avansa spre casă, era resemnată şi refuza orice emoţie, reuşind să zîmbească politicos şi să-i supravegheze pe servitorii care duceau bagajele înăuntru, observînd în treacăt livrelele maron cu auriu, emblema familiei Westmoreland. Înfăşurată într-o pelerină lungă, cu părul strîns la spate şi cu gulerul alb, închis pînă sub bărbie, Sheridan arăta exact ca o guvernantă de meserie, ceea ce şi era. Cu mîinile pe umerii celor doi băieţi urcă scările înalte în spatele lui sir John şi a lui lady Skeffington, urmaţi de Julianna.

Îşi ţinea bărbia sus, dar nu luase o atitudine agresivă; umerii îi erau drepţi, pentru că nu avea de ce să fie ruşinată sau să se teamă, cu atît mai mult cu cît nimeni nu-i cerea să-şi apere poziţia de guvernantă. Pentru a mia oară în trei săptămîni îşi aminti că nu-i dezamăgise pe cei din familia Westmoreland dinadins. Contele de Langforf o dezamăgise pe ea de bună-voie şi cu bună

ştiinţă, înşelînd-o cu minciuna că el era logodnicul ei, lar mai apoi că vrea să se însoare cu ea.

Familia lui îl aprobase întru totul, deci responsabilitatea şi vina, ca şi ruşinea le aparţinea lor, nu ei.

Din nefericire, postura victorioasă a lui Sheridan suferi prima lovitură severă imediat după ce îi conduse pe cei mici la cel de-al treilea etaj al clădirii, unde alţi servitori şi lachei stăteau pregătiţi să-i conducă pe oaspeţi în camerele lor, după ce valetul-şef îi salutase formal şi dăduse dispoziţii pentru repartizarea camerelor pe fiecare invitat.

– Alteţa sa presupune că veţi agrea priveliştea magnifică din apartamentul albastru, le spuse valetul lui sir John şi lui lady Skeffington. După ce veţi fi petrecut cît timp doriţi pentru a vă răcori şi a vă reface după călătorie, alteţa sa vă va primi în sufragerie, alături de ceilalţi oaspeţi. După ce termină, un alt valet făcu un pas înainte ca să-i conducă în apartamentul albastru.

– Domnişoară Skeffington, apartamentul vecin a fost pregătit pentru dumneavoastră. Julianna îl urmă pe lancheu în camera sa.

– Tineri domni, continuă Hodgkin, camerele domniilor voastre se află la etajul al treilea, unde sînt şi sălile cu jocuri. Guvernanta dumneavoastră, desigur, se întoarse către Sheridan, iar cînd o recunoscu, păli şi se uită fix la ea, studiindu-i rochia ieftină, desigur că va fi aproape de dumneavoastră, într-o cameră pe partea opusă.

Sheridan avusese timp să-şi controleze reacţia faţă de bătrînul care o recunoscu uimit, iar acum îi venea să-l mîngîie pe bătrîn pe obraz şi să-l liniştească, spunîndu-i că totul era în regulă, că vine aici ca guvernantă şi că nu avea de gînd să plîngă. Reuşi să-i zîmbească.

– Mulţumesc foarte mult... spuse şi adăugă mai încet... Hodgkin.

Camera ei era mică, în comparaţie cu a băieţilor; mobilată modest, cu un pat, un scaun şi un birou pe care erau aşezate un lighean şi o cană mare cu apă, dar semăna cu un palat în comparaţie cu cămăruţa de la mansadră pe care o ocupa în casa familiei Skeffington. Casa era atît de mare, încît, dacă rămînea mai mult la etajul al treilea, putea evita cu uşurinţă orice întîlnire cu proprietarul şi familia acestuia.

Îşi căută ceva de făcut şi se spălă pe mîini, pe obraji, despachetă valijoara şi se duse să vadă ce fac băieţii.

Celelalte două guvernante erau instalate în capătul culoarului şi, după ce Sherry îi duse pe băieţi în sala de joacă, apărură şi ele cu doi băieţi de vreo patru cinci ani. După ce se prezentară, cele două fete insistară să-i atragă şi pe tinerii Skeffington în jocul celor mici, iar Sheridan se trezi pe cap cu ce-şi dorea mai puţin: timp neocupat.

Băieţii nu-i mai dădură nici o atenţie, iar ea începu să plimbe prin încăperea enormă, însoriţă, unde pe o masă mare erau aliniaţi soldăţei de lemn. Puse la loc pe rafturi două cărţi căzute pe jos, luă un caiet de desen vechi, găsit pe raft, îl deschise... şi simţi că i se opreşte inima. Sub un desen reprezentînd un cal păscînd pe paşijte, redat cu trăsături stîngace, de mîna unui copil, scria cu litere mari: Stephen Westmoreland.

Sherry închise brusc caietul şi se răsuci pe loc, dar mai primi o lovitură în zidul de apărare fisurat: la cîţiva centimetri de ea, înrămat pe o masă, în spatele unui cal de lemn, era un tablou înfăţişînd un băieţel cu braţele în jurul gîtului unui cal. Băieţelul zîmbea privitorului, iar labloul fusese făcut de mîna unui amator, desigur, dar surîsul de pe chipul copilului era irezistibil, provocator, mai degrabă decît dulce; fără îndoială că băieţelul era Stephen.

– Cred că mă joc şi eu cu voi, spuse Sherry brusc, întorcîndu- se cu spatele la tablou. Ce jucaţi? îl întrebă pe Thomas Skeffington, de şapte ani, care deja părea mult prea grăsuţ pentru vîrsta lui.

– Sîntem prea mulţi jucători acum, domnişoară Bromleigh, îi zise Thomas. Premiul e ceva dulce, aşa că nu trebuie să cîştigaţi pentru că îl vreau eu.

– Nu, eu îl vreau! se tîngui cel de şase ani.

Uluită de manierele lor, care fuseseră întructîva ameliorate de Sheridan, de cînd îi avea în grijă, ea se uită la cele două tinere guvernante, parcă scuzîndu-i. Ele îi zîmbiră înţelegătoare.

– Trebuie să fii obosită, spuse una dintre ele. Noi amîndouă am sosit aseară şi am avut timp să dormim bine astă noapte. De ce nu te duci să te odihneşti puţin pînă ce încep festivităţile, iar noi o să avem grijă de domnişori.

Sherry profită de oferta lor, pentru că de-abia se putea abţine să nu redeschidă caietul cu desene al băieţelului cu părul negru şi zîmbet fermecător; practic alergă prin hol şi intră în cameră lăsînd uşa deschisă. Se aşează pe scaun, lîngă pat şi se concentră să nu se gîndească la faptul că aceasta era casa unde copilărise şi crescuse Stephen. În cele din urmă, copleşită de trei săptămîni de nelinişte şi de muncă asiduă, combinate cu evenimentele din ultima jumătate de oră, Sheridan căzu pradă visurilor în miezul zilei: închise ochii şi îşi zise că invitaţia soţilor Skeffington nu avea nici o legătură cu ea, că va reuşi să rămînă permanent la etajul al treilea, nedescoperită în următoarele trei zile şi că Stephen Westmoreland nu se va afla aici.

Apariţia Juliannei ceva mai tîrziu o făcu să-şi piardă orice speranţă pentru cele visate şi realiză că umilinţele aveau să vină de-abia de acum încolo.

– Te odihneşti, sau pot să intru? o întrebă Julianna

cu ilmiditate. Sheridan se trezi din rugăciunile fantastice.

– Mi-ar face bine compania cuiva, spuse Sheridan adevărul, apoi, dîndu-şi seama că nu-şi mai putea retrage invitaţia, zise: A venit contele de Langford?

– Nu, dar e aşteptat dintr-o clipă în alta, iar mama tot bate cîmpii că am face o pereche grozavă. Nu ştiu cum o să suport weekend-ul acesta. I se citea mînia în ochi. De ce-mi face mie toate acestea, domnişoară Bromleigh? Spuneţi-mi de ce dorinţa ei cea mai mare în viaţă oste să mă mărite cu cel mai bogat bărbat, cu titlul cel mai valoros, indiferent de cît de bătrîn, urît sau insuportabil mi s-ar părea mie? Spuneţi-mi de ce se poartă ca o linguşitoare cînd e cu oameni pe care-i consideră superiori din punct de vedere social? Sheridan o compătimea pe biata tînără de numai şaptesprezece ani, care se lupta să-şi stăpînească mînia şi ruşinea. Ar fi trebuit să o vedeţi în salon cu cîteva minute înainte cu ducesa de Claymore şi de prietenii acesteia. Mama a fost atît de... de insistentă şi nerăbdătoare să le intre în graţii încît îţi era ruşine să o priveşti.

Sheridan nu-i putea da nici un răspuns la toate aceste întrebări fără să-şi trădeze repulsia ascunsă pentru aceleaşi lucruri pe care Julianna le găsea oribile, mai ales fiindcă era vorba de mama ei.

– Uneori, zise ea cu precauţie, mamele doresc o viaţă mai bună pentru fetele lor decît au avut ele...

– Mamei nu-i pasă de viaţa mea, spuse Julianna înfuriată. Viaţa mea ar fi fericită dacă m-ar lăsa cu scrisul meu! Viaţa mea ar fi fericită dacă ar înceta să caute să mă mărite ca şi cînd aş fi o...

– O prinţesă frumoasă? interveni Sheridan, şi era adevărat în parte. În mintea lui lady Skeffington chipul şi silueta Juliannei constituiau o avere preţioasă care putea fi negociată la schimb pentru un loc mai elevat în

societate pentru întreaga familie, iar fiica el era îndeajuns de înţeleaptă cît să-şi dea seama de aceasta.

– Aş dori să fi fost urîtă! spuse Julianna într-un acces de furie, dar vorbise serios. Aş dori să fi fost atît de urîtă încît nici un bărbat să nu se uite la mine. Ştiţi cum era viaţa mea înainte ca dumneavoastră să fi venit la noi? Petreceam toate zilele citind. Asta-i tot ce făceam. Nu mi s-a permis să mă duc nicăieri pentru că mama trăia cu spaima zilnică de a nu atrage după mine un scandal care să-mi strice valoarea pe piaţa căsătoriilor! Aş fi dorit să se fi întîmplat asta! spuse ea mînioasă. Aş fi dorit să mă fi compromis, ca să pot obţine puţinii bani lăsaţi de bunica. Mi-aş fi cumpărat o căsuţă lîngă Londra şi mi-aş fi făcut prieteni. M-aş fi dus la operă şi la teatru, mi-aş fi scris romanul. Libertate, spuse ea gînditoare. Prieteni. Dumneavoastră sînteţi prima mea prietenă, domnişoară Bromleigh. Sînteţi prima femeie apropiată de vîrsta mea în preajma căreia mama mă lasă să stau. Ştiţi, ea nu este de acord cu comportamentul tinerelor de vîrsta mea. Spune că sînt prea emancipate, iar dacă m-aş împrieteni cu ele....

Sheridan crezu că ar trebui să-i arate că o înţelege.

– Atunci reputaţia ta ar avea de suferit, completă ea, şi atunci ai fi...

– Compromisă, exclamă Julianna, dar păru încîntată de perspectivă. Ochii i se luminară cu toate că lady Skeffington încercase să-i reprime simţul umorului şi spiritualitatea.

Se aplecă spre ea şi-i spuse în şoaptă:

– Compromisă. Ajunsă într-o situaţie de neimaginat... Nu vi se pare divin?

În condiţiile impuse Juliannei, părea o aspiraţie, dar Sheridan ştia că Julianna nu ştia cu adevărat de implicaţiile unei asemenea situaţii.

– Nu, nu mi se pare, spuse cu hotărîre, dar surîse.

– Domnişoară Bromleigh, credeţi în dragoste? Adică, dragostea dintre un bărbat şi o femeie, aşa cum este descrisă în cărţi? Eu nu cred.

– Eu... Sheridan ezită, amintindu-şi de emoţiile resimţite cînd Stephen intra într-o cameră, încîntarea de a sta de vorbă sau de a rîde alături de el. Mai presus de toate îşi amintea cît de naturală i se părea certitudinea că el simţea o plăcere intensă atunci cînd o săruta. O vreme avusese impresia că îşi joacă rolul în ordinea normală a lucrurilor. Se simţise... completă... pentru că îi făcea lui plăcere. Îşi dădu seama că Julianna o priveşte cu atenţie şi spuse: Eu credeam în dragoste.

– Şi?

– Şi poate fi foarte dureros cînd e un sentiment unilateral, mărturisi ea, apoi realiză că îşi pierduse camuflajul, amintindu-şi de sărutările lui.

– Înţeleg, spuse Julianna cu o maturitate care-i depăşea vîrsta. După părerea lui Sheridan era o scriitoare talentată şi o observatoare desăvîrşită...

– Nu credeam să înţelegi, zise Sheridan surîzînd.

Julianna îi dovedi contrariul prin cuvinte simple.

– Cînd aţi venit la noi am simţit... că purtaţi o rană adîncă. Păreaţi curajoasă şi hotărîtă. Nu vreau să vă întreb dacă a fost o iubire neîmpărtăşită, cu toate că sînt sigură că a fost, dar pot să vă întreb altceva?

Sheridan era cît pe ce să-i explice că nu e frumos să te amesteci în viaţa intimă a cuiva, dar Julianna părea atît de singură, de sinceră şi de înţelegătoare încît inima nu o lăsă.

– Doar dacă întrebarea ta nu mă va face să mă simt stînjenită, zise Sheridan.

– Cum reuşiţi să păreţi atît de calmă?

Sheridan nu se simţea deloc calmă în acel moment şi încercă să glumească, dar rîsul ei părea forţat.

– Sînt un specimen rar, desigur. Curajoasă, hotărîtă.

Acum, vorbeşte-mi despre lucruri mai importante. Care sînt planurile pentru weekend, ştii cumva?

Julianna surîse subtil, remarcînd că Sheridan schimbase subiectul, apoi îi răspunse:

– Vom petrece weekend-ul în aer liber, inclusiv mesele, ceea ce mi s-a părut ciudat. Oricum, copiii şi guvernantele vor sta la o masă lîngă noi, am aflat pentru că am ieşit să mă plimb înainte de-a veni aici şi am văzut pregătirile. Se aplecă şi îşi scutură cîteva fire de iarbă de pe pantof, astfel că nu observă groaza din privirile lui Sheridan. Oh, iar dumneavoastră veţi cînta la chitară cu băieţii...

În loc să pară şocată, Sheridan se ridică încet, propulsată de un impuls de mînie, cum nu mai cunoscuse pînă atunci. După cîte înţelese de la Julianna, părea evident că petrecerea fusese organizată astfel încît Sheridan să fie permanent în centrul atenţiei. Invitaţii erau cupluri pe care ea le cunoscuse foarte bine. Erau de asemenea prieteni apropiaţi ai familiei Westmoreland, ceea ce însemna că fostei logodnice a lui Stephen, devenită guvernantă, i se pregătea o umilinţă fără egal, dar aveau certitudinea că nimeni nu va repeta cele văzute pentru a nu-l pune pe conte într-o situaţie proastă. Nici măcar nu va avea norocul să ia cina liniştită. Ce era şi mai agasant; trebuia să cînte, ca un bufon la curte, pentru amuzamentul lor.

– Monştrii! explodă ea şuierînd printre dinţi.

Julianna se uită la ea uimită.

– Băieţii? Dar ei sînt în hol.

– Nu acei monştri, spuse Sheridan fără să-şi dea seama. Monştrii adulţi! Spuneai că mai devreme i-ai văzut în sufragerie?

Julianna vru să spună ceva, dar nu mai avea cui; femeia pe care cu cîteva minute înainte o lăuda pentru calmul ei mergea acum apăsat, cu o privire bătăioasă

oare l-ar fi intimidat pînă şi pe Napoleon Bonaparte. Sheridan ştia că avea să-şi piardă postul pentru ceea co urma să facă, dar şi aşa soţii Skeffington trebuiau să renunţe la serviciile ei după weekend-ul de faţă. Lady Skeffington era ambiţioasă şi vicleană şi nu îi va trebui mai mult de o oră ca să observe că guvernanta copiilor ol era subiect de batjocură, fără a mai vorbi că va fi şi punctul de atracţie al petrecerii. Lady Skeffington era porfect dispusă să-şi sacrifice propria-i fiică în speranţa că va fi inclusă în cercul social al familiei Wesmoreland. Nu va ezita nici măcar un minut să o trimită pe Sheridan să-şi facă bagajele dacă ar fi sesizat că aceştia au o părere proastă despre ea.

Nimic nu mai conta pentru Sheridan cînd se îndrepta cu paşi hotărîţi pe scări în jos. Mai degrabă ar fi murit de foame decît să le permită acestor aristocraţi brilanici snobi să o tortureze dintr-o dorinţă bolnăvicloasă de răzbunare.

Capitolul 49

Orbită de furie, Sheridan reuşi să localizeze sufrageria cu ajutorul unui lacheu şi la uşă îi spuse valetului:

– Doresc să vorbesc cu ducesa de Claymore imediat. Deşi tonul îi fusese deosebit de tăios, aşteptîndu-se să i se spună că era imposibil, ea se pregătise să intre chiar şi cu forţa; spre surprinderea ei, valetul îi deschise uşa după ce ea se prezentă.

– Mă numesc Sheridan Bromleigh.

– Alteţa sa vă aşteaptă.

Anunţul îi dădu aproape toate răspunsurile la întrebările care o frămîntau şi acum i se părea clar că unicul scop al petrecerii era doar pedepsirea ei.

– Pun pariu că ea a fost! scrîşni ea printre dinţi. Rîsetele şi conversaţiile încetară în clipa cînd ea dădu buzna în sufrageria enormă. Ignorîndu-le pe Victoria Seaton şi pe Alexandra Townsende, Sheridan trecu pe lîngă ducesă şi domnişoara Charity fără să le salute şi veni direct în faţa ducesei de Claymore.

Cu ochii aruncînd flăcări o privi de sus pe bruneta elegantă pe care cîndva o considerase ca pe o soră; vocea îi tremura de nervi şi revoltă.

– Sînteţi chiar atît de săraci în distracţii încît vă delectaţi cu torturarea unei servitoare? întrebă ea dispreţuitor. Îşi ţinea pumnii strînşi pe lîngă corp. Cît de amuzantă credeţi că pot fi pentru dumneavoastră în afară de cîntat? Speraţi că voi şi dansa cumva? De ce nu a venit Stephen încă? Trebuie să fie şi el la fel de nerăbdător ca şi ceilalţi, ca să vadă începutul spectacolului. Vocea îi era schimbată din cauza mîniei. V-aţi pierdut cu toţii timpul pentru că plec! Înţelegeţi? I-aţi pus pe soţii Skeffington la o cheltuială pe care nu şi-o pot permite şi i-aţi tîrît pînă aici cu false speranţe, cînd tot ce urmăreaţi a fost să vă răzbunaţi pe mine! Ce fel de... de monştri sînteţi oricum? Să nu îndrăzniţi să pretindeţi că nu aţi pus la cale toată şarada aceasta pentru simpul motiv că aţi vrut să mă aduceţi aici!

Whitney se aşteptase ca Sheridan să îi vorbească, dar nu crezuse că va fi atît de agresivă. În loc să-i explice calm ce sperase să realizeze, aşa cum intenţionase, Whitney intră direct în subiect, cu sabia scoasă, ţintind direct în inima lui Sheridan Bromleigh.

– Din anumite motive, începu ea uşor ridicînd din sprîncene provocator, mă gîndeam că vei aprecia eforturile noastre de a te aduce în sfera de atenţie a lui Stephen.

– Nu doresc să fiu într-un asemenea loc, replică Sheridan.

– De aceea mergi la operă în fiecare joi?

– Oricine are dreptul să meargă la operă.

– Dar nu urmăreşti spectacolul. Îl priveşti pe Stephen.

Sheridan păli.

– El ştie asta? Oh, vă rog, nu-mi spuneţi că i-aţi dezvăluit asta. De ce să fiţi atît de crudă?

– Dar de ce, reluă Whitney foarte diplomată, simţind că mai avea puţin pînă ce va afla adevărul despre fuga lui Sheridan, doar dacă nu va face o greşeală de oxprimare, ar fi o cruzime ca el să ştie că mergi acolo doar ca să-l vezi pe el?

– El ştie? insistă Sheridan cu încăpăţînare, iar Whitney îşi ascunse zîmbetul admirativ pentru curajul interlocutoarei sale. Poate că Sheridan Bromleigh era în acel moment o servitoare într-o cameră plină de nobili, dar nu îşi pleca deloc capul în faţa nici unuia. Pe de altă parte, inteligenţa ei o ajuta foarte mult. Whitney nu dorea să recurgă la şantaj, dar o făcu fără ezitare. Stephen nu ştie, dar va afla dacă nu poţi să mă faci să înţeleg de ce te duci la operă doar ca să-l priveşti, cînd l-ai lăsat singur în faţa altarului.

– Nu aveţi nici un drept să-mi puneţi această întrebare.

– Am toate drepturile.

– Cine credeţi că sînteţi? explodă Sheridan. Regina Angliei?

– Cred că sînt femeia care a venit la cununia ta. Cred că tu eşti femeia care nu şi-a făcut apariţia.

– Mă aşteptam să-mi mulţumeşti pentru asta!

– Să-ţi mulţumesc? repetă Whitney uluită. Pentru ce?

– De ce-mi puneţi atîtea întrebări? De ce ne pierdem timpul cu fleacuri?

Whitney se uită la unghiile sale.

– Nu consider inima şi viaţa cumnatului meu ca fiind fleacuri. Poate că aici ne deosebim foarte mult?

– Îmi plăceaţi mult mai mult cînd nu ştiam cine sînt, zise Sheridan pe un ton care în alt context ar fi părut amuzat. Se uită prin cameră aşteptînd confirmarea că mobilele erau bine ancorate de podea şi că draperiile nu deveniseră lenjerie de pat. Pe atunci nu păreaţi atît de... nerezonabilă şi dificilă. După ce monsieur DuVille mi-a explicat, în ziua cununiei, de ce se hotărîse Stephen atît de brusc să se însoare cu mine, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. Bietul domn Lancaster... să moară fără Chrise lîngă el.

Mental Whitney îl condamnă pe Nicholas DuVille pentru rolul său negativ în această situaţie, dar se concentră mai mult asupra planului actual.

– Pot să plec acum? întrebă Sheridan cu glasul îngheţat.

– Desigur, zise Whitney, în timp ce Victoria şi domnişoara Charity o priveau înmărmurite. Domnişoară Bromleigh, îi spuse ea cînd o văzu cu mîna pe clanţă, dar pe un ton blînd. Cred că bunul meu cumnat e îndrăgostit de tine.

– Să nu-mi spuneţi astal izbucni Sherry, cu mîna strînsă pe clanţă şi cu spatele la doamne. Nu-mi faceţi una ca asta. Niciodată nu mi-a spus-o şi nici măcar nu a făcut efortul să mă mintă în acest sens înainte de a discuta despre căsătorie.

– Poate că nu ţi-a făcut sentimentele cunoscute, ignorîndu-le chiar şi în sinea lui, poate că nu o face nici acum, dar, de cînd ai plecat nu mai e acelaşi om.

Sherry simţi că-i tremură genunchii de teamă şi speranţă, de mîhnire şi bucurie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă minţiţi.

– Sherry?

Sheridan se întoarse uimită de blîndeţea tonului ei.

– În ziua nunţii voastre Stephen era convins că te vei întoarce. Chiar şi după ce domnişoara Lancaster a turnat atîta venin, nici atunci nu a crezut-o. A aşteptat să te întorci şi să-i explici.

Sherry simţi cum i se frînge inima, dar ducesa continuă:

– L-a ţinut pe vicar pînă seara, tîrziu. Nu l-a lăsat să plece. Ţi se pare că acesta e un bărbat care nu te doreşte? Ţi se pare că acest bărbat se căsătorea cu tine doar din vinovăţie sau din responsabilitate? Ştiind deja că nu erai Charise Lancaster, de ce ar mai fi simţit vreo vină sau responsabilitate faţă de tine? Rana de la cap ţi se vindecase şi îţi recăpătaseşi memoria. Sherry se cutremură la gîndul că ar fi putut avea totul... dar că pierduse. Nu putea crede că plecaseşi, explică Whitney. Vicarul amenința că nu va ţine ceremonia decît ziua, pînă la prînz, după cum e obiceiul, dar Stephen voia să treacă peste asta.

Sherry îşi întoarse capul într-o parte fiindcă avea ochii plini de lacrimi.

– Nu m-am gîndit niciodată... nu mi-am imaginat... Nu cred că gîndea limpede, spuse ea încercînd să se convingă pe sine, apoi o privi pe Whitney. Nu cred că ar fi acceptat să se însoare cu o guvernantă obişnuită.

– Oh, ba da, ar fi făcut-o, zise Whitney rîzînd. Îţi spun din experienţa proprie, şi după cîte am citit despre istoria familiei, că bărbaţii din neamul Westmoreland fac exact cum le e pe plac, acum ca şi în trecut. Să-ţi amintesc totuşi că, pe cînd Stephen îl ţinea în casă pe vicar, ştia foarte bine că fuseseşi angajată la Charise Lancaster ca însoţitoare. Nu conta pentru el. Se hotărîse să se însoare cu tine şi nimic nu l-ar fi putut opri. Cu excepţia ta. Whitney o privi cu atenţie pe Sheridan care

părea foarte tulburată şi emoţionată... dar tot mai spera. Era bucuroasă că vorbele ei avuseseră efectul scontat, însă se simţi datoare să emită şi un avertisment abil. Din nefericire, continuă ea, bărbaţii din neamul Westmoreland sînt foarte greu de abordat cînd au fost provocaţi dincolo de ceea ce ei cred că este rezonabil şi mă tem că Stephen a suferit mult peste această măsură.

– Provocat dincolo de limitele rezonabilului? întrebă Sherry precaută.

– Mă tem că da, zise Whitney. Aşteptă să vadă dacă Sheridan va da dovadă de curaj şi dacă va intenţiona să pună lucrurile la punct cum trebuia. Dacă vei dori să restabileşti relaţiile dintre voi, să ştii că sarcina cea mai grea îţi va reveni ţie. De fapt, cel mai bun lucru pe care-l poţi spera de la Stephen este opoziţia. O atitudine rece, impenetrabilă. Iar în cel mai rău caz şi-ar revărsa o parte din mînia pe care a acumulat-o asupra ta.

– Înţeleg.

– Nu vrea să aibă de-a face cu tine şi nu doreşte ca vreunul din noi să-ţi pomenească numele în faţa lui.

– El... mă ureşte? întrebă Sheridan ezitînd, sigură că aşa era, dar înţelegînd că ea ar fi putut preveni toate acestea.

– Nespus de mult.

– Dar... adică tu crezi că înainte nu m-a urît?

– Cred că te-a iubit. Ţi-am mai spus că niciodată nu l-am văzut pe Stephen purtîndu-se cu o femeie aşa cum se purta cu tine. Printre altele, era posesiv, ceea ce nu-i stă în caracter.

Sheridan privi în jos, temătoare şi nesperînd să mai trezească în el sentimentele de odinioară. Totuşi, nu se putea abţine să nu spere. Îşi ridică privirea spre Whitney şi o întrebă:

– Ce pot să fac?

– Poţi să te lupţi pentru el.

– Dar cum?

– Aici e partea delicată a problemei, zise Whitney şi îşi ascunse un zîmbet provocat de expresia alarmantă a lui Sheridan. Te va evita, cu siguranţă. De fapt, ar fi plecat imediat de aici cînd te-ar fi văzut dacă nu ar fi fost vorba de ziua lui Noel, însă realizează că nu s-ar cuveni să plece.

– Atunci, cred că ar trebui să fiu recunoscătoare că s-a întîmplat aşa.

– De fapt, nu s-au întîmplat aşa de la sine. Ai avut dreptate cînd ai presupus că toate au fost plănuite cu mare atenţie, dar nu se punea problema că am fi dorit să te umilim, ci numai să-l obligăm pe Stephen să stea în compania ta îndeajuns de mult timp pe perioada weekend-ului. Mai ales că guvernantele care sînt aici se vor oferi să se ocupe de copiii soţilor Skeffington. În acest scop, i-am sugerat lui lady Skeffington că ai fi de mai mare folos să o însoţeşti pe Julianna, de la distanţă, desigur. Astfel vei avea posibilitatea să te plimbi prin împrejurimi, să călăreşti dacă vrei; în general să te faci văzută.

– Nu... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Poate că nu vei dori să-mi mulţumeşti, zise Whitney cu un zîmbet forţat. Apoi, fiindcă dorea să-i dea destulă siguranţă pentru a putea face faţă posibilei scene pe care Stephen ar fi făcut-o, îi mărturisi ceva ce numai cei din familie ştiau. Cu mulţi ani în urmă şi eu am fost logodită cu soţul meu. Tatăl meu a pus totul la cale, fără ştiinţa mea. Aveam o idee copilărească pe atunci şi doream să mă mărit cu un băiat din vecini pe care credeam că-l voi iubi veşnic. Am făcut multe lucruri ca să evit această căsătorie, de-abia după aceea mi-am dat seama că îmi trecuse iubirea pentru acel tînăr. După

această întîmplare Clayton nu mai voia să ştie că mă cunoaşte.

– Dar în cele din urmă se pare că s-a răzgîndit.

– Nu chiar, recunoscu Whitney roşind. Eu l-am făcut să se răzgîndească. Era pe punctul de a se însura cu altcineva, iar eu... eu am venit în vizită la el ca să-l conving să renunţe. Atunci a apărut Stephen în scenă şi m-a obligat să rămîn. Adevărul este că am pus la cale acest scenariu cu petrecerea fiindcă metoda a funcţionat şi în cazul nostru.

– Dat totul s-a schimbat imediat după ce te-a văzut?

Întrebarea o făcu pe Whitney să zîmbească şi să dea negativ din cap spunînd:

– Părea că nu poate suferi nici măcar să mă vadă. A fost cea mai îngrozitoare seară din viaţa mea. Dar cînd s-a terminat, cînd am cîştigat, cînd am cîştigat amîndoi, nu mai avem pic de mîndrie. Îl aveam pe el.

– Şi mă avertizezi că mîndria mea va avea de suferit?

– Teribil, dacă nu m-am înşelat în privinţa ta.

– Mulţumesc pentru că mi-ai spus toate acestea. Într-un fel m-ai ajutat să înţeleg cum o femeie care a făcut o greşeală imensă a trebuit să o repare singură.

– Nu ţi-am făcut această mărturisire ca să te fac nefericită, spuse blînd ducesa. Am avut un motiv mult mai important, altfel nu aş fi făcut-o.

– Ştiu. Sheridan se ridică şi, după o scurtă ezitare, spuse cu convingere: Ce ar trebui să fac?

– Mai întîi trebui să fii vizibilă, astfel ca el să nu poată evita să dea ochii cu tine. Apoi trebuie să fii disponibilă, oarecum.

– Disponibilă... pentru el, vrei să spui?

– Exact. După ce a fost decepţionat şi necăjit Stephen nu va căuta să intre în legătură cu tine. Va trebui

ca tu să-i lansezi invitaţia, clar şi irezistibil, pentru a-l atrage din nou către tine.

Sheridan încuviinţă, dar inima îi bătea cu lovituri puternice, cauzate de spaimă, speranţă şi nesiguranţă la un loc. Încet se întoarse către celelalte femei, pe care îl insultase mai devreme, dar care o priveau cu înţelegere şi simpatie. Mai întîi se uită la ducesă şi la domnişoara Charity.

– Am fost de o impoliteţe fără scuze, începu, dar mama lui Stephen dădu negativ din cap, o opri şi-i întinse mîna.

– Dată fiind situaţia, draga mea, sînt sigură că şi eu aş fi reacţionat la fel ca tine. Sherry îi strînse amîndouă mîinile ducesei: ,

– Îmi pare nespus de rău...

Victoria Seaton opri aceste autoacuzaţii şi scuze ridicîndu-se şi strîngînd-o călduros pe Sherry, apoi făcu un pas înapoi şi spuse rîzînd:

– Toate sîntem aici ca să te sprijinim; s-ar putea să ai nevoie, cînd va sosi Stephen.

– Nu o mai speriaţi, zise Alexandra Townsende rîzînd, apoi se ridică şi veni să-i strîngă mîna lui Sheridan. Spuse cu o privire încurajatoare: Lasă asta pe seama lui Stephen.

Sheridan îşi pierdu surîsul.

– Soţii dumneavoastră ştiu despre ce este vorba?

Toate trei soţiile dădură afirmativ din cap, iar Sheridan fu impresionată să constate că partenerii lor îi doreau binele în egală măsură ca şi ele.

Sarcina care apăsa pe umerii ei era copleşitoare. Realizînd că Stephen ţinuse la ea îndeajuns de mult încît să-l oprească pe vicar să plece ore în şir, după fuga ei, Sheridan simţi că i se frînge inima. Nu fusese niciodată mai fericită în viaţa ei.

Capitolul 50

După ce Sheridan, Alexandra şi Victoria plecară din sufragerie, cele trei doamne rămase încă acolo făceau eforturi imense să pară degajate şi încrezătoare, dar în realitate erau tensionate şi emoţionate cînd auziră o trăsură venind, o oră mai tîrziu.

– Acesta trebuie să fie Stephen, zise ducesa. Puse cana pe masă şi, din pricină că-i tremurau mîinile, preţioasa piesă din porţelan de Sèvres aproape se rostogoli pe farfurioară, pînă ce rămase imobilă. Toată dimineaţa oaspeţii sosiseră pentru sărbătorirea micuţului, inclusiv familia Skeffington, dar Stephen nu-şi făcuse încă apariţia şi devenise evident fie că îl reţinuse ceva, fie că nu avea de gînd să vină deloc. Dacă nu a suferit vreun accident, sau nu a fost prădat de hoţi la drumul mare, continuă ea, voi fi tentată ca eu însămi să-i fac un rău! Am ajuns cu nervii la limită. Sînt prea bătrînă ca să fac faţă unui asemenea suspans.

Whitney nu mai avea răbdare ca valetul să-i anunţe pe noii sosiţi şi se duse la fereastră să se uite afară.

– El este, dragă?

– Da... Oh, nu! răspunse nora ei; se răsuci pe vîrfuri şi rămase cu spatele lipit de draperie. Arăta desfigurată.

– Da, el este sau „oh, nu" nu este el? întrebă domnişoara Charity.

– Da, e Stephen.

– Atunci e bine.

– Cu Monica Fitzwaring.

– Cu atît mai rău, spuse ducesa dîndu-i-l în braţe pe nepotul de trei ani domnişoarei Charity, care-l primi binevoitoare, cu toate că fusese invitată la complot de nevoie. Noel se ataşase foarte mult de bătrînă în ultima

vrome şi Whitney nu îl puta despărţi tocmai de ziua lui (lo compania ei. Trebuise deci să i se spună şi ei de planul stabilit şi de sosirea lui Sheridan, dîndu-i-se motivele clare.

– A adus-o şi pe Georgette Porter.

– Cred că este foarte frumos! exclamă domnişoara Charity privindu-l cu dragoste pe Noel, iar ducesa şi nora ei se uitară mirate la ea. Îi luă mînuţele tînărului Noel Westmoreland şi le lovi una de cealaltă, ca şi cînd ar fi aplaudat, făcîndu-l să rîdă, apoi le privi pe cele două ducese care se uitau la ea de parcă ar fi văzut o nebună. O femeie îi va ocupa lui timpul, prezise ea bucuroasă, iar celelalte două se vor ocupa una de alta, lăsîndu-l liber pentru Sheridan a noastră.

– Din păcate, Monica şi Georgette nu se pot suferi.

Domnişoara Charity nu văzu acest amănunt ca pe un obstacol.

– Pentru a-i face o impresie bună lui Langford îşi vor petrece timpul întrecîndu-se în amabilităţi. Sau, adăugă ea gînditoare, se vor uni şi-şi vor vărsa răutatea asupra bietei noastre Sherry, dacă Langford îi va acorda ei atenţie.

Mai puţin încîntată de cea de-a doua posibilitate, Whitney o privi pe soacra ei.

– Ce să facem?

Domnişoara Charity nu suporta să fie lăsată deoparte într-o asemenea atmosferă încărcată de tensiune şi spuse triumfătoare:

– Ar trebui să-l invităm pe dragul monsieur DuVille ca să egaleze efectivul.

Ducesa simţea că o lasă nervii aşa că îi spuse bătrînei:

– Ce idee absolut absurdă! După cum bine ştii, Stephen a căpătat o aversiune numai cînd aude numele acestui bărbat, din ziua cînd a dispărut Sherryl

Mîhnită că ducesa dădea dovadă de nervozitate, Whitney interveni:

– Ce ar fi să-l duceţi pe Noel afară, îi sugeră lui Charity. Le-am spus guvernantelor că la această oră să-i ducă pe copii la lac, să vadă lebedele şi să mănînce ceva dulce. Aţi putea-o supraveghea personal pe guvernanta noastră specială, dacă va apărea acolo.

Charity dădu afirmativ din cap, se ridică şi-l luă pe Noel de mînuţă.

– Ei bine, tinere milord, să mergem să ne spionăm victima, zise ea în glumă.

Noel trase înapoi şi scutură capul, refuzînd.

– Mai întîi pupic, la revedere, spuse el şi alergă cu picioruşele dardulii spre bunica sa pe care o sărută, apoi se agăţă de gîtul mamei sale şi făcu la fel, ştiind că aşa le place lor. Vesel, surîse bătrînei şi o luă de mînă, apoi ieşiră amîndoi prin glasvandul care dădea spre terasă.

Ducesa de Claymore rămase serioasă pînă ce micuţul dispăru, apoi se concentră spre uşile care duceau spre hol. Încordarea o biruise în cele din urmă. Era foarte furioasă pe Stephen fiindcă le zădărnicise planurile atent alcătuite spre a-l împăca pînă la urmă cu Sheridan, iar el nu adusese una, ci două femei. Fără să cunoască starea de spirit a mamei sale, Stephen le conduse pe cele două invitate ale sale în sufragerie şi veni direct spre scaunul ei.

– Pari supărată, îi spuse el aplecîndu-se ca să o sărute.

– Nu aş părea supărată, dacă nu ai întîrzia mereu şi nu mi-ai da emoţii.

Stephen rămase şocat de tonul ei, dar nu reacţionă la critica prea aspră.

– Nu credeam că timpul e esenţialul. Regret că ai

fost îngrijorată.

– Este absolut nepoliticos să-ţi faci gazdele să aştepte, răspunse ea pe un ton sever. Stephen o privi surprins:

– Cele mai sincere scuze, alteţă. Făcu o plecăciune şi adăugă: Pentru a doua oară. Ridică din umeri neputincios, încercînd să nu se arate afectat de ieşirea mamei sale şi le prezentă pe invitatele lui: Mamă, cred că o cunoşti pe domnişoara Fitzwaring...

– Ce mai face tatăl tău, Monica? o întrebă ducesa pe tînără tocmai cînd aceasta făcea o reverenţă.

– Foarte bine, mulţumesc, alteţă. Vă trimite cele mai bune urări.

– Te rog să le transmiţi şi pe ale mele pentru el. Acum, cred că eşti complet epuizată după călătorie, aşa că îţi propun să te duci sus şi să te odihneşti pînă la cină pentru a-ţi recăpăta culoarea în obraji.

– Nu sînt deloc obosită, alteţă, spuse domnişoara Fitzwaring, emoţionată de aluzia discretă la adresa înfăţişării ei.

Ducesa nu o luă în seamă şi, întinzînd mîna către Georgette, îi zise:

– Am auzit că ai fost cam bolnavă în ultima vreme, domnişoară Porter. Ar trebui să te odihneşti în weekend-ul acesta.

– Oh, dar, asta s-a întîmplat anul trecut, alteţă. Sînt complet restabilită.

– Prevederea este cheia unei sănătăţi bune, insistă ea. De aceea medicul meu îmi spune mereu că mă bucur la anii aceştia de o robusteţe şi o bună-dispoziţie ulmitoare.

Whitney le salută pe musafirele neaşteptate, văzîndu-le pe amîndouă că se îndoiau de buna dispoziţie a ducesei.

– Amîndouă arătaţi în formă, dar sînt sigură că v-aţi bucura de cîteva minute de odihnă, le spuse ea surîzătoare, apoi le escortă pe consternata domnişoară Porter şi pe ofensata domnişoară Fitzwaring spre uşă, spunîndu-i valetului să le arate camerele lor.

– Unde e nepotul meu? întrebă Stephen după ce o sărută scurt pe Whitney pe obraz. Şi unde e „buna" dispoziţie a mamei mele, adăugă el ironic, în şoaptă.

– Noel este cu domnişoara Charity... începu Whitney şi îi veni imediat ideea că era un moment propice. Acum trebuia să fie. Peste o jumătate de oră toată lumea se va aduna lîngă lac, unde copiii vor avea o mică petrecere. Noel va fi acolo cu cîţiva copii din vecini.

Capitolul 51

Lebedele pluteau graţioase pe oglinda cristalină a apei, iar cele două guvernante stăteau lîngă o fîntînă arteziană, supraveghindu-i pe copii; aceştia se jucau alături de copiii de pe domeniul vecin pe pajiştea din faţa lacului. Vocile şi rîsetele lor răsunau vesele pe cînd încercau să le ademenească pe lebede mai aproape de mal. Cei mari încercau să se audă unii pe alţii: soţii Fielding, Townsende, Skeffington şi Westmoreland.

Sheridan îi supraveghea şi ea pe copii, dar vocile lor zgomotoase erau incomparabile cu bătăile furtunoase ale inimii sale în clipa cînd îl văzu pe Stephen ieşind din casă însoţit de cele două femei. Whitney o avertizase deja în legătură cu cele două intruse, înainte de a ieşi cu oaspeţii ei, dar Sheridan nu-şi putea aminti acum decît cuvintele ei spuse mai devreme: *Stephen l-a ţinut pe vicar pînă seara tîrziu. Nu putea, nu voia, să creadă*

că nu te vei mai întoarce.

Regretul o măcina de fiecare dată cînd se gîndea la acele momente, întărindu-i curajul şi hotărîrea să-l întîlnească faţă în faţă şi să-i facă orice „invitaţie" ar fi trebuit pentru a-l recîştiga.

El asculta ce-i spunea Monica, dar surîdea absent, cu ochii la copii. Cu cît se apropia de Sheridan, cu atît inima ei bătea mai tare pînă ce auzea ca o furtună în urechi. Noel veni alergînd la ea urmat de Charity. Se opri sfios în faţa ei.

– Floare, pentru tine, spuse el întinzîndu-i o floare de cîmp pe care Charity i-o indicase să o culeagă. Motivele bătrînei fuseseră evidente şi spuse:

– Langford îl va căuta pe Noel, iar dacă va fi cu tine, cu toţii ne vom elibera de tensiune mai repede decît dacă am aştepta pînă ce le va vedea pe guvernante.

Sherry ascultă, dar nu auzi clar cuvintele ei. Se aplecă, primi floarea şi-i zîmbi puştiului de trei ani care-i amintea în egală măsură de tatăl lui şi de Stephen.

– Mulţumesc foarte mult, domnule, îi spuse ea privindu-l pe Stephen cu coada ochiului, în timp ce el se apropia de fîntîna arteziană. În spatele ei, sub un stejar bătrîn, adulţii priveau aceeaşi scenă în desfăşurare, iar conversaţiile deveniră stîngace şi rîsetele lor încetară.

Noel privi cum părul ei strălucea sub razele soarelui, întinse mînuţa spre capul ei, apoi o privi mirat pe Charity.

– Fierbinte?

– Nu, spuse Sheridan, admirîndu-i trăsăturile feţei. Nu e fierbinte.

Copilul zîmbi şi îi atinse părul, dar vocea lui Stephen îi atrase atenţia.

– Noel!

Noel zîmbi şi, pînă ce Charity apucă să-l oprească,

o rupse la fugă spre unchiul său şi sări în braţele acestuia.

– Ai crescut cîţiva centimetri! îi zise Stephen ţinîndu-l pe braţul stîng, dar se uită spre grupul de sub coroana stejarului. Ţi-a fost dor de mine?

– Da! spuse băieţelul cu hotărîre, apoi se uită către Sheridan şi, cînd Stephen trecu aproape de ea, Noel se zbătu ca să fie lăsat jos.

– Ce, mă şi părăseşti aşa curînd? îl întrebă Stephen, dar micuţul păru dezamăgit. Glumi, privindu-i pe ceilalţi: Cu siguranţă că ar fi trebuit să-i aduc cadouri mai substanţiale. Unde te duci, tinere?

Noel îl privi cu un zîmbet angelic şi făcu semn cu degetul spre o femeie care stătea la cîţiva metri de ei, îmbrăcată cu o rochie bleumarin, apoi spuse:

– Mai întîi pupic, la revedere!

Nerealizînd că e urmărit de şase perechi de ochi, Stephen se ridică de pe vine, privi în direcţia indicată de băieţel... şi îngheţă, ochii rămînîndu-i ficşi asupra lui Sheridan care se apleca să primească sărutul lui Noel, dar îl privea pe Stephen.

Whitney îi văzu reacţia cumnatului său; observă cum îi pulsează vena de la maxilar. Sperase în secret că Stephen va crede că soţii Skeffington erau nişte cunoştinţe şi că apariţia lui Sheridan fusese o pură coincidenţă, dar speranţa i se spulberă.

Stephen îşi întoarse încet capul şi o privi pe Whitney cu flăcări în ochi. O acuza fără cuvinte pe cumnata sa de complicitate şi de trădare. După aceea se îndreptă direct spre casă.

Whitney se temu că intenţionează să plece; puse paharul de vin pe masă, se scuză faţă de musafiri şi îl urmă. Fiindcă paşii lui era mai lungi şi cum lui Stephen nu-i păsa de aparenţe, ajunse în casă cu cîteva minute

înaintea ei. Valetul îi spuse lui Whtiney că ducele chemase trăsura şi urcase în camera lui.

Whitney alergă în sus pe scări. Văzînd că nu i se răspunde cînd bătu la uşa camerei lui, mai bătu o dată.

– Stephen? Stephen, ştiu că eşti înăuntru... Încercă să deschidă uşa, văzu că nu era încuiată şi intră. Stephen ieşi din anexa cu haine, îmbrăcat cu o cămaşă nouă, o văzu şi luă o mină şi mai inabordabilă decît avusese afară. Stephen, ascultă-mă...

– Ieşi, o avertiză el încheindu-şi nasturii cămăşii, apoi îşi luă haina.

– Doar nu vrei să pleci?

– Să plec? strigă el. Nu pot să plec! Ai avut tu grijă şi de asta. Complimentele mele, alteţă. Accentuă ultimul cuvînt dispreţuitor. Pentru duplicitate, pentru nesinceritate şi lipsă de loialitate.

– Stephen, te rog, îl imploră ea avansînd în cameră. Te rog să mă asculţi numai. Sherry credea că te însori cu ea din milă. Mă gîndeam că, dacă o vei mai vedea o dată...

Stephen se apropie de ea şi o privi ameninţător.

– Dacă voiam să o mai văd, l-aş fi rugat pe prietenul tău, DuVille, zise el ironic. S-a dus la el cînd a plecat de la mine.

Whitney începu să vorbească repede şi făcu automat cîţiva paşi înapoi,

– Dacă ai încerca să vezi lucrurile din perspectiva ol...

– Dacă eşti isteaţă, o întrerupse el pe un ton care-i îngheţă lui Whitney sîngele în vene, ai să mă eviţi cu multă atenţie în weekend-ul acesta, Whitney. Iar cînd se va termina, vei comunica în viitor cu mine prin soţul tău. Acum, te rog pleacă din calea mea.

– Ştiu că ai iubit-o şi i-am spus...

Stephen îşi puse amîndouă mîinile pe umerii ei şi o strînse dînd-o la o parte din calea lui, apoi merse spre uşă. Whitney amuţise. Îl privi cum coboară scările foarte nervos.

– Dumnezeule! şopti ea. Îl cunoştea pe Stephen Westmoreland de mai bine de patru ani, dar nu ghicise niciodată, nu-şi imaginase şi nu crezuse că era capabil de atîta ură, aşa cum îi citise în ochi cînd o privise.

Coborî şi ea încet şi li se alătură musafirilor pentru o petrecere care începuse deja sub auspicii nefaste. Cînd ajunse la ei descoperi că Stephen le luase pe Monica şi pe Georgette şi plecaseră în satul vecin, ceea ce însemna că urma să lipsească vreo cîteva ore.

Lady Skeffington arăta şi ea la fel de dezamăgită ca şi ceilalţi, dar din motive diferite, desigur. De fapt, singurii invitaţi care nu păreau deprimaţi erau sir John, care se servea cu cel de-al treilea pahar de Madeira, lucru care îl făcuse tăcut, apoi Julianna Skeffington, care conversa cu Sheridan şi o ajuta să-i supravegheze pe copii. Îl luă pe Noel în braţe şi-l strînse la piept, apoi îi spuse ceva lui Sheridan cu un ton care era evident binevoitor.

Ducesa privea de pe margine şi urmărea comportamentul Juliannei. Ca să îi distragă atenţia de la reacţia violentă a lui Stephen la vederea lui Sheridan, ea îi spuse lui Whitney:

– Julianna Skeffington a prins ceva. A văzut privirea ucigătoare a lui Stephen către Sheridan, cînd a văzut-o şi a venit în cîteva secunde lîngă ea. Mai devreme, cînd am stat de vorbă cu ea, părea o fată încîntătoare, drăguţă şi inteligentă.

Whitney alungă cuvintele de ameninţare pe care i le spusese Stephen şi comentă:

– E şi frumoasă.

– Te face să te minunezi la capriciile naturii care a permis acelui bărbat, dădu din cap dispreţultoare către sir John, şi acelei femei, mişcă apoi capul înspre lady Skeffington, să producă o creatură divină.

Capitolul 52

De obicei ūn alai de servitori erau mereu la dispoziţia invitaţilor care soseau şi coborau din trăsuri, avînd grijă ca vehiculele şi caii să fie conduse în spatele casei, la grajduri, dar cînd Stephen reveni din plimbare, nu-i întîmpină nimeni.

Singura persoană liberă era un lacheu care stătea pe alee şi privea fix spre dealurile din spatele grajdurilor, dincolo de hotarele proprietăţii. Se concentra spre ceva ce dorea să vadă; păru că nu aude trăsura şi Stephen opri caii chiar în spatele lui. Auzind nechezatul cailor, tresări speriat şi veni repede să ia hăţurile.

– Unde e toată lumea? întrebă Stephen observînd că valetul nu chemase pe nimeni în ajutor şi nici să deschidă uşile, aşa cum era obiceiul.

– Sînt la grajduri, milord. Este un spectacol acolo, dacă-mi pot permite să spun asta şi nimeni nu a vrut să-l piardă. Cel puţin, aşa am auzit de la cei care se uită prin spatele casei.

Stephen luă hăţurile şi merse cu trăsura în spatele casei, preferînd să vadă cu ochii lui ce se petrece acolo ca spectacol.

Un gard înalt şi lung încercuia grajdurile şi zona cu iarbă dintre clădiri, unde erau plimbaţi caii înainte de a fi duşi înăuntru. Într-o parte a gardului erau pajiştile care se întindeau pînă la poalele dealurilor, unde începea pădurea; aici erau instalate obstacole din lemn şi piatră,

folosite la antrenamentul cailor pentru vînătoare. Cînd Stephen opri trăsura în faţa grajdurilor, văzu pe toată lungimea gardului aliniaţi servitori, lanchei, cameriste şi ajutoare de la grajduri. Stephen le ajută pe Monica şi pe Georgette să coboare, observînd că toată familia lui şi oaspeţii, mai puţin cumnata lui trădătoare, stăteau pe partea opusă a gardului, absorbiţi de un spectacol neobişnuit care avea loc departe, spre dealuri.

Stephen studie profilul liniştit al fratelui său şi se alătură şi el grupului, cu cele două invitate, întrebîndu-se dacă şi Clayton avusese vreo contribuţie la proiectul lui Whitney; nu putea crede că era străin de el. Nefiind complet sigur, îl întrebă pe Jason, care stătea lîngă Victoria Fielding.

– La ce vă uitaţi?

– Stai şi ai să vezi cu ochii tăi, îl informă Jason surîzînd absent. Ar fi păcat să-ţi stric surpriza cu o explicaţie.

Victoria Fielding îi evita privirea, dar surîdea radioasă.

– E pur şi simplu uimitor!

Stephen mirosi că soţii Fielding şi Townsende se poartă straniu. Femeile păreau nervoase, iar bărbaţii neliniştiţi. Fie erau aşa deoarece nu se bucurau de prezenţa lui Sheridan Bromleigh, sau ştiuseră demult că şi ea va fi aici şi se simţeau vinovaţi. Stephen îi studie pe cei patru pe care-i considera prieteni apropiaţi, întrebîndu-se dacă prietenia lor trebuia sau nu să se încheie definitiv. Femeile ştiuseră dinainte, îşi zise el în cele din urmă, observînd obrajii îmbujoraţi ai Alexandrei Townsende, cînd îi simţi privirea asupra ei. De trei ore, de cînd Stephen se trezise la numai cîţiva paşi de fosta lui logodnică, nu se gîndise nici măcar o clipă la ea. Închise fereastra pe care îi văzuse prezenţa şi astfel

putea să rămînă acum în acest loc.

Ea pretinse că este altcineva, iar cînd venise clipa adevărului fugise la DuVille lăsîndu-l pe Stephen să o aştepte ca un idiot păcălit, alături de un vicar şi de familia lui.

În săptămînile de la dispariţia ei, trecuse prin filtrul memoriei tot ce-i spusese şi ce făcuse ea pe cînd se presupunea că fusese amnezică. Nu-şi amintea acum decît acea scăpare, cînd ea protestase să i se aducă o însoţitoare. *Nu am nevoie de o însoţitoare,* spusese ea deodată. *Sînt o....*

Era o actriţă formidabilă, care dăduse un spectacol admirabil, îşi zise Stephen cu dezgust pentru credulitatea şi naivitatea lui.

O actriţă de cinci stele, decise mînios, amintindu-şi căldura din ochii ei în scurtele momente cînd privirile li se întîlniseră de dimineaţă. Se uitase direct la el, cu inima în ochi, fără să clipească. Doar că ea nu avea inimă. Şi nici pic de conştiinţă, evident. Va încerca să-l cucerească din nou. Stephen realizase gîndul ei la cîteva secunde după ce-l flugerase cu privirea ei înşelătoare.

Stephen bănuia că DuVille o ţinuse sub aripa lui protectoare, pentru propriile-i plăceri, în aceste trei săptămîni, dar, cu siguranţă că se săturase de ea într-un timp uimitor de scurt şi o expediase.

Acum ea lucra ca guvernantă şi dorea o viaţă mai bună. După privirea imploratoare pe care i-o aruncase, spera că el va fi îndeajuns de idiot şi de sensibil la farmecele ei, aşa cum fusese la început.

Stephen se uită la cei doi bărbaţi, dar exclamaţia Victoriei Fielding îi atrase atenţia.

– Iată-le! spuse ea.

Stephen renunţă a se mai gîndi la Sheridan Brom-

leigh şi îşi calmă furia, urmărind în direcţia unde i se arătase.

Doi călăreţi galopau în viteză, aplecaţi peste gîturile cailor, sărind gardurile cu măiestrie, alături unul de celălalt. Stephen o recunoscu imediat pe Whitney. Era una dintre cele mai bune călăreţe pe care el le văzuse vreodată, dintre bărbaţi şi dintre femei. Tînărul cu care se întrecea era mic de statură, îmbrăcat într-o cămaşă, pantaloni, cu cizme în picioare şi părea şi mai iscusit decît Whitney. Calul sărea cu uşurinţă la îndemnul său şi Stephen admiră stilul călăreţului. Cu faţa lipită de coama calului, avea figura radioasă şi părea că nu face nici un efort să conducă patrupedul, ca şi cînd ar fi făcut trup comun cu acesta, era încrezător, curajos şi degajat.

– Nu ştiam că animalul acesta poate sări astfel! exclamă Clayton admirativ. Fără să dea atenţie dubiilor lui Stephen, adăugă: Spune, tu l-ai călărit pe Comandant la vînătoare; e rapid pe teren întins, dar la obstacole l-ai simţit că sare atît de uşor?

Stephen mijì ochii în soarele după-amiezei şi privi atent la tandemul perfect cal-călăreţ, galopînd, apoi trecînd peste următorul obstacol ca şi cînd nici nu ar fi existat în calea lor. Deoarece nu-l putea întreba pe fratele său despre Sheridan în acel moment, comentă asupra celuilalt călăreţ, pe care nu-l putea încă identifica.

– Se pare că reuşeşte să-l ţină din frîu pe Comandant, ca să nu-l lase să-l întreacă pe Han...

– Care este de obicei mai bucuros să sară peste obstacole decît Comandantul, le spuse Clayton prietenilor săi.

Călăreţii săriră peste ultimul gard, apoi se îndreptară alături unul de altul, în viteză spre poarta deschisă a padocului, unde erau adunaţi spectatorii. Clayton cău-

luase un antrenor nou pentru cai, iar Stephen bănuia că fratele său îi oferise tînărului mărunţel de pe cal o şansă pe această ocazie. Tocmai se pregătea să-i sugereze să-l angajeze negreşit pe necunoscut, dar două lucruri se întîmplară în acelaşi timp şi el nu mai reuşi să termine fraza: un grăjdar ieşi pe spaţiul verde şi puse pe jos un sac de grăunţe şi, pe măsură ce Comandantul se înclina spre partea dreaptă, ca un cal de circ, călăreţului său i se desfăcu părul.

Bucle ondulate, roşcate începură să fluture în vînt ca un steag în flăcări, iar fata se aplecă tot mai mult spre dreapta, alunecînd pe şa, aproape să cadă.

Monica ţipă speriată, Stephen făcu un pas înainte şi începu să alerge spre ea... iar Sheridan ridică din mers pasul; servitorii şi oaspeţii începură să aplaude frenetic şi să strige de admiraţie.

În cîteva secunde Stephen trecu de la starea de încordare la cea de mîine, mîine fiindcă îl îngrozise cu cascadoria ei stupidă, apoi furie dezlănţuită pentru că ea reuşise să trezească în el un sentiment oarecare. Se străduia să nu-şi piardă controlul iar Sheridan veni în galop direct spre el. Monica şi Georgette se traseră înapoi speriate, dar Stephen îşi încrucişă braţele la piept şi rămase pe loc, ştiind foarte bine că Sheridan ştia să stăpînească animalul. De-abia cînd ajunse la cîţiva paşi de el Sheridan opri calul şi sări în şa, aterizînd graţioasă în faţa lui. Toată lumea o aplaudă, iar Sheridan surîse roşie în obraji. Stephen o privi impasibil şi remarcă strălucirea argintie din ochii ei. Îl implorau în tăcere să-i zîmbească şi el. Dar el o studie din cap pînă-n picioare şi-i spuse sever:

– Nu te-a învăţat nimeni cum să te îmbraci?

Cuvintele lui o făcură să tresară, pe Georgette o făcură să rîdă, dar Sheridan nici măcar nu clipi după

aceea. Toţi îi priveau, iar ea surîse şi-i spuse pe un ton blînd:

– În alte vremuri se obişnuia ca acela care cîştiga un turnir să-i ofere favorul unui spectator în semn de înaltă admiraţie şi profund respect. Stephen nu înţelese despre ce vorbea pînă ce Sheridan îi întinse săculeţul cu grăunţe şi zise suav: În favoarea dumneavoastră, lord Westmoreland...

El luă săculeţul înainte să-şi dea seama ce face.

– Ce tupeu şi obrăznicie, explodă Monica, iar lady Skeffington arăta de parcă era gata să izbucnească în lacrimi, consternată.

– Domnişoară Bromleigh! strigă ea furioasă. Uiţi cine eşti! Cere-ţi scuze acestor oameni cumsecade, apoi treci imediat şi fă-ţi bagajele...

– Apoi vino la minel o întrerupse Julianna cu asprime, luînd-o de mînă pe Sheridan şi trăgînd-o spre casă. Trebuie să-mi povesteşti cum ai învăţat să călăreşti astfel şi cum...

Victoria se desprinse de grup şi îi privi pe soţii Skeffington.

– Domnişoara Bromleigh şi cu mine sîntem americane, îi explică ea. De-abia aştept să discut cu cineva din ţara mea de origine. Ne scuzaţi pînă la cină? adăugă ea, privindu-l pe soţul ei.

Jason Fielding, care fusese cîndva subiectul unor bîrfe urîte şi condamnat de societatea înaltă, surîse tinerei sale soţii care schimbase această situaţie. Făcu o plecăciune politicos şi spuse:

– M-aş simţi nefericit fără compania dumneavoastră, doamnă.

– Şi eu aş dori să cunosc mai multe despre America, anunţă Alexandra Townsende şi părăsi grupul. Îi spuse soţului său: Milord? Pot conta pe dumneata că ai fi la

fel de nefericit fără compania mea?

Jordan Townsende, care cîndva privise căsătoria sa cu tînăra Alexandra ca pe o căsnicie obligatorie, inconvenientă, îşi privi soţia cu admiraţie:

– Sînt întotdeauna nefericit cînd nu mă aflu în preajma ta, după cum bine ştii.

Whitney aşteptă pînă ce conspiratorii ei ajunseră aproape de uşa de la intrare, îşi pregăti un zîmbet cuceritor şi inventă o scuză, dar cînd se pregătea să o oxprime, lady Skeffington veni înaintea ei.

– Nu-mi dau seama ce a apucat-o pe Sheridan Bromleigh, zise ea roşie de mînie. Mereu îi spun lui sir John că e foarte greu să găseşti un ajutor de nădejde. Nu-i aşa că asta îţi spun mereu? îl întrebă ea.

Sir John dădu afirmativ din cap şi sughiţă:

– Da, porumbiţa mea.

Delectată de răspunsul lui, se întoarse către Whitney.

– Trebuie să vă implor să-mi spuneţi cum se face asta, alteţă.

Whitney îl lăsă pe Stephen să converseze cu Monica şi Georgette, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat şi văzu săculeţul cu grăunţe, dăruit de Sheridan la picioarele lui.

– Regret, lady Skeffington, gîndurile îmi erau în altă parte. Ce doreaţi să ştiţi?

– Cum vă găsiţi servitori potriviţi? Dacă nu ar fi fost atît de dificil, am fi renunţat la serviciile obraznicei tinere americance. Regret că am ţinut-o în slujba noastră şi nu doresc să o mai văd nici o clipă.

– Eu nu consider o guvernantă ca servitoare... începu Whitney. Se gîndea că Stephen nu ascultă, dar la aceste cuvinte el îşi întoarse privirea către ea şi-i spuse lui lady Skeffington pe un ton ironic:

– Cumnata mea le priveşte ca făcînd parte din familie. S-ar putea crede chiar că le stimează mai mult decît pe membrii familiei. O fulgeră pe Whitney: Nu-i aşa? apoi rîse sarcastic.

Era prima remarcă adresată lui lady Skeffington de cînd fuseseră prezentaţi, iar ea profită de ocazie şi o transformă într-o încurajare; în acelaşi timp nu sesiză sarcasmul ascuns în tonul lui. Încercă să facă uitat subiectul „guvernante" şi se apropie de el, spunîndu-i:

– Draga mea Julianna face la fel, după cum aţi observat. A sărit în apărarea lui Sheridan Bromleigh. Julianna e o fată mininată, continuă ea şi reuşi să se interpună între Stephen şi Monica... atît de loială şi dulce...

Cînd Stephen porni şi el spre casă ea rămase alături de el, iar lîngă ei venea şi sir John.

– Aproape că-mi pare rău pentru el, remarcă încet Clayton, privind-o pe lady Skeffington continuîndu-şi monologul.

– Mie nu, spuse Whitney, încă sub impresia remarcei cumnatului său despre lipsa de loialitate. Le spuse bărbaţilor să o scuze şi plecă. Vreau să discut cu Victoria şi cu Alexandra.

Bărbaţii o priviră şi rămaseră tăcuţi toţi trei, apoi unul întrerupse tăcerea:

– În ciuda celor crezute de soţiile noastre, a fost o greşeală, se auzi vocea lui Jason Fielding, la unison cu gîndurile lor. Nu cred că va merge. I se adresă lui Clayton! Tu îl cunoşti pe Stephen mai bine decît Jordan sau decît mine. Ce părere ai?

– Părerea mea este că ai dreptate, zise Clayton sumbru, amintindu-şi expresia de pe chipul lui Stephen cînd Sherry i-a oferit favoarea. Cred că a fost o greşeală imensă şi că Sheridan Bromleigh va fi cea rănită. Stephen a categorisit-o definitiv ca fiind o oportunistă care

a fugit, temîndu-se de pedeapsă, dar care acum şi-a revenit fiindcă el nu a făcut nici o plîngere oficială împotriva ei. Nimic din ce va spune sau va face nu va conta, pentru că va trebui să dovedească acum că el se înşeală. Şi nu va putea.

Soţiile lor se adunaseră în salonul albastru ca să discute situaţia şi ajunseseră la aceeaşi părere.

Whitney se cufundă într-un fotoliu, apoi le privi pe conspiratoarele ei, inclusiv pe ducesă.

– A fost o greşeală, îi spuse ea soacrei sale, care privise spectacolul de la fereastra dormitorului ei.

– Am simţit că-mi vine să plîng cînd el i-a ignoat gestul, spuse Alexandra cu mîhnire în glas. Sheridan a fost atît de deschisă, de curajoasă, dar foarte vulnerabilă. Se uită peste umăr, incluzînd-o şi pe domnişoara Charity în conversaţia lor, dar bătrîna nu avu nimic de comentat. Se aşezase pe un scaun la fereastră, cu o expresie concentrată şi privea înainte, dînd impresia fie că ascultă cu atenţie, fie că nu ascultă deloc.

– Totuşi, mai avem o zi întreagă şi o seară, spuse mama lui Stephen. Poate că pînă atunci se va mai domoli.

Whitney dădu negativ din cap.

– Nu cred. Contam pe o discuţie deschisă cu el, dar, cu toate că m-a auzit, nu şi-a schimbat părerea. Acum îmi dau seama de asta. Mai devreme am aflat că ştia că Sheridan s-a dus la Nicki după ce a plecat de la el şi ştiţi ce părere are despre Nicki.

Domnişoara Charity îşi întoarse brusc capul la aceste cuvinte şi păru şi mai concentrată.

– Adevărul este că Stephen nu va crede nimic din ce-i spune Sheridan dacă nu-i va aduce dovezi. Acţiunile ei au vorbit atît de tare încît acum nimic nu mai contează. Cineva va trebui să-i aducă un motiv solid

pentru care a fugit ea atunci... Se opri pentru că domnişoara Charity se ridică şi ieşi din cameră fără să spună nimic. Nu cred că domnişoara Charity rezistă prea bine la atîta stress, în ultima vreme.

Din perspectiva lui Sheridan, care stătea la fereastra camerei sale şi îl privea pe Stephen rîzînd şi vorbind cu Monica, situaţia părea şi mai deznădăjduită. Nu-l putea întîlni singur ca să încerce să-i vorbească; era clar că el nu coopera şi nu o susţinea în intenţiile ei. Nu-i putea vorbi în faţa celorlalţi pentru că încercase să-i comunice ceva cînd îi dăduse favorul acela, dar gestul se dovedise a fi un dezastru.

Capitolul 53

Decizia lui Stephen de a ignora existenţa lui Sheridan deveni din ce în ce mai slabă, pe măsură ce seara devenea noapte, iar el o văzu plimbîndu-se în locul luminat de torţe, unde se pregăteau mesele pentru cină. Şocul revederii ei îl fortificase în primele ore, dar acum nu mai avea avantajul acestei bariere. Stătea retras, în spatele celorlalţi oaspeţi, sprijinit de trunchiul unui stejar şi o privea fără ca ea să-l observe; amintirile începură să-l invadeze.

O văzu parcă stînd la uşa biroului său, vorbind cu valetul: *Bună dimineaţa, Hodgkin. Arăţi foarte bine astăzi. Acesta e un costum nou?*

Da, domnişoară. Mulţumesc, domnişoară.

Şi eu am o rochie nouă, îi spusese ea, făcînd o piruetă. *Nu-i aşa că e frumoasă?*

Cu cîteva minute mai tîrziu, cînd Stephen trăgea de timp ca să-i sugereze să-şi caute un al doilea pretendent, el o întrebase de ce nu citise revistele comandate

special pentru ea.

Te-ai uitat la vreuna din ele? îl întrebase ea, apoi îi făcu o descriere amănunţită a lor. Era una care se numea *Magazin lunar al femeilor* sau *Îndrumar politicos al distracţiilor şi instrucţiei;* culegere de idei care pot fi pe placul doamnelor, pot instrui sau exalta firea frumoaselor britanice, îi explicase ea.

Era un articol despre cum să-ţi fardezi obrajii! Pur şi simplu amuzant, spusese ea surîzătoare. *Crezi că un asemenea articol are vreo legătură cu: Instruirea minţii sau cu Exaltarea firii frumoaselor britanice?*

Mai presus de toate îşi amintea cum ea se topise în braţele lui şi dulceaţa buzelor ei cînd o sărutase. Era o lomeie ademenitoare, îşi spuse Stephen cu convingere. Cu toate că nu avea experienţă, compensa prin pasiune şi dorinţă de a învăţa. Acum cîteva minute se dusese în casă pentru a-i aduce pe băieţii Skeffington, care urmau să cînte pentru invitaţi, iar cînd ieşi, văzu că are în mînă un instrument. Îşi desprinse privirile de la ea şi se străduI să se uite fix în paharul cu coniac din care bea, ca să nu-i întîlnească iar privirea şi să reînceapă să o doreasCă.

Să nu *reînceapă* să o dorească? se întrebă dezgustat. O dorise încă din clipa cînd deschisese ochii, în patul lui din Londra, iar acum o dorea la fel de mult, la cîteva ore după ce o reîntîlnise. Văzînd-o îmbrăcată cu rochia aceea simplă, cu părul strîns într-o coadă modestă la spate, cu fruntea liberă, simţi cum tot trupul vibrează de pasiune. Se uită la Monica şi la Georgette care vorbeau cu mama lui. Amîndouă erau femei frumoase, frumos îmbrăcate, una în galben, cealaltă în trandafiriu, îngrijit coafate şi bine educate. Nici una dintre ele nu s-ar fi gîndit să se îmbrace ca un băiat de la grajduri şi să alerge cu calul la galop.

Dar nici una dintre ele nu ar fi arătat atît de ape-

tisant, chiar dacă ar fi dorit. Nici una dintre ele nu i-ar fi oferit un săculeţ cu grăunţe, zîmbindu-i şi pretinzînd că-i oferă favorul.

Dar nici una dintre ele nu ar fi îndeajuns de îndrăzneţe încît să-l privească în ochi, invitîndu-l să o ia în braţe, provocîndu-l să facă aceasta.

În trecut se gîndise la Sheridan Bromleigh ca la o vrăjitoare, iar cînd primele acorduri ale instrumentului ei se auziră, îi reveni acest gînd. Îi vrăjise pe toţi, în special pe el. Orice conversaţie încetă; pînă şi servitorii se opriseră să o privească, ascultînd-o transfiguraţi. Stephen studie coniacul din pahar, încercînd să nu se uite la ea, dar îi simţea ochii aţintiţi asupră-i. În această seară se uitase la el de nenumărate ori; privirile fuseseră scurte, dar incitante, de multe ori îl implorau. Monica şi Georgette se înfuriaseră, pentru că erau revoltate de îndrăzneala ei; Stephen însă nu le dezmierdase lor trupurile cu mîinile sale. Sheridan şi numai Sheridan cunoştea exact ce-l putea face să dorească... şi să-şi amintească.

Furios pe slăbiciunea lui, Stephen se depărtă de copac, puse paharul pe masa cea mai apropiată, le ură musafirilor noapte bună şi se îndreptă spre camera lui, unde avea de gînd să bea în singurătate, pînă ce va uita de sine, dacă aceasta era singura cale de a nu se apropia de ea.

Capitolul 54

Cu capul vîjîindu-i de tensiunea întregii zile, Sheridan deschise uşa micului dormitor de la etaj. Merse încet prin întuneric, fiindcă nu cunoştea camera, ajunse pînă la birou şi căută chibritul pentru a aprinde lumînările din suport.

Cînd aprindea şi cea de-a patra lumînare, auzi o voce de bărbat şi tresări cînd îi spuse:

– Nu cred că avem nevoie de prea multă lumină.

Se întoarse brusc, mîinile începură să-i tremure, inima îi bătea să-i iasă afară din piept şi-l văzu pe Stephen Westmoreland stînd pe un scaun, întruchiparea eloganţei relaxate, cu cămaşa desfăcută la primii nasturi şi cu piciorul sprijinit pe un genunchi. Arăta degajat. Prea degajat. Sheridan simţi că atitudinea lui faţă de această întîlnire era de răceală şi detaşare, chiar nepăsare; nu i se părea ceva curat, dar se bucura totuşi că-l vede, că-l are aproape de ea. Era atît de îndrăgostită de el încît nimic nu mai conta. Nimic.

– După cîte îmi amintesc, începu el pe tonul senzual şi grav, care îi topea inima lui Sheridan, ultima dată cînd le-am aşteptat ne pregăteam pentru nuntă.

– Ştiu şi pot să-ţi explic, spuse ea. Eu...

– Nu am venit aici ca să facem conversaţie, o întrerupse el. Jos aveam impresia clară că vrei să-mi oferi ceva mai mult decît vorbe. Sau m-am înşelat în această privinţă?

– Nu, şopti Sheridan.

Stephen o privi în tăcere, observînd cu ochii cunoscătorului, nu cu cei ai naivului care fusese pînă atunci, că ea era la fel de atrăgătoare şi exotică... exact cum şi-o amintea, doar că acum avea părul foarte strîns. Nu-i plăcea să-l vadă astfel, mai ales în clipele cînd se lăsa condus de instincte şi pasiune spre această femeie uşoară şi ambiţioasă, care arăta puţin ca virgina pe care o cunoscuse cîndva.

– Scoate-ţi acele de păr, îi spuse el nerăbdător.

Speriată de tonul poruncitor, Sheridan îl ascultă şi îşi scoase din păr cele cîteva ace care-i strîngeau părul bogat la spate. Le lăsă să cadă pe birou, iar cînd se întoarse cu faţa spre el, îl văzu cum îşi descheie nasturii

de la cămaşă cu mişcări lente, intenţionate.

– Ce faci? întrebă încordată.

Ce făcea? se întrebă Stephen ironic. Ce naiba făcea în camera ei, invitat sau neinvitat, hîrjonindu-se cu aceeaşi femeie care îl părăsise fără vreun cuvînt chiar în ziua nunţii? Ca răspuns la întrebarea ei îşi scoase eşarfa de la gît.

– Ceea ce voi face este că plec, zise şi făcu deja cîţiva paşi spre uşă.

– Nu! se trezi ea spunînd. Nu pleca!

Stephen se întoarse, intenţionînd să-i dea răspunsul pe care-l merita, dar ea se avîntă spre pieptul lui şi mirosul ei de femeie ademenitoare şi blîndă îl tulbură.

– Te rog, nu pleca! îl imploră ea. Stephen îi simţi unghiile adînc înfipte în umerii lui, dar rămase cu mîinile pe lîngă corp; ştia că va pierde bătălia. Lasă-mă să-ţi explic... Te iubesc...

Stephen îi ridică obrajii şi o obligă să tacă, dar ochii îi era deja fixaţi pe buzele ei.

– Înţelege un lucru. Nimic din ce mi-ai spune nu aş putea crede. Nimic!

– Atunci îţi voi arăta, spuse Sheridan temătoare şi-l luă de gît, apoi se lipi de el şi-l sărută cu acel amestec straniu de lipsă de experienţă şi senzualitate instinctivă care pe Stephen îl înnebunea.

Acelaşi efect îl avea şi acum asupra lui. O luă de gît şi o sărută la fel de pasional, forţînd-o să-i arate aceeaşi dorinţă puternică pe care o simţea şi el. Cu ultimele rămăşiţe de raţiune, se desprinse din sărutarea ei şi îi mai dădu o şansă să pună capăt momentului.

– Eşti sigură?

– Ştiu ce fac.

Atunci Stephen luă ce i se oferea, luă ceea ce dorise din prima clipă cînd o atinsese. Era nestăpînit acum, condus de o pornire violentă de a o poseda; era flă-

mind după ea şi hotărîrea cu care făcea fiecare mişcare îl oxcita şi mai mult, grăbindu-l. Pentru el era doar o împerechere sălbatică, primitivă, totuşi un act pe care îl dorise, de care avea nevoie şi despre care ştia că va fi la fel de excitant şi pentru ea. Mîndria îl făcuse să se asigure mai întîi că şi ea îl dorea cu aceeaşi disperare, iar acum îşi folosea toată experienţa sexuală pentru a o înfrînge pe această tînără fără experienţă, care nu ştia cum să i se opună. Intră mai întîi cu degetul în feminitatea ei fierbinte şi îi sărută sînii pînă ce-i simţi sfîrcurile întărindu-se şi o făcu să geamă de plăcere chemîndu-l. De-abia după aceea o penetră, depărtîndu-i picioarele cu ambele mîini; pătrunse în ea cu forţă şi era cît pe ce să o împingă pînă spre tăblia patului, dacă nu ar fi susţinut-o de umeri. Simţi cum trupul i se încordează de durere, tresărind la şocul trimis violent, apoi Sheridan îşi înfipse unghiile în spatele lui strigînd scurt de durere. Stephen îngheţă.

Ştiu ce fac. Stephen deschise ochii tulburat. Văzu că lacrimile îi umeziseră ochii lui Sheridan, dar nu părea acuzatoare sau triumfătoare pentru că-l forţase să facă aceasta. Cuvintele ei înăbuşite, printre sughiţuri de plîns îl întăriră expresia de groază din ochi. Îl cuprinse cu braţele pe după umeri.

– Strînge-mă, şopti ea. Stephen consideră cuvintele ei ca pe o binecuvîntare. Te rog... O strînse, uitînd de plăcerea care-l cuprindea pe măsură ce minutele treceau. O învălui cu braţele sale puternice, apoi se cufundă într-un sărut înfocat şi dominator; îi simţi mîinile mîngîindu-i umerii şi se mai domoli.

Trupul ei se topea şi-l accepta pe al lui, adăpostindu-l în braţele ei... oferindu-le amîndurora plăcere... oferindu-i-se şi oferindu-i-se...

Stephen era încordat peste măsură şi ajunsese pe punctul de a se elibera de tensiune, dar o pătrunse mai

adînc, strîngîndu-i trupul firav, căutînd să-i ofere şi el aceeaşi plăcere pe care ştia că ea i-o va oferi în orice secundă deja. Sheridan murmură ceva cu ochii închişi, apoi scînci ca şi cînd ar fi simţit ceva ce nu înţelegea, temătoare să accepte, dar refuzînd să nege senzaţia. Febra dorinţei cerea acum o confirmare din partea lui. El i-o dădu, şoptindu-i răguşit:

– ... încă o clipă şi....

Sherry luă foc înainte ca el să termine fraza şi simţi cum pulsează în interior, în timp ce Stephen scoase un geamăt surd, copleşit de extravaganta plăcere pe care i-o dăruia Sheridan. Se eliberă şi el de tensiune, mai făcu o mişcare lentă... apoi energia din trupul său explodă în adîncul ei, inundînd-o.

Orice gînduri de răzbunare şi orgoliu rănit care îl făcuseră să se culce cu ea erau acum uitate. O încercui cu braţele, strîngîndu-i coapsele şi lipind-o de el. Se rostogoli împreună cu ea şi rămaseră culcaţi pe-o parte. Era prea frumoasă pentru a fi răzbunător cu ea şi prea moale în braţele lui pentru a fi altundeva decît acolo. Din prima clipă cînd gura lui o sărutase pe a ei, ştiuse că erau o combinaţie explozivă, iar cele petrecute acum erau pentru el cea mai erotică şi satisfăcătoare experienţă sexuală avută vreodată. Rămase lîngă ea şi o privi dormind în braţele lui, minunîndu-se de senzualitatea ei neprefăcută, primitivă. Orice senzaţie pe care a avut-o în timpul actului fusese reală pentru ea, de aceasta Stephen nu se îndoia. Totul fusese pur şi neprefăcut. Nici o femeie de pe pămînt nu ar fi putut falsifica acele răspunsuri fără o prealabilă experienţă şi practică, iar Stephen realiză acum că ea nu avea nici un pic de experienţă.

Sheridan se trezi singură în pat, ceea ce i se păru normal şi totuşi... nu. Deschise ochii şi-l văzu stînd pe un scaun lîngă pat; se simţi mai liniştită. Stephen era

doja îmbrăcat, cu cămaşa desfăcută la piept şi cu ohipul impenetrabil. Sheridan îşi trase cearceaful peste alnl şi se ridică pe perne. Se întreba cum de poate el să pară atît de degajat după cele petrecute între ei. Undova, într-un colţ al minţii, începuse să-şi dea seama că făcuseră lucruri ruşinoase, dar alungă acest gînd. Ochii lui se opriră în dreptul cearceafului care-i ascundea alnll, apoi o privi în ochi şi parcă-i spunea că îl amuză pudoarea ei. Sheridan nu-l putea condamna pentru asta, dar ar fi dorit ca el să nu pară atît de noşalant şi amuzat, ba chiar distánt... nu cînd ea se lupta să se poarte normal după clipele de nebunie pe care le avuseseră împreună. Realiză în acelaşi timp că nu mai părea nici supărat, nici cinic şi schimbarea i se păru miraculoasă. Strînse cearceaful mai tare sub braţe, îşi aduse genunchii sub bărbie şi-şi înlănţui degetele în jurul lor.

– Putem să vorbim acum? îl întrebă ea.

– Ce-ar fi să mă laşi pe mine să încep, sugeră Stephen calm.

Sheridan nu era nerăbdătoare să aducă în discuţie subiectul lui Charise Lancaster în aceste clipe mai degrabă intime. Dădu afirmativ din cap.

– Vreau să-ţi fac o propunere. Văzu că îl priveşte cu optimism cînd auzise cuvîntul „propunere" şi nu putea crede că-l consideră atît de prost încît să-i sugereze căsătoria. E o *propunere de afaceri,* explică el. După ce te vei fi gîndit îndeajuns la ea, cred că ţi se va părea şi ţie rezonabilă pentru amîndoi. Desigur că trebuie să o preferi postului pe care-l ai la familia Skeffington.

Sheridan avu o clipă de ezitare şi încet, încet i se limpezi ideea ofertei.

– Ce fel de propunere?

– Este clar că, în ciuda numeroaselor diferenţe dintre noi, sîntem foarte compatibili sexual.

Lui Sheridan nu-i venea să creadă că Stephen stă în faţa ei şi îi descrie intimităţile pe care le-au împărtăşit cu un calm atît de perfect.

– Care este propunerea ta? întrebă ea cu glas tremurat.

– Să împarţi aşternutul cu mine cînd îţi doresc trupul. În schimb vei avea o casă ca asta, servitori, rochii, o trăsură şi libertatea să faci ce doreşti, atîta doar să nu dai altui bărbat dreptul la folosinţă pentru ceva ce eu plătesc în avans.

– Îmi propui să devin amanta ta? întrebă ea tulburată.

– De ce nu? Eşti ambiţioasă, deşteaptă şi e al naibii de avantajos în comparaţie cu ce faci acum. Văzînd că Sheridan nu-i răspunde, Stephen spuse plictist: Te rog să nu-mi mărturiseşti că te aşteptai ca eu să-ţi propun să te iau de soţie doar din pricina celor întîmplate. Spune-mi că nu eşti atît de naivă sau de proastă.

Sherry tresări la cele auzite şi îi privi chipul dur, frumos, dar cinic, trăsătură pe care pînă atunci nu o citise în ochii lui. Înghiţi convulsiv, dădu negativ din cap şi-i spuse sincer:

– Nu ştiu la ce trebuia să mă aştept după ceea ce am făcut împreună, dar nu speram să te conving să mă ceri în căsătorie.

– Bine. Ajunge cîtă decepţie şi dezamăgire a avut loc între noi pînă acum. Nu mi-ar plăcea să cred că te-ai autoamăgit. Stephen remarcă un licăr de mîhnire în ochii ei mari şi verzi. Se ridică şi o sărută formal pe frunte. Măcar văd că eşti destul de înţeleaptă să nu te laşi pradă unei crize de furie pentru oferta mea. Gîndeşte-te la ea, zise el.

Sherry îl privi complet amuţită şi disperată, iar glasul lui o îngheţă şi mai mult cînd adăugă:

– Înainte de a te decide, mă simt obligat să te averlioz de pe acum. Dacă mă mai minţi în legătură cu nova, vreodată, doar o singură dată, te voi azvîrli pe drumuri. Puse mîna pe clanţă şi îi zise peste umăr: Mai o cova... Să nu-mi mai spui vreodată „te iubesc". Nu vroau să mai aud aceste cuvinte din gura ta. Fără să privoască înapoi, ieşi din cameră. Sherry îşi sprijini fruntea pe genunchi şi dădu drumul lacrimilor de amărăciune. Plîngea pentru că fusese lipsită de caracter şi de voinţă atunci cînd el o luase în braţe, apoi pentru că fusese tentată, chiar şi o secundă, să-i accepte propunerea indecentă, rostită cu sînge rece.

Capitolul 55

Sheridan înţelese perfect ceea ce făcuse pînă cînd no îmbrăcă a doua zi de dimineaţă. La lumina strălucitoare a soarelui nu mai avea cum să nege adevărul pur: îşi sacrificase virtutea, principiile şi moralitatea, iar acum va trebui să trăiască în ruşine pînă la sfîrşitul vieţii.

Pusese toate acestea ca mizã, în disperarea de a-i cîştiga iubirea, dacă el o iubise vreodată, şi cum reacţionase el la acest gest necugetat? Răspunsul agonizant îl primi de dincolo de fereastra dormitorului, pe pajiştea din faţa casei, unde se servea dejunul, şi el rămase acolo, umilitor: bărbatul alături de care îşi petrecuse noaptea stătea la masă cu Monica, iar aceasta îşi dădea toată silinţa să-l bine-dispună. Stephen era foarte vesel în această dimineaţă şi primea ce i se oferea. Sheridan îl urmări cu atenţie şi-l văzu cum se sprijinea pe spătarul scaunului, privind-o pe Monica vorbind, apoi se lăsa pe spate de rîs la orice îi spunea ea.

Sheridan se simţea îngrozitor de ruşinată şi de stînjenită, iar el părea mai mulţumit şi mai relaxat decît îl văzuse vreodată. Noaptea trecută el îi luase tot ce-l oferise ea, apoi îi aruncase în obraz umilitoarea ofertă de a-i fi amantă. Astăzi se întreţinea cordial cu o femeie care nu fusese atît de proastă ca să facă gestul lui Sheridan... o femeie demnă de buna lui părere despre sine, se gîndi ea cu amărăciune. O femeie căreia i-ar oferi căsătoria şi nu o relaţie amoroasă pătată, în schimbul virtuţii ei.

Toate aceste gînduri i se învîrteau în cap pe cînd stătea la fereastră, fixîndu-l cu privirea, refuzînd să plîngă. Dorea să-şi amintească această scenă, dorea să-şi amintească de prezenţa lui. Rămase nemişcată şi făcu faţa amorţelii care o cuprinsese, demolîndu-i orice sentiment pozitiv pentru el.

– *Ticălosul,* şopti ea.

– Pot să intru?

Sheridan tresări, se întoarse şi o văzu pe Julianna.

– Da, sigur, spuse încercînd să zîmbească, dar surîsul păru la fel de forţat ca şi glasul.

– V-am văzut stînd aici cînd am luat masa. Vreţi să vă aduc ceva de mîncare?

– Nu, nu mi-e foame, dar mulţumesc pentru că te-ai gîndit la mine. Sheridan tăcu, căutînd repede o explicaţie pentru gestul ei de ieri, cînd îi oferise lui Stephen săculeţul, dar nu găsi nimic plauzibil.

– Mă întrebam dacă nu aţi dori să plecaţi de aici?

– Să plec? întrebă Sheridan încercînd să nu-şi trădeze disperarea de a dori să facă exact aceasta. Dar ştiam că plecăm de-abia mîine.

Julianna veni lîngă ea, la fereastră şi privi în tăcere aceeaşi scenă cu care Sheridan se torturase mai devreme.

Julianna, cred că ar trebui să-ţi explic despre cele întîmplate ieri, cînd am spus că gestul faţă de contele de Langford a fost făcut în semn de profund respect.

– Nu trebuie să-mi explicaţii, răspunse Julianna zîmbindu-i cu simpatie, iar Sheridan se simţi ea de şaptesprezece ani, în locul tinerei a cărei însoţitoare era.

– Ba da, trebuie, insistă Sheridan. Ştiu cît de mult spera mama ta că tu şi lordul Westmoreland aţi face o pereche minunată şi cred că te întrebi de ce, de ce m-am purtat astfel cu el, atît de direct şi familiar.

Parcă dorind să schimbe subiectul, Julianna spuse:

– Cu cîteva săptămîni în urmă, mama era foarte neliniştită. De fapt, îmi amintesc că aţi venit la noi la o săptămînă după eveniment.

Sheridan îşi simţi laşitatea şi încercă să intre în subiect ea însăşi:

– De ce era mama ta supărată?

– Se anunţase în ziare logodna lui Langford.

– Ah!

– Da. Logodnica lui era americancă. Stînjenită de ochii penetranţi ai tinerei, Sherry nu spuse nimic. Erau şi nişte bîrfe la adresa ei şi ştiţi cît de mult îi place mamei să se amestece în bîrfe despre lumea bună. Se spunea că logodnica lui are părul roşcat, foarte roşcat. Se numea Sherry. Lumea spunea că ea îşi pierduse memoria din cauza unei lovituri la cap, dar că era pe cale de a şi-o recăpăta.

Sherry rică o întrebare:

– De ce-mi spui mie toate acestea?

– Ca să ştiţi că îmi puteţi cere să vă ajut. Şi pentru că dumneavoastră sînteţi principalul motiv al invitaţiei pe care am primit-o noi. Mi-am dat seama că e ceva ciudat cînd am văzut cum a reacţionat lordul Westmoreland cînd v-a văzut la lac ieri. Sînt surprinsă că

mama nu şi-a dat seama că în aer pluteşte ceva.

– Dar nu pluteşte nimic în aer, spuse Sheridan. Problema e încheiată, definitiv.

Julianna făcu semn cu capul spre Monica şi Georgette.

– Ele ştiu cine sînteţi?

– Nu. Nu le-am cunoscut cînd eram... Sheridan se opri tocmai cînd era cît pe ce să spună: *cînd eram Charise Lancaster.*

– Cînd eraţi logodită cu el?

Sheridan trase aer în piept şi dădu afirmativ din cap.

– Aţi vrea să mergeţi acasă?

Sheridan izbucni într-un hohot de rîs isteric.

– Dacă aş putea da ceva de preţ în schimbul ofertei, aş face-o fără să clipesc.

Julianna se întoarse cu spatele spre fereastră şi începu să se plimbe prin cameră.

– Începeţi să vă strîngeţi lucrurile, îi spuse surîzînd cospirativ peste umăr.

– Stai, ce ai de gînd să faci?

– Vreau să-l trag pe tata deoparte, să-i spun că nu mă simt bine şi că trebuie să mă însoţiţi acasă. Nu avem cum să o scoatem pe mama de aici mai devreme, dar ştiu că nu i-ar plăcea să-i ofer lordului Langford un spectacol dizgraţios, arătînd bolnavă. Puteţi să credeţi, spuse ea rîzînd ironic, că încă mai speră că el şi-ar apleca privirea asupra mea şi s-ar îndrăgosti nebuneşte de mine, în ciuda celor ce ar trebui să fie evidente şi pentru ea?

Tocmai cînd închidea uşa, Sherry o strigă. Prin deschizătura uşii i se văzu capul, iar Sheridan o rugă:

– Vrei să-i spui ducesei că aş dori să-i vorbesc înainte de a pleca?

– Toate doamnele au plecat în sat cu puţin timp în

urmă, cu excepţia doamnelor lui Langford şi a domnişoarei Charity.

Ultima dată cînd le văzuse, Sheridan lăsase impresia că se simte vinovată. De data aceasta nu voia să mai plece în secret. Voia doar să plece.

– Vrei să o rogi pe domnişoara Charity să urce puţin? Julianna acceptă, iar Sheridan adăugă: Să nu spui nimănui despre plecarea noastră, cu excepţia tatălui tău. Contelui îi voi spune personal.

Capitolul 56

Domnişoara Charity rămase dezamăgită cînd Sheridan îi spuse că intenţionează să plece.

– Dar încă nu ai avut ocazia să vorbeşti cu Langford singur şi să-l faci să înţeleagă exact de ce ai plecat atunci, se lamentă ea.

– Am avut această şansă aseară, spuse Sherry cu amărăciune. Se uită pe fereastră şi puse în valiză cele cîteva lucruri aduse cu sine. Rezultatul e acolo, jos.

Charity se apropie de fereastră şi le privi pe cele două doamne care-l întreţineau pe conte.

– Cît de revoltători sînt bărbaţii. Să ştii că nu-i pasă de nici una dintre ele.

– Nici de mine nu-i pasă.

Charity se aşeză pe scaun, iar Sheridan îşi aminti de prima lor întîlnire, cînd o văzuse ca pe o păpuşă chinezească. La fel arăta şi acum, perplexă şi nefericită.

– I-ai explicat de ce ai fugit şi nu te-ai mai întors?

– Nu.

– De ce ai făcut asta atunci?

Întrebarea i se păru prea bruscă lui Sheridan.

– V-am spus ieri de ce. Într-o clipă am crezut că sînt Charise Lancaster, iar în clipa următoare Charise stătea în faţa mea, acuzîndu-mă că i-am luat identitatea voit; m-am ameninţat că-i spune lui Stephen. Am intrat în panică, am fugit, dar, înainte să- mi dau seama că sînt altcineva, am realizat că toată lumea mă minţise despe cine sînt ei. Atunci îmi aminteam că într-adevăr Charise era logodită cu un baron, nu cu un conte, al cărui nume era Burleton, nu Westmoreland. Voiam răspunsuri, aveam nevoie de ele, aşa că m-am dus la Nicholas DuVille. Cel puţin el a fost sincer şi mi-a spus adevărul.

– Ce adevăr ţi-a spus, draga mea?

Încă stînjenită de cele aflate, Sheridan se uită în oglindă, ocupîndu-se de părul ei şi spuse:

– Totul. Toate amănuntele neplăcute, începînd cu moartea lordului Burleton şi cu nevoia lui Stephen de a-mi găsi un alt logodnic, pentru Charise Lancaster, adică. Mi-a spus totul. Sheridan se opri pentru că i se pusese un nod în gît şi simţea că-i vine se plîngă de umilinţă şi naivitate, crezînd chiar şi o clipă că Stephen voise să se însoare cu ea. Acelaşi acces de naivitate o adusese pe punctul de a-şi sacrifica virginitatea şi mîndria în faţa lui, noaptea trecută. Mi-a explicat şi cel mai mare mister, cu toate că am crezut cu totul altceva, cînd am discutat ieri cu dumneavoastră şi cu doamnele.

– Despre ce mister era vorba?

– Propunerea subită a lui Stephen de a ne căsători, în seara cînd am mers la *Almack's*, a coincis cu aflarea veştii cu tatăl lui Charise murise, în aceeaşi zi mai devreme. M-a cerut în căsătorie din milă şi responsabilitate, nu pentru că ar fi ţinut la mine sau pentru că dorea să mă ia de soţie.

– A fost foarte urît din partea lui Nicholas că a pus problema astfel.

– Nu a fost nevoie să o facă. Sînt întotdeauna slabă

do înger cînd e vorba de bărbatul acela de afară.

– Şi ai discutat toate acestea cu Langford aseară?

– Am încercat, dar spunea că nu era interesat de conversaţii, răspunse Sheridan închizînd valiza.

– Dar atunci ce-l interesa? întrebă Charity cu capul uşor aplecat într-o parte.

Felul cum i se pusese întrebarea o făcu pe Sheridan să o privească alarmată. Uneori nu părea chiar sigură că sora ducelui de Stanhope era chiar atît de naivă pe cît voia să pară; chiar în acest moment ea studia obrajii îmbujoraţi ai lui Sheridan cu o privire intransigentă.

– Cred că-l interesa orice dovadă a nevinovăţiei mele, dar ştiu că nu-l interesez cîtuşi de puţin, zise ea evaziv. Dacă priveşti situaţia din unghiul lui de vedere, ceea ce am încercat să fac ieri seară, rezultă că am fugit şi m-am ascuns fiindcă eram vinovată. Ce altă scuză aş fi putut avea?

Charity se ridică, iar Sheridan o privi, ştiind că nu o va mai vedea vreodată şi lacrimile îi umplură ochii. O îmbrăţişă scurt pe bătrînica măruntă.

– Spuneţi-le tuturor rămas bun din partea mea şi că le mulţumesc pentru că au vrut să mă ajute.

– Trebuie să pot face şi altceva pentru tine, zise Charity cu o grimasă tristă.

– Este ceva, surîse Sheridan cînd îi spuse aceasta. Vă rog să-i transmiteţi alteţei sale că aş dori să-l văd numai pentru cîteva minute. Rugaţi-l să vină în salonaşul de lîngă intrarea principală.

Charity ieşi, iar Sheridan se pregăti sufleteşte pentru întîlnire. Merse la fereastră şi o văzu peste cîteva minute pe bătrînă transmiţîndu-i mesajul lui Stephen. El se ridică atît de repede şi porni spre casă grăbit, încît Sheridan îndrăzni să spere, poate că nu o va lăsa să plece. Poate că îi va cere iertare pentru ceea ce-i făcuse cu o seară înainte şi o va ruga să rămînă.

Coborî scările şi nu se putea abţine să nu spere la această ultimă variantă, fantezia luînd-o înaintea raţiunii. Inima îi bătea mai tare ca niciodată cînd intră în salon şi închise uşa, dar, cînd îl văzu privind-o, speranţa muri pe loc. În cămaşă şi pantaloni de călărie, cu mîinile în buzunare, nu părea nu numai degajat, dar şi nepăsător.

– Ai dorit să-mi vorbeşti? întrebă el calm.

Rămase în mijlocul salonului, la numai cîţiva paşi de ea. Sheridan încercă să pară calmă, deşi nu era deloc aşa şi-i spuse:

– Am venit să te anunţ că plec. Nu voiam să dispar aşa cum am făcut data trecută. Aşteptă să vadă pe chipul lui imobil vreun semn sau vreo reacţie, orice, dar, în loc să-i arate că e cîtuşi de puţin interesat de persoana ei şi de faptul că şi-a dăruit trupul, el îşi ridică o sprînceană, parcă întrebînd-o din priviri ce aştepta de la el. Nu-ţi accept oferta, preciză Sheridan. Nu-i venea să creadă că putea fi atît de rece şi dezinteresat de această hotărîre care îi va schimba viaţa de acum înainte, o decizie luată după o noapte petrecută în braţele lui, după ce-şi sacrificase virginitatea şi onoarea pentru el.

Stephen ridică din umeri şi spuse cu indiferenţă:

– Bine. Asta spunea totul, acest unic cuvînt rostit sardonic, care o făcu să treacă de la starea de umilinţă disperată la cea de furie greu de suportat. Sheridan dădu să plece, dar îşi aminti ceva şi reveni în faţa lui. Mai era ceva? întrebă el pe un ton nerăbdător şi evaziv.

Sheridan era atît de înfuriată şi de mulţumită de intenţia ei, încît îi surîse fermecător şi făcu încă un pas spre el.

– Da, zise încet. Mai este ceva.

Stephen o privi mirat.

– Ce anume?

– Asta! Sheridan îl pălmui cu atîta forţă încît Stephen îşi pierdu echilibrul şi capul i se balansă într-o parte. Sheridan se retrase, văzîndu-l cum se înfurie la rîndul lui, apoi rămase pe loc; pieptul îi tresălta de respiraţia sacadată. Eşti un monstru fără inimă, diabolic şi nu-mi vine să cred că te-am lăsat să te atingi de mine astă noapte! Mă simt murdărită şi pîngărită... Văzu cum muşchiul maxilarului lui Stephen începe să pulseze, dar nu terminase de spus totul şi era prea înfuriată ca să-i mai pese de el, cu toate că o privea cu ochi ucigaşi. Am păcătuit cînd te-am lăsat să-mi faci lucrul acela, dar mă voi ruga pentru a fi iertată. Ceea ce nu-mi voi putea ierta vredoată este prostia de a fi avut încredere în tine şi de a te fi iubit!

Stephen văzu uşa trîntindu-i-se în nas, dar rămase în acelaşi loc, copleşit de imaginea frumoasei furtunoase, cu ochii fulgerînd de mînie şi cu chipul înviorat de furie dezlănţuită şi sfidare. Tabloul i se întipări în memorie, alături de o voce tremurînd de emoţie: *Nu îmi voi putea ierta vreodată prostia de a fi avut încredere în tine şi de a te fi iubit!* Vorbise şi se purtase ca şi cînd ar fi vorbit din inimă, inclusiv cînd îi făcuse acea declaraţie mascată. Doamne, era o actriţă superbă! Mult mai bună decît Emily Lathrop. Desigur, Emily nu avusese avantajul aurei de inocenţă virtuoasă pe care Sheridan o poseda şi nici temperamentul ei vulcanic. Emily fusese emancipată şi foarte rezervată, deci nu ar fi reuşit să joace o asemenea scenă.

Pe de altă parte, Emily nu i-ar fi putut arunca în faţă acea frază... Întrucîtva nu se aşteptase de la Sheridan să facă asta. Era deşteaptă şi ambiţioasă şi ar fi putut cu uşurinţă transforma o uşoară lovitură la cap cu pierderea momentană a memoriei într-o amnezie pe durata cîtorva săptămîni, lucru care urma să-i aducă trecerea

de la statutul de guvernantă la cel de contesă. Propunerea pe care i-o făcuse el aseară nu avea cum să o ridice la statutul de contesă, dar i-ar fi oferit o viaţă luxoasă, ceea ce nu putea să aştepte de la altcineva, decît în aceste condiţii.

Fie nu fusese într-atît de isteaţă pe cît o crezuse Stephen, fie...

Fie nu era ambiţioasă...

Fie nu era interesată de lux...

Fie era imaginea inocenţei de la bun început, inocentă sexual, cum fusese pînă în noaptea trecută, ca şi inocentă din alte puncte de vedere.

Stephen renunţă la ultima posibilitate. Oamenii inocenţi nu fug şi se ascund, nu, cînd au curajul şi îndrăzneala lui Sheridan.

Capitolul 57

Dorind să nu strice petrecerea lui Noel şi într-un efort de a păstra o atmosferă cît de cît festivă, Whitney le spuse şi celorlalţi despre plecarea lui Sheridan, însă încercarea de reconciliere nereuşită atîrna peste capetele celor implicaţi ca o pată neagră, de nemulţumire.

La cîteva ore după plecarea lui Sheridan se adunară nori de furtună şi începu să plouă, astfel încît toată lumea se văzu obligată să-şi petreacă restul zilei în casă. Toate doamnele erau mîhnite, cu excepţia domnişoarei Charity care părea imună la intemperii. Ea refuză chiar propunerea de a se retrage în dormitorul ei pentru a dormi puţin înainte de cină. Se simţea mai în largul ei în prezenţa celorlalţi.

Se aşeză pe canapeaua confrotabilă din sala de

biliard, cu picioarele încrucişate la gleznă şi cu mîinile împreunate în poală. Îl urmărea pe ducele de Claymore, care juca biliard cu Jason Fielding şi Stephen Westmoreland.

– Întotdeauna jocul de biliard mi s-a părut interesant, spuse ea tocmai cînd Clayton Westmoreland lovi cu tacul în bilele de pe masă, dar rată lovitura. A fost aceasta o strategie, să nu nimereşti toate bilele pentru ca Langford să trebuiască să se ocupe de toate? întrebă ea cu voioşie.

– Este un punct de vedere interesant, răspunse Clayton sec, părînd calm, deşi îl enervase intervenţia ei, care-l făcuse să rateze lovitura.

– Acum ce se întîmplă?

Jason Fiedling răspunse rîzînd:

– Acum e rîndul lui Stephen şi nici unul dintre noi nu va mai avea vreo şansă de a juca.

– Oh, înţeleg, spuse ea zîmbind cu inocenţă victimei sale care tocmai freca un bulgăre alb de vîrful tacului, apoi se aplecă peste masă. Asta înseamnă că eşti cel mai îndemînatic jucător de aici, Langford?

Cînd îşi auzi numele, Stephen îşi ridică privirea, dar Charity avu senzaţia că nu o ascultă şi nici nu se concentrează la joc. De cînd plecase Sheridan, arăta palid ca moartea. Cu toate acestea, cînd lovi, bilele se rostogoliră şi se ciocniră unele de altele, atingîndu-se de marginile mesei, iar trei dintre ele pătrunseră prin orificiile din colţuri.

– Bună lovitură, Stephen, îl felicită Jason, iar Charity profită de ocazia pe care o aşteptase.

– Îmi place compania domnilor, anunţă ea brusc, privindu-l pe Clayton turnînd vin de Madeira unuia dintre invitaţi.

– De ce mă rog, întrebă el politicos.

– Pentru că sexul din care fac parte poate fi uneori destul de vulnerabil şi răzbunător pentru motive neînsemnate, remarcă ea cînd Stephen potrivi tacul şi trase următoarea lovitură. Dar domnii sînt atît de solidari şi loiali unul faţă de celălalt, cînd e vorba de genul lor. Luaţi-l pe Wakefield, de exemplu, zise ea privindu-l surîzătoare pe Jason Fielding, marchiz de Wakefield. Dacă ai fi fost femeie, Wakefield, cred că ai fi fost gelos pe Langford pentru lovitura superioară de acum cîteva secunde, dar aşa ai fost?

– Da, am fost, glumi Jason, dar cînd o văzu dezamăgită, spuse repede: Nu, sigur că nu, doamnă.

– Exact cum spuneaml zise ea aplaudînd, iar Stephen trecu de partea cealaltă a mesei ca să se pregătească. Dar, cînd mă gîndesc la loialitate şi prietenie în rîndul domnilor, ştiţi cine-mi vine imediat în minte?

– Cine? întrebă Clayton privindu-l pe Stephen cum se pregăteşte.

– Nicholas DuVille şi Langford!

Bulgărele de sacîz căzu din mîna lui Stephen şi atinse în rostogolire mingea pe care el se pregătea să o lovească. Mingea se îndreptă încet spre orificiul mesel şi căzu în săculeţ.

– Aceasta nu a fost măiestrie, ci noroc orb, comentă Jason. Schimbînd subiectul, zise: Ai calculat vreodată de cîte ori cîştigi un joc datorită norocului şi nu măiestriei? Eu am vrut să fac asta.

Charity ignoră intenţia lui Fielding de a schimba subiectul şi li se adresă cu subtilitate lui Clayton Westmoreland şi lui Jason Fielding, evitînd să-l privească pe conte care ocoli masa pentru altă lovitură.

– Păi, dacă Nicholas nu ar fi fost un prieten atît de loial lui Langford, ar fi trimis-o pe Sheridan Bromleigh direct înapoi acasă, în ziua cînd ea a fugit şi a aterizat în pragul uşii lui, îndurerată, dar a făcut el asta? Nu, într-a-

devăr, nu a făcut-o! Se uită în oglinda de pe peretele opus şi-l văzu pe Stephen Westmoreland oprindu-se tocmai cînd voia să tragă, dar privirea lui se îndreptase deja spre ea. Sheridan implora ca măcar cineva să-i spună adevărul: de ce voia Langford să se însoare cu ea şi, cu toate că nu era de datoria lui Nicholas să-i spună totul şi să-i frîmte inima, a făcut-o! Ar fi fost mult mai uşor să o mintă, sau să o trimită înapoi la Langford, ca să-i spună el, dar şi-a asumat răspunderea de a-şi ajuta dragul prieten, bărbat ca şi el.

– Exact ce i-a spus prietenul meu DuVille lui Sheridan? o întrebă el pe un ton calm, dar sălbatic, după ce o îndreptă, renunţînd la lovitură.

Charity îşi întoarse capul spre el, aparent speriată, apoi îi spuse cu o inocenţă copilărească:

– Păi, adevărul desigur. Ea îşi dăduse seama că nu mai era Charise Lancaster, deci Nicholas i-a spus de moartea lui Burleton şi cît de răspunzător te simţeai pentru acest fapt. De aceea ai jucat rolul logodnicului lui Sheridan, nu-i aşa?

Trei bărbaţi priveau amuţiţi spre bătrînă; toţi trei în diferite stadii de şoc sau mînie, dar Charity îi flata pe fiecare cu ochii săi galeşi şi strălucitori.

– Şi, fiindcă Sheridan e o fată romantică, dorea tuturor să creadă, spera, că, poate ai avut şi alte motive de a o cere în căsătorie, însă dragul Nicholas a trebuit să-i spună foarte hotărît, că-i făcuseşi cererea în căsătorie după ce ai primit vestea morţii nefericitului domn Lancaster, din milă, după cum se părea. Lucru care o a tulburat-o extrem de mult pe biata fată, dar Nicholas a făcut ce trebuia făcut, din altruism şi loialitate pentru neamul bărbătesc.

Stephen trînti tacul pe masă.

– Ticălosul naibii! spuse încet, apoi ieşi din cameră.

Charity tresări cînd auzi cuvîntul care-i pîngări auzul

sensibil, dar i se păru normal gestul lui de a pleca, apoi îi spuse lui Jason Fielding:

– Unde credeţi că pleacă Langford? întrebă, apoi surîse sardonic.

Jason Fielding rămăsese cu privirea aţintită asupra uşii pe care ieşise contele, dar se uită la Clayton şi-i zise:

– Unde crezi că s-a dus?

– Aş spune că a plecat să stea de vorbă cu un vechi prieten, răspunse acesta sec.

– Ce frumos! izbucni Charity. Care dintre dumneavoastră ar dori să joace biliard cu mine, acum că Langford a plecat? Cred că pot învăţa regulile.

Ducele de Claymore o studie amuzat cîteva minute, iar Charity se simţi stînjenită.

– Ce-aţi spune să jucăm mai bine şah? Am sentimentul că strategia este punctul dumneavoastră forte.

Charity cîntări oferta, apoi dădu veselă din cap.

– Cred că ai perfectă dreptate.

Capitolul 58

Cu toate că sezonul se apropia de sfîrşit, sălile de joc de la clubul *White's* erau tot pline cu împătimiţii bogaţi, care mizau sume enorme de bani pentru o carte pusă pe masă sau o învîrtitură de ruletă. Cel mai vechi şi elegant club de pe strada Sf.James era mult mai aglomerat şi mai zgomotos decît *Strathmore's*, mult mai luminat, dar cu tradiţiile sale de generaţii. Pe fronton, cu vedere spre stradă, era o fereastră arcuită, în spatele căreia demult tînărul Brummel dădea serate împreună cu ducele de Argyll, lorzii Sefton, Alvanley şi Worcester, ba chiar, din cînd în cînd, cu Prinţul Regent.

Mai celebră decît fereastra arcuită era Cartea de Pariuri a clubului *White's*, în care membri distinşi înscriau evenimentele, de-a lungul anilor, variind de la solemn la sordid şi pînă la copilăresc. Printre aceste înscrisuri se numărau: rezultatele unui război, data morţii unei rude cu o avere considerabilă, previziunile cîştigătorilor la concursurile pentru obţinerea mîinii vreunei doamne şi chiar rezultatele la un concurs de alergări între porcii deţinuţi de membrii culbului.

La o masă din spatele sălii de jocuri de cărţi William Baskerville juca whist cu ducele de Stanhope şi cu Nicholas DuVille. În spiritul camaraderiei, cei trei gentlemeni îi primiseră în joc pe alţi doi tineri provenind din familii de vază. Amîndoi doreau să-şi făurească un nume în oraş excelînd în viciile masculine ale jocului de cărţi şi băuturii. La masa lor se vorbea încet şi sacadat; pariurile se puneau repede şi greu.

– Apropo de biciuri, spuse unul dintre tinerii gentlemeni, care nu vorbise prea mult pînă atunci, nu l-am văzut pe Langford în Hyde Park toată săptămîna.

William Baskerville îi răspunse în timp ce-şi număra fisele.

– E ziua de naştere a nepotului său, cred. Ducesa de Claymore dă o petrecere pentru a-l sărbători. Drăguţă femeie, ducesa, adăugă. Îi spun asta lui Claymore de cîte ori îl întîlnesc. Îi aruncă o privire lui Nicholas DuVille, aşezat la stînga lui, spunînd: Erai prieten cu alteţa sa în Franţa, pînă ce a venit acasă în Anglia, nu-i aşa?

Nicki dădu afirmativ din cap, fără să-şi ridice privirea din cărţi, apoi veni cu o remarcă care să alunge orice bîrfă.

– Mă consider norocos că sînt în termeni amicali cu toţi membrii familiei Westmoreland.

Unul dintre tineri, care băuse cam mult, auzi cuvin-

tele lui şi demonstră lipsa de educaţie, precum şi incapacitatea de a se abţine de la băut, zicînd:

– Nu mai spune! Se vorbeşte că tu şi Langford eraţi pe punctul de a vă duela la *Almack's* pentru o roşcată care vă plăcuse la amîndoi.

Baskerville mîrîi:

– Dragă, tinere prieten, cînd vei avea mai multă experienţă în oraş, vei învăţa să separi gunoiul de adevăr şi ca să faci asta va trebui să-i cunoşti mai bine pe cei implicaţi. Şi eu am auzit această poveste, dar îi cunosc pe Langford şi pe DuVille, deci ştiu că a fost vorba de o minciună. Mi-am dat seama din clipa cînd am auzit-o.

– La fel am făcut şi eu! anunţă tînărul celălalt, care era mai treaz.

– O prostie lamentabilă, confirmă Nicki, văzînd că toată lumea aşteaptă un comentariu din partea lui. În curînd va fi uitată.

– Bine spus, interveni fratele domnişoarei Charity, distinsul duce de Stanhope, în timp ce ducea spre centrul mesei o grămăjoară de jetoane. Nu mă surprinde deloc să aflu că dumneata şi Langford sînteţi prieteni buni. Amîndoi sînteţi nişte bărbaţi remarcabili.

– Fără îndoială că aşa este, i se adresă tînărul mai treaz lui Nicki, cu un zîmbet răutăcios, dar, dacă ai ajunge vreodată la cuţite cu Langford, aş vrea să fiu şi eu de faţă!

– De ce? vru să afle ducele de Stanhope.

– Pentru că i-am văzut pe Langford şi pe DuVille bătîndu-se la *Jackson's.* Nu unul cu altul, desigur, dar sînt cei mai buni la bătaia cu pumnii. O luptă între ei m-ar fi adus pînă şi la *Almack's.*

– Şi pe mine! exclamă tovarăşul său sughiţînd.

Baskerville era contrariat de concepţia lor eronată, adolescentină, despre bărbăţia galantă şi se văzu obligat să le arate că nu înţeleg nimic.

– Langford şi DuVille nu s-ar preta niciodată la reglarea unei dispute cu pumnii, bunule domn! Aceasta este diferenţa dintre voi, tinerii cu sînge de cocoş şi gentlemeni de talia lui DuVille, Langford şi noi ceilalţi. Aţi face mai bine să studiaţi manierele excelente ale celor mai în vîrstă, să dobîndiţi ceva din lustrul lor de oraş. Decît să-i admiraţi măiestria lui DuVille cu pumnii, aţi face mai bine să-i copiaţi stilul şi exprimarea excelente, ca şi eleganţa cu care-şi poartă eşarfa la gît.

– Mulţumesc, Baskerville, murmură Nicki, văzînd că Baskerville aşteptă confirmarea lui.

– Cu plăcere, DuVille. Am spus doar adevărul. Cît despre Langford, continuă Baskerville, aşteptînd să pariieze, nu se găseşte un exemplu mai bun de rafinament şi eleganţă masculină. Divergenţe rezolvate cu pumnul, pe onoarea mea! pufni el. Păi numai acest gînd este ofensator pentru orice bărbat civilizat.

– E inoportun chiar să discutăm despre aşa ceva, conveni ducele de Stanhope studiind feţele celorlalţi jucători înainte de a se hotărî să parieze pentru cărţile slabe pe care le avea în mînă.

– Scuzele mele, domnilor, dacă... zise tînărul mai treaz, dar se întrerupse brusc. Parcă spuneaţi că Langford era un exemplu de diplomaţie, spuse el uimit, ceea ce însemna că se putea dovedi contrariul pe loc.

Toţi cei cinci bărbaţi îşi ridicară privirile şi-l văzură pe Stephen Westmoreland îndreptîndu-se direct spre ei, cu o faţă care, pe măsură ce se apropia, părea mai degrabă vrăjmaşă decît amiabilă. Dînd scurt din cap, în semn de salut care nu aştepta urări de bun venit, contele de Langford se strecura printre mesele şi jucătorii din sală, privind fix spre cei cinci bărbaţi de la masa lui Baskerville.

Patru dintre ei se crispară privindu-l descumpăniţi, ca nişte bărbaţi nevinovaţi care dintr-o dată sînt puşi în

faţa unei ameninţări nejustificate şi nemeritate, din partea unui om dezlănţuit pe care-l crezuseră un înger.

Doar Nicholas DuVille stătea degajat şi nu părea preocupat de pericolul iminent pe care-l emana Langford. De fapt, pentru toţi membrii clubului *White's* care îşi întorseseră capetele fascinaţi şi nelămuriţi, Nicholas DuVille părea că invită la o confruntare, prin nonşalanţa lui exagerată. Contele se opri lîngă scaunul său, DuVille se sprijini de spătarul scaunului, cu mîinile în buzunare şi-i surîse acestuia, primindu-l cu o întrebare sardonică:

– Vrei să joci cu noi, Langford?

– Ridică-te! tună contele de Langford.

Provocarea era incontestabilă şi iminentă.

Drept urmare cîţiva tineri se dădură mai la o parte, apoi alergară iute spre Cartea de Pariuri pentru a pune mizele. DuVille mai surîse, de data aceasta leneş şi provocator, mestecă scobitoarea pe care o ţinea între dinţi şi cîntări invitaţia părînd încîntat. Parcă voind să se asigure că speranţele sale nu erau nefondate, ridică dintr-o sprînceană şi zise:

– Aici? Zîmbetul lui deveni arogant.

– Ridică-te odată de pe scaun, mîrîi contele printre dinţi şi adăugă pe un ton care trebuia perceput de o singură persoană: Ticălos ce eşti...

– Sigur că aici, îl întrerupse DuVille, apoi se ridică şi făcu semn cu capul spre o cameră din spatele sălii.

Veştile despre bătaia care urma să aibă loc ajunseră imediat la urechile directorului clubului, care ieşi grăbit din bucătărie.

– Vă rog, domnilor! Domnilor! încercă el să-i calmeze strecurîndu-se printre membrii clubului adunaţi deodată în jurul celor doi combatanţi. Niciodată în istoria clubului *White's* nu s-a pomenit...

Cei doi ajunseseră deja în camera din spate şi uşa se trînti în urma lor. Directorul o deschise alarmat şi

chiar atunci auzi lovituri de pumn şi văzu cum DuVille îşi pierduse echilibrul în urma loviturilor.

– Gîndiţi-vă la ţinuta dumneavoastră! Gîndiţi-vă la mobilă!

Directorul ieşi alb la faţă, închise uşa la loc şi rămase cu mîna strînsă pe clanţă. Sute de ochi îl priveau cu uimire, cu toţii aşteptînd aceeaşi informaţie.

– Ei bine? întrebă unul dintre bărbaţi.

Faţa directorului era transformată într-o mască a durerii, gîndindu-se la evaluarea pagubelor din camera din spate, unde se juca faraon, dar reuşi să răspundă:

– De data aceasta v-aş sugera că şansele ar fi de trei la doi.

– În favoarea cui, domnule meu? întrebă un gentleman bine îmbrăcat, care stătea la coada formată, aşteptînd să-şi înscrie miza în Cartea de Pariuri.

Directorul ezită, îşi ridică ochii spre tavan, se rugă pentru curaj, deschise timid uşa şi privi prin fanta subţire, tocmai cînd un trup se izbi de un perete şi încăperea dudui în urma impactului.

– În favoarea lui Langford! strigă el peste umăr, dar, cînd închise uşa, se mai auzi o bubuitură, iar el mai aruncă o privire înăuntru. Nu, pentru DuVille! Nu, Langford. Nu! închise uşa definitv şi la timp fiindcă umerii cuiva se izbiră puternic de ea, pe dinăuntru.

La mult timp după ce nu se mai auziră sunetele luptei dintre cele două forţe, directorul rămase sprijinit de uşă, pînă ce aceasta se deschise, iar el căzu pe spate; contele de Langford şi Nicholas DuVille ieşiră. Rămas singur în camera cu pricina, oarecum uşurat de tensiunea aşteptării, directorul aruncă o privire spre ringul de box care, pentru moment părea, miraculos, în bună stare. Se ruga mulţumind cerului, cînd ochii i se opriră pe o masă lustruită, sprijinită numai pe trei picioare, iar cel de-al patrulea zăcea pe jos, făcut ţăndări.

Directorul îşi duse mîna la inimă ca şi cînd aceasta ar fi fost la fel de zdrobită. Începuseră să-i tremure picioarele şi se duse către masa de faraon, luînd de deasupra ei o tavă al cărei loc nu era acolo. Sub tavă văzu o gaură frumoasă, mascată pînă atunci de tavă. Inspectă camera mai amănunţit şi... în colţul ei erau aranjate patru scaune în jurul unei mese de cărţi, dar scaunele nu aveau decît cîte trei picioare fiecare.

Un ceas cu pendulă, care odihnea în centrul camerei, pe un dulap, se găsea acum într-un colţ. Cu mîinile tremurînde directorul încercă să repună ceasul la loc, în picioare, dar strigă îngrozit cînd capacul de sticlă căzu. Directorul îşi lăsă mîinile pe lîngă corp, deznădăjduit. Tremura de furie şi de neputinţă, aşa că luă un scaun din apropiere, dar spătarul se desprinse de tăblie şi scaunul căzu bucăţi.

Prin perete, din camera alăturată, se auzeau conversaţii aprinse, tocmai cînd Langford şi DuVille ieşiră. Conversaţiile aprinse erau o tactică masculină de a distrage atenţia şi de a crea impresia că interesul diversioniştilor avea o altă direcţie.

Cei doi foşti-combatanţi parcă ignorau haosul din jurul lor şi nu observaseră privirile fixate asupra lor; se despărţiră în centrul sălii, Langford căutînd un valet cu tava pentru pahare, iar DuVille întorcîndu-se la locul său de la masa de joc.

– Era rîndul meu să fac cărţile? întrebă el instalîndu-se pe scaunul său şi luînd pachetul de cărţi.

Cei doi tineri răspunseră la unison că era rîndul său, ducele de Stanhope spuse galant că nu mai ştie sigur, dar Baskerville părea chinuit de ideea că era luat drept mincinos de către cei doi tineri, aşa că aduse iar subiectul în discuţie:

– Aţi putea să le spuneţi şi celor doi domni ce s-a petrecut acolo, pentru că nu vor fi în stare să se con-

contreze sau nici măcar să doarmă, fără să cunoască rezultatul pariului, spuse el nervos. Comportament dezgustător, pot să vă spun fără rezerve, DuVille. E valabil pentru amîndoi!

– Nu este nimic de spus, replică Nicki scurt, luînd cărţile pe care începu să le amestece cu dexteritate. Am discutat despre o nuntă.

Baskerville îl privi nedumerit. Cei doi tineri păreau amuzaţi, dar numai cel băut avu curajul şi lipsa de bun-simţ să ceară mai multe amănunte.

– O nuntă? întrebă el cu ochii înceţoşaţi, privind ironic la gulerul sfîşiat al lui Nicki. Ce puteau să discute despre o nuntă doi bărbaţi?

– Cine va fi mirele, răspunse Nicki cu nonşalanţă.

– Şi v-aţi decis, domnule? îl întrebă tînărul treaz, privindu- l pe amicul său cu dojană, încercînd să dea impresia că dă crezare celor auzite.

– Da, murmură Nicki, apoi puse jetoanele la centru. Eu voi fi cavalerul de onoare. Tînărul cel neprevăzător mai luă o înghiţitură de vin, apoi rîse:

– O nuntă! mîrîi el.

Nicholas DuVille îşi ridică încet capul şi-l privi prelung, pătrunzător.

– Ai prefera o înmormîntare?

Baskerville se temea că urma ceea ce era mai rău, aşa că se interpuse între cei doi:

– Despre ce altceva aţi discutat tu şi Langford? Aţi stat acolo destul de mult.

– Am vorbit despe bătrînele drăguţe cu memorii slabe, răspunse Nicki ironic. Şi ne-am minunat de înţelepciunea unui Dumnezeu care, din motive de neînţeles, mai le permite din cînd în cînd să-şi dea drumul la limbă, cu toate că mintea a încetat demult să funcţioneze.

Ducele de Stanhope îşi ridică privirea deodată.

– Sper că nu te referi la cineva pe care-l cunosc.

– Cunoaşteţi pe cineva care se numeşte Charlty în loc de Minte de Pasăre?

Ducele rîse îngrozit şi tresări cînd auzi descrierea inimitabilei sale surori mai mari.

– Se poate.

Fu cruţat de continuarea acestei dezbateri jenante pentru că mai sosi un jucător la masa lor. Acesta dădu politicos din cap către Baskerville şi către duce, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă DuVille.

Îşi întinse picioarele lungi sub masă şi-i privi lung pe cei doi tineri necunoscuţi, aşteptînd evident formalitatea de a-i prezentaţi, pentru a-i saluta şi pe ei. DuVille fu receptiv la jocul de priviri şi procedă în consecinţă:

– Cei doi gentlemeni cu gurile căscate şi buzunarele adînci sînt lorzii Banbraten şi Isley, îi spuse el noului venit. Li se adresă tinerilor: Cred că lordul Langford vă este deja o persoană cunoscută, nu? Cei doi dădură afirmativ din cap. Nicki termină de amestecat cărţile şi zise: Bine. Pentru că toate sînt în regulă, acum eu şi contele ne vom delecta cu scoaterea din buzunarele dumneavoastră a banilor taţilor domniilor voastre. Ridică uşor cărţile din faţa lui, se uită cu coada ochiului şi scoase un oftat uşor la durerea pe care o simţea în coaste.

– Mînă proastă, ai? rîse ducele de Stanhope, interpretînd greşit grimasa lui Nicki.

Stephen crezu că remarca îi fusese adresată şi-şi privi pumnul uşor tumefiat, apoi făcu cîteva mişcări cu degetele.

– Nu prea. Luă două pahare de pe o tavă adusă de un valet la masa lor, puse unul în faţa lui iar pe celălalt îl aşeză în faţa lui DuVille. Cu complimentele mele, îi zise acestuia, apoi se uită la unul dintre tineri, care tocmai vărsase paharul cu vin după ce îl ridicase de pe masă.

– Nu poate să-şi ţină paharul cu băutură, explică Nicki, privind în acelaşi loc.

Stephen îşi încrucişă comod picioarele sub masă şi-l privi dezaprobator pe tînărul roşu în obraji.

– Ai putea crede, începu el, că i-a învăţat cineva cum să se poarte înainte de a le da drumul liberi în societate.

– Exact gîndurile mele, recunoscu Nicki.

Capitolul 59

Familia Skeffington renunţase la casa închiriată în capitală şi se mutase în localitatea Blintonfield. Drept urmare, lui Nicki îi trebuiră trei ore în plus pentru a ajunge la Sheridan şi a-i relata planul romantic alcătuit de Langford, singurul mod a o aduce la el, ca şi de a o convinge că avea cele mai onorabile intenţii.

Faptul că devenise emisarul lui Stephen Westmoroland şi nu mai era adversarul lui nu-l uimi într-atît de Nicki. În primul rînd îşi dădea toată silinţa pentru a restabili o relaţie pe care, fără voia lui, o stricase. În al doilea rînd, îşi agrea rolul foarte mult, pentru că trebuia să o convingă pe Sheridan să demisioneze de la familia Skeffington şi să-l însoţească la un interviu pentru „un post nou", pe o proprietate la cîteva ore distanţă.

În acest scop adusese cu el două guvernante calificate ireproşabil, care să-i ia locul.

De vreme ce lady Skeffington o luase pe fiica ei la Devon, unde aflase că viitorul duce de Norringham îşi va petrece zilele de burlac toată luna iulie, Nicki trebuia să-l convingă doar pe sir John să accepte două guvernante în loc de una, lucru uşor de obţinut fiindcă Stephen Westmoreland urma să le plătească în secret o jumătate de salariu în primul an.

După ce îndeplinise toate aceste misiuni, Nicki încerca acum să-i arate lui Sheridan logica, şi necesitatea, de a-şi face bagajele şi de a merge cu el pentru a cunoaşte un nobil care-i oferea o poziţie mai bună. Încercă să-i dea cît mai multe detalii adevărate, improvizînd pe ici pe colo, cu binecunoscutul său simţ al umorului.

– Vicontele Hargrove e puţin cam temperamental, chiar dezagreabil uneori, îi spunea el, dar lasă totul moştenire nepotului său şi doreşte ce e mai bun pentru el.

– Înţeleg, zise Sheridan întrebîndu-se chiar cît de temperamental şi dezagreabil putea fi vicontele.

– Salariile sînt excelente, ele compensează lipsurile personale ale vicontelui.

– Cît de excelente?

Cifra enunţată o făcu pe Sheridan să exclame un „O" în tăcere, foarte încîntată.

– Mai sînt şi alte avantaje ale postului.

– Ce fel de avantaje?

– O cameră numai a ta, o cameristă, un cal al tău...

Ochii ei se măreau pe măsură ce-l asculta.

– Mai e şi altceva? întrebă ea cînd văzu că tace. Dar cum e posibil?

– De fapt, mai e şi altceva. Unul dintre cele mai mari avantaje ale postului ar fi, să-i zicem... statutul.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că, dacă accepţi postul, va fi al tău... împreună cu avantajele lui... cît vei trăi.

– Dar nu intenţionez să rămîn în Anglia decît cîteva luni.

– Asta e o problemă mică, dar poate că-l convingi pe viconte să ţi-l ofere, oricum.

Sheridan ezită, încercînd să-şi facă o imagine mai clară despre bărbat.

– E un gentleman mai în vîrstă?

– Comparativ vorbind, confirmă Nicki, gîndindu-se cu plăcere că Langford era mai în vîrstă ca el cu un an.

– A mai avut alte guvernante în trecut?

Nicki se abţinu să nu izbucnească în rîs, dar găsi că ar fi fost neadecvat să-i dea un răspuns negativ şi-i răspunse aşa cum se aştepta:

– Da.

– Şi de ce au plecat de la el?

Nicki se gîndi la noi speculaţii, dar enunţă una singură.

– Poate pentru că aşteptaseră de la el să le acorde un statut, dar el a refuzat. Urmări reacţia ei şi zise, pentru a preveni şi alte întrebări: Cum spuneam mai devreme, vicontele are o urgenţă. Dacă te interesează postul, fă-ţi bagajele şi să pornim. I-am promis să i te aduc astăzi la ora două şi deja vom fi acolo cu trei ore întîrziere.

Neputînd să se încreadă în norocul care îi căzuse pe cap pentru prima dată de cînd pusese piciorul în Anglia, Sheridan tot ezita. Se ridică în picioare.

– Nu înţeleg de ce-l interesează să angajeze pe cineva ca mine, cînd ar putea alege pe cineva calificat, dintre cele mai bune guvernante din Anglia.

– E hotărît să angajeze o americancă, zise Nicki cu siguranţă şi amuzament.

– Bine, atunci vreau să-l cunosc, iar dacă vom fi cîtuşi de puţin compatibili, voi rămîne cu el.

– Asta speră şi el, spuse Nicki. Cînd o văzu că se duce în camera ei să-şi ia lucrurile, adăugă: Ţi-am adus o rochie mai bună cu care să te îmbraci, una care nu e atît de... Nicki căută repede un defect al rochiei perfect curate, dar sobră, închisă la culoare... de închisă, continuă el. Vicontelui Hargrove nu-i plac lucrurile de culoare închisă în jurul lui.

Capitolul 60

– S-a întîmplat ceva, *chérie*? o întrebă el pe măsură ce soarele se ascundea sub linia orizontului.

Sheridan privea pe geamul trăsurii, dar cînd auzi întrebarea se uită la el şi dădu negativ din cap, spunînd:

– Nu, dar... anticipam schimbarea, un post nou, salariu bun, o cameră a mea şi un cal. Mi se pare prea frumos ca să fie adevărat.

– Atunci de ce eşti atît de gravă?

– Nu mi se pare corect să-i părăsesc pe soţii Skeffington atît de brusc, recunoscu ea.

– Dar acum au două guvernante, în loc de una. Skeffington era atît de încîntat încît te-ar fi ajutat să-ţi faci valiza.

– Dacă ai fi cunoscut-o pe fiica lor, ai fi înţeles de ce. I-am lăsat un bilet, dar regret că nu mi-am putut lua rămas bun de la ea. De fapt, îmi pare rău că nu voi mai fi cu ea, lăsînd-o pe mîinile lor. Oricum, adăugă Sheridan zîmbind, îţi sînt nespus de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.

– Sper să mai gîndeşti la fel şi după aceea. Nicki spuse acestea cu o uşoară ironie. Îşi scoase ceasul şi se încruntă. Am întîrziat foarte mult. Să nu creadă că nu mai venim.

– De ce şi-ar închipui una ca asta?

Nicki se gîndi cam mult pînă să-i dea răspunsul, dar Sherry nu luă în seamă întîrzierea cînd îi spuse:

– Nu i-am garantat vicontelui că voi reuşi să te răpesc din postul pe care-l deţineai.

Sheridan izbucni în rîs.

– Ce femeie întreagă la minte i-ar refuza o asemenea

ofertă? Gîndindu-se la o altă variantă, Sheridan deveni aorloasă. Doar nu vrei să-mi sugerezi că postul ar fi putut fi dat altcuiva, înainte să sosim noi?

Întrebarea ei o amuză teribil, aşa că-şi puse un picior pe canapeaua din faţa lui. Remarcă privirea ei îngrijorată şi-o linişti:

– Sînt mai mult ca sigur că postul e tot al tău. Dacă-l vei vrea.

– E o zi atît de frumoasă... începu Sherry, dar se opri, cînd trăsura încetini. După ce făcu o întoarcere spre stînga, îndrăzni să spună: Cred că ne apropiem de casa lui. Începu să-şi arajeze ţinuta şi-şi netezi mînecile brodate ale rochiei albastre-deschis pe care i-o adusese Nicki, apoi îşi verifcă părul strîns la spate într-o coadă.

Nicki se uită pe geam la clădirea veche, din piatră, înconjurată de o pajişte verde, apoi surîse mulţumit.

– Casa vicontelui e încă departe de aici; totuşi la această oră a promis că va fi aici considerînd că e locul cel mai potrivit ca să discutaţi despre postul oferit.

Curioasă, Sheridan se uită şi ea pe geam şi spuse surprinsă:

– Aceasta este o biserică?

– După cîte am înţeles, e o capelă scoţiană din secolul al şaisprezecelea. A fost adusă aici cu permisiunea parohului. Are o mare valoare pentru istoria strămoşilor vicontelui.

– Ce fel de valoare poate avea pentru familia vicontelui? întrebă ea descumpănită.

– Cred că strămoşul cel mai vechi al vicontelui l-a silit pe călugărul capelei să-l căsătorească în secret cu mireasa lui chiar în această clădire. Sheridan se cutremură, iar Nicki spuse: Acum, dacă stau bine să mă gîndesc, a devenit o tradiţie a familiei.

– Sună atît de gotic şi, de sumbru, mă rog, puţin

tentant! Mai văd două trăsuri în partea cealaltă, dar sînt goale. La ce slujbă ar putea lua parte la această oră şi într-un loc atît de straniu?

– E un loc personal. Foarte personal, zise Nicki apoi schimbă subiectul. Lasă-mă să te privesc.

Sheridan se întoarse cu faţa spre el, iar Nicki păru nemulţumit.

– Parcă ţi s-a desfăcut părul din coadă. Sherry crezuse că-şi strînsese bine coada, iar cînd ridică mîna, Nicki i-o luă înainte. Lasă-mă pe mine. Este greu fără oglindă.

Fără să-l poată opri, Nicki îi scoase acele de păr, în loc să le înfigă mai bine. Podoaba ei de foc i se revărsă pe umeri şi pe spate.

– Oh, nu! zise ea alarmată.

– Ai o perie?

– Da, desigur, dar, of, aş fi vrut să nu...

– Nu te nelinişti. Vei putea mai bine să-ţi exprimi nemulţumirile dacă vei şti că arăţi mai... festivă.

– Dar ce nemulţumiri aş putea avea faţă de oferta lui?

Nicki aşteptă ca lacheul să coboare scările, apoi coborî şi-i oferi mîna. Răspunse vag:

– Oh, s-ar putea să ai una sau două nemulţumiri. La început.

– Mai e altceva ce nu mi-ai spus? îl întrebă Sherry retrăgîndu-se puţin, apoi tresări cînd văzu că vizitiul plecă. O pală de vînt îi răvăşi puţin părul în timp ce mergea alături de Nicki. Cu coada ochiului privea spre capelă, pentru a zări măcar un semn care să-i dea o idee despre ce fel de om era vicontele, dacă-şi permitea să plătească o avere pentru o guvernantă. I se păru că vede ceva mişcînd în partea stîngă şi-şi duse mîna la inimă în acelaşi moment cînd Niki o privi speriat:

– E ceva în neregulă?

– Nimic. Mi s-a părut că am văzut pe cineva.

– Probabil că era el. A spus că te va aştepta acolo.

– Acolo? Dar ce caută el acolo?

– Meditează, presupun, zise Nicki, asupra păcatelor sale. Acum du-te şi ascultă ce are să-ţi spună. *Si, chérie?*

Sheridan se întoarse spre el.

– Da? întrebă ea.

– Dacă nu doreşti sincer să accepţi postul oferit de el, vei pleca de aici cu mine. Să nu te consideri obligată să rămîi, dacă vrei să pleci. Vei mai primi şi alte oferte, cu toate că nu chiar atît de... ademenitoare în anumite sensuri... aşa cum este aceasta. Ţine minte, dacă vrei cu adevărat să-l refuzi, vei pleca de aici sub protecţia mea.

Sherry dădu afirmativ din cap şi îşi reluă pasul, ocolind băltoacele ca să nu-şi murdărească pantofii, apoi deschise portiţa gardului alb. In faţa ei stătea un bărbat în umbra unui copac, cu braţele încrucişate la piept, cu picioarele uşor depărtate, legănîndu-se uşor din şolduri. Sheridan avu impresia că silueta îi e cunoscută, avansă şi inima începu să-i bată mai tare, de nervozitate şi puţină teamă pentru interviul care va urma.

Făcu trei paşi înainte. La fel făcu şi el. Sherry se opri îngheţată cînd îi auzi vocea gravă.

– Mă temeam că nu vei veni.

O fracţiune de secundă Sheridan simţi cum i se înfig picioarele în pămînt, apoi se răsuci şi începu să fugă propulsată de şoc şi de furie. Avea viteză mare, dar el o ajunse din urmă. Stephen o prinse de mînă tocmai cînd ajunsese în faţa porţii şi voia să o deschidă. Braţele lui o strîngeau.

– Dă-mi drumul! îl avertiză ea, pieptul zbătîndu-i-se de respiraţia chinuitoare.

Stephen o întrebă încet:

– Vrei să te opreşti şi să asculţi ce am să-ţi spun?

Sheridan dădu din cap, el o eliberă, apoi o văzu cum se avîntă spre el, însă o opri la timp, strîngîndu-i amîndouă mîinile. Avea privirea chinuită cînd îi spuse:

– Nu mă face să te ţin cu forţa.

– Nu te fac să faci nimic, ticălos... detestabil... des-trăbălat! strigă în obrajii lui, încercînd inutil să se elibereze. Cînd mă gîndesc că Nicki DuVille a contribuit la asta! El m-a adus aici, m-a convins să renunţ la postul meu, m-a făcut să cred că tu ai să-mi oferi un post...

– Vreau să-ţi ofer un post.

– Nu mă mai interesează nici o ofertă din partea tal strigă ea din nou, renunţînd să i se opună, dar privindu-l ca o leoaică rănită. Încă mă mai doare ultima!

Stephen nu se aştepta să i se amintească de aceea, dar continuă să-i vorbească de parcă nu ar fi auzit-o.

– Postul nou pe care ţi-l ofer include şi o casă, de fapt mai multe case.

– Am mai auzit asta o dată!

– Nu, nu ai auzit! insistă el. Include servitorl care să-ţi facă toate poftele, iar banii îi poţi cheltui pe rochii, bijuterii, blănuri. Mă include şi pe mine.

– Nu te vreau! strigă ea. Deja te-ai folosit de mine ca de o... femeie de stradă, acum stai departe de mine! Doamne! zise apoi şi vocea îi deveni răguşită. Mă simt atît de ruşinată, a fost o prostie, guvernanta care se îndrăgosteşte de lordul bogat, doar că în cărţi el nu-l face niciodată lucrurile pe care tu le-ai făcut cu mine în pat. A fost oribil...

– Să nu spui asta! o întrerupse el. Te rog să, nu spui asta. Nu a fost oribil. A fost...

– Sordidl completă ea.

– Noul post mă inculde şi pe mine, continuă el ten-

olonat. Include numele meu, mîna mea şi tot ce posed.

– Nu vreau...

– Ba da, vrei, o contrazise el, scuturînd-o de umeri. Sheridan avu senzaţia unei bucurii fără margini pe măsură ce cuvintele lui căpătau sens, dar imediat se gîndi că poate făcea aceasta din responsabilitate şi vinovăţie, de data aceasta încercînd să o seducă, evident.

– Să te ia nabia! izbucni ea. Nu sînt o puicuţă pe care să te simţi obligat să o ceri de soţie de fiecare dată cînd ai un acces de vinovăţie. Prima dată cînd ai făcut-o, nici măcar nu eram femeia faţă de care să te simţi vinovat.

– Vinovat, repetă el cu un surîs amarnic. Singura vină pe care mi-o atribui, în privinţa ta, este că te-am dorit pentru mine din clipa cînd ţi-ai recăpătat cunoştinţa. Pentru Dumnezeu, uită-te la mine şi vei înţelege că spun adevărul. O luă uşor de bărbie, dar ea nu se opuse, nici nu cooperă, ci privi fix spre umărul lui. Am lipsit de viaţă un tînăr, apoi i-am văzut logodnica şi am vrut să-l lipsesc şi de ea. Poţi înţelege măcar puţin din cîte am simţit faţă de mine însumi? L-am ucis, apoi am tînjit după logodnica lui, pe care nu o mai putea avea fiindcă murise. Am vrut să mă însor cu tine, Sheridan, chiar de la început.

– Ba nu ai vrut! Nu pînă după ce ai fost informat că domnul Lancaster murise, lăsîndu-şi biata şi neajutorata fiică singură pe lume, avîndu-te doar pe tine!

– Dacă nu doream o scuză pentru a mă însura cu „biata şi neajutorata fiică", aş fi făcut orice puteam pentru ea, dar nu să o cer de soţie. Să mă ierte Dumnezeu, dar la o oră după ce am primit scrisoarea, beam şampanie cu fratele meu şi toastam pentru cununia noastră. Dacă nu doream să mă însor cu tine, aş fi băut zeamă de cucută.

Sherry vru să surîdă, dar nu o făcu, de teamă să nu-l creadă, să nu aibă iar încredere în el, dar nu se putea abţine fiindcă îl iubea.

– Priveşte-mă, spuse Stephen ridicîndu-i iar capul, iar acum ochii ei scînteiau. Am mai multe motive să te rog să intri cu mine în capela aceea, unde ne aşteaptă vicarul, dar vinovăţia nu se numără printre ele. Vreau să te mai rog ceva înainte să primeşti să intri cu mine.

– Ce anume?

– Vreau să-mi dăruieşti fiice cu păr ca al tău şi cu firea ta, spuse el începînd enumerarea motivelor şi dorinţelor. Vreau ca fiii mei să aibă ochii şi curajul tău. Acum, dacă tu nu vrei acelaşi lucruri, dă-mi altă combinaţie care-ţi este pe plac şi îţi voi mulţumi cu umilinţă pentru a-mi dărui orice copil se va naşte.

Sheridan se simţi inundată de bucurie, durerea copleşind-o.

– Vreau să-ţi schimb numele, zise el surîzînd tandru, ca să nu mai fie niciodată vreun dubiu despre cine eşti sau a cui eşti. O mîngîie pe braţe de sus pînă jos privind-o direct în ochi. Vreau să am dreptul de a dormi în acelaşi pat cu tine în această noapte şi în toate nopţile care vor urma de acum încolo. Vreau să te aud gemînd în braţele mele şi vreau să mă trezesc între ale tale. O mîngîie încet pe obraz ştergîndu-i lacrimile de la colţurile ochilor. Mai presus de toate vreau să te aud spunîndu-mi „te iubesc" în fiecare zi din viaţa mea. Dacă nu eşti de acord cu această ultimă cerinţă, aş fi dispus să aştept pînă diseară, cînd cred că vei accepta. În schimbul tuturor acestor concesii, îţi voi îndeplini orice dorinţă care-mi stă în putere să ţi-o realizez.

– Cît despre tot ce s-a petrecut între noi, în pat la Claymore, nu a fost nimic sordid... adăugă el.

– Eram amanţi! replică ea roşind.

– Sheridan, şopti el, am fost amanţi din prima clipă cînd gura mea s-a atins de a ta.

Stephen voia să o ajute să vadă mîndria şi nu ruşinea în faptele ei şi să o accepte ca pe un dar deosebit al destinului, apoi îşi aminti că aştepta imposibilul de la o copilă neexperimentată. Voia să o absolve complet, asumîndu-şi toată vina pentru pasiunea care-i unise, dar femeia pe care o iubea îşi întoarse uşor capul şi-i sărută palma.

– Ştiu, spuse ea simplu.

Cuvîntul îl făcu să se simtă atît de mîndru, încît avea senzaţia că va exploda. *Ştiu.* Nu mai existau acuzaţii, prefăcătorii sau minciuni. În locul lor, Sheridan îşi ridică uşor capul şi în ochii ei văzu răspunsul afirmativ încununat de o mare bucurie.

– Acum vrei să intri cu mine?

– Da.

Capitolul 61

Mireasa lui de numai două ore tresări cînd trăsura se opri, iar Stephen regretă că trebuie să-şi dezlipească buzele de gura ei.

– Unde sîntem? întrebă ea aproape în şoaptă.

– Acasă, zise Stephen, surprins de glasul lui răguşit.

– A ta?

– A noastră, o corectă el, iar Sherry păru foarte încîntată de aceasta.

Sherry îşi netezi părul cu degetele şi îşi eliberă fruntea. Observă că ochii lui rămăseseră asupra părului ei, urmărindu-i linia pe umeri. Stephen zîmbi.

– La ce te gîndeşti? voi ea să ştie.

– La ceva care mă frămîntă de cînd ai ieşit din ca-

mera ta, la Londra, cu părul înfăşurat în prosop şi mi-al spus pe un ton disperat că părul tău era înflăcărat.

– La ce te-ai gîndit atunci? insistă ea, după ce coborî susţinîndu-se de braţul lui.

– O să-ţi spun mai tîrziu. Mai bine o să-ţi arăt, promise Stephen.

– Pare misterios ce spui, zise ea.

Timp de patru ani femeile se aruncaseră la picioarele lui Stephen, sperînd că într-o zi vor ajunge amantele lui, în casa ca un palat, proiectată şi construită de el, denumită Montclair. Acum aştepta o reacţie de la femeia pe care şi-o alesese să-i fie stăpînă.

Sherry îl luă de braţ, zîmbi amabilă valetului care ieşise să-i întîmpine, făcu un pas şi privi casa maiestuoasă care se înălţa în faţa ei. Rămase copleşită de uimire şi de admiraţie văzînd ferestrele largi de pe patea din faţă, apoi aleea prelungă, unde trăsurile stăteau aliniate de o parte şi de alta. Îl privi fără să înţeleagă şi zise:

– Dai o petrecere?

Stephen izbucni în rîs şi umerii îi tresăltau. O îmbrăţişă pătimaş şi îşi lipi obrazul de părul ei.

– Sînt nebun după tine, lady Westmoreland.

Ea nu era atît de impresionată de palat, cît era de bucuroasă că îşi auzea noul nume.

– Sheridan Westmoreland, spuse tare. Îmi place foarte mult. Trăsura lui Nicholas DuVille opri în spatele lor, iar Sherry îşi aminti întrebarea de mai devreme. Dai o petrecere?

Stephen confirmă privind spre DuVille care se apropia de ei.

– E aniversarea mamei de şaizeci de ani. Dau un bal în onoarea ei, de aceea fratele şi cumnata mea nu au venit la capelă. Au făcut pe gazdele în absenţa mea.

Văzînd-o că pare dezamăgită, spuse: Invitaţiile au fost trimise cu săptămîni în urmă, dar nu am vrut să aştept pînă după bal ca să ne cununăm. Mai corect, modifică el, nu mai suportam nici o zi în plus încordarea aşteptării, ca să aflu dacă urma o căsătorie.

– Nu e vorba de asta, spuse ea cu disperare în glas, urcînd treptele terasei, ci problema este că nu sînt îmbrăcată...

Nicki auzi şi o privi ca un om rănit:

– Am ales rochia cu mîna mea, din Londra.

– Da, dar nu este o rochie de bal, explică Sheridan intrînd. Înăuntru se auziră rîsete şi muzică. O scară în spirală, în centrul holului, urca în formă de U. În spatele ei veni valetul pe care-l cunoştea deja, iar acum zîmbea, aşteptînd să-l recunoască. Sherry uită de rochie. Colfax, exclamă ea bucuroasă.

– Bun venit acasă, lady Westmoreland, spuse el înclinîndu-se.

– Au venit cu toţii? întrebă Stephen, depărtîndu-şi gîndul de la patul imens care-i aştepta în dormitor, la etaj.

– Da.

Stephen îl privi pe cavalerul său de onoare.

– De ce nu te duci în sala de bal, în timp ce Sherry şi cu mine mergem să ne schimbăm hainele?

– Nici o şansă. Vreau să le văd feţele.

– Prea bine, atunci ne schimbăm şi coborîm în... Stephen luă în calcul posibilitatea de a avea un rendez-vous cu mireasa lui înainte de a coborî la bal, dar varianata îi dădea ca rezultat apariţia lor de-abia în zori.

– În douăzeci de minute, spuse DuVille cu o privire plină de înţeles.

Sherry nu ascultase prea atentă, pentru că se gîndea cu ce avea să se îmbrace. Îl întrebă pe Stephen în

timp ce urcau scările, dar răspunsul lui fu întrerupt de glasul lui Nicki DuVille care îi strigă din hol.

– Douăzeci de minute, sau vin după voi.

Această remarcă nevinovată îl făcu pe mire să murmure ceva printre dinţi.

– Ce spuneai despre Nicki?

– Spuneam că se numeşte Sufletul Punctualităţii, o minţi Stephen surîzînd cînd o văzu tot nelămurită.

– Mi s-a părut că ai zis altceva.

– Era ceva pe aproape. Stephen se opri în faţa unul şir de camere la capătul holului. Nu am avut timp să-ţi facem o rochie adecvată, aşa că Whitney a adus una pe care a considerat-o potrivită pentru această ocazie, în cazul că te-ai fi întors cu mine. Deschise uşa. Sheridan văzu trei cameriste aliniate înăuntru, dar atenţia îi fu imediat atrasă de o rochie din satin ivoriu, uluitor de frumoasă, care fusese aşezată desfăcută pe patul enorm, cu trena strînsă într-un colţ, alunecînd pînă pe covor. Făcu un pas înainte uluită, se opri şi se uită cînd la rochie, cînd la soţul ei zîmbitor.

– Ce este aceasta?

Drept răspuns, el o luă uşor de cap şi o lipi cu obrazul de pieptul său, şoptind:

– Rochia de mireasă a lui Whitney. A dorit ca tu să o porţi dacă te întorci cu mine.

Sheridan renunţă la plînsul de fericire.

– Cît timp îţi trebuie să te pregăteşti?

– O oră, spuse Sheridan descumpănită, dacă vom încerca să facem ceva cu părul meu. Se aplecă iar spre ea şi-i spuse în şoaptă, ca să nu-l audă cameristele:

– Perie-l dacă trebuie, apoi lasă-l liber.

– Oh, dar...

– Am o preferinţă specială pentru părul tău lung şi înflăcărat.

– În acest caz, zise ea cu glas tremurat, cred că în seara aceasta îl voi lăsa liber.

– Bine, fiindcă mai avem doar cincisprezece minute.

Ducesa îl privea pe Hugh Whitticomb cînd valetul aflat pe balcon anunţa numele ducelui şi ducesei de Hawthorne, care tocmai îşi făceau apariţia în sala de bal.

– Hugh, cît e ceasul? îl întrebă ea.

Clayton, care tocmai verificase ora îi răspunse, în locul medicului:

– E trecut de ora zece.

Răspunsul lui îi făcu pe cei adunaţi lîngă el să se privească întrebători unul pe celălalt. Whitney exprimă gîndurile lor pe un ton resemnat şi trist.

– Sherry l-a refuzat, altfel ar fi trebuit să fie aici acum trei ore.

– Eram atît de sigură... începu domnişoara Charity descumpănită, dar renunţă şi umerii i se lăsară în jos.

– Poate că DuVille nu a reuşit să o convingă să vină la capelă, sugeră Jason Fielding dar soţia lui dădu din cap spunînd:

– Dacă Nicki DuVille dorea să o însoţească, a găsit el o cale să o convingă să meargă.

Remarca ei păru ceva de genul: Nici o femeie nu-l poate refuza pe Nicki. Se uită la soţul ei care-l privi încruntat pe Clayton Westmoreland.

– Are DuVille ceva ce eu nu am observat? îl întrebă aceasta pe duce. Ceva care-l face irezistibil?

– Eu nu am nici o problemă să-i rezist, spuse Clayton scurt, apoi tăcu, cînd o mătuşă veni să-i felicite mama, cu ocazia aniversării ei.

– E un bal minunat, Alicia. Cred că eşti foarte fericită în seara aceasta.

– Nu aş putea fi mai fericită, zise ducesa oftînd şi plecă printre musafiri.

La balconul de deasupra valetul anunţa noii sosiţi:

– *Sir Roderick Carstairs. Domnul Nicholas DuVille...*

Ducesa privi în sus în acelaşi timp cu cei care făcuseră pariuri pentru această zi. Nicki îi privi la rîndul său, de sus, cu chipul solemn, în timp ce cobora încet în holul mare.

– Nu s-a întîmplat, şopti Whitney supărată, urmărindu-l cu atenţie. Am eşuat. Soţul ei o luă pe după mijloc şi se apropie de ea.

– Ai încercat, iubito. Ai făcut tot ce era omeneşte posibil.

– Cu toţii am făcut, interveni Charity Thornton, iar bărbia începu să-i tremure.

Îi privi pe rînd pe Hugh Whitticomb, apoi pe Nicholas DuVille.

– *Contele şi contesa de Langford!*

Anunţul acesta provocă imediat o reacţie identică printre participanţii la sărbătoare. Se priveau unii pe alţii surprinşi, apoi se uitară spre balcon; totul era incomparabil cu reacţia grupului de şapte oameni care speraseră tensionaţi. Izbucniră în hohote de rîs; se ţineau de mîini şi ridicau braţele înlănţuite; toate feţele erau îndreptate spre balcon, zîmbitoare, ochii erau scînteietori de lacrimi.

Îmbrăcat într-un frac negru, de gală, cu eşarfă albă la gît şi vestă albă, Stephen Westmoreland, conte de Langford, apăru la balcon. La braţul lui păşea o prinţesă înveşmîntată într-o rochie minunată de satin, împodobită cu perle, cu corsajul mulat pe talie. Un lanţ de aur, cu şiraguri de diamante şi perle atîrna de o parte şi de alta a taliei, prins la spate, formînd două semicercuri care străluceau la fiecare pas. Părul îi cădea în cascade

de flăcări pe umeri şi pe spate.

– Oh, Doamnel exclamă Charity, apoi aplauzele îi acoperiră glasul. Sala de bal răsuna de ovaţii, pînă şi pereţii vibrau de entuziasmul descătuşat.

Capitolul 62

Era noaptea nunţii lui.

Cu cămaşa descheiată la gît, cu mînecile suflecate pînă la coate, Stephen stătea pe canapeaua cu spătar arcuit din dormitorul lui, cu picioarele sprijinite pe o măsuţă joasă şi savura un pahar cu coniac, oferindu-i miresei sale îndeajuns timp pentru a se dezbărca şi a le elibera pe cameriste.

Noaptea nunţii lui...

Mireasa lui...

Privi surprins cum valetul lui intră în cameră.

– Pot să vă ajut cu ceva în această seară? sugeră Damson, iar stăpînul său păru surprins de o rutină ce avea loc în fiecare noapte.

Ajutor? surîse Stephen, dar gîndurile nu puteau să se abată de la sarcina delicioasă pe care-l aştepta. Îşi aminti de sugestia lui Damson. Mintea lui aranjase un scenariu comic: valetul său trebăluind prin cameră, cu peria de haine în mînă, aşteptînd ca Stephen să-i dea pantalonii săi pentru ca el să-i aşeze pe un umeraş, apoi alergînd în locurile unde Stephen îşi scotea cîte un articol de îmbrăcăminte.

– Milord? îşi drese Damson glasul, iar Stephen realiză că se uita parcă prin valet, cu o mutră caraghioasă.

– Nu, mulţumesc, zise el îndatoritor.

Damson privi dezaprobator cămaşa desfăcută şi

mînecile suflecate.

– Să vă aduc poate halatul negru, milord?

Stephen îşi dădu silinţa să-şi imagineze necesitatea unui halat de casă pentru mai tîrziu, dar zîmbi pe ascuns şi zise:

– Nu, cred că nu.

– Cel din mătase rubinie, atunci? insistă Damson. Sau cel verde-închis, poate? Stephen păru uimit că valetul său de vîrstă mijlocie, care nu fusese niciodată însurat, era profund preocupat de aspectul total necorespunzător al stăpînului său îmbrăcat în pantaloni şi cu mînecile suflecate, lucru care ar fi făcut impresie dezagreabilă noii sale soţii.

– Nici unul din ele.

– Poate că...

– Du-te să te culci, Damson, îi zise el tăind orice subiect despre mătăsuri şi veşminte de casă, care se gîndea că ar fi fost aduse în discuţie imediat de valet. Mulţumesc, adăugă el surîzînd, ca să nu-l supere pe valet.

Damson se înclină, totuşi privi dezaprobator spre cămaşa deschelată la gît a lui Stephen, pe unde se vedeau pieptul gol.

Convins pe jumătate că bietul om va face o ultimă încercare de a-l salva dintr-o situaţie lipsită de demnitate, dacă ar fi fost îmbrăcat necorespunzător în noaptea nunţii, Stephen puse paharul cu coniac pe masă, apoi se ridică şi trase zăvorul la uşă.

Damson nu ştia, desigur că Stephen anticipase noaptea nunţii cu Sheridan. Stephen deschise uşa care le despărţea dormitoarele şi simţi un junghi de vinovăţie şi de regret pentru felul cum începuse şi terminase noaptea cu pricina, dar nu regreta ceea ce făcuseră în mijlocul acesteia. Hotărît să compenseze toate lipsurile ultimei lor întîlniri, intră. Se opri surprins fiindcă nu o

găsi în pat, mai ales pentru că îi dăduse destul timp ca să se dezbrace. Merse uşor spre baie. Tocmai atunci intră în dormitorul ei o cameristă cu un teanc de prosoape în mînă.

Deci soţia lui era în baie, realiză el.

Soţia lui... Gîndul îi dădea aripi să zboare; luă prosoapele din mîna cameristei, apoi, văzînd-o cît de scandalizată pare, îi spuse că e liberă.

– Dar... milady va avea nevoie de mine ca să o ajut cu cămaşa de noaptel

Stephen începu să se întrebe dacă toţi soţii şi soţiile, cu excepţia lui şi a lui Sheridan, se culcă îmbrăcaţi în costum de haine, respectiv rochie de bal, ca să nu-i facă pe servitori să-şi închipuie că-şi văd unul altuia vreo părticică a corpului. Surîse şi intră în baie. Sheridan era cufundată în cada de marmură. Stătea parţial cu spatele la el, avea părul strîns neglijent într-un coc pe creştetul capului, cîteva şuviţe umede fiindu-i lipite de spate. Cada era umplută cu spumă de baie care-o acoperea pînă deasupra sînilor. Imaginea era mai mult decît fermecătoare, pur şi simplu îi tăia respiraţia. Soţia lui! Aroma de levănţică a spumei de baie îi aminti de ultimatumul ei dat în legătură cu Helene, ultimatum pe care deja îl respectase. Îşi aduse aminte şi de tirada ei furioasă despre celelalte femei cu care se vorbea că petrece mult timp. Stephen surîse, gîndindu-se că, deşi nu avusese aprobarea ei pentru experienţele de dinaintea căsătoriei, acum avea să beneficieze de ele din plin. Avea de gînd să se asigure că aşa va fi, folosindu-se de fiecare detaliu şi de toată măiestria pe care le poseda, pentru a-i oferi noaptea nunţii pe care o merita, una pe care să nu o uite niciodată.

Încrezător pe calităţile şi abilităţile lui în acest sens, se aşeză pe marginea căzii, intenţionînd să joace rolul cameristei. Îşi udă mîinile în apa călduţă şi parfumată,

apoi şi le puse pe umerii ei, frecîndu-i uşor pielea fină.

– Aş dori să ies acum, zise ea fără a se întoarce.

Stephen surîse la gluma pe care voia să i-o facă soţiei sale, se ridică, despături prosopul şi i-l ţinu în spate. Sherry ieşi din apă, el o înfăşură cu prosopul din spate, încercuind-o cu braţele lui puternice. Ea îngheţă şocată, văzîndu-i mîinile puternice strîngînd-o, fiindcă se aşteptase să vadă braţele cameristei. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de el, iar coapsele şi picioarele ei se atinseră de trupul lui. Îşi puse mîinile peste ale lui, întoarse obrazul şi se alintă la pieptul lui. Era un gest tăcut de pasiune, de dorinţă, de tandreţe şi de dragoste, dar cînd se întoarse cu faţa spre el tremura uşor şi-i privea puţin neliniştită.

– Pot să-mi pun halatul?

Era o cerere şi Stephen rămase surprins de glasul ei greu de definit. Cu braţele tot în jurul ei, îi răspunse calm:

– Poţi să faci ce vrei, lady Westmoreland. Văzînd-o că ezită, ţinînd strîns prosopul în jurul pieptului, Stephen se întoarse cu spatele şi plecă în cameră, surprins de timiditatea ei subită. Era şocat.

Cînd intră ea în cameră, şocul fu şi mai mare. Era minunată înfăşurată în prosop, cu apa scurgîndu-i-se pe lîngă corp, dar acum, înveşmîntată într-o cămaşă de noapte făcută în întregime din dantelă albă, fină ca pînza de păianjen, aproape transparentă, lăsînd să se zărească prin ţesătură frînturi de piele catifelată, cămaşa căzîndu-i pînă la glezne, peste sînii tari, arăţa ca o zînă vrăjitoare din visele bărbaţilor... părea efemeră, incitantă, nu complet goală, dar nici acoperită. O sirenă. Un înger.

Sherry îi văzu scînteile din ochi şi, avînd o singură noapte ca experienţă, la Claymore, neştiind prea bine ce trebuia să se întîmple, aşteptă ca el să-i dea o cît de

mică sugestie, pentru a-şi lăsa părul liber. Stătea nemişcată, timidă şi oarecum neajutorată, din pricina lipsei de experienţă, situaţie care ar fi fost schimbată dacă nu i-ar fi pus camerista în cadă aroma de levănţică. Amintirea lui Helene Devernay nu ar fi fost atît de pregnantă şi dureroasă, dacă Sherry nu ar fi zărit-o cu cîteva zile în urmă pe amanta lui Stephen, călătorind pe Bond Street în trăsura cu banchete de catifea violet. Julianna Skeffington i-o arătase, dar Sheridan ghicise cine era cu mult înainte. Amanta lui Stephen, fosta lui amantă, dacă nu se înşela, era genul de femeie care o făcea pe oricare alta să se simtă stînjenită şi comună. Aşa se simţise atunci Sheridan.

Nu-i plăcea acest sentiment. Dorea ca Stephen să-i spună că o iubeşte. Dorea să-i confirme că nu se mai întîlnea cu Helene. Nu putea spune că amintirea ei o frămînta prea mult; avea amintirea din copilărie a echivalentului american al lui Helene, o doamnă îmbrăcată într-o rochie de culoare roşie, cu decolteu amplu, decorată cu pene, pe care Sheridan o văzuse pe genunchii lui Rafe cîndva, cînd trăsese cu ochiul prin fereastra unei case de jocuri de noroc. Femeia îşi trecea degetele prin părul lui, iar Sheridan simţise atîta gelozie, care acum nici nu se compara cu sentimentele trezite de gîndul la Helene Devernay stînd pe genunchii lui Stephen.

Ar fi dorit ca acum să aibă curajul să-i ceară să rupă această relaţie cu blonda frumoasă, dacă nu o făcuse deja. Pe de altă parte, raţiunea îi dicta faptul că acest ultimatum ar fi mult mai eficient, dacă Sheridan ar fi fost prima care să-l facă pe Stephen să şi-o dorească pe soţia lui mai mult decît o dorea pe ulùitoarea lui *Chérie amie*. Singurul lucru care-i stătea acum în cale era că nu avea nici cea mai mică idee cum să-l facă să o dorească, dacă el nu-i oferea nici un ajutor. Amintindu-şi

cum Stepehn îi spusese poruncitor să-şi desfacă părul la Claymore, Sheridan îşi ridică braţele.

– Să...?

Stephen privea cum sînii ei riscau să iasă pe deasupra decolteului cămăşii de noapte.

– Să ce? şopti el întrebarea apropiindu-se de ea.

– Să-mi las părul liber?

Din nou o cerere de permisiune. Probabil că se gîndea la tonul dur pe care-i ceruse să-şi desfacă părul în acea noapte la Claymore, îşi zise Stephen cu regret. Îi puse mîinile pe umeri, încercînd să nu-i privească sînii prin dantelă.

– Eu vreau să fac asta, zise el blînd.

Sheridan se dădu un pas înapoi.

– Nu, dacă preferi să o fac eu, o fac.

– Sheridan, ce s-a întîmplat? Te deranjează ceva?

Helene Devarnay mă deranjează, vru ea să-i răspundă.

– Nu înţeleg ce trebuie să fac. Nu cunosc regulile.

– Ce reguli?

– Aş dori să ştiu cum să-ţi fac pe plac, forţă ea răspunsul. Stephen se străduia să nu rîdă, iar ea spuse implorator:

– Oh, te rog, nu rîde! Nu...

Stephen privea fermecat la fiinţa încîntătoare din braţele sale şi răspunse foarte serios:

– Dumnezeule... Ea părea solemnă. Era minunată, senzuală, dulce, curajoasă. Era în acelaşi timp foarte serioasă. Atît de serioasă încît Stephen se temea ca printr-un răspuns greşit sau printr-o reacţie bruscă să nu o rănească prea mult.

– Nu rîdeam, iubito. Deveni şi el serios.

Sheridan văzu că o înţelege şi nu protestează, aducînd subiectul hainelor.

– Ce este permis?

Stephen o mîngîie pe obraz, apoi pe păr.

– Orice este permis.

– Există un... scop?

Stephen anticipase mai devreme că experienţele vaste cu femeile îi fuseseră îndeajuns pentru a face faţă acestei nopţi speciale, însă se înşelase.

– Da, zise el. Există.

– Care anume?

O luă de mijloc şi îi mîngîie încet spatele.

– Scopul este ca noi să fim cît se poate de apropiaţi şi să ne bucurăm de această apropiere cum putem mai bine.

– Cum voi afla ce-ţi place?

Stephen simţea că se excită doar din plăcerea conversaţiei.

– În general, dacă ţie îţi place ceva, îmi place şi mie.

– Dar eu nu ştiu ce-ţi place.

– Înţeleg. Atunci cred că se cuvine să afli cu timpul.

– Cînd? întrebă Sheridan, temîndu-se ca răspunsul să nu fie „într-o zi".

Stephen îi ridică uşor capul, iar ea îi citi pe buzele senzuale cuvîntul:

– Acum.

Aşteptă, cu jenă şi nerăbdare ca el să facă un gest, să-i dea o idee, dar Stephen o privea numai, gîndindu-se că a ajuns în rai. Se aplecă şi o sărută uşor, încet, de-abia atingîndu-şi buzele de gura ei, lăsîndu-şi mîna să-i alunece pe gîtul ei, apoi pe piept; Sheridan se apropie mai mult, răspunzîndu-i la sărut. Îi plăcea să fie sărutată, Stephen ştia prea bine. Îi mai plăcea şi altceva, realiză el simţindu-i mîna pe pieptul dezgolit.

– Vrei să-mi scot cămaşa? întrebă Stephen prompt.

Sheridan presimţea că întrebarea era doar un preludiu la scoaterea cămăşii ei, dar oricum, ştia că aşa se va întîmpla. Aprobă din cap, iar Stephen se supuse. Îl

urmări cum îşi descheie nasturii, iar cînd ultimul fu desfăcut, începu să şi-o scoată cu mişcări ,lente. Stephen savură la maximum plăcerea de a fi urmărit de o femeie cum se dezbracă şi gestul i se păru extraordinar de erotic.

Sheridan se uita admirativ la pieptul lui musculos, la umerii puternici. Ridică mîna, se opri cînd ajunse la un centimentru de pielea lui şi-l privi întrebătoare. El dădu afirmativ din cap, surîzător, iar Sheridan îl atinse peste coaste, ridicînd încet degetele răsfirate prin părul lui de pe piept, alunecă apoi pe sfîrcul mic şi-şi aduse cealaltă mînă lîngă prima. Era frumos, îşi spuse ea, cu statuia unui zeu grecesc, tot numai linii sinuoase şi muşchi încordaţi. Se jucă puţin cu sfîrcurile lui, iar muşchii de dedesubt tresăriră, încordîndu-se mai tare. Se opri.

– Nu-ţi place? întrebă ea privindu-i ochii întredeschişi de plăcere.

– Ba da, şopti el răguşit.

– Şi mie, recunoscu pe dată, zîmbind.

– Bine. Stephen o luă de mînă şi o duse lîngă pat. Se aşează, ea îl urmă, dar Stephen o apucă de încheietura mîinii şi o trase pe genunchii săi.

– Continuă, o invită el, iar Sheridan îşi reluă explorările pe pieptul şi pe braţele lui, uşor nelămurită de ce îi plăcea atît de mult să-l atingă acolo. Peste cîteva minute înţelese. *Dacă îţi place ţie, îmi va plăcea şi mie,* spusese el. Evident, plăcerile erau de ambele părţi, pentru că îi simţi mîna odihnindu-se pe corsajul cămăşii de noapte, coborînd să-i cuprindă sînul.

Sheridan respiră precipitat, îl privi, apoi îi urmări degetele lungi alunecînd peste sfîrcul întărit şi se întrebă dacă pulsul ei rapid era echivalentul zvîcnirilor muşchilor lui. Trase aer în piept şi aşteptă, iar mîna lui se opri din mişcare, degetele ajungînd pe nasturii fini din faţă.

Stephen aşteptă ca ea să decidă dacă voia ca el să îi descheie sau să o lase pe ea. În expectativă, Sheridan rezolvă problema şi îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui, dîndu-i răspunsul aşteptat: voia ca el să-i descheie nasturii. Îi simţi sînii lipiţi de pieptul lui dezgolit. Sheridan nu spuse nimic, iar el desfăcu în cîteva secunde şirul de nasturi, strecurîndu-şi mîna prin deschizătura cămăşii, apoi făcu la fel cu cealaltă; îi dezmierdă sfîrcurile, pe măsură ce deveneau mai tari, cu fiecare joc al degetelor... Stephen era excitat peste măsură.

Acum preluă el controlul, aflîndu-se pe un teritoriu bine cunoscut, în care experienţă lui valora mult pentru amîndoi. Se aplecă şi-i mîngîie sfîrcurile cu buzele, apoi le dezmierdă pe fiecare cu limba, simţind-o cum răsuflă sacadat. Sheridan privi părul lui strălucitor, ca abanosul şi scînteile dorinţei o trecură mai întîi prin piept, ajungînd pînă la genunchi. Îl mîngîia pe păr, iar Stephen îşi vedea de treabă cu încetinitorul, savurînd sînii calzi. Îi lipi capul de pieptul ei, disperată să-i poată împărtăşi senzaţia pe care o avea acum.

Stephen parcă simţi intenţia ei şi o aşezã pe pat, pe-o parte, cu capul pe perne, apoi se întinse lîngă ea. Sheridan se cuibări la adăpostul îmbrăţişării lui şi, la rîndul ei îi dezmierdă sfîrcul cu limba. Degetele lui îi trecură prin păr în acel moment, lăsînd-o să fac exact ce doreşte cu trupul lui.

Stephen bănuia că va muri înainte ca totul să se fi terminat. O adusese pe pat fiindcă era mai confortabil şi-i permitea lui accesul liber la trupul ei. Nu se aşteptase ca ea să-i facă acestea. Dorinţa îi incendia trupul, înghiţi în sec, strîngînd-o şi mai tare, pe măsură ce ea explora cu degetele şi cu limba pieptul şi abdomenul lui, sărutîndu-l. Nu mai putea îndura şi o răsuci pe spate, îi desfăcu complet nasturii cămăşii, depărtînd dantela, apoi închise ochii şi trase adînc aer în piept.

Cămaşa îi alunecă, dezgolind-o complet. Stephen nu se aşteptase ca veşmîntul să fie atît de uşor de scos. Nu ştia decît că era un cadou de la Whitney. La Claymore camera fusese întunecată. Atunci nu observase că soţia lui avea nişte picioare lungi şi frumoase, şolduri sinuoase, o talie de viespe şi sîni nemaipomeniţi.

Planul său pentru o noapte lungă de plăceri sexuale căpătă o nouă nuanţă, iar corpul începuse să-i vibreze de tensiune.

Sheridan îl văzu sprijinindu-se într-un cot, apoi o privi, închise ochii şi inima ei stătu în loc. Crezînd că e mai bine să-i cunoască frămîntările, ca să ştie ce îi place şi ce nu îi place la ea, Sheridan îl întrebă în şoaptă:

– Ce e în neregulă cu mine?

– Ce e în neregulă cu tine? repetă el nevenindu-i să creadă. Îşi dezlipi ochii de pe frumuseţile pe care le admira şi o sărută. Ce e în neregulă cu tine, şopti el pe un ton emoţionat, luînd-o de mijloc şi trăgînd-o spre el, este că eşti desăvîrşită şi te doresc nespus de mult...

Cuvintele fură seducătoare ca şi sărutul care le urmă. Îi despărţi buzele cu mişcări lente, apoi o dezmierdă cu limba avansînd şi retrăgîndu-se, luînd-o de la început pînă ce gestul de un erotism înfiorător o făcu pe Sheridan să simtă fulgere de dorinţă şi de nerăbdare. Sărutările nu se oprjră pînă ce nu o auzi gemînd, apoi continuară pe sînii fierbinţi, în timp ce mîinile i se plimbau pe abdomen, apoi mai jos, acoperindu-i proeminenţa dintre picioare cu mîngîieri tandre, de-abia perceptibile, dar insistente. Degetele lui o atingeau posesiv, făcînd-o să uite de lume şi chinul era atît de dulce încît Sheridan se agăţă cu disperare de el, depărtă picioarele şi îl primi.

Era pregătită, transpirase, iar Stephen se rldică pentru cîteva momente, îşi scoase pantalonii, apoi reveni

lîngă ea pe locul unde magia reîncepu, mai fierbinte şi mai adîncă. Sheridan se oferi cu trup şi suflet. Se lipi de el flămîndă, cu degetele adînc înfipte în umerii lui, cerîndu-i, implorîndu-l să o iubească. Corpul i se unduia mulîndu-se pe formele lui.

Stephen simţea că înnebuneşte de pasiune. Cu mîinile pe fesele ei, o trase spre sine, îşi potrivi genunchiul între pulpele ei, căutînd, apoi găsi. Cu o mişcare din şolduri o pătrunse, alunecînd uşor, simţind cum e primit, protejat şi reţinut. Unghiile ei se adîncirā în umerii lui. Sheridan îl ajuta, ridicîndu-se de la mijloc pentru a-i face loc mai profund. Sheridan îşi lipi obrazul de pieptul lui, iar Stephen îşi începu dansul lent, înainte şi înapoi, sporind ritmul imperceptibil, pătrunzîndu-i feminitatea pînă ce ea îi căută buzele, iar cînd le găsi, îl sărută cu patimă; Stephen era pierdut. Sheridan îi ascultă bătăile inimii, simţind în acelaşi ritm mişcările lui spasmodice, puternice. Îşi arcui trupul şi-l strînse mai tare.

– Te iubesc, strigă ea cu un suspin, iar Stephen simţi cum universul se descompune; o aşează pe spate, continuînd să intre mai adînc, sărutînd-o pătimaş, aproape sălbatic. Îi ridică mîinile şi i le ţinu deasupra capului, pe pernă, cu degetele împletite printre ale ei, imobilizînd-o cu greutatea lui.

La un moment dat cerul se contopi cu pămîntul, iar Sheridan resimţi o plăcere adîncă, imensă, gemînd, în timp ce trupul îi zvîcnea ritmic, odată cu explozia lui care o inundă ca un val de lavă fierbinte.

Stephen îşi reveni după clipele de uitare completă, se sprijini pe coate ca să o elibereze de greutatea lui, apoi deschise ochii. Buclele ei satinate erau răsfirate pe toată perna, exact aşa cum el îşi imaginase că va fi această scenă într-o zi. O luă de mînă.

Mîna lui şi mîna ei...

Copleşit de un amestec de uimire, bucurie şi res-

pect, o privi pe femeia care tocmai îl adusese pe înălţimile nebănuite ale plăcerii, dorinţei şi împlinirii. Deschise şi ea ochii, iar el surîse, încercînd să-i spună că o iubeşte, însă pieptul îi era inundat de emoţii care-l împiedicară de a se exprima prin cuvinte.

Rămaseră cu mîinile împreunate.

Niciodată Stephen nu mai ţinuse astfel de mînă o femeie într-un asemenea moment.

Nu se gîndise niciodată la asta.

Nu dorise niciodată asta.

Pînă în această clipă.

Sheridan simţi impulsul dat de palma lui strînsă şi înţelese instinctiv la ce se uita cu atîta tandreţe radiind din chipul lui distins. Slăbită după atîta foc şi pasiune, reuşi să-şi ia mîna de pe gîtul lui şi să o lase pe pernă, lîngă obraz, pentru ca el să o acopere cu mîna lui. Stephen închise palma peste a ei, împletindu-şi degetele printre degetele lui Sheridan. O sărută şi comuniunea trupurilor şi a mîinilor era perfectă. Închise ochii şi încercă iar să-i spună că nu mai cunoscuse aceste sentimente pînă acum, dar încă răsufla din greu. Nu reuşi să rostească decît:

– Pînă la tine...

Sheridan înţelese. O ştia şi el, pentru că primi răspunsul prin palma ei, apoi ea se întoarse şi-i sărută degetele.

EPILOG

Aşezat în sufrageria domeniului Montclair, printre mobile deosebite, care ocupaseră cîndva palatele din Europa, înconjurat de bogăţia şi poziţia sa, Stephen Westmoreland privi portretele strămoşilor săi, atîrnate pe pereţii panelaţi şi se întrebă dacă şi ei avuseseră atît de multe probleme ca şi el, cînd încercase să rămînă singur cu mireasa lui doar două zile.

De deasupra poliţei căminului îl privea primul conte de Langford, călare pe un cal negru, îmbrăcat într-o armură, cu coiful ţinut sub braţ şi pelerina fluturîndu-i în spate. Arăta ca un bărbat în stare să-i arunce în mlaştină pe toţi cavalerii lui, doar pentru a rămîne singur în castel cu mireasa lui, dacă aceştia nu ar fi fost destul de înţelegători să-l părăsească de bună voie.

Pe peretele opus locului unde şedea Stephen, cel de-al doilea conte de Langford stătea în faţa focului cu doi dintre cavalerii săi. Soţia lui era aşezată lîngă el, înconjurată de femei lucrînd la o tapiserie. Acest conte avea o înfăţişare mai blîndă decît tatăl său, observă Stephen. Probabil că acest străbun i-ar fi trimis mai degrabă pe cavalerii lui într-o misiune imaginară şi apoi ar fi dat ordin să se ridice podul mobil.

Plictisit să-şi studieze strămoşii, Stephen îşi întoarse uşor capul şi se delectă cu imaginea incomparabilă a soţiei sale, aşezată în faţa lui; cu ei erau mama lui şi fratele lui, Whitney şi Nicholas DuVille. Mental o sărută pe buze, o mîngîie pe umăr, îi dezveli braţul, îndepărtînd mîneca rochiei de culoarea lămîiei, apoi îi cuprinse sînul

şi îşi întări sărutarea. Tocmai o săruta pe gît, ajungînd spre sîn, apoi în centrul acestuia, cînd îşi dădu seama că Nicholas DuVille îl privea cu amuzament, parcă citindu-i gîndurile. Stephen nu mai era la vîrsta cînd să roşească precum un adolescent, dar sosirea lui Hodgkin, pe care-l adusese ieri din exil îl făcu să revină la realitate.

– Mă scuzaţi, milord, zise bătrînul Hodgkin, dar aveţi musafiri.

– Cine? zise Stephen tulburat, înghiţindu-şi impulsul de a-i porunci valetului să-i arunce pe noii sosiţi direct în lac, de vreme ce încă nu avea nici o mlaştină adîncă în care să-i azvîrle, apoi să pună drugi de fier la porţile de la intrarea pe proprietate.

Hodgkin îi spuse ceva în şoaptă. Pe măsură ce valetul îl informa, Stephen se resemnă cu ideea că va trebui să-l primească pe Matthew Bannett, care revenise din America, dar rămase şocat de vestea că Bennett adusese cu el cîţiva străini.

– Mă scuzaţi, le zise el celorlalţi, care discutau despre gospodăria lui Sherry. Nimeni nu-i observă plecarea, cu excepţia soţiei sale, care nu mai ascultă sfaturile despre conducerea unei gospodării atît de mari şi se uită la el surîzătoare, parcă spunîndu-i că şi ea ar fi dorit să rămînă singuri.

Matthew îi explică lui Stephen ce avea de spus pînă ce ajunseră în biroul lui.

– Îmi cer scuze pentru deranjul inoportun, milord, spuse avocatul. Valetul dumneavoastră mi-a spus că de-abia v-aţi căsătorit şi nu primiţi oaspeţi, dar instrucţiunile pe care mi le- aţi dat la plecarea în America erau să le găsesc pe rudele domnişoarei Lancaster şi să le conduc în Anglia imediat. Din nefericire, singura rudă în viaţă a dînsei, tatăl ei, a murit înainte de ajungerea mea în Colonii.

– Ştiu, spuse Stephen. Am primit o scrisoare adresată lui Burleton şi de acolo am aflat vestea. De vreme ce nu mai are nici o rudă, pe cine ai adus cu dumneata?

Avocatul privi defensiv şi puţin contrariat.

– Vedeţi, domnişoara Lancaster călătorea cu o însoţitoare. Tînăra se numea Sheridan Bromleigh şi ea trebuia să se întoarcă imediat în America. Nici un cuvînt nu a mai venit de la domnişoara Bromleigh, iar mătuşa ei, domnişoara Cornelia Faraday, a insistat să fie căutată în toată Anliga. Din păcate, domnişoara Faraday nu a vrut să se bizuie nici pe dumneavoastră, nici pe mine în acest sens. A insistat foarte mult să vină cu mine în Anglia pentru a lua parte la căutări.

Într-una din nopţile petrecute singuri, Sheridan îi povestise despre mătuşa care practic o crescuse şi despre tatăl ei care dispăruse de cîţiva ani, fără să mai dea nici o veste. Acum părea că poate să-i ofere lui Sherry un cadou de nuntă neaşteptat. Faptul că numărul oaspeţilor casei creştea îl dezamăgi, dar compensaţia era că ştia cît de fericită urma să fie.

– Excelent! spuse el zîmbind.

– Sper că veţi avea aceeaşi părere şi cînd o veţi cunoaşte, spuse Bennett ezitînd. E foarte hotărîtă să afle unde îi este nepoata.

– Cred că de asta mă voi ocupa foarte repede, zise Stephen, anticipînd scena care se va desfăşura în sufragerie peste cîteva minute doar. Ştiu exact unde este domnişoara Bromleigh.

– Slavă Domnului! spuse Bennett. Pentru că tatăl dînsei, care a lipsit patru ani, s-a întors cînd eram eu în America. El şi prietenii lui erau foarte îngrijoraţi din cauza ei şi foarte hotărîţi să afle că aţi făcut ceea ce trebuia pentru a vă asigura că ea se va întoarce la ei în siguranţă.

– Domnişoara Bromliegh e foarte în siguranţă, îl linişti Stephen. Oricum, nu se va întoarce la ei.

– De ce nu?

În urmă cu zece minute Stephen nu dorea altceva decît să fie singur cu Sherry. Acum nu-şi dorea altceva decît să-i vadă chipul cînd îşi va da seama cine o aşteaptă. La fel de nerăbdător era să cunoască reacţia lui Bennett cînd evenimentele se vor fi desfăşurat. Bine dispus, îl invită pe avocat în sufragerie, îl trimise pe Hodgkin să-i aducă pe musafiri şi se aşezã lîngă cămin, unde avea vederea cea mai bună, invitîndu-l pe Matthew Bannett să stea lîngă el.

– Sherry, o întrerupse el pe soţia lui, care-l asculta pe DuVille recitînd din anticii pe care trebuise să-i studieze pentru a învăţa arta de a o convinge să meargă cu el la capelă, unde-i aştepta Stephen. Ai musafiri.

– Cine? spuse ea, privindu-l de parcă ar fi spus că nu era prea încîntată. Se uita cînd la Stephen, cînd la Hodgkin, tocmai cînd un bărbat între două vîrste intră în cameră. În spatele lui, Stephen văzu o femeie căruntă, îmbrăcată într-o rochie simplă, cu guler înalt, care se oprise în pragul uşii.

– Regretăm că vă inoportunăm, îi spuse bărbatul lui Stephen, dar fiica mea lipseşte.

Stephen o văzu pe Sheridan întorcîndu-se imediat la auzul vocii lui, apoi se ridică în picioare.

– Tată? şopti ea, iar bărbatul se uită imediat la ea. Sheridan îngheţă, dar ochii îi scînteiau cînd îl privea ca şi cînd ar fi văzut o fantomă şi se temea ca ea să nu dispară. Tată...?

Drept răspuns, el desfăcu braţele şi Sherry se avîntă spre ele.

Stephen îi lăsă un timp să-şi poată potoli accesul de bucurie şi observă că DuVille şi familia lui făcură la fel, privind în altă parte decît la ei.

– Unde ai fost? întrebă ea printre lacrimi, luîndu-i obrajii între palme. De ce nu ne-ai scris? Credeam că ai murit!

– Am fost la închisoare, răspunse el stînjenit, privindu-i cu timiditate pe cei aflaţi în încăpere. Prietenul tău, Rafe, şi cu mine am fost judecaţi pentru că am considerat că un cal cîştigat la jocul de cărţi ne aparţine ca proprietate, după ce acesta fusese al unui hoţ. Am avut noroc că nu ne-au spînzurat cînd ne-au prins cu el. Tu şi mătuşa Cornelia m-aţi avertizat dintotdeauna că jocul de cărţi îmi va aduce necazuri.

– Şi am avut dreptate, comentă femeia care stătea lîngă uşă.

– Din fericire, nu a refuzat să se mărite cu un cartofor reformat, care încă mai ştie ce înseamnă o fermă şi care vrea să facă pace cu Faraday de dragul ei. Sherry nu-l auzise pentru că văzu cine stătea lîngă uşă şi alergase să o strîngă în braţe pe mătuşa ei.

Amintindu-şi bunele maniere, Sherry îi luă de mînă pe tatăl şi pe mătuşa ei şi îi prezentă lui Stephen, dar tatăl ei spuse:

– Mai e cineva care ar dori să te vadă, Sherry. Cu toate că mă îndoiesc că te va mai recunoaşte, adăugă privind-o admirativ.

Se auzi vocea veselă a lui Rafe care intrase în cameră; era mai frumos ca oricînd şi se simţea într-o sufragerie din Anglia în largul său, aşa cum se simţise în jurul focului de tabără cu chitara în mînă.

– Bună, *querida,* zise el pe tonul tandru de altădată, cu care i se adresă. Stephen tresări, dar înainte ca soţia lui să se arunce practic în braţele tînărului care o ridică de la pămînt şi o învîrti în aer de cîteva ori, strîngînd-o apoi de trupul său. Am venit să mă ţin de promisiunea de a mă însura cu tine, o tachină Rafe.

– Dumnezeule! exclamă Charity, privindu-l alarmată

pe Stephen, care avea o mină greu de descris.

– Sfinte Dumnezeule! spuse ducesa privindu-şi fiul.

– Ce vrea să spună cu asta? întrebă Whitney în şoaptă.

– Mă şi tem să mă gîndesc, comentă soţul ei.

Nicholas DuVille îşi schimbă poziţia în fotoliu, părînd amuzat, dar nu interveni.

– Cît de curînd ne putem cununa, *querida?* glumi Rafe, lăsînd-o jos şi privindu-o de sus în jos. Am stat mult în închisoare, gîndindu-mă la micuţul meu morcov...

Spre uimirea tuturor, obiectul admiraţiei lui ignoră ceea ce părea o discuţie serioasă asupra unor intenţii onorabile, îşi puse mîinile în şolduri şi protestă pentru apelativul cu care i se adresase Rafe.

– Îţi mulţumesc dacă nu-mi mai spui aşa în prezenţa soţului meu. În plus, îl privi pe Stephen, apoi îl luă de mînă pe Rafe şi-l aduse în faţa tuturor, soţul meu e de părere că părul meu are o cluoare specială.

Remarca ei îi făcu pe tatăl, pe mătuşa ei şi pe Rafe să se întoarcă brusc spre bărbatul de lîngă cămin, iar Sheridan se grăbi să le facă prezentările.

După ce termină ea, Stephen se trezi examinat de cei trei oameni care nu păreau deloc impresionaţi de faptul că el era proprietarul domeniului pe care se aflau sau că era conte de Langford şi nici de gîndul lui de a-i face sau nu vreun rău lui Rafael Benavente, care i se păru prea liber în gesturi faţă de Sheridan, prea viril pentru a fi lăsat în aceeaşi cameră cu o tînără sub şaptesprezece ani şi al naibii de frumos ca să aibă cineva încredere în el.

Amînă decizia şi o luă pe Sherry de mijloc, în semn că poseda deja o avere mare, şi-i lăsă pe oaspeţi să-l privească în voie.

– Eşti fericită, iubito? o întrebă tatăl ei peste cîteva secunde. I-am promis lui Cîine care Doarme că te voi

găsi şi te voi aduce înapoi. Va dori să ştie că eşti fericită.

– Sînt foarte fericită, spuse ea sincer.

– Eşti absolut sigură? insistă mătuşa ei.

– Absolut sigură, o asigură ea.

Rafael Benavente se gîndi cîteva clipe, apoi îi întinse mîna lui Stephen.

– Trebuie să fiţi un bărbat pe cinste şi un om excepţional, dacă Sherry vă iubeşte atît de mult cît se vede.

Stephen se hotărî să-i ofere tînărului un pahar cù coniac, unul din cele mai bune, în loc să-l roage să-şi aleagă arma. Rafael Benavente era clar un bărbat rafinat şi cu judecată. Era o plăcere să-l aibă ca oaspete sub acoperişul său pentru o noapte.

Îi spuse aceasta lui Sheridan mult mai tîrziu, noaptea, pe cînd o ţinea în braţe, obosit şi satisfăcut, cu sufletul deschis.

Soţia lui îşi înălţă uşor capul somnoroasă şi îşi desfăcu palma pe pieptul lui, într-o explorare nocturnă care începuse să aibă un efect dramatic asupra restului corpului său.

– Te iubesc, şopti ea. Îţi iubesc forţa şi blîndeţea. Te iubesc pentru că ai fost atît de amabil cu familia mea şi politicos cu Rafe.

Stephen se gîndi că puteau rămîne cît vor dori în casa lui. Îi spuse şi ei acelaşi lucru, apoi gemu rîzînd, cînd îi simţi mîna alunecîndu-i de pe piept în jos.

SFÎRŞIT